COLECȚIA

Jubiri de poveste

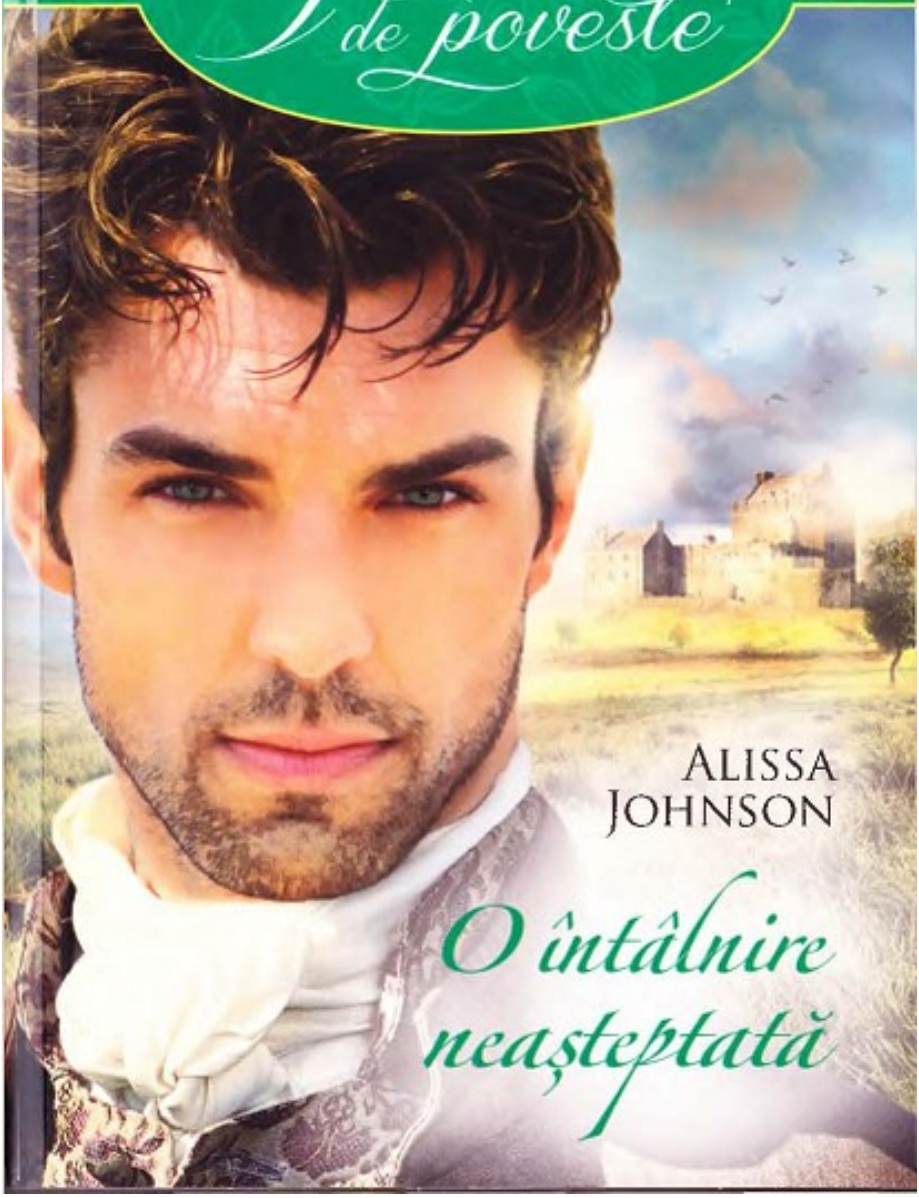

ALISSA JOHNSON

O întâlnire neașteptată

Alissa Johnson
O întâlnire neaşteptată

***An Unexpected Gentleman by* Alissa Johnson**

Copyright © 2011 Alissa Johnson
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2016 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Elena Arhire/Graal Soft

Capitolul 1

Domnişoara Adelaide Ward era, după cum prea bine recunoştea ea însăşi, o femeie cu aspiraţii modeste.

În ultimii ani, ajunsese la concluzia că era o nebunie să cauţi în viaţă mai mult decât puteai logic să te aştepţi să realizezi iar pentru o fată bătrână de douăzeci şi şapte de ani, lipsită de zestre şi care trebuia să se îngrijească de o soră de optsprezece ani, de un nepoţel şi de un frate în închisoarea datornicilor, aşteptările erau într-adevăr foarte limitate.

Voia o casă, compania celor pe care îi iubea şi garanţia unui venit sigur. Acelea erau visurile ei. Erau puţine la număr şi simple, dar erau ale ei. Şi le dorea exact aşa cum orice debutantă tânjea să pună mâna pe un aristocrat şi luptase pentru ele la fel cum s-ar fi bătut un ofiţer pentru glorie pe câmpul de luptă.

Prin urmare, era oarecum dezamăgită că, în ajunul zilei în care urma să vadă roadele eforturilor sale, nu era încurajată de fiorii victoriei iminente, ci se lupta cu frica, nervii şi greutatea surprinzătoare a ezitării.

În seara aceea, Sir Robert Maxwell avea să o ceară de nevastă. Era sigură. Destul de sigură. Părea o perspectivă rezonabilă… o curte de aproape patru luni, ceea ce era, după părerea ei, o perioadă excesiv de lungă închinată romantismului. Ba mai mult, Sir Robert îi dăduse clar de înţeles posibilitatea unei propuneri dacă participa la petrecerea de la doamna Cress. Ei bine, era prezentă acolo şi fusese prezentă în ultimele două săptămâni. Sigur în seara aceea, în toiul muzicii şi al euforiei unui bal mascat, Sir Robert avea să îşi facă propunerea.

Unde mai pui că Sir Robert nu aprecia prea mult muzica, dar Adelaide credea că îi plăcea foarte tare arta dramatică.

— Nu-mi pasă de arta dramatică, murmură ea.

Încetini pasul pe coridorul care ducea din salonul

oaspeţilor spre sala de bal. La o primă apreciere, distanţa între încăperi se parcurgea în vreo treizeci de secunde. Reuşise să lungească primii douăzeci de metri într-o hoinăreală inutilă de zece minute. Se opri în faţa oglinzii ca să îşi aranjeze o şuviţă castanie rebelă şi să strâmbe din nasul micuţ la trăsăturile ei minione şi la ochii de un căprui-deschis pe care îi moştenise de la tatăl ei. Ochi care, îi era imposibil să nu observe, începeau să facă mici încreţituri în colţuri.

După câţiva metri, se aplecă să îşi îndrepte tivul şi să cureţe o scamă de pe mâneca din mătase de culoarea fildeşului. Apoi, aruncă o privire într-o încăpere, aranjă o vază, îşi ajustă corsajul rochiei şi se opri din nou ca să admire o pictură în ulei… în cele mai mici detalii, pentru că arta de a admira nu trebuia făcută la repezeală.

Şi, în fiecare pauză făcută între mişcări, îşi târa la propriu picioarele. La fiecare pas, pantofii ei de dans scoteau un târşâit uşor şi tărăgănat pe podeaua din lemn lustruită.

Enervată de sunet, Adelaide se opri ca să îşi scoată masca şi să se joace cu penele. Aceea, se asigură ea, nu mai era încă o încercare de amânare. Masca chiar trebuia să fie aranjată. Făcuse cu mâna ei prostioara aceea şi, cum nu se pricepea – şi nu avea niciun talent evident – la asemenea strădanii, ieşise ceva îngrozitor. Penele erau aşezate la o distanţă inegală, se ridicau acolo unde trebuiau să stea întinse şi se îndoiau în mai multe locuri.

Sigur Sir Robert avea să le observe. Putea să îşi şi imagineze reacţia lui. Ochii lui albaştri aveau să se facă mari înainte de a se îngusta de crispare. Apoi, avea să îşi ascundă greşeala în spatele unui zâmbet care va dezvălui în cea mai avantajoasă lumină dinţii lui perfecţi. Iar la urmă, avea să o declare, cu tonul acela condescendent al lui, „o fiinţă absolut fermecătoare”.

— Nu-mi pasă de tonul ăla, murmură ea.

Frecă o pană neascultătoare cu vârful degetului mare, în vreme ce acordurile vioaie ale unui vals plutiră prin

coridor, iar mirosul lumânărilor de ceară îi gâdilară nările.

Era pur şi simplu un ton, îşi spuse, un defect minor la un bărbat plin de calităţi care îl recomandau. Era chipeş. Ţinea la ea.

Avea un venit de cinci mii de lire pe an.

Simplul gând la atâţia bani îi alina până şi cele mai groaznice emoţii cu imagini despre un viitor fericit. Sora ei, Isobel, putea să se bucure de un sezon la Londra. Micul George putea să aibă o dădacă adecvată. Datoriile lui Wolfgang aveau să fie plătite. Şi cu toţii urmau să aibă un acoperiş deasupra capului şi destulă mâncare pe masă. Era visul ei devenit realitate.

— Bine.

Nu băgă în seamă îndoielile care mai zăboveau încă, îşi puse la loc masca, o fixă cu un nod dublu şi mai trase o dată de panglici ca să se asigure că era fixată. Îşi îndreptă umerii, făcu un pas înainte… şi mai că se prăbuşi la podea când, chiar din spatele ei, se auzi o voce joasă:

— Dacă aş fi în locul dumneavoastră, aş mai întârzia un pic.

Adelaide se răsuci atât de iute, că masca îi alunecă de pe faţă şi se împiedică în tivul rochiei.

— Uşurel. Vocea adâncă chicoti şi o mână puternică şi caldă o prinse de umăr, ajutând-o să îşi menţină echilibrul.

Zări un păr de un blond-închis şi ochi deschişi la culoare, iar pentru un moment teribil, crezu că Sir Robert o prinse hălăduind pe coridor. Dar, în clipa în care se îndreptă şi îşi aranjă masca la loc, teama îi fu înlocuită de o nelinişte complet diferită.

Bărbatul era un necunoscut. Era la fel de blond şi de înalt ca Sir Robert, dar acolo se încheiau asemănările dintre ei. Sir Robert avea un aer aristocrat; un trup elegant, înalt şi zvelt, iar trăsăturile îi erau delicate, aproape feminine. Bărbatul din faţa ei nu avea nimic delicat sau feminin. Era înalt, depăşind-o cu mai bine de douăzeci de centimetri. Şi nu era slab, ci atletic, conturul muşchilor zărindu-se limpede sub ţinuta ceremonioasă şi închisă la culoare. Era

chipeş, fără îndoială, cu umeri laţi şi un păr bogat care era mai curând auriu decât blond. Dar trăsăturile îi erau aspre şi ascuţite, de la linia pătrată a maxilarului până la conturul sever al pomeţilor. Până şi ochii lui, verzi ca iarba, aveau ceva tăios.

Îi aminti de desenele cu pumele americane cu blana lucioasă pe care i le arătase sora ei. Ceea ce o duse cu gândul la vânătoare. Iar lucrul *acela* o făcu să se simtă pe deplin stingherită.

Simţurile ei intrară în alertă şi i se tăie răsuflarea. Nu era sigură dacă îi păsa sau nu de senzaţia aceea.

— Scuzele mele, spuse el uşor. Vocea lui păstra cadenţa vocii unui domn englez, dar în pronunţia lui se simţea un accent scoţian. N-am vrut să vă sperii.

— Nu este nicio problemă. Simţi nevoia să se schimonosească la cât de cu sufletul la gură vorbise. Îşi drese glasul şi îşi retrase cu grijă braţul din strânsoarea lui. Nu eram atentă. Vă cer iertare.

Dădu să plece, dar el trecu de partea cealaltă, cu impresionantă iuţeală şi uşurinţă, blocându-i astfel calea.

— Nu ar trebui să plecaţi încă.

— Doamne Sfinte. Bărbatul avea mişcări de felină. De ce nu?

— Pentru că vreţi să rămâneţi aici.

Rosti afirmaţia aceea scandaloasă cu o sinceritate atât de extraordinară că nu încăpea îndoială că râdea de ea. Neghiobia lui o uimi şi o intrigă în acelaşi timp. Nu părea să fie genul de bărbat care să tachineze.

— Acesta este cel mai ridicol, ca să nu spun arogant…

— Prea bine, *eu* vreau să rămâneţi aici. Buzele i se arcuiră în sus şi colţurile ochilor se încreţiră. N-a fost frumos din partea dumneavoastră să mă faceţi să o spun.

Adelaide constată cu surprindere că avea un zâmbet fermecător. Genul acela de zâmbet care te invita să zâmbeşti înapoi. Nu o ajută prea mult ca să îşi încetinească bătăile inimii, dar îi plăcu oricum.

Clătină din cap.

— Cine sunteţi?

— Connor Brice, răspunse el şi făcu o plecăciune elegantă.

Ea răspunse cu o reverenţă, apoi îşi îndreptă masca atunci când alunecă iar.

— Domnişoara Adelaide Ward.

— Da, ştiu. Aranjaţi-vă penele, domnişoară Ward.

— Nu mi le-aţi deranjat[1], domnule Brice. Speră să îi creadă minciuna.

— Nu, vreau să spun... Se întinse şi atinse uşor marginea măştii, cu degetul mare. Adelaide putu să jure că îi simţi atingerea pe piele sub mască. Penele dumneavoastră trebuie să fie aranjate. De fapt, ce anume ar trebui să fiţi?

— Of. Of, la naiba. Îşi ridică mâna şi trase de nodul din panglici de la spate. Refuzau să se dezlege. Oftă, îşi scoase invenţia pe deasupra părului aranjat şi încercă să nu se gândească la stricăciunile pe care le provoca. O pasăre de pradă.

— Aha. El îşi prinse mâinile la spate, se aplecă în faţă şi se uită cu atenţie la masca din mâinile ei. Mă gândeam că poate urmăreaţi să fiţi o puicuţă ciufulită.

Sunetul râsului ei se răspândi în tot holul. Prefera o ironie delicată genului de complimente pe care, cu siguranţă, avea să i le facă Sir Robert. Greşelile erau mai uşor de acceptat când ţi se permitea să râzi de ele.

— E adevărat, recunoscu ea. Arăt groaznic.

El îşi îndreptă spatele, şi ochii lui verzi îi scrutară atât de direct întregul trup, încât Adelaide se îmbujoră.

— Sunteţi minunată.

— Vă mulţumesc, murmură ea. Apoi, pentru că mormăise cuvintele spre mască, nu spre el, se sili să ridice privirea când îl întrebă: Unde vă este masca?

— N-am mască.

---

1 În limba engleză, joc de cuvinte: *to ruffte someone's feathers* - a irita pe cineva; literal, a zburli penele (n.red.)

— Dar este un bal mascat. Masca era un element opţional?

Îşi dori să i se fi spus mai din timp.

— Există mai multe feluri prin care un om poate să se ascundă.

El îi arătă o uşă care, ştia Adelaide, dădea spre un salon micuţ.

— De acolo aţi venit? Nu era de mirare că fusese în stare să se strecoare atât de repede pe lângă ea. Ce făceaţi acolo?

— Evitam o anumită doamnă. Dumneavoastră ce făceaţi aici?

Adelaide ar fi vrut să întrebe ce doamnă şi de ce anume îşi întrerupsese exilul autoimpus ca să îi vorbească ei – cu greu putea să fie considerată cea mai interesantă persoană de la petrecere –, dar fu prea ocupată să caute o scuză potrivită pentru faptul că pierdea vremea, ca să născocească modalităţi subtile de a-şi băga nasul în treburile lui. În cele din urmă, nu mai fu nevoită să caute nimic. El răspunse în locul ei:

— Evitaţi un anumit domn.

— Nu.

— Sir Robert, ghici el şi ridică din umeri când Adelaide trase surprinsă aer în piept. Faptul că vă face curte nu este un secret pentru nimeni.

Adelaide nu se gândise că era şi subiect de bârfă. Cel puţin, nu acolo… de unde venea domnul Brice.

— Nu evit pe nimeni.

— Ba da.

Cum el părea de neclintit în părerea aceea, Adelaide încercă altceva:

— Poate că e domnul Doolin, spuse ea cochet.

Îşi făcuse un adevărat obicei să îl evite pe bătrân şi să evite mâinile lui care umblau peste tot, deci nu era o minciună în sine, ci mai curând un adevăr neînsemnat.

El scutură scurt din cap.

— Pe Sir Robert nu vă doriţi să îl vedeţi şi aţi fost

îndeajuns înţeleaptă încât să nu vă grăbiţi. Ultima dată când am verificat, vă aştepta chiar de partea cealaltă a uşilor sălii de bal.

Adelaide deschise gura, dar abia după secunde bune reuşi să vorbească:

— Sir Robert nu *stă să aştepte.* Sunt convinsă că n-am să îl găsesc ghemuit în spatele uşilor asemenea unui animal de companie.

Era tulburător cât de uşor reuşea să şi-l imagineze pe baron aşteptând. De mai multe ori, avusese impresia că el stătuse la pândă ca să apară în viaţa ei.

Pufni şi, cu ceva care ce i se părea o loialitate demnă de laudă, adăugă:

— Este un gentleman.

— Credeţi? Zâmbetul domnului Brice nu mai era îmbietor de această dată. Era zeflemitor. Este mereu o sursă nesfârşită de uluire cu cât de puţin efort reuşeşte un bărbat să îşi ascundă adevărata natură. Dar, la urma urmei, turma este mereu gata să îl creadă pe cuvânt pe baron şi cu… cele cinci mii de lire pe an ale lui, cred că aţi spus?

O, Doamne Sfinte! Rostise detaliul acela cu voce tare?

Simţi cum obrajii îi luară foc. Era îngrozitor. Cu totul îngrozitor. Nu exista scuză pentru un asemenea comentariu. Şi totuşi, nu putu să nu încerce să caute una:

— Eu doar… ce voiam să spun era că… îşi spuse să renunţe la încercarea ei înainte de a înrăutăţi şi mai tare situaţia. Nu se poate… Nu e nicio ruşine să te măriţi cu un domn care are un venit.

Şi iată că se putea… şi mai rău.

„O, la naiba. Pleacă, pleacă în clipa asta”.

— Vă rog să mă iertaţi. Se zbătu să îşi dezlege panglicile de la mască. Avea să şi-o pună la loc, să meargă la bal şi să se roage la fiecare zeu cunoscut pe pământ ca părerea proastă a domnului Brice despre Sir Robert să îi împiedice pe cei doi bărbaţi să îşi vorbească sau să vorbească unul despre celălalt sau să se *apropie* măcar unul de celălalt sau…

— Permiteţi-mi. Domnul Brice îi luă masca din mâini, şi degetele lui lungi îi atinseră uşor pielea. Aveţi dreptate, spuse el cu blândeţe. Nu e nimic în neregulă dacă te căsătoreşti din raţiuni practice.

— O. Bine. Era o idee foarte înţeleaptă, se gândi ea cu un oftat de uşurare. Apoi, se întrebă dacă domnul avea să îşi dezvolte ideile înţelepte. Nu veţi repeta ce-am spus, nu?

— Îmi dau cuvântul. El dezlegă panglicile înnodate şi îi întinse masca. E doar foarte mare păcat că nu aveţi de ales.

Adelaide se întrebă dacă vorbea despre lipsa şanselor prin care femeile să îşi croiască un drum în viaţă sau dacă se referea la lipsa pretendenţilor ei? L-ar fi întrebat, dar fu distrasă de privirea lui care se mută dincolo de umărul ei.

Apoi, auzi… paşi. Sunetul era înăbuşit şi îndepărtat, venea de dincolo de colţul pe care îl făcea coridorul, dar se auzea din ce în ce mai tare şi mai clar.

Ea se strâmbă şi îşi înăbuşi un blestem. Nu era ceva neobişnuit ca doi musafiri care se întâlneau pe coridor să schimbe câteva cuvinte, dar în general nu era văzut cu ochi buni ca o doamnă tânără şi nemăritată să stea de vorbă cu un domn căruia nu îi fusese prezentată cum se cuvine. La douăzeci şi şapte de ani, Adelaide nu mai era considerată o tânără doamnă, dar asta nu avea să îl împiedice pe Sir Robert să o mustre că nu fusese însoţită de o slujnică spre sala de bal.

Nu îi păsa de mustrarea lui.

— *Vă rog* să pretindeţi că nu ne-am vorbit, şopti ea şi făcu un pas ca să îl ocolească pe domnul Brice. Poate dacă punea puţină distanţă între ei…

Domnul Brice avu altă idee. Se întinse şi deschise uşa pe care abia ieşise cu câteva clipe înainte.

— Aşa ar fi mai uşor.

— Da, desigur.

Părea exagerat să se ascundă, dar era de preferat unei cereri în căsătorie transformate în mustrare.

Îl atinse uşor când trecu pe lângă el în camera cu

lumină difuză. Uşa se închise în urma ei cu un pocnet uşor al zăvorului şi rămase locului o clipă, apoi trase adânc aer în piept ca să îşi liniştească bătăile nebuneşti ale inimii. Era bine că domnul Brice înţelesese repede cauza tulburării ei. Era şi mai bine că domnul Brice se gândise să o ascundă de oaspetele care era în trecere. De fapt, era chiar un gest amabil. Aproape un gest de cavaler rătăcitor.

Cum nu fusese niciodată obiectul cavalerismului unui domn, gândul îi făcu plăcere şi îi aduse un zâmbet discret pe buze. Dar ambele începură să pălească atunci când i se ridică părul la ceafă. Se întoarse uşor şi se trezi holbându-se la micul ac cu rubin din lavaliera albă scrobită a domnului Brice.

— *Doamne sfinte,* gâfâi ea şi, încurcată, dădu să se retragă. *Ce* anume credeţi că...?

Domnul Brice duse un deget la buze, şi Adelaide nu avu de ales decât să îşi închidă ascultătoare gura. Musafirul necunoscut se apropia de uşă. Putea să audă paşii lui... sau erau paşii ei? Nu putea să desluşească clinchetul tocurilor, era un mers într-un ritm ciudat, de parcă persoana şi-ar fi târşâit picioarele pe coridor.

Zgomotul se opri în faţa uşii.

„Nu. O, te rog, nu intra”.

Privi îngrozită cum domnul Brice întinse uşor mâna şi apucă mânerul uşii. Sigur nu avea să încerce să răsucească cheia în broască. *Sigur* nu era atât de prost încât să deschidă uşa.

Nu era. Rămase complet nemişcat, cu mâna pe mâner, de parcă ar fi intenţionat să îl împiedice fizic să se deschidă dacă ar fi fost nevoie – ceea ce n-ar fi părut *deloc* suspicios pentru cineva aflat de partea cealaltă –, până ce musafirul lor nepoftit îşi reluă agale plimbarea.

Adelaide scoase un oftat lung şi nesigur... Apoi, încremeni când târşâiala se opri şi banca de lemn aflată la aproape cinci metri pe coridor scoase un scârţâit puternic.

Se oprea să se odihnească. Cine naiba folosea băncile acelea ca să se odihnească? Un musafir în vârstă, îşi dădu

ea seama, sau o servitoare ori vreun un lacheu care îşi neglijau îndatoririle. Putea la fel de bine să fie buldogul doamnei Cress, Otis. Câinele se suia mereu pe mobilă.

Adelaide îşi muşcă buza şi îşi încleştă şi descleştă mâinile. Ce trebuia să facă? Nu putea să fie văzută ieşind dintr-o cameră întunecată fără să provoace o ridicare a sprâncenelor… Dar domnul Brice putea. Domnii puteau să scape de orice purtare suspectă.

Îşi flutură mâna în aer ca să îi atragă atenţia, apoi arătă cu degetul spre uşă şi şopti „duceţi-vă” cât putu de clar.

Aparent, nu fu destul de clară. El clătină uşor din cap.

Ea strânse frustrată din buze şi arătă mai energic cu degetul spre uşă.

El clătină din nou din cap.

„Un idiot”.

El ridică un deget şi îl îndreptă undeva în spatele ei.

— Haideţi.

Adelaide aruncă o privire peste umăr şi văzu uşile care duceau pe terasă. Terasa *întunecată* care dădea spre grădina *întunecată.* Sala de bal, partea luminată a terasei şi grădina se aflau pe cealaltă parte a casei.

Ea se întoarse încruntată şi clătină din cap.

El încuviinţă.

Adelaide simţi un impuls ridicol de a-şi flutura pumnul înspre el.

Dar se abţinu. Bătălia mută a voinţelor nu îi ducea nicăieri şi, cu cât rămâneau mai mult în încăpere, cu atât era mai mare şansa să fie descoperiţi. Fără vreo altă opţiune la îndemână, îi aruncă o ultimă privire revoltată, apoi se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre uşile care dădeau spre terasă.

Auzi sunetul uşor al paşilor lui în urma ei. Fir-ar să fie, venea după ea! Avea să se trezească singură în grădină, noaptea, cu un străin.

Fără vreun alt gând, apucă un sfeşnic zdravăn din alamă de pe poliţa şemineului. Numaidecât, el apăru lângă

ea, şi palma lui lată se înfăşură în jurul mâinii care ţinea sfeşnicul. Toate simţurile îi fură învăluite de parfumul lui – mirosul discret de săpun de pe piele, urma uşoară de apret de pe haine. Răsuflarea lui era caldă şi blândă în urechea ei atunci când îşi aplecă fruntea ca să îi spună şoptit:

— Vreţi vătraiul. Mâna lui alunecă peste a ei până ce apucă vârful sfeşnicului. Îl luă uşor de la ea şi îl puse la loc pe poliţă, fără să îşi mişte gura de lângă urechea ei. Are bătaie mai lungă.

Adelaide percepu urma de umor din vocea lui şi ar fi putut, cu bucurie, să îl ucidă în clipa aceea. Sau, cel puţin, i-ar fi plăcut să înşface arma şi să îl lovească în cap. În schimb, ca o femeie raţională, cum fusese întotdeauna, apucă vătraiul şi se strecură pe uşă afară, înspre grădină.

Domnul Brice îşi potrivi mersul după ea.

— În spatele casei, există o uşă care e foarte rar folosită. Dă spre un mic hol şi o scară care vă conduce înapoi la etaj.

— Ştiu.

Sora ei, Isobel, avea o curiozitatea de nestăvilit. Cercetase fiecare cotlon al casei chiar din prima zi şi îi descrisese pe îndelete clădirea chiar în după-amiaza aceea. Adelaide îşi propuse să nu uite să îi ceară iertare pentru morala pe care i-o ţinuse lui Isobel despre cât de periculos era să îşi vâre nasul peste tot.

— De ce mă urmăriţi? întrebă ea.

— Ce fel de domn i-ar permite unei doamne să traverseze singură o grădină întunecată?

— Un domn manierat. Scrută zona din priviri în căutarea altor musafiri, dar partea lor de grădină era liniştită şi tăcută ca un mormânt. De ce Dumnezeu aţi venit în salon? Trebuia să fi rămas în coridor.

— *Eu* trebuia? De ce nu aţi rămas dumneavoastră?

— Pentru că… aţi deschis uşa. M-am gândit că…

— Că am deschis-o pentru dumneavoastră? Asta da, aroganţă.

Adelaide încercă să îşi amintească dacă îi făcuse sau

nu semn să intre în cameră şi se văzu nevoită să admită că nu.

— Oricum, ar fi trebuit să rămâneţi afară de îndată ce am intrat eu.

— Nu eraţi singura care spera să evite un anumit musafir, îi aminti el.

Cum de putea să meargă printr-o grădină întunecată în vreme ce ţinea un vătrai în mână şi se temea pentru viitorul ei – doar din cauza bărbatului de lângă ea – şi să simtă nevoia de a-şi cere iertare pentru situaţie?

Nu avea să îşi ceară iertare. Probabil. Urma să revină asupra chestiunii de îndată ce se vedea întoarsă în siguranţă înăuntru. Pentru moment, trebuia să se concentreze pe cea mai bună rută prin grădină.

Înaintea ei, aleea se împărţea în trei. Cea din dreapta ducea spre partea din faţă a casei. Cea din stânga ducea în spate, dar trecea pe lângă straturile de flori de lângă casă. Oricine se întâmpla să se uite pe fereastră ar fi putut să o vadă. Cărarea din mijloc ducea în grădină, unde un gard viu avea să îi ferească de priviri indiscrete.

Putea să revină în spatele casei de pe poteca aceea, dar şovăi la gândul de a se avânta în întuneric în compania unui străin.

— Dacă voiam să vă fac vreun rău, rosti domnul Brice pe un ton firesc, aparent ghicindu-i gândurile, nu mă mai complicam să mă prezint întâi. Nici n-aş fi sugerat să alegeţi o armă mai potrivită.

Adelaide se văzu nevoită să admită că avea dreptate. Dar, în acelaşi timp, strânse mai bine vătraiul în mână înainte să se avânte pe poteca din mijloc.

Capitolul 2

Drumul prin grădină începu în tăcere. Adelaide trecu de straturile de flori parfumate şi de arbuşti, de frumoasa

fântână din piatră şi de micul iaz care strălucea în lumina lunii pline. Aerul cald era răcorit de o briză uşoară, iar acorduri muzicale se mai auzeau din când în când în depărtare.

Când trecură fără probleme pe sub un umbrar acoperit cu trandafiri cățărători, Adelaide răsuflă uşurată şi slăbi strânsoarea degetelor pe vătrai. Dacă domnul Brice voia să o atace, nu putea să aleagă un loc mai bun decât acela care, în esenţă, urca spre un tunel lung şi întunecos. Evident, nu voia aşa ceva.

— Pot să vă vorbesc acum fără să leşinaţi? întrebă domnul Brice.

Fusese atât de tăcut până în clipa aceea încât vocea lui se auzi nefiresc de tare în liniştea grădinii. Adelaide tresări uşor şi îşi dori să nu o fi făcut.

— N-aş leşina.

Ar fi putut să îi dea una cu vătraiul dacă ar fi speriat-o lângă umbrar, dar nu ar fi leşinat.

Se uită spre el şi îl văzu mergând apăsat alături de ea, cu mâinile la spate, picioarele lui lungi făcând un pas la fiecare doi paşi ai ei. El întoarse capul, îi surprinse privirea şi zâmbi amabil. Arăta de parcă făceau o plimbare de seară, absolut inofensivă, absolut nevinovată.

— Nu sunteţi deloc îngrijorat de încurcătura asta, mormăi ea.

— Îmi păstrez calmul, o corectă el. Aţi prefera să intru în panică?

— Nu.

— Aţi dori să vă distrag atenţia de la panica dumneavoastră?

— Nu sunt panicată.

„Nu încă”, adăugă ea în gând. Dacă nu ajungeau mai repede la capătul aleii, situaţia putea prea bine să se schimbe.

— Atunci am să vă distrag atenţia pentru propria-mi plăcere. Credeţi că sunt mai mulţi ca noi?

— Noi?

— Cei care se ascund de bal. Oameni care se ascund printre trandafiri şi zambile.

Nu se ascundeau, ci mai degrabă erau captivi acolo, dar zâmbi la imaginea unor musafiri împrăştiaţi prin grădină şi care trăgeau cu ochiul din spatele plantelor.

— Zambilele nu cresc mai mult de treizeci până la treizeci şi cinci de centimetri, îl informă ea. Şi n-au înflorit.

— Cred că unii dintre oaspeţi îşi închipuie că sunt destul graţioşi. Inclusiv Sir Robert. El zâmbi la încruntătura ei. Treizeci până la treizeci şi cinci de centimetri. Vă interesează horticultura.

— Două jigniri în mai puţin de-un sfert de oră. Vă interesează Sir Robert.

— Da, chiar aşa.

El nu mai adăugă nimic, iar ea nu îi ceru să se explice. În clipa aceea, nu o interesa ce părere avea domnul Brice despre pretendentul ei. Ţinta ei principală era să găsească drumul cel mai sigur şi cel mai scurt care să o ducă prin grădină înapoi în casă.

Cărarea se deschise într-o mică pajişte cu alei cu pietriş, presărată cu băncuţe din fier, cu ornamente elaborate. Ea se grăbi spre ieşire, dornică să ajungă cât mai repede de partea cealaltă, unde capătul tufişurilor marca hotarul grădinii. De îndată ce cotea, nu mai avea de parcurs până la casă decât vreo patruzeci sau cincizeci de metri de peluză.

Ieşi din curticică, atentă să rămână în umbra adâncă a gardului viu, şi avu timp suficient cât să surprindă dintr-o privire peluza şi casă, înainte ca domnul Brice să o prindă de mână şi să o tragă înapoi.

— Avem de trecut peste un obstacol.

Arătă cu bărbia spre casă, iar când Adelaide aruncă din nou o privire pe după tufiş, zări uşa pe care sperase să intre în casă şi un bărbat solid care stătea pe o bancă la mai puţin de doi metri de ea. Uşurarea ei nechibzuită avu o moarte rapidă şi dureroasă.

— O, nu!

„O, *la naiba!” Se* uită urât la ceafa omului. Nu aveau un obstacol. Peste obstacole se putea trece sau puteau fi evitate cu ceva tertipuri. Aceea era o baricadă.

— Poate să ne audă? şopti ea.

— Doar dacă ţipăm.

Era ceva, oricum.

— Aşa. Adelaide îşi muşcă buza. Ei bine… mai sunt şi alte uşi. Alte camere.

— Toate duc spre salonul principal, bucătărie sau spre aripa servitorilor, îi aminti domnul Brice. Aveţi mai multe şanse să vă întoarceţi neobservată dacă folosiţi uşa aceea.

— Nu acum. Îşi muşcă din nou buza. Poate… să mergeţi acolo… şi să îl rugaţi să vă îndrume… Nu avea nici cea mai vagă idee despre locul spre care ar fi putut să îşi dorească un domn să fie îndrumat. Bunăoară, spre bibliotecă.

Urmă o scurtă pauză.

— Toată lumea ştie unde este biblioteca.

— Atunci întrebaţi de altceva. Numai să îl faceţi să plece.

El se aplecă şi se uită pe după gardul viu.

— Nu pot.

— De ce?

— Pentru că bărbatul acela – arătă spre uşă şi om – este domnul Birch. Mă cunoaşte de cincisprezece ani şi n-a mai crezut nici măcar un cuvinţel de-al meu de paisprezece şi jumătate. Dacă încerc să îl fac să intre în casă, o să meargă direct în grădină.

Adelaide inspiră adânc şi îşi ţinu respiraţia. Nu avea să intre în panică, nici să ţipe la domnul Brice pentru că niciuna dintre opţiuni nu putea să ofere o soluţie.

El schiţă un zâmbet sfios, menit să fascineze.

— Să îmi cer iertare pentru tinereţea mea irosită?

Ca să nu îi răspundă – şi să se lase cuprinsă de tentaţia de a-şi sublinia răspunsul cu vătraiul –, Adelaide începu să se plimbe, un obicei care o ajuta întotdeauna să se concentreze şi să se liniştească.

— Trebuie să îl facem să plece. Absenţa mea va fi observată. Vor trimite o servitoare în camerele mele. Sora mea va spune că am plecat…

— E un bal mascat, domnişoară Ward. Domnul Brice îşi aşează trupul masiv pe una din băncuţe. Nimeni nu va şti că nu vă aflaţi printre invitaţi.

— Sir Robert va şti. Aţi spus că mă aştepta.

— Aşa este. Şi acum probabil nu vă mai aşteaptă, spuse şi ridică din umeri, nepărând deranjat de situaţie. Pacostea de om. Omul are probleme serioase de atenţie.

— Ar trebui să vă întoarceţi înăuntru, prin birou şi…

— Nu vă las singură în grădină. Se sprijini pe spătarul băncii şi îşi întinse picioarele. Dacă se nimereşte să daţi peste Sir Robert în întuneric?

— Nu e de glumă acum, îi spuse ea apăsat. *Mergeţi* înapoi şi…

El ridică o mână în aer şi o întrerupse.

— Recunosc că ultimele mele cuvinte au fost o încercare de a vă face să zâmbiţi, dar am vorbit serios la primele. Suntem la un bal mascat, domnişoară Ward. Casa e plină de petrecăreţi, domni care au prins curaj de la băutura în exces şi de la anonimatul pe care li-l oferă măştile.

Din nou avea dreptate. Adelaide nu mai participase până atunci la un bal mascat, dar auzise şi ea poveşti. Balurile mascate puteau să fie destul de sălbatice. Câtorva domnişoare mai tinere doamnele de companie le interziseseră să participe la petrecere.

În mod evident, domnul Brice – indirect şi fără prea mult succes – încerca să fie un gentleman. Era corect ca Adelaide să îi recunoască eforturile.

— Vă apreciez îngrijorarea, spuse ea distantă. Şi îmi cer iertare că sunt aşa de tăioasă cu dumneavoastră.

Ca să arate că era sinceră, propti vătraiul de gardul viu şi se îndepărtă de el… însă nu prea mult. Îşi prezenta scuzele, dar nu era o proastă.

Domnul Brice dădu din cap.

— O foarte frumoasă reprezentare de încredere.

Bucuroasă că fusese crezută, Adelaide îşi reluă plimbarea, dar avu grijă să nu se îndepărteze prea tare de vătrai.

Trebuia să mai existe o cale să se furişeze înapoi în casă. Trebuia să mai existe o cale prin care să îl facă pe bărbatul acela să se mişte de acolo. Trebuia să existe o cale prin care să îl facă pe domnul Brice să nu se mai holbeze la ea, astfel încât să se poată *gândi* la cum să îl facă pe omul acela să se mişte de acolo.

Nimic din felul în care o privea domnul Brice nu era în mod evident ameninţător. Dar totul la felul în care o privea îi distrăgea atenţia. El era atât de… prezent. Trupul lui masiv părea nelalocul lui printre băncuţele feminine şi florile luminate de razele lunii. Şi totuşi, părea în largul lui, foarte mulţumit să stea liniştit şi să îi urmărească fiecare mişcare cu ochii aceia verzi şi pătrunzători.

Adelaide încercă să şi-l scoată din minte, dar corpul ei refuza cu încăpăţânare să o asculte. Inima îi bătea cu putere şi pielea i se înfierbânta sub rochia de mătase. Se gândi pentru o clipă să se afunde în grădină şi să se plimbe singură, dar îşi zise că el nu avea decât să i-o ia pe urme.

— Pot să vă fac o sugestie? zise el şi arătă spre una dintre băncuţele din faţa lui. Luaţi loc. Liniştiţi-vă. Obstacolul nostru se va plictisi în curând de aerul nopţii. În cel mult un sfert de oră, veţi fi liberă să vă întoarceţi în sala de bal, şi Sir Robert nici măcar nu va afla de mica dumneavoastră aventură.

Ea scutură din cap. Nu putea să stea locului când era neliniştită.

— Oricum, continuă el, ar putea să afle, dacă vă întoarceţi arătând de parcă aţi mers un kilometru.

— Poftim?

— Cam bate vântul în seara asta, spuse el, şi făcu un semn spre masca ei. Şi mai şi ridicaţi în aer o cantitate considerabilă de praf.

Adelaide se opri şi se uită iute la masca şi la rochia ei.

Prima se destrăma cu rapiditate într-o încâlceală de nerecunoscut de pene şi panglici, a doua era acoperită de un strat fin de praf.

— O, nu, şopti Adelaide.

Inima i se făcu cât un purice. Rochia putea să fie scuturată sau curăţată, dar nu avea să fie nicicum în stare să îşi repare masca. Şi fără mască, nu putea să ia parte la bal. Iar fără bal, nu avea să primească nicio cerere din partea lui Sir Robert. Cum de lucrurile luaseră o întorsătură atât de proastă într-un timp atât de scurt?

— Ce mă fac? rosti cu voce tremurătoare.

— Veţi lua un loc, îi spuse domnul Brice cu blândeţe. Şi vă veţi asculta raţiunea.

Dacă i-ar fi vorbit tăios sau i-ar fi ordonat să se supună, poate că Adelaide ar fi găsit în mânie puterea de a se certa. Dar tonul lui blând îi înăbuşi şi ultima dorinţă de împotrivire. Încuviinţă din cap, dar nu se mişcă din loc. Se simţea descurajată, pierdută şi nesigură.

Domnul Brice se ridică de pe băncuţă şi se îndreptă spre ea. O prinse de bărbie şi i-o ridică până ce privirile li se întâlniră. În ochii lui văzu bunătate şi căldură, şi o scânteie de ceva, ceva care Adelaide consideră că era prudent să nu cerceteze.

— Am să vă ajut, domnişoară Ward. Îi mângâie uşor bărbia cu degetul. Aveţi încredere în mine.

Adelaide nu avea încredere în el. Nu avea niciun motiv. Şi totuşi, oricât de incredibil părea, atingerea lui o linişti, cuvintele lui îi dădură încredere. Când o luă de braţ şi o conduse să se aşeze lângă el pe băncuţă, ea îl urmă fără vreun semn de împotrivire.

— Nu aţi dispărut de la bal. Vorbi pe deasupra capului ei.

Adelaide putea să simtă în păr adierea răsuflării lui.

— Pur şi simplu încă nu v-aţi făcut apariţia. Sunteţi de acord că este o diferenţă între cele două.

— Da.

Era chiar o diferenţă considerabilă. Mintea i se

limpezi. Poate şi-ar fi revenit mai repede dacă el nu s-ar fi aflat atât de aproape. Muşchiul tare al coapsei lui îi apăsa piciorul şi parfumul lui delicat o învăluia.

— Există o mulţime de scuze care să explice întârzierea dumneavoastră, continuă el. Am să vă ajut să o alegeţi pe una dintre ele, dar nu cred să aveţi nevoie. Pun pariu că sunt cel puţin şase doamne care n-au ajuns încă pentru că au hotărât să îşi schimbe rochia sau nu le-a plăcut felul în care servitoarele lor le-au aranjat părul. Credeţi că întârzierea lor va fi pusă la îndoială?

— Nu. Cred că nu.

— Nici a dumneavoastră nu va fi. Cât despre asta… îi luă masca din mâini şi o puse deoparte. Doamna Cress este o gazdă experimentată. Va găsi o alta pe care să v-o împrumute.

Adelaide dădu din nou din cap şi umerii îi coborâră uşuraţi. Nu se gândise la asta.

— Da, cred că aveţi dreptate.

— Poftim. Căută ceva în haină, scoase o sticluţă şi i-o întinse. Luaţi o înghiţitură. O să vă liniştească nervii.

Neîncrezătoare, ea luă sticluţa şi îi mirosi conţinutul.

— Whisky, o informă însoţitorul ei.

Adelaide se încruntă, şi prima reacţie fu să refuze. O doamnă nu obişnuia să bea tărie. Dar o doamnă nici nu conversa cu un domn chipeş, într-o grădină întunecată în vreme ce pretendentul ei o aştepta înăuntru.

Luă o înghiţitură generoasă. Lichidul îi arse gâtul şi o făcu să lăcrimeze. Până şi ultima urmă de amorţeală dispăru.

— O, Doamne sfinte, icni ea.

— N-aţi mai băut whisky până acum, ghici el cu un zâmbet liniştit.

Ea scutură din cap şi îşi întoarse faţa ca să sufle uşor. O clipă, fu uimită că nu vedea flăcări.

— Nu. Adelaide rezistă impulsului de a-şi face vânt cu mâna în dreptul gurii. Dar fratele meu crede în beneficiile băuturii. Ale coniacului, mai ales. Bănuiesc că e ceva

adevăr în cuvintele lui.

— Are şi tăria utilitatea ei. Pentru boala potrivită şi în doza corectă.

Ea coborî privirea spre sticluţă.

— Care este doza corectă?

— Încă vă mai bate inima cu putere? Nervii vă mai chinuie?

— Oarecum.

— Atunci mai beţi un strop.

Ea cugetă la spusele lui. Arsura se transformase într-o căldură în piept. Adelaide putea să bea un pahar sau două de vin fără să îi simtă efectele. Sigur putea să ia câteva înghiţituri de whisky fără să îşi piardă capul.

Mai luă o gură şi oftă încântată când căldura se înteţi. Curioasă să vadă dacă senzaţia avea să persiste, bău din nou.

O, da. Era o senzaţie foarte plăcută.

Domnul Brice îi luă sticluţa din mână.

— Cred că aţi ajuns la doza optimă.

— Hmm. Probabil avea dreptate. Nu se simţea foarte diferit, cu excepţia înflăcărării plăcute pe care o simţea în pântec. Dar se simţi cuprinsă de o senzaţie de uşurare „de parcă whisky-ul ar fi înfăşurat culmile ascuţite ale fricii ei în vată. Trebuia să mă fi gândit să beau ceva înainte să plec din camera mea. N-aş mai fi fost aşa tentată să pierd vremea pe coridor.

— Şi aţi fi ratat aventura asta frumoasă.

Ea scoase un pufnet delicat.

— N-am nevoie de aventură. Am nevoie să mă întorc în casă.

— Şi dacă nu vă întoarceţi?

Ea se încruntă încurcată.

— Poftim?

— Să presupunem că aţi avea propriile dumneavoastră cinci mii de lire pe an, îi explică domnul Brice. Să presupunem că aţi putea să vă aflaţi oriunde v-ar plăcea şi să faceţi orice aţi vrea. Unde aţi fi?

Adelaide scutură din cap şi i se păru că i se clătină un pic pe umeri.

— Care e scopul unui asemenea exerciţiu?

— Nu e decât un fel de a petrece timpul, spuse el uşor. Bunăoară, eu aş fi acasă, în fotoliul meu preferat din bibliotecă. Aş avea o carte într-o mână şi un pahar de coniac în cealaltă. Aş avea un câine de vânătoare la picioare, şi focul ar trosni în vatră.

— E prea cald ca să faceţi focul, sublinie ea.

— De asemenea, ar fi iarnă. Acum e rândul dumneavoastră.

O, ei bine, dacă era vorba despre unde i-ar fi plăcut să se afle în clipa aceea, era uşor să răspundă:

— Mi-ar plăcea să fiu acasă, cu nepotul meu şi…

— Nu, o întrerupse el. Gândeşti prea limitat, Adelaide. Pot îţi spun Adelaide?

Ştia că ar fi trebuit să refuze, dar părea că raţiunea şi gura ei se detaşaseră una de cealaltă pentru că răspunse:

— Desigur.

— Excelent. El dădu din cap. Îţi imaginezi ceva comun, Adelaide, lumesc.

— Seamănă foarte mult cu ce-aţi spus şi dumneavoastră.

— Da, dar lucrurile mici şi lumeşti sunt noi pentru mine. Mi le doresc acum pentru că am experimentat deja lucrurile importante şi neobişnuite. N-ai fi mai degrabă la Londra sau la Bath sau să te plimbi pe un canal din Florenţa?

Fascinată, ea se foi pe băncuţă ca să se uite mai bine la el.

— Aţi fost în toate aceste locuri, domnule Brice?

— Connor, o invită el. Şi, da, am fost.

Abia dacă putea să îşi imagineze. În copilărie, visase să călătorească. Părinţii ei se cunoscuseră în Prusia, ţara de origine a mamei sale. Se căsătoriseră după două luni în Italia şi îşi petrecuseră anul acela călătorind pe continent. Adelaide ascultase poveştile din călătorii şi îşi omorâse

timpul imaginându-se pe vârfurile Alpilor şi jucându-se în apele Mediteranei. Părinţii ei vorbiseră adesea despre o călătorie cu familia, dar războiul şi sănătatea precară a mamei ei îi împiedicaseră să plece.

— Nu m-aş opune unei călătorii, recunoscu ea.

— Unde?

Se gândi la Franţa. Părinţii ei îşi exprimaseră mereu regretul că nu reuşiseră să intre în ţară din cauza revoluţiei franceze. Ar fi putut să o viziteze în amintirea lor. Era o idee ademenitoare. Era, de asemenea, şi o idee răsuflată şi puţin probabilă. În viaţă, existau visuri nepotrivite şi visuri imposibile. Franţa făcea, cu siguranţă, parte din ultima categorie.

— Nu contează unde, spuse ea, şi ridică din umeri. Atâta vreme cât e un loc nou. Orice loc aflat la mai bine de treizeci de kilometri de casa mea ar fi de-ajuns. N-am părăsit niciodată Scoţia. Îi luă mai puţin de jumătate de zi ca să ajungă de la ea de acasă la graniţă şi mai puţin de zece kilometri de unde se afla ea acum, şi totuşi nu plecase niciodată într-o călătorie.

— Vei avea şansa după nuntă.

Adelaide aruncă o privire spre casă.

— N-am primit încă o cerere în căsătorie.

— Dar o aştepţi.

Nu părea să existe vreun motiv pentru care să nege sau să o facă pe sfioasă.

— Mă aştept. Mă gândeam că poate o primesc chiar astă-seară.

— Unde te-ai duce?

— În luna de miere? Plăcerea jocului începu să se risipească. N-am să merg niciunde. Lui Sir Robert nu-i place să călătorească.

— Înţeleg, spuse el.

Era cu adevărat uimitor cât de multă capacitate de înţelegere putea să exprime prin acel cuvânt.

Tipul acela de înţelegere o făcu pe Adelaide să nu se simtă în largul ei. Se asemăna prea mult cu mila pentru

gustul ei. Nu îşi dorea ca domnului Brice să îi fie milă de ea, în parte pentru că îi leza mândria, dar mai ales pentru că era descurajant să se gândească acum că poate existau motive întemeiate pentru compătimirea lui – şi că o căsnicie cu Sir Robert va fi, de fapt, jalnică.

— Are multe alte calităţi minunate, spuse ea răspicat.

Chiar dacă afirmaţia ei apăsată îl luă prin surprindere, Connor nu o arătă. Strâmbă din buze.

— Ard de nerăbdare să aud care sunt acestea.

— Este baron, îi reaminti ea.

— Care are un venit de cinci mii de lire pe an. Da, ştiu, îi răspunse încuviinţând din cap.

Apoi, doar rămase încremenit acolo, aşteptând în mod evident ca ea să prezinte mai în amănunt minunatele calităţi ale lui Sir Robert. Un lucru supărător, căci „este baron” era tot ce pregătise. Îi trebuiră vreo treizeci de secunde lungi ca să se gândească la altceva.

— Unele doamne cred că e chipeş.

— Şi eşti de acord?

— Păi… Adelaide se încruntă şi şi-l imagină. Sir Robert îşi peria părul într-o manieră severă aşa încât aproape fiecare fir de păr parcă stătea paralel înspre pământ. Şi prefera vestele viu colorate şi acele de lavalieră foarte mari. Cred că Sir Robert este, poate, din când în când… cam prea îmbrăcat.

— Prea îmbrăcat, repetă Connor şi îşi trecu limba peste de dinţi, parcă pentru a savura descrierea ei. Este o observaţie plină de diplomaţie.

— Diplomaţia este un instrument util şi admirabil.

— Uneori. Uneori este o cârjă şi un obstacol. Îşi coborî capul ca să îi întâlnească privirea, iar Adelaide întrezări în ochii lui o lumină ademenitoare de amuzament. Eu şi Sir Robert nu suntem prieteni, Adelaide. Nu va auzi de la mine părerea ta despre el şi n-ar crede un cuvinţel nici dacă ar auzi-o. Pun pariu că nu poţi să vorbeşti despre asta cu prietenii sau cu familia ta. De ce să nu vorbeşti cu mine?

Invitaţia din cuvintele lui părea atât de ispititoare, de

simplă. Şi poate că şi era. De ce să nu spună ce gândea chiar acolo, unde doar ei doi puteau să audă? De ce să nu spună cu voce tare ce gândea despre el?

— Pare mai degrabă un papagal surprins într-o rafală puternică de vânt.

Râsul adânc al lui Connor răsună prin grădină.

Îngrozită, ea îşi acoperi gura cu mâna. Apoi, o lăsă în jos când îşi dădu seama că murmura ceva din spatele degetelor.

— N-am vrut să spun asta. N-ar fi trebuit să spun una ca asta.

— Sunt încântat că ai făcut-o.

— A fost urât.

— Ba dimpotrivă. Stilurile nefericite de coafură şi îmbrăcăminte pot fi uşor remediate. Urât ar fi să subliniem că are un nas foarte mare. Sărmanul nu poate să facă nimic în legătură cu asta.

— *Tu ai* un nas foarte mare.

Doamne sfinte, ce i se năzărise?

— Vezi? Foarte urât. Pentru o fracţiune de secundă, el îşi înclină capul într-o parte. Eşti un pic ameţită, nu?

— Bineînţeles că nu. Adelaide cugetă mai bine. Cum poţi să-ţi dai seama?

— În cazul ăsta, ţi-o spune un observator obiectiv. Eşti doar un pic ameţită.

Aşa se explica, fără îndoială, ce i se năzărise şi de ce gândurile păreau să-i zboare prin minte asemenea unor colibri care se ciondăneau pe o floare. Chiar când credea că unul se aşeza, un altul se apuca să îl dea la o parte. Încercă să imagineze o rezolvare adecvată pentru noua dilemă, dar nu putu să se concentreze îndeajuns ca să o ducă la bun sfârşit.

Scoase un oftat scurt şi se trase mai înapoi pe locul ei.

— Nu pot să îl văd aşa.

— Pe Sir Robert? De ce nu? Eşti puţin ameţită, nu beată.

— Nu e de acord cu alcoolul.

Urmă o pauză scurtă înainte ca el să vorbească:

— Glumeşti.

Ea făcu un semn scurt din cap, îşi dădu seama că nu avea niciun sens, apoi îl scutură.

— Nu. Vorbesc foarte serios. Nu crede că o doamnă ar trebui să bea şi este foarte categoric în această privinţă.

— Omul e un ipocrit. O să fie criţă până în două. Pun pariu că e moale ca o cârpă încă de pe acum.

— Moale ca o cârpă?

Adelaide râse la auzul acelor cuvinte, dar nu credea că erau valabile în cazul lui Sir Robert. O, îi plăcea vinul, şi simţise la el un miros de tărie o dată sau de două ori, dar nu îl văzuse niciodată pierzându-şi minţile. Nu în felul în care fratele ei o făcea atunci când bea prea mult. Clătină din cap ca să alunge gândul acela. Nu voia să se gândească la fratele ei în clipa aceea. Şi nici chiar la Sir Robert. Se simţea puţin prostuţă, puţin nechibzuită. Voia să se bucure de senzaţii. Se aplecă spre Connor şi îi zâmbi.

— Şi eu cum sunt?

— Uşor pilită, îi reaminti el.

— Da, dar dacă rămânem la povestea cu moale ca o cârpă sau nu… îl îndemnă ea.

— A. El îi răspunse cu zâmbetul acela minunat la care Adelaide era sigură că putea să se uite toată seara. Tu eşti ca o broderie.

Ea se îndreptă din spate.

— Asta nu e cârpă.

— Dar se găseşte şi pe cârpe. Le decorează. Le dă un plus de valoare. Readuce la viaţă ce este obosit şi monoton. El se întinse şi îi mângâie obrazul cu dosul palmei. Face extraordinară viaţa de zi cu zi.

Căldura degetelor lui îi înfioră într-un mod plăcut pielea.

— Cred că ne-am cam îndepărtat de la subiect, şopti ea.

— Ne-am îndreptat pur şi simplu spre un subiect care te face să nu te simţi în largul tău. Buzele i se arcuiră

amuzate când îşi îndepărtă mâna de obrazul ei. Sir Robert nu îţi face complimente?

— Ba da.

Se întrebă dacă era nepermis de obraznic să îi ceară să îşi pună mâna la loc.

— Spune-mi ce ţi-a zis.

Privirea fermă şi zâmbetul lui Connor o împiedicau să gândească. Îi trebuiră câteva clipe ca să vină cu un exemplu.

— Mi-a spus că am ochi minunaţi.

— Sunt acceptabili. Ce altceva?

— *Acceptabili?*

Umorul dansa în ochii lui.

— Ce altceva?

În defensivă, ea se încruntă la el.

— A asemănat culoarea obrajilor mei cu cea a petalelor de trandafir.

— Destul de lipsit de originalitate. Ce altceva?

Adelaide îşi încrucişă braţele la piept.

— Că sunt deşteaptă.

Dumnezeu îi era martor că dacă o contrazicea şi în legătură cu *asta...*

El strâmbă din buze.

— Cred că ai inventat asta acum.

— Ba nu. Totuşi, inventase detaliul despre obrajii ei şi trandafiri. Ieri am bătut-o la şah pe Lady Penwright. Sir Robert a fost foarte impresionat.

Era aproape imposibil să pierzi aproape orice fel de joc cu Lady Penwright, dar cum Lady Penwright nu făcuse niciodată vreo referire la vreun domn Brice – şi îi plăcea tare mult să vorbească despre domnii chipeşi –, lui Adelaide i se păru firesc să presupună că el nu o cunoştea pe doamnă şi nici nu era la curent cu lipsa ei totală de iscusinţă la jocuri.

Aparent, Connor nu era interesat nici de una, nici de cealaltă.

— Nu te merită.

Ea clipi nedumerită.

— Poftim?

— Sir Robert nu te merită, rosti încet, dar clar.

Pe chipul lui nu mai era pic de umor, care fusese înlocuit de o intensitate ce i se păru îngrijorătoare lui Adelaide.

Ea se ridică şi merse câţiva paşi, dar nu îşi dădea seama dacă încerca să ia distanţă de el sau de ce îi spusese.

— Ne cunoaştem de un sfert de oră, deci nu e destul cât să îţi faci o părere…

— Complimente neinspirate, o întrerupse el răspicat. Un domn cam prea îmbrăcat. Un bărbat care se teme să călătorească. Nu e de acord…

— N-am spus niciodată că se teme.

— Nu îl vrei, spuse el calm şi se ridică de pe băncuţă.

— Ba bineînţeles că da.

— Ba nu. Vrei siguranţa pe care ţi-o va oferi venitul lui. Îi întâlni privirea şi i-o susţinu în timp ce se îndrepta spre ea. Nici măcar nu te place.

Felul în care se mişca era fermecător. Parcurse distanţa dintre ei cu paşii lungi şi tihniţi ai unui bărbat încrezător în scopul lui şi convins de reuşită. Dar ea nu putea să se mişte. Nu putea să îşi întoarcă privirea.

— A fost foarte bun cu mine, se auzi ea şoptind.

— Şi asta îţi este de ajuns? Lumina lunii dispăru în spatele trupului lui solid. Bunătate şi un venit?

Era atât de aproape, că Adelaide îşi lăsă capul pe spate că se uite la chipul lui învăluit în umbră.

— Da.

— Nu tânjeşti şi după altceva?

„Ba da”.

— Nu.

El schiţă un zâmbet când o cuprinse de talie şi o trase mai aproape.

— Ba da.

Mâinile ei se proptiră în pieptul lui într-un efort inutil

de a crea iluzia de spaţiu între ei. Clătină din cap sau crezu că o face. Era greu de spus. Şi oricum era prea puţin important. El nu făcu decât să o tragă şi mai aproape, să îşi aplece capul şi să şoptească pe buzele ei:

— Scumpo, toată lumea vrea mai mult.

Şi o sărută, gura lui mişcându-se peste a ei într-o serie de dezmierdări blânde şi tandre. Era atât de atent, de delicat, că Adelaide aproape crezu că nu era convins că ea n-ar încerca să se elibereze din strânsoarea lui. Dar braţele lui de fier, înfăşurate în jurul taliei sale, spuneau o cu totul altă poveste. Nu era nesigur, ci doar răbdător. O sărută cu o hotărâre blândă, care parcă intenţiona să o atragă într-o supunere inevitabilă.

Chiar dacă avea să îi ia toată noaptea.

Aşteptarea nu fu chiar atât de lungă. Dansul ademenitor al buzelor lui îi încălzi lui Adelaide sângele în vene şi îi smulse un oftat, îşi simţi picioarele grele şi capul uşor. Se aplecă spre el, simţindu-i bătăile puternice ale inimii sub palme şi forţa trupului masiv prin straturile de haine.

Îi cuprinse faţa cu o mână şi degetul lui îi mângâie maxilarul, apoi i se apăsă uşor pe bărbie. Adelaide deschise gura fără să se mai gândească şi limba lui se strecură înăuntru ca să o guste. Îşi auzi propria răsuflare întretăiată şi şoapta amuzată pe buzele ei.

— Vrei mai mult?

În clipa aceea, Adelaide voia totul. Încuviinţă din cap şi buzele lui o răsplătiră cu o dezmierdare uşoară pe tâmplă.

— Atunci nu te întâlni cu el în seara asta. Îi acoperi gura înainte ca ea îi să răspundă şi zăbovi atât cât să o tachineze cu promisiunea de mai mult. Nu te întâlni cu el.

— Bine, şopti ea şi se întinse spre el când se îndepărtă de ea.

El rămase foarte aproape.

— Jură.

— Jur. Era doar vag conştientă de cuvintele pe care le

rostea.

— Să nu uiţi, îi şopti el. Îşi apăsă scurt buzele pe ale ei, îi mângâie uşor obrazul şi îi dădu drumul.

Tulburată, Adelaide rămase încremenită pe loc când el făcu doi paşi înapoi. Dacă s-ar fi simţit mai sigură de picioarele ei, l-ar fi urmat. În schimb, rosti primul gând care i se ivi în minte:

— Ai spus că este mai mult de-atât. Ai promis… Se opri şi făcu o grimasă.

Chiar cherchelită şi ameţită, ştia când se făcea de râs.

Connor schiţă un zâmbet.

— Şi tu ai promis ceva. Ţine-ţi tu mai întâi promisiunea.

— Oh!

Ceva în spusele lui i se păru teribil de nedrept, dar nu avea de gând să se facă şi mai mult de râs şi să se ia la ceartă cu el. De fapt, părea înţelept să nu mai spună nimic. Nu mai sărutase niciodată un bărbat şi nu avea nici cea mai vagă idee despre ce anume trebuia să facă. Trebuia să facă o conversaţie politicoasă? Să se uite cu jind în ochii lui? Să îşi ia repede la revedere? Deodată, ultima variantă îi păru foarte atrăgătoare.

Connor se aplecă un pic ca să se uite pe după gardul viu.

— Obstacolul nostru şi-a luat tălpăşiţa.

— O. Bine. Ce sincronizare minunată!

Simţindu-se în egală măsură ameţită, stângace şi uşurată, Adelaide îşi sili picioarele să coopereze şi dădu să se întoarcă spre casă. Când îşi dădu seama că nu era urmată de Connor, se întoarse.

— Vii?

El scutură din cap.

— Am să te urmăresc de aici.

— Bine, spuse ea din nou şi simţi că ar trebui să facă vreun gest, că unul din ei trebuia să reacţioneze *cumva,* aşa că îi zâmbi şi făcu o reverenţă şovăielnică. Noapte bună, Connor.

— Vise plăcute, Adelaide.

El îşi rosti cuvintele ca pe o mângâiere, şi Adelaide simţi căldura din ele şi căldura privirii lui în spate atunci când îşi croi drum pe peluză, printre umbre. Ultimul gând care îi trecu prin minte, înainte să deschidă uşa din spatele casei, fu că lucrurile nu se întâmplaseră aşa cum se aşteptase ea.

Capitolul 3

După ce Adelaide intră în casă, Connor se îndreptă agale spre uşă. Noaptea, îşi zise el, se desfăşurase în mare parte conform planurilor. Se propti cu spatele de piatra rece a casei şi se opri preţ de o clipă ca să îşi savureze reuşita… şi gustul lui Adelaide Ward care îi persista încă pe limbă. Ştiuse că avea să fie dulce. Gustul înţepător era o surpriză plăcută.

Ca regulă de bază, Connor evita surprizele. Sau, mai precis, evita să fie luat prin surprindere – o cu totul altă chestiune era să îi prindă pe ceilalţi pe picior greşit. Totuşi, în cazul domnişoarei Ward, era dispus să se lase fermecat de neprevăzut.

Era dispus să se afle în tot felul de ipostaze cu domnişoara Ward. Dezbrăcat, i se năzări. Totuşi, pentru moment, se mulţumea să fie logodit. Provocarea era să o convingă şi pe ea de acelaşi lucru. Situaţia doamnei, provocată de degeneratul ei frate, făcuse deja jumătate din toată treaba.

Wolfgang Ward risipise averea familiei pe o serie de speculaţii atât de riscante, că nu se dovediseră decât simple pariuri prost plasate. Zvonurile spuneau că fosta soţie a lui Wolfgang fusese în parte de vină pentru

investiţiile făcute, dar Connor nu găsise nimic care să susţină afirmaţia aceea. Ba mai mult, jocurile neinspirate de noroc continuaseră şi după ce soţia lui murise în timpul naşterii.

Murise cu doi ani în urmă. Lui Wolfgang i se dăduseră zece luni ca să sărbătorească naşterea fiului lui şi să ţină doliu după moartea soţiei înainte să fie trimis înapoi în închisoarea datornicilor… Unde, fără ca Adelaide să ştie, se apucase să facă o datorie şi mai mare. Sursa şi amploarea acelei datorii îi erau încă necunoscute surorii lui.

Doar o misterioasă urmă de noroc îi ţinuse la distanţă pe sora lui Wolfgang şi pe fiul lui de azilul pentru săraci – o mică moştenire pentru Adelaide şi Isobel de la un verişor îndepărtat. Nu fusese suficientă ca să îl elibereze din închisoare pe Wolfgang, dar fusese îndeajuns pentru ca femeile şi copilul să aibă un acoperiş deasupra capului şi să mănânce… pentru moment. Nu se putea să le fi rămas mare lucru din avere, iar creditorii lui Wolfgang se înghesuiau să pună mâna şi pe puţinul rămas. Nu avea să treacă mult până ce convingeau instanţele că nu era firesc ca o femeie să primească o moştenire.

Lui Adelaide i se terminau timpul şi banii.

Connor zâmbi sumbru. Din fericire pentru ea, el avea fonduri din abundenţă. Timpul însă era un motiv de îngrijorare. Prin şiretlicul din seara aceea obţinuse o zi, poate două. Avea nevoie de mai mult.

Faptul că seara aceea nu fusese decât un şiretlic îi provocă doar o neplăcere trecătoare. O conştiinţă vinovată îşi avea timpul şi locul ei. Mai exact, atunci când cineva făcea ceva greşit. Nu se îndoia nici măcar o secundă că avea întru totul dreptate.

— Ce te încrunţi aşa, băiete? Dacă mă întrebi pe mine, nici nu se putea să iasă mai bine.

Connor abia dacă ridică o sprânceană când Michael Birch îşi făcu apariţia din spatele casei. Bărbatul masiv îşi frecă mâinile încântat în timp ce îndrepta şchiopătând, din cauza genunchiului rănit, spre el. Chiar dacă trecuse cu

mult de vârsta a doua, părul lui roşu îşi păstrase culoarea aprinsă şi chipul lui rotund era la fel de neted ca în ziua în care se cunoscuseră. Connor avea la vremea aceea cincisprezece ani, după cum îi şi spusese lui Adelaide. Inventase restul poveştii. Michael nu avea nevoie de şase luni ca să identifice un mincinos. Minciuna era punctul lui forte.

— A mers aşa cum am plănuit, spuse Connor ca să dea un răspuns.

„În mare parte aşa cum am plănuit”, îşi corectă el răspunsul în gând când uşa scârţâi şi se deschise. Chipul îmbătrânit al lui Gregory O’Malley se ivi prin deschizătură. Chipul lui plin de cute şi riduri fu luminat de un rânjet larg.

— Ce spui, flăcăule? Te ia?

— În cele din urmă.

Connor îl privi pe bătrânul care ieşi pe uşă. Gregory era sprinten pentru vârsta lui, dar era o adevărată dilemă ce anume scârţâia mai tare, balamalele uşii sau oasele bătrânului.

— Ai urmărit-o?

— Îhî. S-a dus ţintă în camera ei.

— Te-ai oprit la intrarea în salon.

Detaliul *acela* nu făcuse parte din plan. Gregory fusese instruit să meargă încet pe coridor, să treacă de uşă şi să se aşeze pe băncuţă.

— Desigur, aşa am şi făcut. Nu se simţea nici urmă de regret în vocea lui Gregory. Un bărbat mai are nevoie şi de puţină distracţie din când în când. Iar o femeie are nevoie să se gândească la ceva.

— Eşti norocos că nu s-a gândit să leşine.

Michael scoase un sunet zeflemitor din gât.

— Fata noastră are mai mult curaj decât pare.

De fapt, chiar aşa şi era, dar niciunul dintre cei doi nu avea de unde să ştie.

— Nu ai întâlnit-o niciodată.

— Am văzut-o, nu? ripostă Michael. Venind singură în vizită la netrebnicul ei de frate, cu un copil în braţe şi

apărată doar de rugăciuni.

— Aşa e, încuviinţă Gregory. Are curaj din plin. O să fie o nevastă minunată… Te însori cu fata?

Michael se aplecă spre Gregory.

— Acum un minut, era încruntat şi îngândurat.

— Îngrijorat? Connor al nostru?

Connor schiţă un zâmbet în direcţia lor.

— Nu sunt îngrijorat. A fost de acord să nu se vadă cu Sir Robert astă-seară.

— Şi mâine? întrebă Gregory.

— Vedem noi.

Cei doi bărbaţi se uitară unul la altul, dar nu spuseră nimic.

Connor se întrebă cât să le spună.

— Peţitul e într-o fază mai înaintată decât am crezut. Aşteaptă o cerere în căsătorie.

— Ei bine, o să ai timp să îi faci curte după ce se face anunţul căsătoriei, spuse Michael în cele din urmă. Până nu fac o vizită la preot nimic nu-i definitiv.

— Şi în patul conjugal, adăugă Gregory.

Pentru că imaginea lui Adelaide împărţind patul cu Sir Robert îi întoarse stomacul pe dos, Connor alungă iute din minte şi gândul acesta, şi subiectul.

— Nu e uşor pentru o doamnă să rupă logodna cu un baron. Se îndepărtă de zid. Iar domnişoara Ward e prinsă la înghesuială.

Michael se uită la Gregory.

— Păi, atunci să sperăm că astă-seară acceptă să se mărite cu el.

Gregory încuviinţă înţelept din cap.

— Aha.

Connor nu prea înţelegea logica lor.

— De ce? îl întrebă el pe Michael.

— Va trebui să nu se ţină de promisiunea pe care ţi-a făcut-o, nu? Şi genul de femeie care nu îşi ţine promisiunea acum este acelaşi cu femeia care nu şi-o va ţine nici mai târziu. Dar dacă se ţine de cuvânt acum şi îi promite mai

târziu lui Sir Robert... Vocea i se stinse treptat, îi aruncă o privire lui Gregory, apoi îi zâmbi blând lui Connor şi îl lovi uşor pe braţ. Ei bine, cu puţin noroc, om afla că nu e de încredere, nu?

— O să se ţină de cuvânt.

— Atunci eşti într-o mare încurcătură.

— Nu-l speria pe băiat. Gregory coborî vocea şi se aplecă uşor înainte: la ascultă, băiete. Pe vremuri, când un bărbat voia să ia de nevastă o anumită fată, o lua şi rezolva problema.

Connor îi aruncă bătrânului o privire plină de blândeţe.

— Nu îţi sugerează să furi fata, îi explică Michael.

— N-aş sugera niciodată aşa ceva. Gregory părea foarte ruşinat. Se apropie puţin mai mult. Dar *au fost* vremuri când un bărbat lua serios în considerare ideea asta.

— M-am gândit la asta. Oricum, avusese o fantezie, două în direcţia aceea. Fusese cât pe ce. Răspunsul este nu.

Începu să traverseze peluza spre copacii din spatele grădinii. Cei doi bărbaţi i-o luară pe urme.

— Ţi-am spus că n-o să meargă, şopti Michael.

— Băiatul e moale.

— Nici nu e de mirare la cât l-ai răsfăţat.

— *Eu* l-am răsfăţat? Te întreb: eu l-am împiedicat să nu îl împuşte pe nemernicul ăla în Monserrat? Nu eu.

Connor zâmbi la schimbul de replici dintre ei şi lăsă ciorovăiala lor undeva în spatele minţii lui. Era obişnuit cu ciondănelile lor. Asemenea scârţâitului unui scaun învechit şi preferat, zgomotul acela familiar îl bucura şi îl alina. Îl şi întărea. Bărbaţii aceia, care fuseseră la un moment dat salvatorii şi mentorii lui, erau familia lui acum. Le era dator. Ar fi fost înghiţit de rigolele din Boston, dacă nu erau Michael şi Gregory. Iar ei şi-ar fi petrecut ultimul an din viaţă în libertate, şi nu într-o celulă de închisoare, dacă nu ar fi fost el... şi, într-un fel mult mai direct, Sir Robert.

Chiar dacă era ultimul lucru pe care îl făcea în viaţa lui, Connor avea să îl vadă pe Sir Robert suferind pentru a plăti fiecare dintre crimele lui.

Adelaide Ward era prima notă de plată.

*

Pe drumul de întoarcere spre camera ei, Adelaide nu se mai simţi aşa ameţită. Totuşi, făcu eforturi considerabile să pară complet trează.

Îşi aranjă rochia cu mâinile şi încercă să se concentreze pe gândurile ei. Cum nu reuşi, încercă să îşi concentreze privirea.

Pe un fotoliu de lângă fereastră, Isobel era încă trează şi citea o carte. Aveau aceeaşi statură zveltă şi aceleaşi trăsături frumos conturate, dar Isobel avea părul blond-închis al mamei lor şi nişte ochi de un albastru-deschis care ascundeau un temperament încăpăţânat şi, adesea, năstruşnic.

Isobel îi aruncă o privire tăioasă, apoi se întoarse la cartea ei, amintindu-i clar lui Adelaide că se certaseră chiar înainte de începerea balului.

— Deci, s-a terminat? întrebă sarcastic Isobel. S-a sacrificat buna domniţă balaurului şi a salvat regatul?

— Nu. Adelaide se mişcă foarte atent prin cameră şi se felicită în gând că nu se împiedică, apoi îşi aruncă masca pe pat. Tărâmul Ward rămâne în pericol.

— Nu te-a cerut Sir Robert? Isobel ridică privirea din carte, iar expresia severă de pe chip îi fu înlocuită de confuzie. Şi te-ai întors?

— Nu m-am dus deloc.

— Dar ai fost plecată cel puţin o oră. Unde-ai fost? zise Isobel şi o privi chiorâş. Şi de ce eşti aşa de zăpăcită?

— În camera de zi, în grădină. Îşi flutură mâna în aer. Bătea vântul. N-am mai ajuns la bal.

— În grădină? Evident intrigată, Isobel puse cartea deoparte şi se ridică. Ce Dumnezeu ai făcut acolo?

Adelaide încercă şi nu reuşi să se gândească la o minciună potrivită.

— L-am evitat pe Sir Robert.

— O! Ştiam eu, strigă Isobel încântată. *Ştiam* c-ai să-ţi vii în fire.

— Nu m-am *pierdut* cu firea.

— Aiurea. Te-ai pierdut şi acum ţi-ai revenit. Isobel traversă încăperea şi o lovi pe braţ, uşor şi cu afecţiune exagerată. Sărmana, draga mea. Am auzit că procesul e destul de tulburător. Cum eu nu m-am pierdut niciodată cu firea, nu pot…

Cuvintele lui Isobel se stinseră uşor şi adulmecă.

— Miroşi… Se aplecă şi adulmecă din nou. Clar a tărie.

— O, eu… era un bufet… în camera de zi. M-am gândit că poate o gură avea să îmi potolească nervii…

— Adelaide, eşti beată? Sora ei părea extrem de încântată de idee.

— Absolut deloc. Sunt… îi scăpă un chicotit. Cherchelită.

— Cherchelită?

Adelaide scutură din cap şi îşi trecu mâinile pe faţă cu gândul copilăros că putea să îşi şteargă zâmbetul încăpăţânat de pe chip.

— Înseamnă că am încurcat complet iţele. Doamne sfinte, ce-am făcut?

— La cum se vede treaba, ai profitat din plin de ora asta.

Adelaide nu o băgă în seamă, îşi scoase pantofii şi începu să se plimbe între pat şi uşă. Îşi spuse că trebuia să se concentreze. Avea să găsească o cale de a ieşi din încurcătura pe care-o provocase. Trebuia să se *gândească,* la naiba.

— Ce Dumnezeu am avut în cap? bâigui ea.

Sigur nu se gândise la familia ei sau la Sir Robert, sau la banii pe care îi cheltuise pe ţinuta pentru bal. Se uită încruntată la rochia ei. Nu era cea mai fină mătase sau cea mai la modă croială, dar rochia era nouă şi costase bani

frumoşi. Ar fi putut să cheltuiască banii aceia pe nişte ghete noi pentru ea şi Isobel. Aveau nevoie disperată de ghete noi. Ar fi trebuit să dea banii pe ceva mai practic.

— Trebuia să mă fi dus la bal, murmură ea.

Era prea târziu acum. Chiar dacă n-ar fi fost cherchelită, chiar dacă nu i-ar fi făcut promisiunea aceea lui Connor, ar fi fost culmea să sărute un bărbat în grădină şi să accepte cererea în căsătorie a altuia chiar în aceeaşi noapte. Îi plăcea să creadă că avea simţul onoarei.

Cât anume, se întrebă ea, trebuia să aştepţi între sărut şi cererea în căsătorie?

— O zi, două? Îi aruncă o privire lui Isobel care, obişnuită cu obiceiul lui Adelaide de a se plimba şi a vorbi singură, se aşezase pe braţul fotoliului.

Isobel ridică din umeri.

— Îţi dai seama că habar n-am despre ce anume vorbeşti.

— Sigur că îmi dau seama. Uitase doar pentru o clipă. Aşa cum uitase cât de mult avea nevoie de banii lui Sir Robert şi cât de mult cheltuise pe rochia pentru bal. Cred că aş putea să încerc să o vând, şopti ea, dar părea aşa o risipă şi era atât de sătulă să îşi vândă lucrurile. Aproape toate lucrurile de valoare ale familiei fuseseră amanetate pentru o fărâmă din cât valorau de fapt. Nici măcar nu e uzată. Îi veni o idee. Se opri şi îi zâmbi lui Isobel. Tu ar trebui să o porţi.

— Ce anume?

— Tu ar trebui să mergi la bal.

Isobel se ridică în picioare, iar ochii îi scânteiară plini de dorinţă.

— Vorbeşti serios?

— N-are rost să irosim rochia, izbucni în râs când Isobel începu pe dată să desfacă nasturii de la spate ai rochiei ei. Însă va trebui să faci rost de la doamna Cress de altă mască. A mea s-a stricat.

Isobel aruncă o privire spre pat şi se strâmbă.

— Odihnească-se în pace.

Simţindu-se puţin mai bine că reuşise să îndrepte măcar greşeala aceea, Adelaide îşi scoase rochia şi făcu stângace schimb de haine cu Isobel. O aşeză pe sora ei la masa de toaletă, făcu o serie de încercări neîndemânatice în părul ei, apoi o lăsă să se ocupe singură de propria coafură.

Isobel se foia agitată şi încântată pe scaun.

— Poate am să-l întâlnesc pe domnul care a cumpărat Ashbury Hall şi o să se îndrăgostească nebuneşte de mine.

Adelaide se gândi la imensul conac, părăsit de mult, care se afla la doar câţiva kilometri de casa lor.

— Nu ştim cine este domnul care a cumpărat Ashbury Hall. Nu cunoaştem pe cineva suficient de bogat încât să cumpere Ashbury Hall.

— Dar am putea, până la sfârşitul serii.

Adelaide nu avu nevoie decât de o clipă ca să recunoască sclipirea din ochii lui Isobel.

— Corect.

Se îndreptă spre clopoţel şi trase de el.

Isobel se uită încruntată la ea.

— Ce faci?

— Ai nevoie de o doamnă de companie.

Era ameţită, nu inconştientă.

— Ba nu, se împotrivi Isobel. Cum să mă distrez dacă îmi suflă în ceafă o doamnă de companie?

În loc să îi răspundă, Adelaide trase din nou de clopoţel. Şi mai tare.

— Of, foarte bine. Isobel se înfurie şi îşi întoarse atenţia spre oglindă. Vezi dacă poate Lady Engsly. E tare veselă şi nu îi e frică de balaurul tău.

— Sir Robert *nu* este…

— Ce să îi spun doamnei Cress?

Adelaide clipi nedumerită la schimbarea evidentă de subiect.

— Ce să îi spui despre ce?

— *Eşti* cherchelită, râse Isobel. Cum să îi explic că ai lipsit?

— Ah. Încercă să îşi amintească de scuza la care se gândiseră pentru absenţa de la bal lui Isobel. Sigur nu era aceea că surorile Ward nu îşi permiteau să cumpere mai mult de o rochie de bal. Spune-i că mă doare capul.

— Bănuiesc că peste câteva ore o să fie ceva adevăr în vorbele astea.

Adelaide se aşează pe pat şi se uită cum Isobel se aranja agitată. Era o tânără atât de frumoasă. Atât de plină de viaţă, speranţă şi energie. Dar viaţa aceea era sufocată de sărăcie, iar Adelaide ştia mult prea bine că, dacă nu se schimba ceva, speranţa nu avea să mai trăiască mult.

— Isobel, spuse ea, şi aşteptă ca ochii lor să se întâlnească în oglindă. Ar fi aşa de groaznic să-ţi fie frate un baron bogat?

Isobel răspunse după multă vreme, iar când o făcu, vocea îi era blândă şi plină de o tristeţe care sfâşie inima lui Adelaide.

— Mi-ar plăcea să am un frate bogat. Se întoarse ca să se uite la Adelaide. Dar nu vreau să am o martiră drept soră.

Adelaide cugetă în tăcere la vorbele surorii ei. Fu ultimul lucru pe care şi-l spuseră în privat în seara aceea şi ultimul la care se gândi Adelaide înainte să-şi închidă ochii şi să viseze balauri şi domniţe. Şi un cavaler cu ochii verzi seducători şi cu un uşor gust de whisky.

Capitolul 4

Adelaide se trezi în dimineaţa următoare cu dorinţa arzătoare de a da uitării cele întâmplate cu o seară în urmă. Era o decizie foarte uşor de luat care nu cerea decât o reflecţie scurtă despre cât de tare se făcuse de râs. Băuse whisky, sărutase un străin în grădină, îi promisese să îl evite pe cel care îi făcea curte – abia dacă îi venea să creadă că se purtase aşa.

Totuşi, putea să aibă mare grijă să nu mai repete aceleaşi greşeli. Avea să se îmbrace, să coboare la micul dejun, să cocheteze cu Sir Robert şi, altminteri, să pretindă că nu cunoscuse niciodată un bărbat pe nume Connor Brice.

Reuşi să ducă la bun sfârşit primele două intenţii. Avu mai puţin succes cu a treia şi a patra. Sir Robert nu luă parte la micul dejun – un detaliu peste care Adelaide trecu uşor –, dar eşuă lamentabil când încercă să ignore existenţa lui Connor Brice.

Nici *el* nu era la micul dejun – observă ea într-o clipită – şi îşi petrecu următoarea oră încercând să îşi dea seama cum să întrebe de el fără să le mărturisească tuturor că se cunoscuseră cu o seară în urmă.

Într-un final, renunţă la încercări când doamna Cress se ridică de la masă şi le sugeră invitaţilor să o însoţească la o plimbare prin împrejurimi. Adelaide şovăi şi susţinu că durerea de cap, care mai persista, o făcea o companie prea puţin plăcută. Îşi adăugă noua minciună pe lista ei, mereu în creştere, de păcate. Nu o durea capul. Se trezise în dimineaţa aceea la fel de în formă ca întotdeauna. O binecuvântare măruntă, bine-venită şi nemeritată.

Se simţi şi mai vinovată când se strecură afară pe una din uşile sufrageriei chiar în momentul în care Sir Robert intră pe o alta. Avea să îi vorbească în curând, îşi spuse cu hotărâre… dar nu chiar atunci. Mai întâi, avea nevoie de o plimbare lungă ca să îşi pună ordine în gânduri.

Se amăgi pentru o clipă crezând că avea nevoie de aer curat şi de singurătate atunci când îşi croi drum prin grădină şi avu grijă să stea departe de ceilalţi musafiri.

La urma urmei, era o dimineaţă atât de frumoasă. Soarele de vară târzie îi încălzea spatele, în vreme ce adieri uşoare de vânt îi învolburau fustele şi îi răcoreau pielea. Peste tot în jurul ei, erau priveliştile şi sunetele unei grădini foarte îngrijite – zumzetul albinelor printre florile de ochiul-boului, mănunchiurile ordonate ale minunatelor garofiţe şi trandafirul căţărător bătrân care crescuse luxuriant şi

sălbatic. Adelaide se concentră pe fiecare în parte şi încercă din răsputeri să nu se gândească la Connor Brice, dar nu reuşi.

Mintea ei era plină gânduri legate de Connor. Se întrebă când avea să îl revadă. Se întrebă dacă mai trebuia să îl revadă. Se întrebă dacă avea să o sărute din nou. Se întrebă cum şi când, mai exact, devenise o femeie de moravuri uşoare şi lipsită de ruşine.

Dezgustată de sine, se răsuci pe călcâie şi dădu să se întoarcă pe unde venise. Avea să se ducă la ea în cameră şi să rămână acolo până la cină sau până când Sir Robert va cere să i se alăture. Indiferent de ordinea lucrurilor. Trecu de trandafir, de garofiţe, coti şi acolo îl zări pe Connor.

Deodată, picioarele i se opriră. La fel făcu şi inima ei pentru o fracţiune de secundă, înainte să îşi revină cu o bătaie dureroasă.

Era aşezat la nici doi metri, pe o băncuţă care fusese liberă când Adelaide trecuse pe lângă ea. Aplecat în faţă, cu picioarele lui lungi întinse înainte, părea relaxat, încrezător şi chiar mai frumos decât şi-l amintea ea. Probabil că nu era rezonabil să crezi că douăsprezece ore erau îndeajuns ca să uiţi cum arăta cineva. Dar nu era tentată să fie rezonabilă în clipa aceea, nu câtă vreme soarele îi ţesea fire aurii în păr şi el îi zâmbea în felul acela minunat şi îmbietor al lui.

— Speram să te văd pe aici, murmură el.

Îşi dădu ea seama prea târziu că ar fi trebuit să fie mai puţin preocupată când urma să îl vadă şi mai mult îngrijorată de ce anume avea să îi spună dacă l-ar fi întâlnit.

Pentru că primul lucrul pe care îl spuse – sau îl bâigui, mai bine zis – fu:

— Neaţa.

Şi, serios vorbind, el era primul bărbat pe care îl sărutase – sigur exista un număr infinit de lucruri mai elocvente de bâiguit decât acela.

El îşi mişcă într-o parte trupul solid şi îi făcu loc pe băncuţă.

— Iei loc?

Nu ar fi trebuit. Chiar nu ar fi trebuit. Dar se aşează oricum şi se simţi literalmente ca o molie zburând în jurul flăcării.

— N-ai fost la micul dejun. Chiar dacă nu era un comentariu strălucit, i se păru o îmbunătăţire faţă de prima ei încercare.

— M-am trezit devreme. Îşi întoarse capul la auzul râsetelor îndepărtate din grădină. De ce nu eşti cu ceilalţi?

Ea ridică din umeri şi afişă un aer nepăsător.

— Nu prea îmi plac mulţimile. Prefer liniştea.

— Să te las singură cu gândurile tale?

— Nu. Nici singurătatea nu-mi place. Se întrebă dacă nu cumva el căuta un mod politicos de a scăpa de ea. Ai dori să rămâi singur? Nu voiam să impun…

El înclină capul spre ea, cu buzele pline arcuite amuzat.

— Ne-am întors la purtarea sfioasă unul cu celălalt?

— Nu asta îmi era intenţia. Îşi culese o scamă imaginară de pe rochie. Nu văd de ce ar trebui să fiu sfioasă.

Ei, ba da, ştia de ce. Îl sărutase, un gest care ar fi făcut-o pe orice tânără decentă să se înroşească. Iar acum ea stătea acolo şi vorbea aiurea, de parcă erau simple cunoştinţe care doar petreceau timpul împreună. Era, într-un cuvânt, stânjenitor.

— Pot să-ţi aduc un pahar de whisky dacă vrei, se oferi el. Sau un vătrai.

Ea se opri din pigulit scame şi râse. Era o uşurare să îl audă vorbind cu atâta familiaritate după ultima lor întâlnire. La fel ca ironiile despre starea jalnică a măştii ei cu o seară înainte, era mult mai uşor să recunoşti lucrurile evidente decât să te învârţi în jurul lor.

— Nu va fi nevoie, spuse ea înţepată. Mulţumesc.

— Eşti sigură? Erai teribil de încrezătoare cu un strop de băutură şi o armă în mână.

— Nu pot să cred că m-am purtat atât de

necuviincios. Îi aruncă o privire de reproş, dar lipsită de înflăcărare. Nu pot să cred că eşti aşa de lipsit de maniere încât să mi-o aminteşti.

— Mi-ai plăcut necuviincioasă. Gura lui se arcui în cel mai păcătos dintre zâmbete. Mi-a plăcut să fiu lipsit de maniere.

Cuvintele acelea, hotărî ea, erau mult, mult prea familiare. Şi, Doamne sfinte, zâmbetul acela! Ar fi putut să ademenească o femeie spre toate păcatele. O *ispitise* să păcătuiască. Adelaide se uită spre casă.

— Ar trebui să plec. N-ar fi trebuit să…

— N-ar fi trebuit să te tachinez, o întrerupse el cu blândeţe. Îmi cer iertare.

Ea îl privi atentă.

— Dacă rămân, promiţi să te porţi ca un gentleman?

— Ai cuvântul meu de ticălos. Îi zâmbi din nou, dar fără niciun pic de intenţii păcătoase, ci numai cu o urmă dezarmantă de nerozie care uşură încordarea lui Adelaide. Spune-mi ce-ai făcut azi-noapte după ce ne-am despărţit? S-a observat că ai întârziat?

— Nu. Adelaide şovăi, nesigură cât de multe să recunoască. Nu m-am mai dus. Sora mea a prezentat scuze pentru mine.

— Sora ta, Isobel?

Ea încuviinţă din cap şi profită de ocazia de a duce discuţia spre un subiect mai sigur:

— Da. Isobel cu „o”. Zâmbi uşor când văzu sprâncenele lui arcuite. Adesea, crede că e necesar să sublinieze diferenţa asta.

— Adelaide, Isobel cu „o” şi Wolfgang, aşa-i? O serie neobişnuită de nume.

Ea se strădui să nu bată în retragere când auzi de fratele ei. Situaţia lui Wolfgang era cunoscută de toată lumea, dar sperase ca măcar pe Connor să-l fi ocolit.

— Mama era prusacă, îi răspunse ea şi lăsă deoparte ruşinea – ceva la care devenise specialistă în ultimul an. Mama ei era italiancă.

— Dar cea mai bună parte din tine este britanică.

Ea schiţă un zâmbet.

— Aşa-i plăcea şi tatii să creadă. Şi lui îi plăcea să spună asta, însă doar ca să o înţepe pe mama.

Tonul şi expresia lui deveniră blânde.

— Nu se înţelegeau.

— O, ba da, îl asigură ea. Foarte bine. Doar că le plăcea să se tachineze.

— Un mod obişnuit în care să îţi arăţi afecţiunea. Se întoarse cu spatele, smulse o floare galbenă şi i-o întinse. Cred că ăsta este un altul.

Flatată, ea întinse mâna ca să ia floarea.

— Mulţumesc…

Connor îndepărtă floarea de ea.

— Ştii ce floare e?

— Da. Este floarea Elenei, adusă din America. De asemenea, era cunoscută şi ca iarba-mare, detaliu care nu i se păru important de menţionat.

— Preferi ceva în mod special?

— O floare? ea scutură din cap. Nu, deşi am o slăbiciune pentru maci.

— Maci. Am să ţin minte şi am să-ţi cumpăr un buchet.

Ideea o făcu să roşească de plăcere. Nu mai primise niciodată flori de la un domn, nici măcar de la Sir Robert.

— Nu se poate. Să îi cumperi, vreau să zic.

— Totul se poate cumpăra.

— Dar n-o să ţină. Se usucă de îndată ce sunt tăiaţi. Pentru ea, asta făcea parte din farmecul lor. Macii nu puteau să fie domesticiţi într-o vază sau să se piardă într-un buchet. Trebuie să fie apreciaţi în grădină chiar aşa cum sunt ei.

El răsuci floarea între degetele sale lungi şi elegante.

— Aceasta va rezista?

— Pentru o vreme. Fără substanţele necesare, totul se usucă în cele din urmă.

— Până atunci, spuse el, şi îi întinse floarea.

Degetele li se întâlniră pe tulpină, şi Adelaide îşi aminti cum simţise mângâierea acelor degete pe obrazul ei. Asta o făcu să se înroşească şi trase floarea cu mai multă putere decât îşi dorise iniţial.

— Isobel le pictează, spuse ea pe negândite înainte să îşi aducă aminte că Isobel nu mai picta, căci de multă vreme nu mai aveau bani pentru materiale de pictură. Are un talent extraordinar. Tata obişnuia să spună că, atunci când eu mă ocupam de grădinărit, cream frumuseţea pentru un anotimp, dar că, atunci când sora mea picta, ea surprindea esenţa acelei frumuseţi pentru totdeauna. Era un poet incorigibil.

— Poeţii pot fi şi altfel?

— Nu, din câte ştiu eu, răspunse ea cu un zâmbet.

Era bucuroasă că hotărâse să rămână. Era atât de plăcut să stai cu un bărbat şi să vorbeşti despre lucruri interesante. Uitase cât era de plăcut.

Cu Sir Robert, doar asculta. Sau, mai exact, încerca să asculte. Omul nu era chiar plictisitor, dar era previzibil şi mai mult decât redundant. Vorbea întotdeauna despre noile lui achiziţii pentru grajd, apoi despre cele mai noi cumpărături de la croitor şi după aceea despre cele mai proaspete şi mai picante bârfe, care făceau referire, de cele mai multe ori, la o persoană pe care Adelaide nu o cunoştea şi despre care nu ştia nimic. Dacă avea noroc, diversifica ordinea obişnuită a discuţiei cu o nemulţumire sau două la adresa servitorilor lui. Unicul ei aport se limita la „O, Doamne” sau „O, da” sau „Ce păcat” în pauzele adecvate din discuţie.

Sir Robert nu o întreba niciodată nimic. Nu ştia nimic despre familia ei, despre trecutul ei, despre ce îi plăcea şi ce nu. Era foarte convinsă că nu avea habar de pasiunea ei pentru horticultură sau de talentul artistic al surorii ei.

Cu Connor, lucrurile erau diferite. El o făcea să râdă, o făcea să gândească, o făcea să simtă. Aflase mai multe despre ea în ultimele douăsprezece ore decât Sir Robert în ultimele patru luni.

Schimbul acela de idei îi amintea de dezbaterile aprinse şi discuţiile lungi, pe diferite teme, pe care le avusese cu tatăl ei. El o încurajase să gândească, să participe activ la o discuţie. Lui Adelaide îi lipseau teribil şi îi era dor să aibă un bărbat care să discute cu ea, nu doar să îi vorbească.

— Pe unde hoinăreşti?

Întrebarea şoptită a lui Connor o trezi din reverie. Adelaide clătină din cap. Nu voia să se gândească sau să vorbească despre

Sir Robert. Nu în dimineaţa aceea. Nu în clipa aceea. Nu voia să se gândească la anii plictisitori care o aşteptau.

— Visam cu ochii deschişi. Spune-mi cum e familia ta.

— Mama era irlandeză şi tata era un gentleman englez cu proprietăţi în Scoţia.

Adelaide se încruntă un pic. Era destul de vag.

— Ai fraţi?

— Niciunul de care să-mi pese.

Iniţial, Adelaide crezu că poate Connor glumea, dar o cercetare rapidă a trăsăturilor lui nu dezvălui nicio urmă de umor.

— Şi eu am simţit asta o dată sau de două ori, recunoscu ea. Erau zile în care nu îşi dorea decât să renunţe la Wolfgang.

— Pentru fratele tău, ghici Connor.

Fără tragere de inimă, ea încuviinţă din cap. Speranţa ca el să nu fi auzit despre situaţia dezastruoasă a lui Wolfgang se duse pe apa sâmbetei.

— Am ţinut mult unii la alţii când eram mici.

— Dar acum…

Dar acum fratele ei era la închisoare din cauza datoriilor pe care le făcuse dintr-un amestec de încăpăţânare şi egoism. Şi avea să rămână mult şi bine acolo dacă ea nu făcea ceva. Deodată, dimineaţa nu i se mai părea atât de fermecătoare. Lumina schimbătoare, aerul cald, adierile uşoare ale vântului printre frunze, toate păreau mai degrabă triste.

— Mi-aş dori…

— Ce ţi-ai dori?

Îşi dorea să fi avut talentul lui Isobel de a surprinde frumuseţea. Ar fi putut să fure o clipă sau două din dimineaţa aceea şi să le păstreze în inimă pentru totdeauna.

Era un vis imposibil, o aşteptare absurdă.

— Aş vrea să mă întorc în casă. Se ridică şi, înainte să se gândească mai bine, îl întrebă: Mă însoţeşti?

— Nu pot.

— De ce nu? Nu e nimic în neregulă ca o doamnă şi un domn să facă o plimbare prin grădină la lumina zilei.

Mai ales atunci când nu erau oaspeţi care să îi vadă şi să comenteze pe tema lor.

— În general, nu.

— Nu-mi pot imagina o situaţie în care… Îi trecu prin minte cel mai groaznic gând. Eşti însurat.

— Nu. N-am nici nevastă, nici logodnică.

Adelaide răsuflă uşurată. Avea deja multe păcate. Nu voia să adauge şi adulterul pe lista ei.

— Atunci de ce…?

— Pentru că n-am nici invitaţie.

— Să intri în casă prin grădină? Ea schiţă nedumerită un zâmbet. Nu fi ridicol!

— Să fiu *în* grădină, o corectă el.

Implicaţiile spuselor lui îşi făcură efectul încet, încet.

— Glumeşti.

El îi zâmbi cu sfială.

— Mă tem că nu. Doamna pe care încercam să o evit azi-noapte era chiar gazda ta.

— Tu… eşti un *intrus?* O, *Doamne sfinte!* Nu era de mirare că se ascunsese cu o noapte în urmă şi că lipsise în dimineaţa aceea de la micul dejun. De ce ai…?

— Ca să te văd, îi răspunse el liniştit.

— Doar ce ne-am… nu poţi… Trebuie să plec.

Se răsuci şi se îndreptă spre casă cu un mers aproape tropăit.

— Adelaide, aşteaptă!

Connor o prinse din urmă şi îşi potrivi mersul după paşii ei.

— Trebuia să-mi spui. Trebuia… Doamne sfinte, ai intrat cu forţa în casă.

— Uşa era deschisă, ripostă el. Era un bal. Nu sunt primul domn care se autoinvită la un bal. În sezon, se întâmplă mereu. E o practică aproape acceptată.

Cum nu participase niciodată la sezonul de la Londra, Adelaide habar nu avea dacă era sau nu adevărat.

— Acceptată sau nu, a fost greşit şi ar fi trebuit să-mi spui…

— Ar fi trebuit. Te opreşti puţin ca să îmi cer iertare cum se cuvine?

Ea scutură din cap.

— Cu siguranţă, Sir Robert mă caută.

Şi dacă nu o căuta, avea să înceapă să îl caute ea. Era deja timpul să îşi amintească de ce venise la petrecerea doamnei Cress.

— Nu poţi să te măriţi cu el, îi spuse Connor morocănos.

— N-am de ales, recunoscu ea şi speră ca sinceritatea ei să pună punct întâlnirii.

— Ba da. Mărită-te cu mine, în schimb.

— Poftim? Îi aruncă o privire neîncrezătoare şi mări pasul. Nu.

— De ce nu?

— De ce nu? Omul era sărit de pe fix? Abia te-am cunoscut. Abia dacă ne ştim.

— Am treizeci şi unu de ani. Am toţi dinţii în gură. N-am cerut niciodată până acum o doamnă de nevastă. Şi am mai mulţi bani decât Sir Robert.

— Astea nu sunt…

— Nu m-am gândit decât la tine în ultimele luni.

Ea se opri brusc sub trandafirul căţărător şi se întoarse ca să se uite la el.

— Ne-am cunoscut noaptea trecută.

— Eu te-am văzut înainte, când îţi aduceai nepotul să-şi vadă tatăl. Treceai prin faţa ferestrei mele în fiecare sâmbătă.

Ea scutură din cap cu o neîncredere sinceră. Chiar dacă cei mai mulţi oameni din satul ei din Banfries o cunoşteau, ea nu putea să spună că îi ştia pe toţi cei care locuiau pe distanţa de peste şase kilometri dintre casă şi închisoare.

— M-ai urmărit?

— Doar atât cât puteam să te văd.

Nu ştia ce să îi răspundă. Nu ştia ce să simtă. Trebuia să se simtă flatată? Descurajată? Jignită? Le simţea pe toate trei la un loc, dar erau îngropate sub un munte de uluire.

Evident interpretând tăcerea ca pe o încurajare, Connor zâmbi şi se întinse să o ia de mână.

— Mărită-te cu mine, Adelaide.

Neavând altceva de spus, ea sublinie lucrul evident:

— Vorbeşti serios.

Nu-i venea să creadă că vorbea serios. Cu atât mai îngrijorător era faptul că o mică parte din ea era tentată să îi accepte propunerea. Nu ştia mai nimic despre Connor Brice, cu excepţia dorinţei lui de a se furişa la o petrecere la care nu fusese invitat şi a faptului că se uitase la o femeie prin fereastra lui, timp de luni de zile, înainte să i se adreseze. Putea să fie un beţiv. Sau un cartofor inveterat. Putea să fie hoţ sau criminal. Putea să fie toate patru.

Nu îl iubea pe Sir Robert, dar patru luni de peţit îi oferiseră certitudini despre felul lui de a fi. Cele patru luni epuizaseră şi mare parte din moştenirea ei. Nu mai avea timp.

— Nu pot. Simţi cuvintele acelea sălcii şi acre pe limbă. Îşi simţi mâna rece şi goală atunci când o trase dintr-a lui. Îmi pare rău. Trebuie să plec.

Connor păşi în faţa ei şi îi blocă trecerea.

— Nu cu Sir Robert.

— E un om bun.

— Dă-mi timp să-ţi demonstrez că eu sunt un om mai bun. Mai dă-mi o zi.

Ea scutură din cap. Fiecare zi în care îl amâna pe Sir Robert era o zi în care viitorul familiei ei era pus în pericol. Riscul de a-l jigni pe Sir Robert era mult prea clar, iar consecinţele mult prea importante.

— Îţi ofer altă opţiune, insistă Connor. Îţi ofer şansa să ai mai mult decât…

— N-am nevoie de mai mult. Nu vreau mai mult. Cât de uşor i se strecură minciuna aceea printre buze. Vreau să asigur ce am.

Acela, măcar, era adevărul.

Chipul lui deveni sever.

— Nu există nimic care să te facă să te răzgândeşti?

— Nimic, îmi pare rău.

Adelaide trecu pe lângă el, dar Connor o prinse de braţ şi o răsuci cu faţa spre el.

— Sărută-mă de rămas-bun, mormăi el. Oferă-mi măcar asta.

O trase spre el înainte ca Adelaide să aibă timp să îl refuze.

Sărutul nu fu unul blând. Nu exista nicio umbră de linguşeală, tachinare sau ademenire uşoară şi înflăcărată. Gura lui se apăsă pe a ei şi o posedă. Răsuflarea îi era fierbinte, parfumul la fel de îmbătător precum whisky-ul din care gustase cu o noapte în urmă. Atingerea bărbii lui nerase pe pielea ei sensibilă o înfioră. Apăsarea iscusită a buzelor lui şi alunecarea mângâietoare a limbii lui o făcură să tremure.

Lumea începu să se învârtă în jurul lor. Şi îşi reveni la fel de repede când cineva izbucni în râs de partea cealaltă a spalierului cu trandafiri agăţători.

Doamna Cress. Plimbarea. Adelaide fu cuprinsă de un val de nelinişte.

Încremeni, cu gura deschisă la un centimetru distanţă de buzele lui Connor.

El se mişcă. Dintr-o singură mişcare abilă, o trase cu

el afară din ascunzătoarea oferită de trandafiri chiar în văzul tuturor musafirilor.

Iar aceea fu exact secunda în care lumea ei începu să se învârtă din nou şi, de data asta, nimic nu avea să o mai facă să îşi revină.

Capitolul 5

Adelaide era înconjurată de o mare de ochi mari, guri căscate şi de o tăcere atât de adâncă, încât era asurzitoare.

Se desprinse de Connor şi rămase încremenită acolo, cu faţa roşie ca oricare dintre ceilalţi musafiri… cu singura posibilă excepţie a lui Sir Robert, a cărui piele era cuprinsă de o îmbujorare stacojie care se mărea cu o viteză tulburătoare.

Niciodată în viaţa ei nu mai trăise o asemenea umilinţă, nici măcar atunci când îl călcase pe picior pe fiul preotului în faţa întregii congregaţii. Avea doisprezece ani la vremea aceea, fusese destul de mare ca să îşi dea seama ce umilinţă era şi totuşi destul de tânără cât să fie sigură că avea să moară de supărare.

O, cât îşi dorea să fi avut dreptate atunci. Căci, în comparaţie cu ce înfrunta în momentul acela, faptul că îi stricase încălţămintea unui tânăr nu fusese decât o situaţie uşor jenantă. Iar dacă exista cu adevărat un moment în care o tânără trebuia să moară de ruşine, trebuia să fie atunci când oaspeţii invitaţi la o petrecere, inclusiv cel care îi era aproape logodnic, o surprindeau pe respectiva doamnă dând cu piciorul în viitorul familiei ei pentru sărutului primit… de la aproape un necunoscut.

Un străin care o compromisese *intenţionat.*

— Ce-ai făcut? şopti ea uluită.

Vocea lui Connor o învălui uşor:

— Te-am salvat.

Gândurile legate de moartea ei fură pe dată înlocuite

cu viziuni despre moartea lui. Dacă exista cu adevărat un moment în care o tânără trebuia să scape nepedepsită de o crimă…

— Tu…

Lista denumirilor vulgare care îi stăteau pe vârful limbii se pierdu în explozia de zgomote produse de oaspeţi. Deodată, îşi recăpătară glasul cu toţii şi o asaltară cu o salvă de întrebări şi solicitări.

Adelaide se bâlbâi, încercând să răspundă repede la toate deodată.

— Vă cer o explicaţie!

— Veţi prima una, Sir Robert. Eu…

— Doamne, Dumnezeule, copilă, la ce ţi-a *stat* mintea?

— Dacă mi-aţi permite să vă explic, doamnă Cress. Noi…

— Ha, nu m-aş fi aşteptat niciodată la una ca asta de la domnişoara Ward.

Adelaide deschise gura, apoi o închise la loc. Nu avea ce să răspundă la ultima remarcă.

— Connor? Lady Engsly, o femeie frumoasă, cu ochii albaştri şi blânzi şi cu părul negru îşi făcea loc printre doi oaspeţi. Mai dură o clipă până ce soţul ei, marchizul de Engsly, se dădu la o parte permiţându-i să înainteze. Connor? Ce *Dumnezeu* faci aici?

— Nu asta contează. Lady Winnefred, cumnata lui Lady Engsly, se chinui să îşi croiască drum prin mulţime, cu ochii ei de chihlimbar măriţi de fascinaţie. Cum de-ai ieşit din închisoare?

Adelaide fu sigură că nu aude bine.

— Poftim… închisoare?

— Micuţa Freddie, rosti tărăgănat Connor, întotdeauna cu atât de mult tact.

Auzise bine. Părea că lucrurile nu puteau să meargă mai prost de-atât… dar iată că se putea. Fusese compromisă de un condamnat care evadase.

— *Închisoare?*

Cuvântul sună mai mult ca un chiţăit, dar era o minune că reuşise să îl rostească şi aşa, căci sincer… *închisoare?*

Doamna Cress îi aruncă o privire lui Connor.

— Nu îmi amintesc să vă fi trimis o invitaţie, domnule.

Connor îi răspunse la blam cu o plecăciune elegantă.

— Vă prezint scuzele mele, doamnă. Am crezut că invitaţia către Sir Robert era adresată şi membrilor familiei.

— *Nu* suntem o familie! se răsti Sir Robert.

Mai multe capete, inclusiv al lui Adelaide, se întoarseră de la Connor la Sir Robert şi înapoi la Connor.

— Sunteţi rude? întrebă cineva.

— Categoric nu!

Chipul lui Sir Robert se făcu şi mai roşu. Adelaide se aştepta ca în orice clipă să facă spume la gură.

— Frate, răspunse tărăgănat Connor, mă răneşti.

— Frate? Ea se întoarse spre Sir Robert. Un condamnat care a evadat vă este frate?

Nu era cea mai pertinentă dintre întrebările de acolo, dar reuşi cu succes să distragă atenţia celorlalţi de la ea… până ce doamna Cress se întoarse spre Adelaide şi spuse:

— Un condamnat care a evadat îţi este iubit?

— Nu, spuse înţepat Connor. Ba chiar păru puţin jignit în locul ei, un detaliu plăcut, de altfel. Surprinzător, dar plăcut. Am fost *eliberat.*

O, neinsprăvitul!

— Bărbatul acesta nu este… nu este… Nici măcar nu putea să spună cuvântul. Cu siguranţă oaspeţii îşi dădeau seama că era puţin probabil ca o doamnă care nici măcar nu putea să pronunţe cuvântul „iubit” să şi aibă unul. Privirea i se mută de la un chip care îşi aştepta răspunsul la altul. Aparent nu îşi dădeau seama. *Nu este* iubitul meu. Domnul Brice a profitat de… De dorinţa ei de a se furişa în grădină ca să îl întâlnească. Ce vreau să spun este că… nu mă aşteptam… Doar că *sperase.* Adică…

Lui Lady Engsly i se făcu milă de ea.

— Poate ar trebui să discutăm înăuntru despre toate

acestea.

— Nu e nimic de discutat.

Sir Robert făcu un pas în faţă şi îl plesni pe Connor cu mănuşa.

Provocarea smulse ceva suspine de la câţiva oaspeţi. Lady Engsly şi Lady Winnefred îşi dădură amândouă ochii peste cap şi – dacă nu cumva Adelaide se înşela – Lord Gideon, soţul lui Lady Winnefred, pufni amuzat.

Connor răspunse la provocare cu o tăcere lungă şi rece, urmată de cel mai ameninţător zâmbet pe care îl văzuse vreodată Adelaide.

— Alege-ţi arma, spuse el în cele din urmă.

Tonul îi era glacial şi se uită prelung la Sir Robert, de parcă îşi imagina că trage în el chiar acolo.

Adelaide fu cutremurată de un fior. Acela nu era Connor, cel care o tachinase şi răsese împreună cu ea în grădină. Acela nu era domnul blând care îi ascultase cu răbdare planurile şi visurile. Acel bărbat era… ei bine, habar nu avea cine era acel bărbat, dar ştia că era înspăimântător.

Sir Robert păli, se bâlbâi un pic şi reuşi, în cele din urmă, să rostească tremurat:

— Nu… aşa se face.

— Tu trebuie să alegi arma, spuse un idiot.

— Pumnii, mârâi Connor. Nimic nu mi-ar plăcea mai tare decât să te rup în bucăţi cu mâinile mele.

— Doamne, Dumnezeule! rosti cineva pe nerăsuflate.

— Atâta violenţă! exclamă altcineva cu evidentă încântare.

Adelaide bănui că era acelaşi idiot de zile mari care îi vorbise lui Connor despre reguli.

Sir Robert înghiţi vizibil în sec.

— Nici… aşa nu se face.

Lady Engsly părea să fie una dintre puţinele persoane prezente acolo care să nu fie teribil de captivate de scenă.

— O, ce prostie! spuse ea într-un acces de furie. Duel, chiar aşa?

Adelaide era tentată să fie de acord cu ea.

— Gata. Nu va fi niciun duel. Se puse între cei doi bărbaţi şi se întoarse cu faţa spre Connor. Domnule Brice, nu ajutaţi cu ni…

Adelaide se opri brusc la mijlocul cuvântului atunci când Connor o prinse de umeri, o ridică uşor în aer şi o mută pur şi simplu într-o parte… făcând toate acelea cu ochii ţintă spre Sir Robert. Se purta de parcă ea nici nu exista.

Şi nu putea să se gândească decât la un lucru: Acum? *Acum,* hotărâse el să pretindă că nu o observă, când atitudinea lui nu avea să le aducă niciun beneficiu nici unuia din ei? Nu ar fi putut să o dea la o parte cu o noapte în urmă sau în dimineaţa aceea, sau cu cinci afurisite de minute mai devreme?

Auzi oftatul lordului Engsly chiar înainte să îl zărească. Era o figură impunătoare, nu doar oaspetele cu cel mai înalt rang prezent la petrecere, ci şi un bărbat în floarea vârstei.

— Domnişoara Ward are dreptate. Nu va avea loc niciun duel, anunţă el.

Sir Robert se retrase imediat din calea lui Connor şi începu să îşi pună mănuşa la loc.

— Dacă insistaţi.

Fiecare cap din mulţime se întoarse la unison spre Sir Robert, un moment coregrafic neobişnuit pe care Adelaide reuşi să îl remarce pentru că făcuse ochii mari, foarte mari.

Să insiste? Nu fusese vorba de insistenţă. Poate o uşoară dojană. O notă evidentă de nerăbdare. Dar niciun pic de insistenţă.

— Ei, s-a terminat repede, comentă cineva.

— Chiar instantaneu, spuse Lady Winnefred.

Doamna Cress se aplecă spre ea şi şopti:

— Nu e de bine pentru tine, draga mea.

Într-adevăr, nu era. Desigur, nici nu se punea problema unui duel. Era ilegal, imoral şi, după cum subliniase Lady Engsly, stupid. Dar nu era suflet prezent acolo care să vrea să creadă ca Sir Robert capitulase

pentru vreunul dintre acele motive. Nu în clipa aceea.

Sir Robert bătu în retragere pentru că se gândise la onoarea ei. Nu avea să mai fie nicio cerere în căsătorie. Nici cinci mii de lire pe an. Niciun viitor sigur pentru familia ei.

Sau poate că era pur şi simplu un laş.

„Te rog, te rog să fie un laş”, se gândi ea şi se întrebă dacă vreo femeie se mai rugase vreodată înaintea ei ca mirele să aibă o asemenea trăsătură îngrozitoare.

Deci, totul se rezuma la asta? Îşi pierduse orice urmă de speranţă? Căsătoria cu un laş era cea mai avantajoasă partidă la care putea să se aştepte în clipa aceea? Refuză să creadă aşa ceva.

„Nu sunt patetică”.

„Nu sunt lipsită de valoare”.

„Pot mai bine de-atât pentru familia mea”.

— Eu… dădu ea să spună cu voce tare. Toţi ochii se întoarseră spre ea, şi Adelaide îşi dădu seama, cu întârziere, că nu putea să anunţe pe toată lumea la ce se gândise. Eu… mă duc în casă.

Şi cu acea ieşire din scenă foarte puţin spectaculoasă, se întoarse şi se îndreptă spre casă fără să aibă vreo idee despre ce urma să facă odată ajunsă înăuntru. Să meargă în camera ei, să îşi strângă lucrurile, să plece acasă şi să aştepte până ce venea momentul să se ducă la azilul pentru săraci. Erau cele mai bune lucruri care îi veniră în minte în momentul acela.

Ştia că toată lumea venea după ea, însă doar Lady Engsly şi Lady Winnefred se chinuiră să o prindă din urmă. O flancară asemenea unor străji.

— Este un birou lângă bibliotecă, spuse Lady Engsly. Pot să sugerez să…

— Mă duc acasă.

Adelaide nu îşi luă ochii de la casă şi mări pasul.

— Înţeleg că sunteţi supărată, domnişoară Ward, spuse Lady Engsly, dar ar fi mai bine pentru dumneavoastră şi pentru familia dumneavoastră, dacă rezolvaţi lucrurile înainte de plecare.

Menţionarea familiei reduse la tăcere protestul care îi stătea pe vârful limbii. Îi veni în minte o imagine cu George şi Isobel. Nu îşi dădea seama cum va rezolva situaţia, dar măcar le era datoare să încerce.

— Spre birou, atunci.

— O decizie înţeleaptă, spuse liniştită Lady Engsly. Dacă doriţi, soţii noştri vor pleda în favoarea dumneavoastră.

Adelaide îi aruncă doamnei o privire surprinsă.

— Ar face una ca asta?

Lady Winnefred îşi aranja una dintre şuviţele de un castaniu-deschis care i se desprinseseră din acele de păr.

— Da, desigur. Ţin mult la dumneavoastră.

Adelaide clipi uimită de mărturisirea ei. Pe domni abia dacă îi cunoştea. Cu soţiile lor începuse să lege o prietenie în ultimele luni. Adelaide îi mulţumi în gând lui Dumnezeu pentru prietenia aceea. Lady Engsly şi Lady Winnefred erau deştepte, chibzuite şi cu capul pe umeri. Ba mai mult, fuseseră singurele doamne care nu se uitaseră la ea, cu o clipă în urmă, ca la o făptură oarecum amuzantă, dar în esenţă demnă de toată mila. Şi singurele care chiar în momentul acela nu o urmăreau asemenea unor câini lihniţi după pradă.

— Le-aş fi recunoscătoare pentru ajutor.

Se îndoia că marchizul şi fratele lui vor fi încântaţi de răspundere, dar până şi cea mai şovăitoare intervenţie era mai bună decât să îi înfrunte de una singură pe Connor şi pe Sir Robert.

Lady Winnefred încuviinţă din cap şi veni mai aproape de ea ca să îi vorbească pe un ton scăzut:

— Poate aţi dori să încetiniţi ritmul pentru ca apărătorii dumneavoastră să ţină pasul.

Dacă Adelaide nu ar fi fost deja jenată, s-ar fi înroşit. Lordul Gideon era la fel de atletic precum fratele lui, dar o rană mai veche din război necesita folosirea unui baston. Se uită peste umăr şi văzu că ţinea destul de bine pasul cu ea, dar, fără îndoială, ritmul nu era prea comod pentru el.

Nici pentru doamna Cress, care avea şi ea nevoie de un baston de mers.

Încetini pasul de dragul lordului Gideon. Cu mare bucurie ar fi lăsat-o în urmă pe doamna Cress. Încercă din răsputeri să ignore spectatorii şi deschise o uşă laterală, apoi se îndreptă spre birou.

Lady Winnefred o prinse de braţ.

— Aşteptaţi o clipă.

— Pentru?

— Mândria dumneavoastră, bineînţeles. Ea făcu un semn spre Lady Engsly care se dădu uşor într-o parte ca să le facă loc lorzilor Engsly şi Gideon. Doar o clipă şi apoi…

Lord Engsly încuviinţă din cap şi se îndepărtă de soţia lui.

— Doamnă Cress, aţi binevoi să îi duceţi pe oaspeţi… în altă parte?

Un murmur de nemulţumire veni dinspre oaspeţi, iar chipul rotund al doamnei Cress făcu o grimasă de supărare. În mod cert, nimeni nu voia să rateze următorul capitol din povestea aceea dezgustătoare. Totuşi, nu te luai la ceartă cu un marchiz nici măcar în propria casă. După ce lovi uşor cu bastonul în podea, după o tuse afectată şi un oftat resemnat, doamna Cress începu să îşi îndrume oaspeţii nemulţumiţi pe coridor.

— Şi voi două la fel, le spuse lordul Gideon soţiei sale şi lui Lady Engsly.

— O lăsăm pe domnişoara Ward să decidă în legătura cu asta, rosti Lady Engsly.

Primul gând al lui Adelaide fu să îi facă pe cât mai mulţi să plece. Totuşi, se răzgândi după ce îşi dădu seama cine mai rămânea dacă plecau doamnele – Lord Engsly, Lord Gideon, Connor şi Sir Robert.

Un marchiz, fratele unui marchiz, bărbatul care o compromisese şi bărbatul pe care îl trădase.

— O, vă rog, să rămâneţi.

Capitolul 6

Lambriurile întunecate ale biroului, ochiurile ferestrelor şi mobila masivă din mahon îi dădură impresia lui Adelaide că înainta printr-o peşteră plină până la refuz. Fără să ştie prea bine ce să facă, rămase în mijlocul încăperii, în vreme ce Lady Engsly şi Lady Winnefred se aşezară pe o sofa micuţă, lorzii Engsly şi Gideon se instalară în faţa mesei de birou, iar Connor se sprijini cu un umăr de un raft cu cărţi.

Sir Robert se opri la un metru de uşă.

— Aş dori să discut puţin cu domnişoara Ward înainte să începem, anunţă el deodată. Şi o voi face între patru ochi.

— Nu. Refuzul tăios veni de la Connor.

— Domnişoară Ward? o îmboldi Lady Engsly.

Adelaide se gândi. Îi înfruntase reproşul în public, nu avea nimic de câştigat dacă îl înfrunta şi în privat.

— Aş prefera să discutăm aici.

Sir Robert oftă ca un bărbat mereu sub asediu, dar nu se opuse deciziei ei. Se duse în mijlocul încăperii, îi luă mâna şi o ţinu într-a lui.

— Domnişoară Ward, începu el, îmi prezint cele mai sincere şi mai umile scuze.

— Poftim?

El încuviinţă îngândurat din cap şi îi mângâie mâna.

— V-am povestit câte ceva despre familia mea, dar, de ruşine, cele mai multe lucruri… vi le-am ascuns. Iar acum, reticenţa mea egoistă v-a pus într-un mare pericol. Acest bărbat – îi aruncă lui Connor o privire acuzatoare – este, într-adevăr, şi, spre ruşinea eternă a familiei mele, o progenitură a tatălui meu.

— Nu e o vită, mormăi Lady Winnefred suficient de tare, încât toţi cei prezenţi în încăpere să o audă.

Connor schiţă un zâmbet.

— Mulţumesc, Freddie.

— Să nu vă adresaţi soţiei mele, îi porunci lordul Gideon.

Sir Robert strânse mâna lui Adelaide.

— Connor Brice este un individ cât se poate de corupt. Dar până nu de mult, a fost ţinut cu mare grijă în afara societăţii.

— M-a aruncat în închisoare pentru o faptă pe care nu am comis-o, traduse Connor.

— Întemniţarea lui s-a datorat propriilor fapte, insistă Sir Robert. Este un om foarte violent, domnişoară Ward. Şi consumat de gelozia pe care mi-o poartă. Mama lui de origine umilă i-a otrăvit mintea cu…

— Mai menţioneaz-o o dată pe mama, spuse Connor sumbru, şi ne întâlnim în duelul ăla până la urmă.

Sir Robert îşi drese glasul, dar nu îi răspunse lui Connor.

— Îmi poartă o ură înverşunată. Nimic nu i-ar provoca o plăcere mai mare decât să distrugă tot ce îmi este drag.

— Asta-i adevărat, încuviinţă cu uşurinţă Connor.

Sir Robert pretinse că nu îl ia în seamă, dar petele roşii care-i apăruseră în obraji îi trădară minciuna.

— Cunoscând natura şi capacitatea cruzimii lui, l-am supravegheat în timpul încarcerării. Dar i-am pierdut urma după ce a fost eliberat. Eu…

— Ce încearcă să spună, îl întrerupse Connor, este că jumătate din gardienii din închisoare îi mâncau din palmă. Răspunse privirii lungi a lui Sir Robert cu o arcuire batjocoritoare a buzei. Păcat pentru tine că nu era jumătatea deşteaptă.

Roşeaţa se extinse pe chipul lui Sir Robert. Se răsuci spre Connor.

— *Nu* ai nicio dovadă pentru aşa o…

— Nici n-ai idee pentru ce am eu dovezi.

— O să văd eu…!

— Vă cereaţi iertare, Sir Robert? Adelaide profită de scurtul răgaz şi îl trase uşor de braţ pe Sir Robert.

El se uită la ea, la Connor, din nou la ea.

— Sigur. Da, bineînţeles. Îmi cer iertare. Trase adânc aer în piept, îl ţinu înăuntru şi expiră. Adelaide fu surprinsă

să simtă miros de coniac. Îmi ceream iertare pentru că deasupra capului meu planează acuzaţiile că… *desträbălatul* ăsta, nemernicul ăsta…

Lady Engsly îl întrerupse:

— Am înţeles deja părerea dumneavoastră despre acest domn, Sir Robert.

— Desigur. Urmă o altă expiraţie lungă şi dramatică: Ce s-a întâmplat astăzi a fost doar din cauza mea. Ar fi trebuit să am mai multă grijă. Trebuia să ştiu că o să vină şi o să încerce să distrugă ce mi-e drag. N-am reuşit să vă avertizez şi n-am reuşit să vă apăr. Regret, şi am să regret întotdeauna amarnic această greşeală. Nu pot decât să îmi cer iertare acum şi să pledez pentru şansa de a-mi lua revanşa.

Discursul lui fu întâmpinat de tăcerea celor prezenţi, cu excepţia lui Connor care murmură ceva ce părea un fel de „Bravo”.

Adelaide era tentată să i se alăture. Fusese un discurs frumos. Din păcate, îi şi confirmă bănuiala că era un laş.

— Permiteţi-mi să îndrept lucrurile, continuă Sir Robert. Îşi drese glasul într-o manieră teatrală şi regretabil de afectată. Apoi spuse: Draga mea domnişoară Ward, vă cer cu umilinţă şi ardoare onoarea de a-mi acorda mâna dumneavoastră.

Adelaide simţi deodată nevoia să îşi tragă mână din strânsoarea lui şi să dea bir cu fugiţii.

— Oh! Oh, eu… Se uită în jurul ei cu un gând vag şi inexplicabil că altcineva ar fi putut să răspundă în locul ei. Hmm… Sir Robert…

— Nu te lăsa amăgită, Adelaide.

Vocea lui Connor era joasă şi periculoasă. Lui Adelaide i se ridică părul la ceafă.

Lady Engsly nu fu la fel de afectată. Ea se aplecă spre el şi îi şopti:

— Ar fi o proastă să nu accepte, mulţumită ţie.

— Are alte opţiuni.

— Doar dacă ai cerut-o şi tu de soţie, răspunse tăios

Lady Engsly. Când el ridică numai o sprânceană, ea clipi nedumerită şi se îndreptă în scaunul ei. Ai cerut-o?

— Da.

— Ei, păi, de ce n-ai spus aşa? Transformarea lui Lady Engsly fu instantanee. Chipul ei drăguţ se lumină cu un zâmbet şi aproape că sări de pe marginea sofalei. Lucrurile se schimbă considerabil.

Năucită, Adelaide nu putu decât să facă ochii mari şi să bâlbâie uşor, dar fără nicio tragere de inimă, câteva proteste când Lady Engsly o desprinse de Sir Robert şi o îndrumă spre uşă.

— Se pare că aveţi la ce să vă gândiţi, domnişoară Ward. Am impresia că puţină odihnă va pune totul în altă lumină. Hai, Freddie.

Adelaide aruncă uluită o privire peste umăr în vreme ce era condusă afară din încăpere.

— Am crezut că trebuia să aranjăm lucrurile.

— Asta şi facem, o asigură Lady Engsly, mângâind-o uşor pe braţ. Aţi primit o cerere în căsătorie. Două, de fapt. Îi lăsăm pe domni să se ciondănească pe detalii.

— N-ar trebui ca şi ea să aibă ceva de spus despre aceste detalii? întrebă Lady Winnefred cu o urmă de indignare.

Adelaide încuviinţă entuziasmată din cap. Dacă era să se ciondănească cineva, ea trebuia să fie aceea.

Lady Engsly se opri la baza scărilor din spate şi se întoarse ca să i se adreseze lui Adelaide cu un fel de răbdare blândă care amintea de o guvernantă.

— Dumneavoastră sunteţi singura care poate să decidă, domnişoară Ward. Şi se vor face presiuni din ambele părţi pentru ca hotărârea să fie luată cât se poate de repede. Doriţi să înfruntaţi acum aceste presiuni sau vreţi să aveţi un răgaz ca să reflectaţi la toată povestea asta?

— Răgaz, răspunse Adelaide fără şovăială şi se întrebă cum de nu avusese înţelepciunea să se retragă din proprie iniţiativă.

— Excelent! Eu şi Freddie anunţăm că aţi fost cerută în căsătorie. Mă tem că nu va fi de ajuns ca să reducem la tăcere bârfele, dar, cu siguranţă, mai liniştim criticile.

N-ar fi remarcat înţelepciunea nici în afirmaţia aceea. Era atât de zăpăcită, atât de tulburată, încât părea o minune că mai era în stare să pună două cuvinte cap la cap.

Adelaide se uită la cele două femei din faţa ei şi se întrebă ce s-ar fi făcut fără ajutorul lor din ziua aceea. S-ar fi dus în camera ei, fără propunerea de care avea atâta nevoie sau ar fi acceptat o propunere fără a sta prea mult pe gânduri. S-ar fi putut ca ambele versiuni să fie dezastruoase.

— Lady Engsly…

— Lily, dragă. Şi Winnefred, adăugă ea şi aruncă o privire fugară spre cumnata ei pentru încuviinţare. Cred că prietenia noastră a evoluat destul cât să ne spunem pe nume.

Tăcută, Adelaide se gândi la cuvintele ei pentru un moment. Nu ştia ce să răspundă. Nu era sigură dacă putea vorbi cu nodul care i se forma în gât. Trecuse mult timp de când cineva se oferise să o ajute şi mai mult de când cineva îi oferise prietenia. Nu reuşi să găsească cuvintele care să exprime ce însemna asta pentru ea.

— Vă sunt recunoscătoare, reuşi ea să murmure în cele din urmă. Şi pentru că nu fu în stare să se gândească la ceva mai potrivit, pur şi simplu repetă: Vă sunt atât de recunoscătoare

*

Plecarea bruscă din birou a doamnelor îl lăsă pe Connor într-o poziţie deloc de invidiat – să-l înfrunte pe pretendent şi pe cei doi apărători ai domnişoarei compromise. Atmosfera tăcută şi încordată nu îi displăcea deloc. De fapt, fu încântat să îi ignore pe cei doi fraţi şi să se holbeze la Sir Robert până ce omul îşi întoarse privirea,

se mută de pe un picior pe altul, se răsuci, apoi cedă.

— N-am să mai rămân multă vreme în aceeaşi încăpere cu acest destrăbălat! îi anunţă Sir Robert şi se îndreptă cu paşi rapizi spre uşă.

Întregul proces dură mai puţin de treizeci de secunde. Ceea ce – ca să îi dăm Cezarului ce-i al Cezarului – era cu de douăzeci de secunde mai mult faţă de cât anticipase Connor. Şi în grădină, Sir Robert se ţinuse mai dârz decât se aşteptase Connor. Aparent, baronul dezvoltase un fel de coloană vertebrală odată cu trecerea anilor. Connor credea că fratele lui vitreg deţinea acum două, poate trei, vertebre întregi.

Connor îşi îndreptă umerii şi făcu un semn scurt din cap spre lorzii Engsly şi Gideon, apoi se duse spre uşă. Nu se simţea dator cu nimic ca să le vorbească celor doi. Nu îi invitase să ia parte la afacerea aceea.

— O vorbă, domnule Connor.

El se întoarse la auzul ordinului lui Engsly şi îi studie calm şi cu atenţie pe fiecare în parte.

Ştia puţine despre lordul Engsly şi îl întâlnise o sigură dată pe lordul Gideon – printre barele de la celula lui. Soţiile lor, pe de altă parte, îl vizitaseră regulat la închisoare. Înainte să îşi obţină averile prin intermediul soţilor lor, şi ele duseseră un trai modest, câştigând bani, printre altele, cârpind hainele ofiţerilor şi prizonierilor înstăriţi.

Dar, chiar dacă se cunoşteau de puţină vreme, Connor îi plăcea pe lorzii Engsly şi Gideon. Erau cunoscuţi ca nişte bărbaţi drepţi şi cu capul pe umeri. Erau cunoscuţi şi ca doi bărbaţi care, la nevoie, nu se fereau de o încăierare. Nu îşi făcea griji pentru marchiz sau pentru fratele acestuia. Dar era totuşi puţin îngrijorat pentru marchiz *şi* pentru fratele acestuia. Lordul Engsly era rapid. Lordul Gideon avea un baston zdravăn şi forţa să îl rupă în capul unui om. Connor îşi şlefuise abilităţile de luptă pe străzile din Boston şi credea că era în stare să le facă faţă amândurora, dar nu fără daune.

— Atunci, spuneţi-mi.

— Unde staţi? întrebă Engsly.

Lordul Gideon răspunse pentru el:

— El şi oamenii lui stau la casa văduvei Dunbar.

— M-aţi urmărit, nu? întrebă Connor cu o sprânceană ridicată.

Buzele lordului Gideon se arcuiră în sus.

— Am avut inspiraţia să mituiesc jumătatea deşteaptă.

Connor se enervă.

— Sunteţi de partea lui Sir Robert?

— Sunt de partea familiei mele, îl corectă lordul Gideon.

— Ah. Lucrurile căpătau mai mult sens. Thomas.

Thomas Brown. Băiatul care fusese aruncat în celula de lângă el. Nu avea mai mult de doisprezece ani şi era naiv ca orice copil de vârsta lui. Connor avusese grijă de el până când fusese eliberat. După aceea, lordul Gideon şi Freddie îl luaseră la ei.

— V-a fost teamă c-am să-l atrag din nou în ticăloşii? întrebă Connor cu un zâmbet de superioritate.

— Pare destul de ciudat, dar m-a preocupat faptul că nu puteţi fi de încredere în preajma unui nevinovat.

— Asta e straniu.

Lordul Engsly făcu un pas în faţă.

— Aţi forţat-o pe domnişoara Ward?

— Nu.

— Aţi făcut-o să creadă că sunteţi invitat la petrecerea de aici?

— N-am minţit-o niciodată. Nu neapărat în privinţa acestui detaliu.

— Nu asta a fost întrebarea.

Connor ridică din umeri.

— Doamnelor le place puţin mister.

— A fost intenţia dumneavoastră să o compromiteţi pe domnişoara Ward?

— Nu.

Pe jumătate adevăr. Nu fusese intenţia lui atunci când

începuse, dar cu siguranţă că devenise atunci când o trăsese pe Adelaide pe cărare.

— Iar acum scopul dumneavoastră este să o luaţi de soţie?

— Da.

— Ca să îi faceţi în ciudă fratelui dumneavoastră.

— Motivele mele sunt irelevante.

— Domnişoara Ward poate să nu accepte.

Domnişoara Ward putea să îi vrea capul pe o tavă. Dar n-avea încotro.

— Domnişoara Ward este liberă să se mărite cu Sir Robert dacă asta doreşte.

Connor avea încredere că nu îl va alege pe Sir Robert. Dar ar fi fost de ajutor dacă apărătorii ei şi soţiile lor nu se opuneau deschis căsătoriei cu el. Şi de aceea, chiar dacă îi displăcea discuţia, mai acceptă o altă serie de întrebări de la lordul Engsly.

Dacă avea o casă, veniturile ca să susţină o soţie şi o familie? Avea copii, vreo amantă ascunsă pe undeva? Care anume, mai exact, fusese motivul discordiei între fraţi? Connor le răspunse pe îndelete şi se simţi cam la fel ca în ziua în care fusese adus în faţa judecătorului pentru acuzaţii tâlhărie. Da, da, nu, nu şi…

— Nu vă priveşte. Acum, dacă nu mai e nimic…?

Nu se obosi să aştepte un răspuns înainte de a se îndrepta spre uşă. Sprijinul lor putea să fie un avantaj, dar nu era ceva necesar. Nu era obligat să se înjosească pentru el.

— Ar mai fi un lucru, spuse lordul Gideon încet. Rămăsese tăcut în cea mai mare parte a interogatoriului, iar Connor bănui că ştia mai mult de jumătate din răspunsuri. Un sfat. Ar fi înţelept să nu uitaţi că soţia mea ţine la domnişoara Ward.

Iar lordul Gideon era îndrăgostit nebuneşte de soţia lui. Dacă îi cerea să îl strivească pe Connor ca pe un gândac, nu s-ar fi gândit de două ori înainte să o asculte.

— Atunci am ceva în comun cu Freddie, răspunse

Connor.

Nu se simţi ofensat de ameninţarea subînţeleasă, dar rosti un pic mai accentuat „Freddie”, suficient de apăsat pentru ca lordul Gideon să încleşteze maxilarul.

Connor nu îşi luase revanşa pentru neplăcerea şi ofensa provocate de o jumătate de oră de întrebări, dar se simţi totuşi mulţumit.

Capitolul 7

Lilly şi Winnefred o lăsară pe Adelaide la uşa camerei ei ca să îi povestească între patru ochi surorii ei ce se întâmplase în grădină şi în birou. Adelaide presupuse că doamnele se aşteptaseră ca reacţia lui Isobel să fie cum nu se putea mai neplăcută. Nu era cu putinţă să se fi înşelat mai tare.

Isobel făcu ochii cât cepele. Care, evident, nu erau suficient de mari cât să surprindă afurisita ei de bucurie. Care i se resimţi în vocea plină de un entuziasm debordant:

— Un duel?

— Nu e amuzant.

— Ba sigur că este, o contrazise Isobel şi izbucni în râs. Nu pot să cred, spuse ea înăbuşit. Sora mea… propria mea soră, etern cuviincioasă… motiv de duel. Expiră lung şi îşi şterse lacrimile de la ochi. O, nu te mai uita aşa la mine. Lord Engsly o să rezolve problema.

— A rezolvat-o deja, mormăi Adelaide.

— Iată, spuse ea, şi flutură din mână. Nu eşti cu adevărat tristă, nu? Recunosc că nu este o evoluţie ideală. Dar dacă nu poţi să faci nimic ca să schimbi situaţia, ai putea la fel de bine să te şi bucuri de ea. Şi trebuie să recunoşti… doi bărbaţi dornici să moară pentru tine.

Adelaide scoase un oftat.

— E măgulitor.

Poate că ar fi fost dacă Sir Robert nu ar fi dorit atât de

tare să îşi regândească propria jertfă. Şi dacă restul dimineţii nu ar fi fost atât de umilitor.

— Păi şi cine este acest domn Brice? întrebă Isobel. De ce nu mi-ai povestit de el până acum?

— Abia l-am cunoscut.

Îşi dădu seama prea târziu de nebunia declaraţiei ei.

— Abia… Şi te-ai sărutat cu el în grădină?

Adelaide aşteptă răbdătoare ca Isobel să se oprească din râs. Nu se simţea prea răbdătoare în clipa aceea, dar era recunoscătoare. Nu orice tânără accepta cu voie bună asemenea veşti îngrozitoare despre sora ei mai mare.

— Dacă ai terminat…? întrebă ea după o vreme.

Isobel ridică un deget şi mai râse preţ de un minut. În sfârşit, scoase un oftat şi încuviinţă din cap.

— O, Doamne… Atunci, acest domn Brice te-a cerut de nevastă?

— Da, amândoi m-au cerut.

— Două cereri, o situaţie compromiţătoare şi un duel. Doamne, dar ocupată ai mai fost în dimineaţa asta! Isobel se şterse iar la ochi, apoi îşi ţuguie buzele şi căzu pe gânduri. Cred că ar trebui să îl accepţi pe domnul Brice.

— Nu-l cunoşti.

— Nici tu, din câte-mi spui, îi reaminti Isobel cu un zâmbet de superioritate. Dar îl cunoaştem pe Sir Robert şi…

— Lady Engsly a spus c-ar trebui să îmi acord timp şi să mă gândesc bine.

Adelaide nu îşi dorea să asculte, din nou, ce părere avea sora ei despre Sir Robert.

— Îmi place de Lady Engsly, spuse Isobel şi încuviinţă din cap. Este o femeie cu capul pe umeri.

Întrucât ideea lui Isobel despre a fi cu capul pe umeri era să verifice dacă nu existau martori înainte de a se deda la tot felul de purtări necuviincioase, Adelaide nu putu decât să se uite lung şi neîncrezător la sora ei.

— Pot să apreciez un om cu capul pe umeri, spuse Isobel pe un ton defensiv. Îmi place de tine, nu? Eu nu pot să sufăr îngustimea minţii.

O bătaie uşoară în uşă o scuti pe Adelaide de un răspuns. „Lilly şi Winnefred”, gândi ea. Îi promiseseră să se întoarcă după ce aveau să le vorbească oaspeţilor.

— Deranjăm? întrebă Lily când Adelaide deschise uşa.

Făcu un pas înapoi şi le invită înăuntru.

— Nu, vă rog să intraţi.

Winnefred o atinse uşor pe braţ când trecu pe lângă ea, aşa cum făcuse şi Lily mai devreme, doar că un pic mai stângaci şi cu mai multă putere pentru un gest de alinare. Adelaide presupuse că ori Winnefred nu era obişnuită să ofere fizic semne de prietenie, ori nu era conştientă de propria forţă.

Lilly se opri în pragul uşii.

— Vrem să ştii că trăsurile noastre îţi stau la dispoziţie.

Inima lui Adelaide se opri în loc.

— Doamna Cress m-a dat afară.

— Dumnezeule, nu! Lilly o conduse spre piciorul patului, acolo unde se opriră amândouă. Doamna Cress e mai degrabă în stare să te închidă în camerele tale pentru următoarele două săptămâni, decât să te dea afară. Acum eşti cel mai interesant oaspete al ei. Îi place să bârfească.

— Adoră să bârfească, o corectă Winnefred. Nu e crudă, să nu te superi. Ci doar devotată.

Lilly îi zâmbi înţelegător lui Adelaide.

— Alţii nu vor fi atât de amabili. Ca să fiu sinceră, Adelaide, cererile în căsătorie te-au salvat de la o compromitere certă, dar mă tem că lucrurile vor deveni totuşi stânjenitoare pentru tine.

Adelaide închise ochii cu un suspin. Lilly avea dreptate. Cu siguranţă, începuse flecăreala printre oaspeţi, agresivă şi urâcioasă. Ba mai rău, întrebările şi criticile aveau să se îndrepte spre Isobel.

„Crezi că şi sora ei e la fel?”

„Am auzit că are păreri foarte liberale”.

„Şi în legătură cu cinstea ei, fără îndoială”.

Adelaide nu era singură ce i se părea mai exasperant:

că erau subiectul unor asemenea speculaţii sau că nu aveau de ales şi trebuiau să fugă de insulte.

— Ar trebui să mă mărit cu Sir Robert şi să termin cu totul.

Lilly schimbă o privire cu Winnefred.

— Trebuie să fiu sinceră cu tine, domnişoară Ward. Nu îmi place de Sir Robert în mod deosebit.

— Nu *ne* place de Sir Robert, o corectă Winnefred.

— Mi se pare destul de înşelător din fire, explică Lilly.

— Vezi? încuviinţă Isobel. Cu capul pe umeri.

— De ce nu aţi spus aşa până acum? le întrebă Adelaide.

Desigur, le întâlnise pe doamne doar cu câteva luni în urmă, dar deveniseră destul de apropiate, încât neîncrederea în pretendentul ei să îi fi fost menţionată.

— Mă gândeam că şi tu aveai o reticenţă similară, explică Lilly. Dar situaţia a fost de aşa manieră că n-ai avut de ales. M-am înşelat?

— Nu, recunoscu ea încet. Avusese reticenţele ei. Le recunoscuse cu întârziere, dar le avusese.

Winnefred încuviinţă din cap.

— Oricum, în clipa asta, ai o alternativă. Îl ai pe Connor.

— Nu cred că îmi place mai mult de domnul Connor.

— În grădină, mi se părea că îţi plăcea destul de mult, comentă Winnefred.

— *Freddie!* o admonestă Lady Engsly.

Adelaide flutură nepăsătoare o mână în aer.

— E doar purul adevăr. Mi-a plăcut. Până ce a dat totul peste cap ca să se asigure că suntem văzuţi.

— Sigur că nu, se împotrivi Lilly.

— Întrebaţi-l, dacă vreţi.

Lilly o studie cu atenţie înainte să vorbească:

— Îmi dau seama că nu e nevoie. Dumnezeule, a spus de ce?

— Păi, e evident, spuse Isobel. Trebuie să fie îndrăgostit de ea.

— Ne-am întâlnit aseară.

— Aseară? întrebară deodată cele două femei.

„O, Doamne”.

— Mergeam pe hol, explică ea neconvingător şi aşteptă încordată ca Isobel să menţioneze ceva despre camera de zi, despre grădină sau whisky.

Winnefred vorbi prima:

— Ştie de tine de mult mai multă vreme. Obişnuia să te privească atunci când îţi aduceai nepotul la închisoare.

— Închisoare, repetă Adelaide. Connor o privise prin fereastra unei celule. Gemu şi îşi acoperi faţa cu mâinile.

— De ce a fost închis? întrebă Isobel.

— Jaf la drumul mare, o informă Winnefred.

Adelaide lăsă mâinile în jos.

— Doamne sfinte!

— N-a existat niciodată vreo îndoială în legătură cu nevinovăţia lui, o asigură Lilly. Connor poate să pară numai potrivit pentru asta, dar te asigur că oamenii lui, nu.

— Are oameni?

Winnefred încuviinţă din cap.

— Gregory, care aş putea să jur că are o sută de ani, dacă nu mă înşel. Şi Michael, care probabil n-a mai încălecat un cal în ultimul deceniu.

— Cine l-a acuzat? întrebă Isobel.

— Sir Robert, răspunse Winnefred cu evident dezgust. Care se întâmplă să fie prieten bun cu judecătorul.

— De unde ştii toate astea? întrebă Adelaide.

Lilly păru stânjenită de întrebare.

— Păi… Eu şi Freddie… din când în când… în trecut… motivul pentru care am vizitat închisoarea. Noi… adică…

— O, pentru numele lui Dumnezeu, Lilly! o întrerupse cu nerăbdare Winnefred. N-o să ne judece. Eu şi Lilly făceam un pic de croitorie pentru bani. Connor era unul dintre prizonierii care îşi permitea să plătească pentru a-i fi cârpite hainele. Nu i-am acordat o atenţie specială, doar că împărţea celula cu Michael şi Gregory – cei mai încântători domni –, iar Thomas era în celula de lângă ei. Connor l-a

luat sub aripa lui.

— Thomas Brown? Pupilul tău?

Adelaide scuturã din cap. Băiatul era mult prea mic ca să fi fost închis cu adulţii.

Winnefred încuviinţă.

— A venit la noi după ce a fost eliberat. Dar Connor şi oamenii lui au avut grijă de el în închisoare. Soţul meu s-a oferit să se ocupe de situaţia lor.

— Şi a descoperit că Sir Robert a fost cel care i-a acuzat, ghici Isobel.

— Da, şi că bunurile lui Connor fuseseră confiscate de instanţă. L-am rugat pe soţul meu să intervină în favoarea lui Connor în semn de recunoştinţă pentru bunătatea pe care i-a arătat-o lui Thomas. Se pare că Gideon a reuşit. Se întoarse spre Lilly. Crezi că domnii au terminat în birou? Ar trebui să vedem la ce concluzii au ajuns.

Lilly încuviinţă, dar continuă să o privească pe Adelaide.

— Vei reflecta în tihnă? Nu te vei grăbi şi nici nu vei alege la supărare?

Ca să îşi arate sprijinul, Isobel veni lângă ea.

— Sora mea este o femeie cu capul pe umeri... în general. Vă face alegerea cea bună.

Adelaide se întinse să strângă mâna pe care Isobel o puse pe umărul ei.

— Atunci, n-o să-mi fac griji.

Lilly se aplecă să o sărute pe Adelaide pe obraz, apoi făcu un semn spre Winnefred. Plecară braţ la braţ din cameră.

Isobel oftă după plecarea lor.

— Totul e foarte complicat.

Complicat, îşi zise Adelaide, era un cuvânt prea blând. Era un dezastru incredibil de întortocheat, o încâlceală disperată de întrebări şi minciuni pe care trebuia să o desfacă. Îşi scoase pantofii, se ridică de pe pat şi începu să meargă. De unde să înceapă? Situaţii compromiţătoare şi dueluri, jaf la drumul mare, închisoare pe nedrept şi averi

furate. Era prea mult.

Gândurile îi zburau prin minte asemenea fluturaşilor care dansau în stomacul ei. Se simţea ameţită, aşa cum i se întâmplase după whisky, dar experienţa nu avea nimic eliberator. Nu existau decât teamă, furie şi confuzie din belşug.

De ce o făcuse Connor? Cu siguranţă nu doar ca să îl necăjească pe fratele lui. Erau moduri nenumărate în care puteai să îţi agasezi fratele. Majoritatea covârşitoare nu presupunea şi compromiterea unui nevinovat. Sigur nu avea o inimă atât de rece, nu era atât de crud. Trebuia să existe o explicaţie mai bună.

Şi dacă nu exista, atunci avea să plătească.

Hotărâtă, traversă încăperea, deschise dulapul şi scoase o pelerină cu glugă.

Isobel sări de pe scaunul de lângă masa de toaletă.

— Unde te duci?

— Să vorbesc cu domnul Brice.

— Cum? Dar…

— Vreau o explicaţie. Nu pot să decid ce-i de făcut dacă n-am o explicaţie.

— Dar nu poţi, insistă Isobel. Până şi eu ştiu că nu poţi să te duci singură la un domn.

— Serios? Adelaide îşi strânse pelerina la gât şi îi aruncă surorii ei o privire binevoitoare. De ce?

— Pentru că… ai… Isobel afişă o expresie care era, în egală măsură, o grimasă şi un zâmbet înţelegător. Presupun că acum poţi să faci cam tot ce vrei.

„Şi cam ce vrei şi tu”, se gândi Adelaide. Oamenii erau mult prea dornici să arunce ruşinea unei femei decăzute asupra fiecărui membru din familia ei.

— O să răspundă pentru tot.

Capitolul 8

Nu îi trebui mult timp ca să descopere unde era Connor. Tot personalul şuşotea pe tema scandalului. Potrivit servitoarei pe care o chestionase Adelaide, Jeffrey, lacheul, îl auzise pe lordul Gideon pomenind ceva despre casa văduvei Dunbar. Lacheul îi spusese menajerei şi, după douăzeci de minute, aflase toată lumea.

Adelaide îşi închipui că fusese nevoie de jumătate din timpul acela pentru ca vestea compromiterii ei să ajungă la urechile tuturor.

Ca să nu rişte să îi întâlnească pe ceilalţi oaspeţi pe drum, Adelaide se furişă pe uşa din spatele casei şi o luă pe drumul negustorilor de vite ca să ajungă în oraş.

Drumul abia dacă depăşea o jumătate de kilometru, o distanţă mică pentru cineva obişnuit să meargă. Dar în graba ei, uitase să îşi pună botinele, iar tălpile subţiri ale pantofilor pe care îi purta în clipa aceea nu o apărau mai deloc de pământul pietros. Tălpile o usturau deja înainte să fi ajuns la jumătatea drumului.

Disconfortul nu făcu decât să îi sporească supărarea. Când ajunse la destinaţie – casa cu două niveluri, cu obloane verzi şi cu o grădină îngrijită, aflată la marginea oraşului –, se simţea în stare să ucidă pe cineva.

Se îndreptă spre uşă, bătu zdravăn de trei ori şi aşteptă să îi răspundă menajera sau slujnica.

Cel care răspunse fu Connor însuşi, îmbrăcat cu pantaloni, cămaşă şi cu o expresie uşor uimită pe chip. Aruncă o privire în urma ei.

— Adelaide. Ai venit singură aici?

— Da. Îşi înclină bărbia şi evită să se uite la gulerul deschis al cămăşii. Mă laşi să intru sau ne întreţinem în stradă?

El se încruntă uşor, dar se dădu într-o parte şi o lăsă să intre. Adelaide trecu pe lângă el într-un coridor mic care dădea spre un salon modest, dominat de o sofa mult prea mare şi două fotolii tapiţate.

— Lordul Engsly ştie că ai venit aici? întrebă Connor.

Ea îşi desfăcu pelerina şi o lăsă să-i alunece de pe

umeri.

— Lordul Engsly nu este paznicul meu.

Gura lui se arcui, dar ea nu putu să îşi dea seama dacă era amuzat sau mulţumit de răspunsul ei. Oricum ar fi fost, o enervă, iar când Connor îşi întinse mâna ca să îi ia pelerina, Adelaide fu încântată să scuture din cap şi să treacă neinvitată pe lângă el direct în salon.

Connor o luă prin spatele sofalei, apoi scoase o carafă şi un pahar dintr-un dulap de lângă perete.

— Te rog să îmi ierţi condiţiile, spuse el. A fost greu să găsesc camere private într-un timp atât de scurt.

Ea îi studie profilul în timp ce el îşi turna băutura. Pe drum, se gândise cum avea să înceapă discuţia. În mod ideal, ar fi început cu scuze sincere din partea lui, dar el nu părea să dea vreun semn în sensul acela.

Connor nu arăta nici cea mai mică urmă de regret. Felul în care se uita la ea era de o impertinenţă extraordinară, tonul cu care îi vorbea trăda o lipsă totală de respect. I se păru un alt bărbat decât cel pe care îl cunoscuse în grădină.

Se gândi în treacăt să aplice planul B, care presupunea să îl sugrume până ce avea să îi pară într-adevăr rău, dar se opri în cele din urmă la planul C.

— De ce? îl întrebă ea tăios. De ce-ai făcut asta?

— Ca să te ţin departe de ghearele lui Sir Robert. Ridică paharul. Vrei?

— Poftim? *Nu.*

— Atunci ia loc.

— Stau în picioare.

— Ai venit pentru o explicaţie, nu? Aşteptă ca ea să încuviinţeze din cap. Atunci ia loc. Este o poveste lungă şi nu prea aş vrea să stau în picioare cât o spun. Zâmbi şi ocoli canapeaua. Am avut o zi destul de grea.

Adelaide reveni la planul B, dar îl lăsă baltă în cele din urmă.

— Cât sunt de nesocotită! exclamă şi se lăsă pe unul dintre fotolii.

Connor se aşeză în faţa ei, se sprijini pe pernele canapelei şi îşi propti cotul de braţul ei.

— Stai comod?

Adelaide îşi miji ochii în loc de răspuns.

— Excelent! Îşi întinse picioarele în faţă. Tatăl meu, după cum probabil ţi-ai dat seama, a ţinut două case. Una cu soţia şi moştenitorul, o alta, la vreo sută de kilometri distanţă, cu amanta şi fiul. Rânduiala nu era un secret pentru nimeni. Am fost recunoscut de la naştere şi crescut ca fiul foarte iubit al unui baron bogat. Eu şi mama nu am cerut nimic – bani, educaţie, timp şi atenţie din partea tatălui meu. Dar am avut din plin parte de toate. Ba chiar ne-am bucurat de un relativ respect în sătucul nostru. Tata a avut grijă să fie aşa.

Se opri ca să ia o înghiţitură din băutură, iar Adelaide mai că rupse tăcerea ca să spună că baronul fusese un om bun. Dar îşi dădu imediat seama că poate baroneasa avusese o cu totul altă părere.

Gura lui Connor se arcui.

— Înţelegi situaţia neplăcută. Nu pot să răspund pentru cum s-a purtat tatăl meu cu soţia lui şi cu Sir Robert. Pentru mine n-a fost decât bărbatul care o făcea pe mama să râdă şi care pe mine m-a învăţat să vânez prepeliţe şi să stau în şa. Am fost fericiţi.

— Nu şi Sir Robert, ghici ea.

— Mama lui, cu siguranţă, nu. Şi cine ar putea să o condamne? Infidelitatea grosolană a soţului ei trebuie să fi fost un izvor neîncetat de umilinţă. S-a sinucis când aveam treisprezece ani.

— Nu, s-a înecat, îl contrazise Adelaide. Sir Robert îi povestise despre moartea mamei lui în urmă cu nici trei săptămâni. A plecat să facă o plimbare lungă pe malul lacului de pe moşia lor, a alunecat, s-a lovit la cap de o piatră…

— A plecat să facă o plimbare lungă *în* lacul de pe moşia lor. Singurele pietre din poveste erau cele îndesate în şorţul pe care îl avea prins la talie.

Era o imagine oribilă.

— N-ai de unde să ştii asta.

— Nu, dar Sir Robert ar putea să ştie. El a găsit-o.

Era şi mai rău.

— El ţi-a spus asta?

— Chiar aşa. La doi ani după întâmplare şi cu două secunde înainte să mă lovească în cap cu patul pistolului şi să mă înroleze cu forţa pe o corabie.

O spuse ca pe un simplu fapt, de parcă era povestea altcuiva. Adelaide spera să fie aşa. Alternativă era de neconceput.

— Nu te cred. E ilegal să înrolezi în marină un băiat care are sub optsprezece ani. Se simţi stupid pentru afirmaţia ei chiar înainte să o termine. Se ştia bine că se închideau ochii când venea vorba de infracţiuni. Războiul avusese nevoie de corăbii, iar corăbiile aveau nevoie de marinari apţi de muncă. Nu cred că Sir Robert ar fi capabil de o asemenea faptă atroce, adăuga ea neconvingător. Nu este un monstru.

— Crezi ce vrei. Dar adevărul este că un accident de trăsură mi-i răpise pe mama şi pe tata cu nici şase luni înainte, şi Sir Robert n-a ratat ocazia ca să mă lase fără moştenire şi, în acelaşi timp, să scape *Anglia* de... Privi în tavan, aducându-şi aminte. De un fiul bastard şi ucigaş al unei târfe, cred că a zis.

— Ucigaş? Nici asta nu voia să creadă.

El ridică indiferent dintr-un umăr.

— Mă consideră responsabil pentru moartea mamei lui.

— Este absurd.

— Măcar nedrept. Dar, după mintea lui Sir Robert, dacă eu nu m-aş fi născut, n-aş fi fost recunoscut, iar, dacă tatăl nostru nu m-ar fi recunoscut, ar fi putut să-şi păstreze amanta în secret, şi mama lui ar fi fost fericită, necunoscând obiceiurile uşuratice ale soţului ei.

Cum abia folosise cuvântul „absurd”, Adelaide nu ştiu ce să spună. Gândurile îi vuiau, aşa că se ridică şi începu să

se plimbe. Era greu să te mişti în spaţiul din salonul micuţ, dar locul din faţa şemineului i se păru potrivit.

Connor lăsă în jos paharul şi îşi drese glasul:

— Adelaide…

Ea îl reduse la tăcere cu o scuturare nerăbdătoare din cap. Voia să fie linişte ca să gândească. Erau atâtea de absorbit şi de luat în considerare. Prea multe. Şi de ce naiba trebuia să facă asta? Chiar dacă povestea lui Connor era adevărată – şi nu era absolut sigură că era – nu ea fusese cea care îl îmbarcase cu forţa pe o corabie. Dumnezeu îi era martor că moştenirea lui nu era la ea.

Se opri şi se întoarse cu faţa spre el.

— Domnule Brice, îmi pare rău pentru… fiecare neplăcere de care ai avut parte şi îmi pare la fel de rău că tu şi fratele tău nu vă aveţi deloc bine, dar asta… nimic din toate acestea n-au de-a face cu mine.

— Neplăceri, repetă el uşor. Ai măcar o idee vagă despre cum este viaţa pentru un marinar înrolat? Cum a fost pentru un băiat de cincisprezece ani?

— Nu, totuşi…

— Un iad care întrece cu mult imaginaţia ta. Mi-a luat aproape un an să scap de acolo. Încă vreo doi ani de dormit prin şanţurile Bostonului înainte să am un acoperiş sigur deasupra capului şi mai bine de zece ani înainte să strâng averea de care aveam nevoie ca să mă întorc în Scoţia. Am aşteptat jumătate de viaţă să mă răzbun.

— Să te răzbuni? Tu… toate astea… *Eu* sunt răzbunarea ta?

El se ridică încet în picioare şi se îndreptă spre ea, cu un zâmbet strălucitor şi diabolic.

— Tu eşti un premiu, dulceaţă. Dar nu *premiul.* Am o listă lungă cu bucuriile rezervate fratelui meu. Urmări cu degetele linia maxilarului ei. Nu eşti decât prima notă de plată.

Degetele lui Adelaide se strânseră în pumni la auzul cuvintelor lui crude. Îi venea să îl plesnească. Nu mai fusese niciodată până atunci tentată să ridice mâna la altă

fiinţă umană. Dar, o, cât de mult şi-o dorea acum!

— Eşti… un egoist… un arogant…

— Un ticălos? sugeră el.

— Un mincinos, i-o întoarse ea tăios. Nu cred un cuvânt, nici măcar *un cuvinţel* din povestea ta.

— Ai primit mai mult adevăr de la mine azi decât vei primi o viaţă întreagă de la Sir Robert. Îşi plecă fruntea şi o întrebă uşor: Ai dori să ştii cine deţine datoria finală a fratelui tău?

— Ce are asta de-a face cu el…? Insinuarea pătrunse uşor, ca o otravă groasă în sânge. Altă minciună, şopti ea, dar în spatele cuvintelor ei se ascundea prea puţină încredere.

— Întreabă-l. Wolfgang e destul de priceput când vine vorba să ţină un secret, dar este un mincinos execrabil.

Ea clătină din cap, nevrând să accepte cuvintele lui, chiar dacă îi zise:

— Spune-mi ce-ai auzit.

— Wolfgang trebuie să îţi spună. Îşi îndreptă spatele şi ridică din umeri. Pe mine oricum nu m-ai crede.

Pentru că avea dreptate şi ura ideea că avea dreptate, Adelaide schimbă subiectul:

— N-ai niciun drept, *absolut niciunul* să ne atragi pe mine şi pe familia mea în gâlceava urâtă cu fratele tău.

— Nu, n-am, încuviinţă el numaidecât. Şi totuşi, a fost cel mai bun lucru pe care-l puteam face.

Adelaide încercă să îşi găsească cuvintele prin valurile de mânie, dar nu reuşi decât să scoată un sunet înăbuşit din piept.

Connor se exprimă fără nicio problemă:

— Fii rezonabilă, Adelaide, o linguşi el. Nu, mai bine nu fi nerezonabilă. Mărită-te cu mine şi pune-ţi la punct propria răzbunare. Am o avere pe care poţi s-o risipeşti, case pe care să le arzi din temelii…

— Şi atunci, unde îmi adăpostesc familia? întrebă tăios Adelaide.

Era şocată de propriile cuvinte. Şocată şi mulţumită.

Connor făcu o grimasă îngrijorată.

— Trebuie să insist pe fidelitate.

— M-ai *umilit,* răspunse ea răstit.

El îşi întoarse privirea pentru o fracţiune de secundă, apoi reveni spre ea. Era una dintre cele mai discrete mişcări, cel mai mic semn de disconfort, dar era ceva. Era de ajuns. Adelaide simţi un sentiment de putere, de dreptate, de amărăciune pură.

— Mi-ai umilit familia. Mi-ai distrus numele şi n-ai arătat nici cea mai mică urmă de ruşine, acum că deţii rămăşiţele răscumpărării lui. Crezi că dau doi bani pe insistenţa ta? Vei plăti pentru ce-ai făcut. Vei plăti cu vârf şi îndesat. Iar eu voi fi cea care o să aleagă pedeapsa.

El înclină capul spre ea.

— Acesta este un da?

Sunetul scos de ea fu prea înăbuşit ca să treacă drept un mârâit adevărat. Rămasă fără insulte, îşi trase pelerina pe ea, se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre uşă.

— Adelaide!

Tonul lui era blând şi lipsit de pretenţii. Schimbarea bruscă o făcu să se întoarcă surprinsă.

O privi fără să zâmbească, îi vorbi fără umor:

— Intenţia mea n-a fost niciodată să te umilesc.

Reflectă în tăcere la spusele lui.

— Asta este o scuză?

— Da.

Pentru o clipă, Adelaide nu crezu că vorbea serios. Omul îşi schimba felul de a fi de parcă proba haine noi dintr-un dulap plin până la refuz. În momentul acela, ei nu îi păsa de croială şi de nimic din ce vedea.

Ridică bărbia şi se uită la cu un aer arogant.

— Cât de nobil din partea ta! Să vedem cât de rău o să-ţi pară după ce-o să termin cu tine.

Încântată de minunata ei replică de despărţire, se răsuci din nou ca să plece.

— Ţi-ai uitat pantofii.

Adelaide se opri, simţi prin ciorapi podeaua rece de

sub tălpi şi se strâmbă. Fir-ar să fie! Nici măcar nu-şi amintea să îi fi scos. Îşi goli chipul de orice expresie, îşi îndreptă umerii, se întoarse din nou şi făcu tot posibilul să păstreze o atitudine demnă cât timp îşi căută prin cameră încălţămintea.

— Ceva mai departe de scaun, spuse el uşor. De ce te-ai descălţat?

Era un obicei pe care îl dobândise cu ani în urmă ca să împiedice ca pasiunea ei pentru plimbat să uzeze tălpile mai repede decât îşi permitea ea să le schimbe. Dar nicio forţă din rai, de pe pământ sau din iad n-ar fi putut să o facă să recunoască adevăratul motiv, în schimb, traversă în tăcere încăperea, îşi ridică deodată pantofii şi începu să îi încalţe chiar acolo unde se oprise.

— Ai venit până aici încălţată cu aşa ceva?

Nu era nevoie să se uite la el ca să ştie că se încrunta. Putea să îşi dea seama din vocea lui. Păstră încăpăţânată tăcerea, hotărâră să pună punct, să termine cu totul discuţia.

— Te duc înapoi cu trăsura, decise el.

Aparent, nu terminaseră.

— Nu.

— Înşeuez un cal pentru tine…

Ea nu ştia să călărească.

— Nu.

— Nu pot să-ţi permit să umbli…

— Să îmi permiţi? Uiţi, domnule Brice, că nu eşti soţul meu.

— Nu încă.

Ea îi aruncă o privire ucigătoare.

— Chiar crezi că te-aş alege pe tine, şi nu pe Sir Robert? C-aş ignora afecţiunea unui desăvârşit…

— Laş?

Faptul că îi trecu prin minte acelaşi cuvânt nu făcu decât să aţâţe şi mai tare mânia lui Adelaide.

— *Gentleman.* Şi să mă leg de un bărbat care nu mă vrea decât pentru a-l face pe fratele său să se simtă

mizerabil?

— Sir Robert este mizerabil din fire. M-aş însura cu tine ca să îl văd furios.

Obrajii ei căpătară o nuanţă minunată de roşu.

— Aceasta e doar o glumă pentru tine.

Dezgustată, ieşi din încăpere.

Connor o urmă.

— Ba dimpotrivă, îmi iau răzbunarea foarte în serios. Şi tu ar trebui să faci la fel. O luă înaintea ei şi îi zâmbi larg. Mărită-te cu mine, Adelaide. Fă-mi viaţa un iad pe pământ.

Ea îl împinse într-o parte, deschise cu putere uşa şi ieşi afară.

*

În clipa în care Adelaide se făcu nevăzută, zâmbetul lui Connor dispăru. Scoase o pereche de pistoale din sertarul unei măsuţe, apoi se duse la uşa care făcea legătura dintre salon şi un birou. Deschise uşa cu o smucitură iute a clanţei. Gregory şi Michael se rostogoliră din camera alăturată, într-o învălmăşeală de braţe şi picioare. Connor îl prinse pe bărbatul mai în vârstă şi îl lăsă pe Michael să se descurce singur.

Michael se prinse de pervazul ferestrei şi abia reuşi să nu intre cu capul în fereastră.

— La naiba, băiete! Puteai să-l anunţi şi tu pe om.

— Omul putea să aibă ceva mai bun de făcut decât să tragă cu urechea ca o caţă bătrână. Connor îi dădu drumul lui Gregory şi le întinse pistoalele. Luaţi-le. Mergeţi după ea până acasă.

Orice om cu doi ochi şi puţină minte i-ar fi luat drept tâlhari. Dar ţintaşi mai buni ca ei nu găseai în toată Scoţia.

— Nu că ar fi prea din scurt, bombăni Michael.

— Credeai c-am lăsa-o pe domniţa noastră să se întoarcă singură acasă? Doar ce dădeam să ieşim din birou.

Gregory clătină din cap şi trecu în cealaltă cameră.

Mormăind, Michael îl prinse din urmă.

— La început a fost blând, acum e sensibil ca un prunc căruia îi dau dinţii.

— Sigur e aşa pentru că îi pare rău c-a dat cu bâta-n baltă în povestea asta cu domniţa.

Connor îşi dădu ochii peste cap – chiar că era ca un prunc căruia îi dădeau dinţii – şi se aşeză la locul lui când uşa se deschise şi apoi se închise.

În ciuda scuzelor tardive, nu îi părea chiar aşa de rău. Regreta faptul că Adelaide fusese rănită, dar compromiterea era o nimica toată în comparaţie cu ce ar fi trebuit să înfrunte într-o căsnicie cu Sir Robert.

În cazul acesta, scopul scuza mijloacele. Chiar dacă mijloacele presupuneau ca Adelaide să fie furioasă. De fapt, chiar îi plăcea să o înfurie. Era splendidă, era o plăcere absolută să vezi cum ochii aceia căprui blânzi se înflăcărau de furie.

Connor îşi mişcă umerii ca să îi relaxeze. Se putea să fie un pic cam prea încântat să o vadă furioasă. Nu avusese de gând să fie aşa, dar îl deranjase să o audă cum găsise scuze pentru Sir Robert, în vreme ce pe el îl dojenise. Fusese şi mai rău să vadă încruntarea de pe fruntea ei atunci când îi deschisese uşa.

Aşa că o înţepase din pură plăcere şi pentru că era mai uşor să îi vadă furia decât teama. Fără îndoială, era mai uşor pe termen scurt dacă îi alina mânia cu vorbe mieroase.

Erau o mie de minciunele uşoare care ar fi putut, sau nu, să o liniştească pe moment… dar care, cu siguranţă, ar fi înfuriat-o mai târziu.

Adelaide era generoasă şi mult prea încrezătoare pentru propriul ei bine, dar nu era proastă. Poate că ar fi cedat în faţa unor discursuri frumoase şi false linguşeli pentru o clipă, dar numai pentru o clipă. În cele din urmă, era o femeie care prefera o realitate urâtă minciunii atrăgătoare.

Sir Robert n-avea decât să îi umple urechile cu veninul lui plin de dulcegării ca să vadă ce îi aducea bun. La

fel, Sir Robert n-avea decât să îi umple urechile cu adevăr ca să vadă ce bun îi aducea *asta.* Nu mai conta nici cât o ceapă degerată ce ar fi spus Sir Robert în clipa aceea. După ce Adelaide vorbea cu fratele ei, treburile aveau să se aranjeze.

Adelaide avea să devină doamna Connor Brice.

Avea să fie a lui. În sfârşit.

Neliniştit dintr-odată, Connor se ridică şi începu să se plimbe prin încăpere. Pe birou se afla o sculptură mică din lemn – întruchiparea perfectă a lui Adelaide, aşa cum o cunoscuse el prin barele de la fereastra celulei, cu un copil în braţe şi cu o expresie hotărâtă şi curajoasă pe chip. Gregory o modelase în lemn de stejar cu un cuţitaş pentru care plătise un paznic. Gregory făcuse mai bine de şase sculpturi în închisoare şi i le pasase lui Freddie ca să le vândă, cu scuza că aveau nevoie de bani. De fapt, lui Gregory i se aprinseseră călcâiele după Freddie şi îi plăcea să audă cum frumoasa domniţă îi lăuda măiestria.

Aşa că Freddie vânduse figurina în satul de lângă Enscrum, iar Connor îl mituise pe un paznic să o aducă înapoi, plătind o monedă în plus ca să se asigure că frumoasa domniţă nu avea să afle nimic. De fapt, tuturor li se aprinseseră puţin călcâiele după Freddie.

Connor ridică figurina şi o întoarse între mâini. „Călcâie aprinse” nu exprima nici pe departe reacţia pe care o avusese când o văzuse prima dată pe Adelaide.

Îşi amintea perfect ziua aceea de februarie. După trei luni de închisoare, aruncase o privire afară pe fereastra celulei fără prea mari speranţe să vadă altceva decât priveliştea deprimant de familiară a grădinii îngheţate. Dar o văzuse pe Adelaide – în picioare, în bătaia aprigă a vântului de iarnă, cu poalele paltonului fluturând în jurul gleznelor şi ţinând protector în braţe un copil înfăşurat într-o mulţime de pături.

Se oprise să îi vorbească unuia dintre paznici şi îşi ridicase faţa când bărbatul arătase spre al doilea etaj din aripa datornicilor.

Connor nu reuşise să vadă ce culoare aveau ochii ei. Nu îi ştia numele, de unde era sau de ce venise la închisoare. Dar nimic nu părea să conteze. Simţise cea mai aprigă dorinţă de a se întinde şi de a o atinge, de a-şi trece mâna peste mătasea rece a obrajilor ei sărutaţi de vânt, de a o trage la adăpostul hainei lui ca să simtă cum se încălzea în braţele sale.

Nu mai avusese niciodată o reacţie atât de imediată, de viscerală faţă de o femeie. Cunoscuse dorinţa stăruitoare, chiar fascinaţia imediată. Dar nu cunoscuse niciodată o dorinţă atât de profundă, îşi dăduse seama că era iraţional, chiar ruşinos, dar savurase fiecare secundă fabuloasă, se îmbătase cu fiecare părticică din ea până când Adelaide dăduse din cap şi dispăruse în închisoare.

Apoi, Connor se întorsese de la fereastră, deranjat că fusese afectat atât de puternic de o femeie. Era genul de prostie siropoasă în faţa căreia cedau ceilalţi bărbaţi, *bărbaţii mai slabi.* Filfizonii vorbeau despre îngerul pe care îl văzuseră într-o sală aglomerată de bal. Poeţii o slăveau pe domniţa fermecătoare pe care o urmăriseră de la distanţă. Bărbaţii cu capul pe umeri nu se lăsau pradă unor astfel de fleacuri romanţioase.

Problema fusese că trecuse prea multă vreme de când se mai bucurase de compania unei femei. Abstinenţa isca lucruri teribile, lucruri nefireşti, în mintea unui om. Şi totuşi, după douăzeci de minute, revenise la fereastră. Şi revenise iar şi iar – în fiecare sâmbătă, preţ de luni la rând, în speranţa de-a o revedea.

Construise fantezii inofensive în jurul ei când şi-o închipuise măritată… Relativ inofensive… Nu puteai să acuzi un om pentru gânduri ciudat de însângerate. De îndată ce urma să fie liber şi să aibă acces la toate fondurile lui, avea să plătească în secret datoriile soţului ei şi, poate, să pună ceva deoparte pentru copil.

Când îi aflase numele şi că venea să îl viziteze pe fratele ei pierde-vară, Connor se hotărâse să şteargă pe ascuns datoriile şi să îi ofere lui Adelaide casa şi venitul pe

care fratele era evident incapabil să i le ofere. Luase în calcul ideea căsătoriei şi o respinsese. Nu voia ca responsabilitatea faţă de o soţie să îi distragă atenţia de la planurile lui de răzbunare. Poate după…

Apoi, auzise că Sir Robert îi făcea curte şi totul se schimbase. Nu avea să existe nicio donaţie anonimă. Nu avea să existe niciun după. Adelaide avea să fie a lui.

Connor aşează figurina pe masa de lucru.

Adelaide Ward fusese întotdeauna a lui.

Capitolul 9

Lumina soarelui de vară târzie o biciuia fără milă pe Adelaide, în vreme ce revenea pe drumul văcarilor. Nu era nicio adiere în aer. Şi totuşi, se simţea îngheţată până în măduva oaselor.

Un mijloc spre un scop, doar asta era ea pentru Connor Brice.

Îşi strânse pelerina în jurul ei, asemenea unei armuri croite pe măsură. Încercă să facă la fel şi cu furia ei, dar îi scăpa printre degete mult prea repede ca să o prindă, dată la o parte de epuizare şi de o dezamăgire amară. Şi de înţepăturile afurisite din picioarele ei.

„Fir-ar să fie!”

Renunţă la ideea de a ajunge în sanctuarul familiar al dormitorului ei pe cât putea de repede şi se opri ca să se odihnească pe un buştean căzut. Se aşeză pe el cu mare grijă şi se gândi că ar fi fost doar norocul ei dacă, *după* ce se aşeza, descoperea că mijlocul îi era putrezit.

Buşteanul o ţinu. Ceea ce era mai mult decât putea să spună despre cumpătul ei. Îşi scoase pantoful drept, se uită lung la talpa subţire şi uzată, apoi îl azvârli cu toată puterea spre cel mai apropiat copac.

— Drăcia… dracului… O, cât de mult şi-ar fi dorit să ştie să înjure cum trebuia. La naiba!

Şi gata. Aceea fu ultima manifestare de furie. Simţind că nu mai vrea să lupte, îşi sprijini capul în mâini şi gemu.

Nu plânse. Lacrimile erau acolo, putea să simtă cum o apăsau în spatele ochilor şi se răsfrângeau în povara grea din capul pieptului, dar ignoră ambele senzaţii. Nu avea niciun drept să îşi plângă de milă. Situaţia aceea nu era doar din vina lui Connor, ci şi a ei. Faptul că el era un şarlatan şi un escroc nu scuza rapiditatea cu care ea fusese dispusă să cedeze în faţa farmecului şi minciunilor lui. Nu se dusese la petrecerea aceea ca o tânără naivă, abia ieşită de pe băncile şcolii. Avea douăzeci şi şapte de ani şi era, din toate punctele de vedere, capul unei familii. Ar fi trebuit să fie mai prevăzătoare.

Trebuia să fi făcut diferit atâtea alte lucruri. Presiunea din piept spori. I se împotrivi, ridică fruntea şi răsuflă prelung şi apăsat.

Nu avea, sub nicio formă nu avea să înrăutăţească lucrurile şi să izbucnească în plâns. Plânsul n-ar fi făcut decât să îi înroşească nasul şi să îi dea o durere de cap. Şi avea nevoie de o minte limpede ca să se gândească.

Erau decizii care trebuiau să fie luate, paşi ce trebuiau făcuţi, mai multe întrebări care îşi cereau răspunsul.

Cât timp avea la dispoziţie ca să ia o decizie? Exista vreo limită de timp? O zi? Două? Putea să amâne decizia pentru o săptămână? Trebuia să o amâne măcar până când vorbea cu Wolfgang.

Oricât de mult ar fi detestat să dea crezare vreunui cuvânt spus de Connor, era obligată să admită că acesta n-ar fi sugerat că Sir Robert ştia ceva despre datoriile lui Wolfgang, dacă nu ar fi existat un dram de adevăr în acuzaţia lui. Nu avea nimic de câştigat dacă inventa minciuni.

Sir Robert avea ceva de-a face cu problemele fratelui ei. Nu putea să ia nicio decizie până nu afla detaliile acelei legături. Avea nevoie să ştie toate faptele.

Doamne, Dumnezeule, nu era sigură că mai putea să suporte multe lucruri. Deja ştia mai multe decât şi-ar fi dorit despre Sir Robert şi Connor… Nu, nu era adevărat. Nu îi plăcea ceea ce aflase, dar prefera să ştie. Era mereu mai

bine să fii informat, nu? Era mult mai bine să intri într-o căsnicie fără vreo percepţie idealizată despre mire. Nu avea să existe nicio realizare brutală după nuntă, nicio aşteptare fantezistă care să se transforme într-o dezamăgire amară. Cu două zile în urmă, s-ar fi urcat orbeşte în trăsură cu Sir Robert. Acum, putea să îşi aleagă drumul cu ochii deschişi.

Era, fără îndoială, singura parte luminoasă din toată povestea asta întunecată.

Îşi scutură fustele, se ridică de pe buştean şi se duse şchiopătând să îşi recupereze pantoful. Avea să se concentreze pe punctul acela strălucitor şi să spere că va fi suficient cât să lumineze fiecare pas pe care urma să îl facă. Mergi mai departe, reevaluează situaţia, mergi din nou mai departe – era un plan prudent de acţiune. Munţii se urcau pas cu pas.

O cuprinse un sentiment straniu de linişte pe măsură ce lăsă deoparte temerile legate de zilele şi săptămânile următoare şi se concentra doar pe ce trebuia să facă în continuare.

Lumea ei în plină mişcare se reduse la o serie de sarcini mărunte, clare şi uşor de gestionat. Se întoarse acasă într-un fel de stare de deplină uluire. Vorbi cu Lilly şi Winnefred, care o asigurară că putea să îşi ia câteva zile ca să decidă. Apoi, o ajută pe Isobel să împacheteze lucrurile, se duse la culcare înainte de lăsarea întunericului şi se trezi în zori ca să se ocupe de încărcarea bagajelor în trăsură.

Pe drumul de întoarcere care dură două ore privi absentă pe fereastră, singurul gând, în afară de următorul pas pe care trebuia să îl facă, fiind că ar fi trebuit să mănânce ceva înainte să plece de la conac ca să fi liniştit durerea uşoară de stomac.

Isobel dormi, îşi închise ochii când încă mai erau în faţa reşedinţei doamnei Cress şi nu îi mai deschise până ce trăsura nu se opri în faţa închisorii, la şase kilometri distanţă de casa lor.

Ciufulită, cu ochii înceţoşaţi de somn, ea aruncă o privire pe fereastră şi se încruntă.

— De ce suntem aici?

— Trebuie să vorbesc cu Wolfgang. Glasul lui Adelaide răsună distant şi monoton. Trăsura te va duce acasă.

— Vin cu tine. Sau te aştept, dacă preferi.

Adelaide clătină din cap şi se întinse spre mânerul portierei.

— Ia-l pe George de la doamna McFee. Am deranjat-o deja destul.

Sări din trăsură şi se grăbi spre umbra clădirii din piatră înainte ca Isobel să aibă şansa să se opună.

Închisoarea era destul de nouă, construită în ultimul deceniu ca să găzduiască excesul de infractori din Edinburgh şi afluxul de soldaţi francezi capturaţi în timpul războiului. Prima dată când Adelaide îşi vizitase fratele acolo, fusese uimită de mărimea impresionantă a locului şi de senzaţia de tristeţe şi disperare care părea să se prelingă prin pietrele ei. Abia dacă observase orice altceva. În ziua aceea, intră pe poartă şi traversă cu paşi apăsaţi curtea interioară, fără să bage în seamă pereţii impunători sau cele câteva siluete letargice care se plimbau în cerc în lumina palidă a soarelui. O luă pe urmele unui paznic prin labirintul nesfârşit de coridoare, fără să audă vocile deţinuţilor sau să observe mirosul de paie vechi şi de sudoare.

Wolfgang avea o celulă privată, amabilitate permisă de statutul lui de gentleman şi de cele câteva monede în plus pe care Adelaide i le dăduse pe furiş unui funcţionar potrivit. Dăduse mită de dragul lui George şi pentru propria ei linişte. Nici ea şi nici George nu aveau nevoie să îi cunoască pe ceilalţi deţinuţi.

Paznicul se opri în faţa celulei lui Wolfgang şi deschise uşa, apoi o invită înăuntru. Datornicii erau liberi să se mişte prin aripa lor, să ia o gură de aer şi să facă exerciţii în curte. Wolfgang profita rareori de acest avantaj.

Adelaide păşi în camera micuţă şi întunecată, apoi privi cum Wolfgang se ridică de pe patul din colţ. Ca de obicei, Adelaide fu impresionată de cât de puţin semăna cu

băiatul de pe vremuri. Fusese un copil durduliu, cu trăsături blânde, rotunde şi mereu însufleţite de un zâmbet larg.

Îl adorase atunci pe fratele mai mic care putea să o tachineze din senin cu o glumă sau un zâmbet. Băiatul lipsit de griji care se luase la întrecere cu ea pe proprietatea tatălui lor şi care o ademenea în aventuri pe câmpuri şi dincolo de păduri.

Era greu să îl găseşti pe băiatul acela în bărbatul pe care îl avea în faţă în clipa aceea. Wolfgang slăbise, în ciuda mâncării în plus pe care ea i-o aducea în fiecare săptămână. Chipul lui era tras şi schimonosit, cu ochii înfundaţi în orbite. Erau mai puţin de doi ani diferenţă între ei, şi totuşi Wolfgang părea să fie mai bătrân cu douăzeci.

— Ai de gând să intri cum trebuie, o întrebă el. Sau rămâi acolo şi te holbezi la mine ca un peşte pe uscat?

— Wolfgang! Ea traversă încăperea şi îl sărută pe obraz. Îi simţi pielea aspră de la barba care-i crescuse peste noapte. Trebuie să te razi.

— Mi-a dispărut valetul. Ce faci aici? N-ar trebui să fii… Se opri brusc şi trăsăturile i se luminară de un zâmbet neobişnuit pentru el. Ai venit cu veşti, nu? L-ai făcut pe Sir Robert să acţioneze. Ştiam că aşa o să fie. Ştiam…

— Am venit să te întreb ceva.

Wolfgang chiar îi zâmbi.

— Dacă e permisiunea ca să te măriţi, o ai.

Nu îl mai văzuse fericit de multă vreme şi aproape că se simţi tentată să îşi ţină gura şi să se bucure de plăcerea aceea pe jumătate uitată. Aproape.

— Cine este creditorul tău final?

Momentul de plăcere se risipi. Dezamăgirea i se citi pe chip şi gemu.

— Nu iar asta, Adelaide. Am mai discutat…

— *Cine,* Wolfgang? îl întrebă ea tăios. Liniştea ultimei zile se îndepărta uşor, uşor. Sir Robert?

Îşi întoarse ochii obosiţi într-o parte.

— Nu, bineînţeles că nu.

Connor avea dreptate. Wolfgang era un mincinos

execrabil.

— O, Doamne. Cât?

Strânse scurt din buze înainte să răspundă.

— Ce contează?

Ce întrebarea mai era şi aceea?

— *Cât?*

El se întoarse să se uite pe fereastră. Urmă un lung moment de tăcere apăsătoare înainte ca Wolfgang să îi răspundă în şoaptă:

— O mie de lire.

Adelaide rămase fără cuvinte. Nu putea să se mişte.

„O mie de lire”. Era cu mult mai mult decât se aşteptase, de trei ori mai mult decât suma celorlalte datorii pe care le avea. Nu aveau să fie niciodată în stare să înapoieze o astfel de sumă.

— Nu e vina mea, exclamă el deodată. Se întoarse de la fereastră, cu faţa care era o combinaţie sfâşietoare de indignare şi vinovăţie prost ascunsă. Corabia s-a pierdut.

Ea clătină din cap şi îşi dori ca amorţeala să se întoarcă şi să o învăluie cu totul. Erau ruinaţi, cu totul ruinaţi.

— Ce corabie?

— Cea care aducea zahăr din Sfânta Lucia. Sir Robert s-a jurat că urma să facem avere.

— Asta a fost ideea lui Sir Robert? rămase trăsnită. Ai luat… Pentru numele Domnului, Wolfgang, nu ţi-a trecut prin minte să te gândeşti bine înainte să accepţi sfaturi financiare de la un om care împrumută pe cineva care se află în închisoarea datornicilor?

— A spus că o face pentru tine, că doreşte să ne ajute familia.

— Şi tu l-ai crezut?

— De ce să nu-l fi crezut? Wolfgang îşi aruncă mâinile în aer. Ce aveam de pierdut? Eram deja aici.

— Tu, i-o întoarse ea tăios. *Tu* erai aici. Nu fiul tău, nici surorile tale. Cum de-ai putut să te gândeşti atât de puţin la noi? Cum ai putut să îi permiţi lui Sir Robert să mă

curteze fără să îmi povesteşti despre…

— Sir Robert mi-a spus să nu scap niciun cuvânt.

— Cu atât mai mult trebuia să-mi spui, i-o reteză.

— Şi i-ai întors spatele?

— După cum trebuia să şi fac! Nu poţi să te aştepţi să am ceva de-a face cu el acum.

Ceva ce semăna cu panica îi traversă chipul.

— Trebuie. Trebuie. E singurul mod prin care am să scap de aici. Dacă te măriţi cu Sir Robert, o să-i plătească pe creditorii mei şi o să mă scape de ce îi datorez lui.

— Ţi-s spus el asta?

— Da. În esenţă, rectifică el. Mi-a spus că se ocupă de eliberarea mea după ce vă căsătoriţi.

— Şi ţi-a sugerat să încurajezi căsătoria.

Iar Wolfgang sigur că o încurajase, de vreme ce la întâlnirile lor aproape că nu vorbise despre nimic altceva. Sir Robert în sus, Sir Robert în jos. Lui Adelaide i se făcu scârbă când se gândi la asta acum.

— N-am văzut nimic rău în asta. Părea să îţi placă de el şi este o partidă bună. Înjură în şoaptă. N-o să fie prea încântat că ţi-am spus. S-ar putea să nu te mai ceară dacă…

— Sir Robert m-a cerut deja. La fel şi domnul Brice.

— Cine dracului este domnul Brice?

— Un domn pe care l-am întâlnit la petrecerea de la conac.

Wolfgang scutură din cap indiferent.

— N-am auzit niciodată de el. Bineînţeles, ai acceptat propunerea lui Sir Robert.

— Nu. Şi n-am de gând să fac aşa ceva.

În tot timpul acela, Sir Robert îi făcuse complimente pe o parte şi îl ameninţase pe fratele ei pe alta. I se întoarse stomacul pe dos.

— Nu fi proastă! Omul e baron. Nu poţi să refuzi un baron.

— Pot şi am s-o fac.

— N-o să accepte. Nu-l cunoşti, Adelaide. Nu ştii de ce

e în stare.

O tăcere lungă şi dureroasă se lăsă după afirmaţia lui. Adelaide se uită la Wolfgang care începuse să se plimbe cu paşi mărunţi şi iuţi prin încăpere. Fusese o vreme, în copilărie, când i se păruse amuzant faptul că aveau acelaşi obicei. Dar acum, cu fiecare pas pe care îl făcea, cu fiecare clipă care trecea, se mai întuneca încă o amintire luminoasă. El nu se gândise la implicaţiile cuvintelor lui. Nu se gândise la ea.

Acela nu era băiatul pe care îl iubea. Acela nu era partenerul ei de joacă din copilărie.

— E ceva ce ţi-ai dori să îmi spui despre bărbatul cu care ai vrea să mă mărit? întrebă ea.

Wolfgang păru să nu o bage în seamă. Nu îi oferi decât o clătinare enervată din cap şi continuă să se plimbe şi să mormăie în şoaptă despre *baroni şi datorii, şi găsirea* de soluţii *ca să iasă cu* toţii din beleaua aceea nenorocită.

Adelaide auzise destul. Se întoarse cu spatele la el şi se îndreptă spre uşă.

— N-am să-l mai aduc pe George să te vadă... sâmbăta asta.

Aproape că spuse niciodată. Dar nu era sigură dacă ar fi fost o pedeapsă pentru tată sau pentru fiu.

— De ce? întrebă Wolfgang în urma ei. Unde-o să fii?

Adelaide nu putu să se întoarcă şi să se uite la el. Deschise uşa şi ieşi în coridor, aruncându-i peste umăr o privire de despărţire.

— Fac planuri pentru o afurisită de nuntă.

Capitolul 10

Adelaide fu scutită *să meargă pe jos cei* mai bine de şase kilometri până acasă acceptând să se urce în căruţa unui fermier care trecea pe acolo. După un timp, aerul proaspăt şi legănatul cadenţat o ajutară să îşi limpezească

mintea şi să îşi revină. Un alt pas fusese făcut. Fusese dureros, dar necesar şi productiv. Aflase informaţia de care avea nevoie ca să ia cea mai bună decizie.

Următorul pas era să accepte oficial propunerea lui Connor. Gândul ofili o parte din calmul ce înflorea în Adelaide. Să îi spună lui Connor că avea să primească tot ce voia nu va fi dureros, va fi chinuitor. Şi umilitor, şi terifiant, şi…

Lista se întrerupse brusc când se apropie de casă şi văzu oprită pe alee trăsura lui Sir Robert.

„O, la naiba!”

Trebuie să fi plecat de la conac imediat după ea şi Isobel. Nu era pregătită să îl vadă. Se adunase – sau încercase să se adune – ca să îi vorbească lui Connor, nu lui Sir Robert. Ce să îi spună? Erau câteva lucruri pe care *voia* să i le spună, dar Wolfgang avea dreptate măcar într-o privinţă. Sir Robert era baron. Nu avea să accepte prea uşor nici refuzul, nici reproşurile ei.

Ca să aibă timp să se gândească, îl rugă pe fermier să oprească mai departe de casă şi parcurse încet pe jos ultimele câteva sute de metri, bucurându-şi ochii cu peisajul familiar.

Pentru că atât casă, cât şi terenurile erau moştenire de familie, erau singurele lucruri pe care fratele ei nu putea să le piardă în contul datoriilor. Wolfgang deplânsese adesea neplăcerea de a deţine o proprietate pe care nu putea să o vândă. Adelaide spunea adesea o rugăciune de mulţumire pentru exact acelaşi lucru.

Îşi iubea casa. Fiecare bucată de cărămidă şi de lemn şi fiecare metru de pământ erau pline de amintirile dragi ale copilăriei ei.

Casa nu fusese niciodată mare. Nu avea decât cinci dormitoare şi două încăperi pentru servitori. Nu exista sală de bal sau oranjerie. Salonul din faţă era mic pentru standardele înaltei societăţi, iar în sufragerie nu încăpeau mai mult de douăsprezece persoane. Totuşi, în ciuda dimensiunilor modeste, casa fusese bine îngrijită şi

mobilată la fel de atent ca oricare conac grandios. Nu existase uşă care să scârţâie, şemineu care să fumege sau piesă de mobilier care să aibă nevoie de reparaţie sau să fie înlocuită.

Situaţia se schimbase în anii de după moartea părinţilor lor. Nu îşi mai permiseseră personalul de care era nevoie ca să păstreze casa în condiţii bune. Majoritatea coşurilor nu mai erau sigure şi jumătate din uşi nu se puteau deschide sau închide fără un brânci zdravăn. Obiectele de valoare fuseseră vândute ca să se plătească datoriile mereu în creştere ale lui Wolfgang. Până şi în cea mai mare parte din grădina ei dragă cu flori se plantaseră cereale sau fusese transformată ca să facă loc pentru sfeclă şi napi. Rămăseseră numai trandafirii mamei ei, dar Adelaide avea rareori timpul şi energia ca să facă altceva decât să îi tundă o dată pe an şi să taie florile care înfloreau în ciuda faptului că le neglija.

Adelaide se opri în faţa uşii de la intrare şi îşi adună curajul. Casa căzuse în paragină înainte ca Sir Robert să intre în viaţa lor.

Nu putea să fie tras la răspundere pentru lucrul acesta, dar, la naiba, dacă nu putea să fie considerat responsabil pentru lipsa stăpânului ei. Baron sau nu, avea să răspundă pentru acest lucru.

Hotărâtă, apăsă clanţa şi intră. Holul era mic şi lăsa la vedere jumătate din scări atunci când uşile salonului erau deschise. Erau deschise în clipa aceea, dar în momentul în care Adelaide intră, Isobel îşi făcu apariţia şi îi blocă vederea.

Isobel îi luă pelerina şi îi şopti la ureche:

— Este în salon. Îi spun să plece dacă vrei. Îi spun că te doare capul.

— Mulţumesc, dar nu. George e sus? Aşteptă confirmarea lui Isobel. Te asiguri că rămâne acolo, te rog?

Isobel strânse din buze, dar încuviinţă din cap.

— Dacă ai nevoie de mine, nu trebuie decât să mă strigi.

Adelaide aproape că râse. Pentru numele Domnului, Sir Robert era un baron, nu un soldat din plutonul de execuţie! Şi, de fapt, dacă trebuia cineva să se simtă descurajat, el era acela.

Nu părea deloc descurajat. În momentul în care Isobel se dădu la o parte, Adelaide îl zări pe Sir Robert stând în faţa sofalei, aşteptând-o. Galbenul vibrant al vestei lui se potrivea groaznic cu părul lui şi contrasta puternic cu culorile şterse ale covorului vechi şi ale sofalei bunicii ei. Aerul lui încrezător şi condescendent era în opoziţie cu starea ei de spirit. Nu era sigură cum puteai să pari mereu condescendent, dar lui Sir Robert părea să îi iasă.

El făcu o mişcare ca pentru a o prinde de mână şi a o trage înăuntru în cameră.

— Draga mea domnişoară Ward.

Adelaide înaintă grăbită, cu mâinile încleştate la spate.

— Sir Robert. V-aţi întors devreme.

— Da, bineînţeles. Tonul şi expresia lui deveniră dojenitoare. Aţi plecat fără nici măcar un cuvânt.

— Plecarea mea era de aşteptat.

— Draga mea fată, dacă am fi ajuns la o înţelegere înainte de…

— Aş dori să ştiu de ce vi s-a părut în regulă să extindeţi împrumutul fratelui meu.

Sir Robert tresări la întrebarea ei. Şi cine putea să îl judece? Fusese mult mai directă decât îşi dorise, dar răbdarea ei era din greu încercată. În plus, era mai bine să treacă printr-o experienţă inacceptabilă şi să o încheie odată pentru totdeauna.

Ea ridică fruntea când el rămase acolo, arătând consternat.

— Aveţi de gând să negaţi?

Într-un final, el clipi nedumerit şi îşi drese glasul:

— Nu. Apoi, adăugă cu un pufnet de dezaprobare: Wolfgang n-ar fi trebuit să vă menţioneze lucrul acesta.

O, ce tupeu avea omul!

— Dumneavoastră n-ar fi trebuit să vă băgaţi în treburile familiei mele.

— Vă implor să îmi daţi şansa să vă explic.

Nimic din tonul sau înfăţişarea lui nu aducea nici măcar de departe cu ideea de implorare. Părea la fel de sigur pe el ca în clipa în care ea intrase în cameră. Iar Adelaide rezistă dorinţei de a-l da afară din casa ei chiar atunci doar dintr-un simţ ai dreptăţii. Connor şi fratele lui avuseseră ocazia să arunce cu acuzaţii. Sir Robert avea dreptul să se apere.

— Foarte bine, acceptă ea. Dacă aveţi o explicaţie, am să vă ascult.

— Luaţi loc?

Ea se aşează cu reticenţă pe sofa şi scoase un geamăt înăbuşit când ceva tare o lovi în spate. Căută rapid printre perne şi recuperă lingura din lemn preferată a lui George.

Sir Robert se uită lung la ea.

— Hmm…

— Nepotul meu se imaginează percuţionist. Prinse lingura şi îl provocă în tăcere pe Sir Robert să îi nege explicaţia. George nu avea nici doi ani. Îi plăcea să scurme în noroi, ocazional să se scobească în nas şi să lovească lucruri care făceau zgomot.

Sir Robert schiţă încordat un zâmbet.

— E talentat, nu?

— Destul. Puse lingura deoparte. Spuneaţi?

— Aşa. Se mai uită o dată la lingură, apoi întoarse privirea. Aşa. S-a întâmplat la scurt timp după ce-am început să vă fac curte. Aţi primit o mică moştenire. Foarte mică… Se pierdu în faţa privirii ei neîncrezătoare – exista oare vreun bărbat în Anglia care să nu îşi bage nasul în treburile ei? — şi avu decenţa să pară stânjenit. Iertaţi-mă, m-a interesat bunăstarea femeii cu care intenţionez să mă însor.

— Puteaţi să vă arătaţi interesul şi să întrebaţi, nu să vă băgaţi pur şi simplu nasul, îl dojeni ea. Şi, o, era minunat să folosească tonul acela cu el.

Sir Robert parcă nu o auzise.

— Eram conştient că veniturile primite erau suficiente ca să plătiţi datoriile fratelui dumneavoastră.

— Erau. Chiar le plătise pe două dintre ele înainte să îşi dea seama că era absolut inutil.

Sir Robert încuviinţă din cap.

— De asemenea, ştiam câte ceva şi despre fratele dumneavoastră şi ştiam că, odată eliberat, nimic nu l-ar fi oprit să revină la vechile lui metehne. Nu puteam să permit aşa ceva. Am făcut ce mi s-a părut mai bine.

— Aţi făcut împrumutul ştiind că nu avea să vă fie returnat?

— Sigur că nu. Şovăi şi nu mai părea atât de sigur. Totuşi, ştiam că investiţia era un risc considerabil. Raţionamentul meu a fost că avea să obţină un profit suficient care să îl ţină ocupat până ne căsătoream sau ar fi rămas în închisoare.

— Din cauza dumneavoastră.

O urmă de nerăbdare îi traversă chipul.

— Ce-aţi fi vrut să fac? Să îl eliberez? Să îi dau şansa să vă ruineze? Să mă uit cum femeia pe care o ador pierdea şi puţinul rămas? Ar fi cheltuit moştenirea în două săptămâni şi v-ar fi lăsat fără nimic.

— Nu i-aş fi dat bani de cheltuială. Am mai multă minte de-atât. Şi, sincer, n-are nici în clin, nici în mânecă. M-aţi minţit.

— N-am vrut niciodată să…

— Nu v-aţi gândit să mă întrebaţi dacă voiam? Nu v-aţi gândit să vorbiţi cu mine despre această decizie?

O încruntătură se desenă între sprâncenele lui.

— Chestiuni de natură financiară…

— Mă ocup de finanţele familiei mele de ceva vreme.

— Şi vă îndepliniţi admirabil rolul de stăpână a casei. Nimeni nu poate să nege loialitatea constantă şi înţelepciunea de care daţi dovadă în îngrijirea familiei dumneavoastră. Sunteţi o femeie exemplară, domnişoară Ward. Realizările dumneavoastră sunt lăudabile. Se opri şi,

încă o dată, tonul îi deveni condescendent. Dar nu sunteţi decât o femeie. Conduceţi cu inima.

Adelaide voia să conducă în clipa aceea cu vârful lat al lingurii.

— Nu sunt o fetiţă prostuţă care abia a ieşit din camera de joacă, domnule.

— Nu v-aş fi curtat în ultimele patru luni dacă aţi fi fost, îi răspunse el cu infinită răbdare. Spuneţi-mi – dacă moştenirea era suficientă ca să îl eliberaţi pe fratele dumneavoastră, aţi fi făcut-o?

— E fratele meu.

Şi majoritatea fraţilor căutau soluţii ca să-şi scoată fraţii din închisoare, se gândi ea, nu să îi bage acolo.

— Cu inima, repetă el pe un ton care o făcu să se simtă ca o fetiţă prostuţă. Wolfgang ar fi cerut în instanţă ce a mai rămas din moştenire. Ştiţi asta.

Adelaide se gândise la detaliul acesta, dar atunci mai avusese un dram de încredere în loialitatea şi onestitatea fratelui ei. Dar încrederea aceea fusese zguduită din temelii. Ar fi respectat Wolfgang termenii testamentului lăsat de vărul lor? Chiar nu ştia şi, probabil, incertitudinea ei deveni evidentă, căci Sir Robert scutură din cap şi insistă pe avantajul lui.

— Nu vă daţi seama ce greşeală ar fi fost să îl eliberaţi pe fratele dumneavoastră?

O îngrijoră faptul că putea să îşi dea seama că probabil ar fi fost. Detesta să ştie că era posibil ca el să aibă dreptate.

Sir Robert oftă.

— Poate a fost şi greşeala mea că mi-am ascuns implicarea. Dar nu pot decât să îmi afirm cele mai bune intenţii.

Nu era o scuză, dar era o recunoaştere a greşelii. Se întrebă cât fusese de sinceră generozitatea lui şi cât de departe ar fi mers.

— Dacă v-aş ruga, l-aţi elibera acum?

El clătină din cap.

— După ce ne căsătorim. Când pot să vă apăr de excesele lui.

Părea că nu foarte departe.

— Dar dacă…

— Ai încredere în mine, Adelaide. Ai încredere că fac ce e mai bine pentru dumneata şi familia dumitale. Se întinse şi o luă de mână. Ai nevoie de mine, draga mea. Hai să încheiem povestea asta.

Ea şovăi, apoi încuviinţă din cap. Nu părea să aibă vreo logică să continue discuţia. Sir Robert nu putea să fie convins că se înşela. Şi chiar dacă nu era pregătită să îi ierte metodele, admise că intenţiile lui – oricât de nechibzuite – fuseseră bune. Şi chiar aşa, nu era mai bine să îşi vadă de drum în termeni amiabili?

— Excelent, spuse *S*ir *Robert, pe un ton vesel. Am* să cer ca anunţul nunţii să fie făcut imediat.

— Poftim? Nu.

Nu intenţionase să refuze atât de brusc sau să îşi smulgă mâna din a lui, sau să sară de pe sofa de parcă ar fi fost muşcată de şarpe, dar le făcu pe toate trei.

Doamne sfinte, nu asta era problema pe care crezuse că aveau să o rezolve.

În mod evident, Sir Robert aşa credea. Se lăsă pe spate şi ochii lui de un albăstrii se făcură mari.

— Ce n-a… cum adică, nu?

— Credeam că încheiam discuţia, nu nunta. Sir Robert, îmi pare extraordinar de rău… Doar că nu îi părea în mod deosebit. Dar în lumina tuturor acestor detalii, nu mă pot mărita…

— Trebuie să te măriţi. Se ridică de la locul lui, îşi prinse mâinile la spate şi se aplecă spre ea ca să îi spună pe un ton exagerat de răbdător: Draga mea, reputaţia ţi-a fost compromisă.

Adelaide încleştă din dinţi şi se rugă să aibă răbdare. Pentru numele lui Dumnezeu, el credea cumva că uitase? Sau că trecuse cumva cu vederea episodul din grădină şi cel din birou şi peste motivul plecării ei imediate? Cât de

ridicolă o credea?

— Domnişoară Ward?

— Nu dumneavoastră m-aţi compromis, spuse ea răspicat.

El se îndreptă încet de spate.

— *Nu se poate* să te gândeşti să…

— Lady Engsly a spus că ar trebui să iau în calcul toate posibilităţile şi aşa am făcut. Domnul Brice mi-a făcut o propunere respectabilă şi…

— Nu e *nimic* respectabil la Connor Brice.

Chiar *foarte* puţin. Şi totuşi, el era alegerea mai înţeleaptă. Doamne sfinte, cât de deprimant!

— Oricum ar fi şi indiferent de părerea dumneavoastră despre domnul Brice, el a…

— Nu vei mai vorbi cu el!

Adelaide rămase cu gura căscată, mai mult de şoc decât din dorinţa de a se supune.

Sir Robert părea să fie cât pe ce să îşi piardă cumpătul. Pielea i se înroşi şi ceva urât şi întunecat îi apăru în privire. Când îşi strânse mâinile în pumni, Adelaide făcu din instinct un pas înapoi. Nu mai văzuse până atunci adevărata faţa a mâniei lui. Fusese uşor scos din fire de ea în privat, puţin exasperat, dar niciodată cu adevărat supărat. Până şi în grădină, Connor fusese ţinta atacului Sir Robert.

Se uită spre lingura de lemn. Sir Robert se afla între ea şi lingură. Se apropie un pic mai mult de uşă. Dar se îngrijoră degeaba. Furtuna trecu la fel de repede pe cât venise. Sir Robert îşi înclină capul şi răsuflă scurt şi uşor. Când îşi ridică privirea spre ea, îşi recăpătase culoarea obişnuită şi expresia senină.

Dumnezeule mare, şi ei i se păruse Connor schimbător! se întrebă cum ar fi primit cei doi fraţi vestea că nu aveau în comun doar originea. Probabil nu foarte bine şi, dată fiind înfăţişarea lui Sir Robert cu o clipă în urmă, păstră cu grijă observaţia pentru sine.

— Sărmana mea fată, rosti Sir Robert. Ai trecut printr-

o încercare grea, nu-i aşa? Şi iată-mă acum, purtându-mă ca un căpcăun lipsit de inimă şi insistând pe o iertare pe care n-o merit încă.

Iertare? Nu era sigură dacă se referea la eşecul de a-şi ocroti fratele, la faptul că nu menţionase implicarea în arestarea lui Wolfgang sau la lipsa unui minim respect faţă de ea. În clipa aceea, lui Adelaide nu îi păsa. Voia ca el să plece. Putea să îi trimită regretele într-o scrisoare.

Sir Robert o luă din nou prin surprindere atunci când se apropie de ea şi îi mângâie obrazul cu degetele. Adelaide luă imediat în considerare necesitatea unei retrageri. Mâna îi era rece şi delicată, şi totuşi atingerea lui o făcu să se încordeze.

— Am să îţi fac o vizită mâine, îi promise el.

„O, la naiba”.

— Mă tem că mâine nu este posibil. Eu… Vedeţi dumneavoastră, abia m-am întors acasă şi… şi sunt o mulţime de lucruri care au fost neglijate în absenţa mea. Nepotul meu…

— Da. Da, desigur. El dădu înţelegător din cap. Ai nevoie de o zi sau două ca să îţi revii. Am să te vizitez spre sfârşitul săptămânii.

Adelaide îi răspunse cu un „hmm” neutru şi făcu o reverenţă, simţindu-se uşurată după ce Sir Robert o salută şi plecă.

Încă un pas, se gândi ea. Bine, un pas *aproape* făcut. Mai trebuia să scrie scrisoarea. Dar în clipa aceea, trebuia să facă altceva.

O furnica pielea de nerăbdare când traversă camera şi urcă scările, atentă să evite mijlocul celei de-a treia trepte. Avea tendinţă supărătoare de a se îndoi în centru.

Trecu glonţ pe lângă dormitorul ei şi al lui Isobel, deschise uşa de la camera de joacă şi, pentru prima dată de când plecase de la petrecerea de la conac, zâmbi.

O, da, asta îi trebuia – să îşi vadă nepotul de douăzeci şi două de luni dormind profund în pătuţul lui. George dormea pe burtică, cu o mână sub piept şi cealaltă îndoită

în aşa fel încât degetele îi acopereau ca o mască feţişoara. Se rostogolise pe saltea şi capul îi era la distanţă bună de pernă.

Adelaide se abţinu să nu îl ia în braţe, să nu îl îndrepte şi să îl aşeze la loc pe pernă. S-ar fi mişcat oricum la loc.

În schimb, traversă tiptil încăperea şi se aplecă deasupra trupului lui adormit, fermecată de genele lungi, de obrajii lui rozalii şi bucălaţi. Gura micuţă şi roz, cicatricea în formă de semilună apărută după ultima bătălie cu colţul pervazului de la fereastră. Îi mângâie cârlionţii moi, aşa de blonzi că păreau aproape ivorii acum, dar aveau să se închidă la culoare cu vremea, aşa cum se întâmplase la toţi copiii familiei Ward.

Se aplecă şi îl sărută pe tâmplă, apoi, chiar dacă ştia că era stupid, rămase o clipă ca să îl miroasă. Nu avea de ce să miroasă altfel decât ea şi Isobel. Trăiau în aceeaşi casă, foloseau acelaşi săpun, dormeau în aceleaşi aşternuturi. Şi totuşi… îl adulmecă din nou. Şi totuşi, avea ceva unic, ceva mult mai dulce.

Îşi îndreptă spatele cu un oftat.

De aceea era important să facă alegerile corecte. De aceea nu îşi permitea să le facă pe cele greşite.

De aceea se mărita cu un bărbat pe care nu îl iubea.

Capitolul 11

Adelaide scrise misiva chiar în noaptea aceea, dar hotărî să o trimită a doua zi. Motivele erau diverse, dar se datorau întârziatei idei cum că era prudent să accepţi o propunere – şi, deci, să îi verifici autenticitatea – înainte de a refuza o alta. Considera că era preferabilă ruina absolută căsătoriei cu Sir Robert, dar preferinţele ei veneau după nevoile familiei ei. Celălalt – şi probabil cel mai important – motiv pentru care amânase trimiterea scrisorii era că Sir Robert avea să apară la uşa ei ca să se împotrivească în

persoană refuzului.

Mai avea o zi sau două până ce o va vizita din nou.

Urma să trimită scrisoarea a doua zi sau eventual în ziua de după aceea dacă...

— Faci un sac?

Adelaide fu întreruptă din gândurile ei de vocea lui Isobel. Stăteau pe bancheta spaţioasă de la fereastra din salon şi o trusă de cusut se afla între ele.

Chiar dacă o folosise ca scuză cu Sir Robert, erau o mulţime de lucruri de care trebuia să se ocupe acasă. Iar când doamna McFee se oferise să îl ia dimineaţa pe George, ea şi Isobel profitaseră de linişte ca să peticească un pic.

Isobel avea patru rochii pe care putea să le poarte, Adelaide cinci, incluzând rochia de bal pe care spera să o vândă şi rochia albastră pe care o purta în clipa aceea.

Isobel lăsă deoparte cămaşa şi arătă spre rochia pe care o ţinea Adelaide.

— Coşi tivul.

Adelaide coborî privirea spre ce lucrase.

— O, Doamne!

— Doar o cusătură, două. Isobel îi întinse forfecuţa şi se întoarse să se uite afară pe fereastră. Vine un străin pe drum, într-un faeton.

Adelaide aruncă o privire peste umărul ei, apoi se ridică repede de pe banchetă.

— E domnul Brice.

— Chiar aşa? Deodată fascinată de privelişte, Isobel lăsă deoparte lucrul şi se uită pe fereastră. Nu pot să-mi dau seama încă. Dar faetonul e nou. Chiar elegant.

— Nu vreau să-l văd în dimineaţa asta. Avea nevoie de mai mult timp, de câteva ore în plus ca să îşi adune gândurile, să decidă planul de acţiune, să îşi dea seama... O, foarte bine, mai voia câteva ore pentru mândria ei. Îl inviţi tu să plece, Isobel, te rog? Spune-i că sunt acasă după-amiază.

Isobel ridică din umeri, se trase de la fereastră şi se

îndreptă spre holul de la intrare. Din gesturile ei, Adelaide înţelese că era de acord, aşa că o urmă până la uşile salonului şi le închise după ea. Se strâmbă când lemnul scorojit zgârie zgomotos podeaua. Uşile salonului rămăseseră deschise în ultimele şase luni pentru exact acelaşi motiv. Şi pentru că nu avusese nici cea mai vagă idee cum să rezolve problema.

După ce se gândi şi respinse ideea de a asculta prin gaura cheii, Adelaide traversă încăperea şi se aşeză pe bancheta de la fereastră. Se sprijini pe perne, apoi se îndreptă iute de spate când cadrul din lemn vechi gemu ameninţător – un semn nou şi nepoftit al deteriorării.

O, ce n-ar fi dat să se întoarcă în urmă cu cincisprezece ani şi să le spună părinţilor ei că nu, nu voia să înveţe să picteze sau să cânte la pian. Că voia să înveţe tâmplăria, cum să administreze o moşie şi cum să joace la bursă. Cât ar fi fost de diferită viaţa ei în clipa aceea!

Gândul acesta nebunesc o făcu să-şi dea ochii peste cap. Nu puteai să te întorci în trecut. Şi chiar dacă s-ar fi putut, ar fi fost cu siguranţă mai util să se fi întors cu o săptămână în urmă şi să fi refuzat invitaţia la o anumită petrecere la conac şi să fi încercat să pună mâna pe fiul tâmplarului.

Harold Autry nu avea mijloacele să plătească datoriile fratelui ei, dar măcar mobila lui Adelaide nu ar mai fi scârţâit.

Adelaide ascultă cu atenţie ca să audă glasul înfundat al lui Connor din holul de la intrare – apoi pe al lui Isobel, apoi iar al lui Connor, apoi o pauză lungă.

În cele din urmă, zări pe sub una din uşile salonului vârful pantofilor lui Isobel. Mânerul se roti, iar uşa se deschise încet şi cu mult zgomot. Isobel se strecură prin jumătatea de metru pe care reuşise să o creeze.

— Domnul Brice doreşte să te văd, Adelaide.

Exasperată, Adelaide îi făcu semn cu mâna să intre şi aşteptă ca Isobel să traverseze camera.

— Ştiu că domnul Brice e aici ca să mă vadă, şopti ea

şi aruncă iute o privire spre uşă. Nu trebuia să îi pese dacă le auzea Connor, dar nu putea să ignore cu atâta uşurinţă bunele maniere care îi fuseseră transmise încă de la naştere. Cu atât mai mult dacă tânăra doamnă era aşezată pe sofaua bunicii. Credeam că îl trimiţi la plimbare.

— Am s-o fac dacă insişti… rosti Isobel cu o voce normală.

— Şşt!

— O, pentru numele Domnului. Isobel se îndreptă înapoi spre uşa salonului, o închise din două lovituri puternice de şold, apoi se întoarse la ea. Am să-i spun să plece, dacă insişti, repetă ea. Dar mai întâi trebuie să te informez că o dorinţă măcar aparentă de a te curta ar putea foarte bine să facă lumea să nu mai aibă sentimente de milă faţă de tine sau să te condamne.

Deodată, lui Adelaide nu îi mai păsă dacă le auzea Connor.

— Nu pot să înţeleg prin ce schimbare ridicolă de logică…

— De fapt, chiar are dreptate.

Adelaide se prăbuşi pe locul ei şi nu băgă în seamă tânguirea puternică a sofalei.

— *Et tu,* Isobel?

— Lasă un moment supărarea deoparte şi gândeşte-te, îi ceru Isobel. Să îţi aperi nevinovăţia în povestea asta e posibil să nu te ajute pe termen lung. Cu atât mai puţin dacă ai de gând să te măriţi cu domnul Brice. În ochii lumii, ori eşti o victimă, ori o femeie uşoară şi n-ai să fii niciodată altceva. Desigur, asta dacă nu cumva chiar ai vrut să te întâlneşti cu el în grădină. Dacă aţi avut o relaţie clandestină pe care ai avut mereu de gând să o recunoşti – şi să o onorezi la altar –, atunci nu mai eşti un personaj tragic, ci…

— Pur şi simplu o femeie uşoară, mormăi Adelaide.

— O femeie cuprinsă de fiorul întunecat al unei iubiri secrete, o corectă Isobel. Doamnele o să te critice pe la spate, dar vorbăria lor va mirosi a invidie.

— Ce imagine!

— Nu-i aşa?

— Păleşte un pic dacă ne gândim că se poate să nu mă mărit cu domnul Brice.

Hotărâse că avea să o facă, dar Isobel nu ştia încă. I se păru cel mai bine să aştepte să pună totul la punct înainte să facă vreun anunţ.

— Eu cred c-ar trebui, spuse Isobel. Este nemaipomenit de chipeş.

Adelaide îi aruncă o privire plictisită.

— O înfăţişare plăcută nu e motiv raţional pentru o căsătorie.

— Dragostea este singurul motiv raţional pentru o căsătorie. Dar, cum asta nu este o opţiune pentru tine în clipa asta, ai putea la fel de bine să alegi al doilea cel mai bun lucru. Isobel ridică din umeri. Bineînţeles, nu ţine decât de tine.

Sora ei îşi alesese tocmai momentul acela, dintre toate, ca să dovedească o fărâmă de simţ practic.

— O, foarte bine. Pofteşte-l înăuntru.

— Excelent! Isobel sări pe vârfuri cu o veselie dezgustătoare şi se întoarse spre uşile salonului. Le privi, oftă şi începu operaţiunea deschiderii lor. Ar trebui pur şi simplu să le scoatem pe afurisitele astea, mormăi ea.

Adelaide deschise gura ca să o mustre pentru cuvântul nepotrivit, apoi o închise iute la loc când mâna lată a lui Connor apăru în spaţiul strâmt pe care Isobel reuşise să îl creeze.

— Dacă aţi putea să vă daţi înapoi, domnişoară Ward…

Isobel făcu întocmai şi traversă încăperea ca să i se alăture lui Adelaide. O clipă mai târziu, ambele uşi fură deschise cu un scârţâit furios al lemnului şi al balamalelor ruginite. Adelaide tresări, aproape aşteptându-se ca uşile să se împrăştie în mii de aşchii sub presiunea cu care fuseseră deschise.

Rămase intacte, uşile se opriră strident şi chinuit dând

la iveală holul de la intrare şi pe Connor Brice stând în prag cu picioarele depărtate. Purta pantaloni de călărie, haină verde, într-o nuanţă mai închisă decât cea a ochilor lui şi zâmbea. Zâmbetul *acela.* Zâmbetul teribil, frumos şi îmbietor care fusese începutul decăderii ei.

— Sora ta are dreptate, îi spuse el. Ar trebui să scoateţi uşile.

Adelaide făcu o reverenţă din pură obişnuinţă şi, desigur, un pic din plăcerea de a respinge încercarea lui de familiaritate.

— Bună dimineaţa, domnule Brice. Eu şi sora mea îţi suntem recunoscătoare pentru ajutor şi ne vom gândi la sfatul tău.

Dacă nu îi plăcu tonul ei distant, Connor nu o arătă.

— A fost o plăcere să le ofer pe amândouă.

Îşi scuturâ haina şi intră în cameră. O duşumea care trebuia să fie schimbată gemu sub greutatea trupului său masiv. Adelaide îşi dori ca locuinţa lor să îşi ducă la bun sfârşit, în cele din urmă, una dintre ameninţări şi ca duşumeaua să cedeze. Ar fi fost extraordinar de satisfăcător să îl vadă pe Connor Brice rostogolindu-se.

Era o dorinţă copilărească şi meschină, dar nu prea îi păsa. Trebuia să se mărite cu afurisitul, nu trebuia să îl placă. Nici măcar nu trebuia să se poarte frumos cu el.

Din păcate, podeaua rezistă. Din fericire, îi trecu prin minte altă posibilitate.

— Nu vrei să iei loc? îl invită ea şi arătă spre fotoliul din lemn de cireş care se afla în faţa ei.

Îi aruncă o privire severă lui Isobel, avertizând-o să nu scoată un cuvânt.

Nimeni nu se aşeza pe fotoliul din lemn de cireş. Nu exista cineva în viaţă care să îşi fi amintit de cineva care să fi stat vreodată pe fotoliul din lemn de cireş. Fusese şubred şi imprevizibil când era ea mică şi, prin urmare – cruţat de foc din motive sentimentale ale căror origini rămâneau neelucidate –, expediat în pod. Singurul lui scop era să ofere o suprafaţă pe care se putea pune o carte sau lingura

lui George sau orice altceva care era destul de uşor şi suficient de robust ca să supravieţuiască perspectivei posibile a unui fotoliu care ar fi cedat.

Dar dacă el insista să rămână…

Connor se uită neîncrezător la fotoliu.

— Am să rămân în picioare. Vă mulţumesc.

„La naiba”.

Îşi înăbuşi un oftat şi renunţă la speranţa de a-l vedea rostogolindu-se pe jos. Era tentant să se gândească la altă capcană – Dumnezeu ştia că posibilităţile din casa ei erau infinite –, dar nu aveau să rezolve problema în felul acesta. Şi îşi dorea foarte tare să rezolve problema, şi Connor să plece din casa ei cât se putea de repede.

— Ce pot să fac pentru tine, domnule Brice?

— Mi-ai putea oferi plăcerea câtorva ore din timpul tău. Mă gândeam să mergem la o plimbare.

— Este o zi frumoasă pentru plimbare, recunoscu Isobel înainte ca Adelaide să vorbească.

— Nu am o doamnă de companie.

— Am un faeton. Făcu un semn spre fereastră, acolo unde trăsura deschisă aştepta în drum. Un vehicul acceptabil când vine vorba de curtat, cred. Mergem, domnişoară Ward?

Lui Adelaide nu i se părea că avea de ales. Nu era timp pentru a-şi obloji mândria înainte de a renunţa cu totul la ea. Trebuia să o pună la picioarele lui Connor aşa cum era şi să spere că avea să mai rămâne ceva din ea după ce Connor ar fi terminat.

— O plimbare scurtă, cedă ea şi se îndreptă spre holul de la intrare ca să îşi caute boneta. Vreau să mă întorc înaintea lui George.

Voia să aibă o scuză plauzibilă ca să se revină acasă dacă o retragere rapidă ar fi fost necesară.

Isobel ciripi vesel în spatele ei:

— Am eu grijă de George. Nu e nevoie să vă grăbiţi.

Adelaide îşi îndesă boneta pe cap şi răspunse printre dinţi:

— Mulţumesc, Isobel.

— Cu plăcere. Distracţie plăcută!

Incapabilă să răspundă, Adelaide trecu repede pe lângă Connor, care rânjea, şi ieşi în lumina strălucitoare a zilei. Connor o urmă şi închise uşa după ei. Îşi aşeză cu blândeţe mâna pe spatele ei şi o conduse spre faeton.

Adelaide încercă să ignore căldura atingerii lui, pe care o simţi prin rochie, şi îşi îndreptă atenţia spre trăsură. Isobel avea dreptate; era nouă, fără urmă de pată pe lemn sau vreo zgârietură evidentă pe vopseaua neagră şi aurie.

— Este a ta? întrebă ea.

El încuviinţă din cap şi o ajută să se aşeze.

— Am cumpărat-o când m-am întors în Scoţia. Ce părere ai?

— Cred că ascunzi ceva, răspunse ea prompt. Bunurile ţi-au fost confiscate de instanţă.

Se aşeză şi el pe banchetă, chiar lângă ea.

— Te-ai interesat.

— Am auzit nişte zvonuri.

— E ceva adevăr în ele, îi confirmă el. În calitate de frate mai mare, lui Sir Robert i s-a permis să ia sub tutelă averea mea câtă vreme eram în închisoare.

Lui Adelaide i se păru extrem de nedrept din moment ce Sir Robert fusese cel care îl acuzase, dar nu simţi nicio dorinţă deosebită să îşi exprime simpatia pentru Connor.

— Şi atunci, cum ai cumpărat faetonul?

— A fost cumpărat înainte de a fi arestat. Îmboldi caii cu o lovitură uşoară de hăţuri. În orice caz, Sir Robert nu a primit cea mai mare parte din averea mea. Ci doar o mică parte din întreg.

— Ai avut venituri ascunse, ghici ea.

— Am avut. El schiţă un zâmbet. Sir Robert era conştient de asta, dar n-a putut să dovedească.

— Ţi s-a restituit restul după ce-ai fost eliberat?

— Bunurile materiale mi-au fost returnate intacte. Nu i s-a permis să le vândă. Cât despre restul, am primit ce-a mai rămas – toate cele paisprezece lire.

Ea se strâmbă, mult prea familiarizată cu frustrarea de a privi cum altul irosea averea familiei şi era imposibil de oprit.

— Au fost mulţi bani?

— Depinde cum defineşti mulţi bani. Erau destui. Evită cu măiestrie o groapă. Ţi-ai vizitat fratele.

Îi luă o clipă să se acomodeze cu schimbarea bruscă a subiectului.

— M-ai spionat?

Nu răspunse direct.

— Am dedus cumva din dorinţa ta… de a te urca pe scaunul de lângă mine că nu mă mai crezi un mincinos…

— O, te cred…

— Permite-mi să reformulez. Am dedus că fratele tău a recunoscut rolul lui Sir Robert în arestarea lui.

Pentru că păru mult prea încrezut, Adelaide pufni şi îi răspunse pe cel mai bun ton al ei de nu eşti-aşa-deştept-pe-cât-crezi:

— *Sir Robert* a recunoscut.

Connor opri brusc caii şi se întoarse pe locul lui ca să o fixeze cu o privire lungă şi rece. Evident, nu era impresionat de tonul ei.

— L-ai *înfruntat* pe Sir Robert?

În ciuda blândeţii, vocea lui nu era mai puţin rece, nici mânia lui mai puţin palpabilă. Încremenirea stranie a trupului său masiv vorbea despre o mânie care era ţinută cu grijă sub control. Adelaide îşi închipui că ar fi fost îngrozitor să vadă ce însemna pierderea controlului. Şi totuşi, nu îi era deloc frică. Nu era neliniştită, aşa cum se întâmplase în cazul accesului de furie al lui Sir Robert. Desigur, era incomod să fii obiectul unei priviri atât de impresionante, dar nu se simţea ameninţată şi nici măcar deosebit de intimidată.

Nu, nu o făcea să se simtă incomod în felul lui Sir Robert. Dar o făcea să se simtă incomod în toate celelalte feluri.

— Bineînţeles că l-am înfruntat, îi răspunse ea cu ceea

ce spera să fi fost un calm desăvârşit. Te aşteptai să îl acuz fără să îi dau şansa să se apere?

— Mă aşteptam să ai suficientă raţiune cât să păstrezi distanţa faţă de nemernic. Connor făcu ochii mici. Nu te vei mai întâlni cu el.

Încercă să pună punct acelei absurdităţi jignitoare şi ridicole şi îşi întoarse atenţia la drum, ignorând-o pur şi simplu. De parcă subiectul fusese epuizat. De parcă propriile ei sentimente nu preţuiau nici două parale.

Connor ridică hăţurile.

Adelaide se întinse şi i le smulse din mâna lui dreaptă.

— Nu îmi porunceşti mie, domnule Brice. Dacă vreau să mă mai întâlnesc cu Sir Robert, am să o fac.

Nu mai voia, dar nu despre asta era vorba.

El se întoarse cu faţa spre ea, mai încet de data aceea, şi întinse mâna după hăţuri.

— E periculos, iubito.

Adelaide nu avea nici cea mai vagă idee dacă era adevărat, din moment ce nu se mai plimbase niciodată într-un faeton, darămite să conducă unul. Dar nu părea genul de lucru pe care voia să îl încerce. Se simţi uşor stupid, îi întinse hăţurile şi îi spuse ceva ca să o ţină minte:

— Dacă porneşti din nou trăsura, am să insist să mă duci înapoi la sora mea. N-am să permit să mi se vorbească asemenea unui copil sau ca şi cum căsătoria noastră e bătută în cuie.

Buzele lui Connor tresăriră a zâmbet, şi aşeză hăţurile în poală.

— Dar vei accepta poruncile soţului tău după nuntă?

Ea îi răspunse cu un zâmbet zeflemitor şi cu o minciună:

— Probabil că nu vei afla niciodată.

— Dar Sir Robert da? El scutură din cap, semn clar că nu credea minciuna. Sir Robert este de vină pentru ce se întâmplă cu fratele tău…

— A avut motivele lui, îl întrerupse ea.

Motivele lui erau de neacceptat pentru ea, dar nici

despre acel detaliu nu era vorba.

Connor ridică foarte arogant şi iritant o sprânceană.

— Mi-ar plăcea teribil să le aud.

— Da. Ea se mişcă din locul ei şi se întoarse ca să răspundă căutăturii lui lungi cu o privire de-a ei. Îmi imaginez că ţi-ar plăcea.

Ceea ce urmă nu fu decât o tăcere extraordinar de lungă, însoţită de ceva ce putea să fie descris ca o bătălie puerilă a privirilor. Adelaide nu se mai gândise niciodată până atunci cât era de încăpăţânată din fire – nu o fire excesiv de încăpăţânată, oricum –, dar ştiuse mereu că era sinceră.

Şi putea să spună sincer că amândoi erau o pereche de catâri încăpăţânaţi. Totuşi, nu era dispusă să admită că amândoi erau perfect îndreptăţiţi să se poarte atât de ridicol. Connor Brice nu era tatăl ei, nici soţul ei şi nici fratele ei. Dacă el credea că merita o explicaţie, atunci se înşela amarnic.

Spera mai degrabă ca greşeala lui să îi pară în curând evidentă. O competiţie a voinţelor era mai puţin confortabilă decât şi-ar fi imaginat. Era răsucită stângaci din talie, şi o mâncărime la gleznă de care fusese oarecum conştientă în timpul scurtei lor plimbări se trezi brusc la viaţă, şi refuzând să fie ignorată.

Încercă să îşi frece celălalt picior de glezna care o mânca, dar pielea moale a pantofilor era asemenea unei adieri peste o muşcătură de ploşniţă. Mâncărimea spori. Încercă să se mişte foarte uşor pe loc, însă nu doar că nu reuşi să îşi aline mâncărimea, dar o rază de soare pătrunse printr-o mică gaură din materialul bonetei şi îi ajunse direct în ochiul stâng. Acum o mânca *şi* se mai uita şi cruciş.

Of, la naiba! Era groaznic.

Mai rău de-atât, putea să vadă cum chipul lui Connor se înveseleşte.

De mii de ori mai rău, simţi şi ea că se înveseleşte.

Doamne sfinte, ce fel de soţ şi soţie aveau să fie? Lui nu îi păsa de ea. Ea se gândea să îi facă zile amare, şi

amândoi erau imposibil de încăpăţânaţi.

— Hai, Adelaide, scarpină-te. Am să încerc să nu-mi schimb prea mult părerea despre tine pentru asta.

Cedă – dar numai pentru că el cedase primul – şi se aplecă, apoi îşi trecu degetele peste locul care o mânca. Era de vis.

— Ce-am discutat cu Sir Robert nu te priveşte.

— Ba dimpotrivă, acţiunile viitoarei mele soţii mă privesc foarte…

— N-am acceptat să mă mărit cu tine.

— Sigur nu îl mai iei în considerare pe Sir Robert.

— Iau în considerare toate opţiunile, se eschivă ea, căci încă nu era pregătită să îi acorde lui Connor victoria.

— Scuzele lui trebuie să fi fost foarte convingătoare.

— Sir Robert este un bărbat foarte elocvent.

Răspunsul lui Connor fu să o mai privească furios o clipă, ceea ce lui Adelaide i se păru destul de plăcut, apoi se întoarse spre drum şi îndemnă caii din loc cu o simplă mişcare din hăţuri.

În următoarele cinci minute, nu vorbiră prea mult, dar Adelaide se mai uită pe furiş la Connor. Voia să îl întrebe ce mai ştia despre Sir Robert. Mai existau şi alte secrete? Se mai băgase baronul şi în alte chestiuni din viaţa ei? Dar părea necuviincios să iscodeşti un pretendent despre un alt pretendent. Mai important decât atât, părea inutil, căci nu era o sursă credibilă de informaţii.

Capitolul 12

Connor dirija faetonul spre drumul îngust pe care Adelaide îl ştia bine. Ducea în nord, spre închisoare şi spre oraşul de dincolo de ea, Enscrum. Dar cu mult înainte de închisoare şi de oraş, se afla Ashbury Hall, o proprietate mare care fusese construită de un negustor excentric şi singuratic în urmă cu mai bine de trei decenii şi abandonată

la vreo cinci ani după finalizarea lucrărilor, când negustorul hotărâse că prefera să fie pustnic într-o regiune cu o climă mai primitoare.

Casa şi pământurile, acum căzute în paragină, se aflau la mai puţin de un kilometru de casa ei. Când era mică, obişnuia adesea să se furişeze ca să se joace prin grădina năpădită de buruieni şi să arunce priviri curajoase prin ferestre împreună cu Wolfgang.

Cu un an în urmă, auzise că Ashbury Hall fusese vândută, în cele din urmă, şi că începuseră lucrările care aveau să îi restituie gloria de altă dată. Renovările se opriseră deodată timp de câteva luni şi fuseseră reluate de curând. Pe măsură ce se apropiau, Adelaide observă că piatra conacului fusese spălată şi ornamentele de lemn vechi curăţate de vopsea. Dar unele dintre ferestre rămăseseră acoperite cu scânduri, lemnul gol era trist şi decolorat, iar terenul… Doamne sfinte, terenul! Era o veritabilă junglă. Ierburi de toate felurile, înalte până la genunchi sau până la gât şi câteva plante scăpaseră din grădini şi nădăjduiau să cucerească Anglia.

Scutură din cap şi era pe punctul să spună ceva legat de peluza din faţa conacului de la Ashbury când Connor coti.

— Ce facem aici? Ţelul plimbării fusese să fie văzuţi împreună, o sarcină mai uşor de îndeplinit dacă ar fi făcut o călătorie scurtă în satul din apropiere, Banfries.

Connor încetini caii.

— Alegem o casă.

— O casă pentru ce? Pentru noi? Se uită la conacul imens, apoi la Connor. O, pentru numele lui Dumnezeu, nu poţi să vorbeşti serios!

— Ba da, te asigur că da.

— Ashbury Hall nu este o casă. Este moşia de la ţară a unui gentleman.

Şi nu era o alegere potrivită pentru un cămin. Dincolo de faptul că locul era deja proprietatea altcuiva, Connor nu avea cum să îşi permită o asemenea moşie. Ridică privirea

spre cer şi se rugă să aibă răbdare.

— De ce trebuie să fiu chinuită de bărbaţi care nu pot să-şi gestioneze fondurile cu un dram de precauţie şi înţelepciune?

Connor opri caii la mică distanţă de casă şi se întoarse zâmbind spre ea.

— Am fost suficient de înţelept să plătesc mult mai puţin decât valorează în realitate.

— Tu… este *a ta?* Doamne, nu era posibil. Cum se poate una ca asta?

— Nu ştii cum se cumpără şi se vând proprietăţile?

— Ba da, bineînţeles că ştiu. Doar că… Scutură din cap uluită. Sir Robert ţi-a furat averea. Ai fost înrolat în marină. Ai fost închis…

— Chiar nu contează. Dar Sir Robert a furat doar o parte, dacă îţi aduci bine aminte. Şi am cumpărat Ashbury când am cumpărat faetonul, înainte să fiu arestat. Şi, de asemenea, înainte să îmi cumpăr libertatea.

Sprâncenele lui Adelaide se arcuiră de uimire.

— Ai mituit ca să fii eliberat?

— Am spus că am fost stors de bani, dar urăsc să joc rolul victimei.

Adelaide îi zâmbi zeflemitor.

— Da, neplăcut, nu?

Connor îi răspunse cu un zâmbet larg, sări din faeton şi veni să o ajute să coboare. Adelaide întinse mâna şi se aşteptă ca el s-o ia, dar el o prinse de mijloc şi o ridică cu blândeţe, la fel de uşor cum ar fi ridicat un sac de cereale.

Dumnezeule! Se prinse cu mâinile de umerii lui ca să îşi menţină echilibrul şi simţi sub degete încordarea şi relaxarea muşchilor lui Connor atunci când îi dădu delicat drumul. Deodată, îi veni în gând amintirea ultimei dăţi când fuseseră aproape… mângâierea aspră a buzelor, căldura îmbătătoare a gurii lui, felul în care o strânsese în braţe, de parcă era ceva de preţ, ceva de care avea nevoie.

Nu fusese niciodată ţinută aşa, nu mai ştiuse până atunci cum era ca un bărbat să se uite la ea… în felul în

care se uita Connor în clipa aceea. Ochii lui se întunecară şi încremeniră pe gura ei, mâinile de pe şoldurile ei o traseră mai aproape cu o apăsare subtilă.

Adelaide se trase înapoi şi îşi înghiţi scâncetul când picioarele i se loviră de roata tare a faetonului. Doamne sfinte, la ce-i stătea mintea?

Nu avu nevoie de prea mult timp ca să îşi dea seama la ce se gândea Connor. El îşi coborâse mâinile, dar ochii îi erau în continuare aţintiţi spre gura ei. Părea încordat, zbuciumat, de parcă era gata să se năpustească asupra ei la cea mai mică provocare.

— Eu… Adelaide căută ceva, orice ca să îi distragă atenţia. Hmm… Ashbury Hall! zise în cele din urmă pentru simplul motiv că era acolo.

În sfârşit, Connor ridică privirea. Dar singurul lui răspuns fu să îşi arcuiască sprâncenele.

Adelaide îşi reluă căutările.

— Hm… Chiar este al tău?

Buzele lui tresăriri, şi aşteptă o clipă înainte să vorbească. Doar ca să o lase pe Adelaide să îşi dea seama că nu păcălea pe niciunul dintre ei.

— Chiar este, spuse el, în cele din urmă. Şi îţi promit că pot să îmi permit fără nicio problemă să îl întreţin.

Adelaide se gândi la asta şi la bărbat, apoi la minunata ocazie de a muta atenţia de la tensiunea dintre ei.

— De ce ţi-a luat atâta vreme să îţi câştigi libertatea?

Cu acces la un funcţionar corupt şi cu banii necesari pentru cumpărarea unor proprietăţi la ţară, ar fi trebuit să iasă într-o zi.

— În sistemul juridic britanic, până şi mita este supusă întârzierilor birocratice. Ridică indiferent un umăr văzând expresia uimită de pe chipul ei. A fost nevoie de timp ca să am acces la bani, fără să atrag atenţia. Şi singurul funcţionar amabil dintre cunoştinţele avocatului meu era plecat să îşi viziteze sora la Sankt-Petersburg. Negocierile au fost lente.

— Mita şi negocierile n-au ce căuta într-o instanţă de judecată.

— Ce fiinţă morală, o tachină el. Cum am putea să ştim vreodată cine e vinovat şi cine nu?

Adelaide îşi trecu limba peste dinţi.

— Ştii că lordul Gideon a intervenit pentru tine, la cererea soţiei lui?

— Chiar aşa?

— Se prea poate ca banii tăi să fi fost irosiţi pe prietenul amabil al avocatului tău. Este ceva de luat în considerare.

Adelaide ar fi putut pune pariu că mândria lui avea să se manifeste în scurt timp.

Dar se înşelă.

Connor scoase o răsuflare prelungă şi dramatică, mai curând asemănătoare cu un fluierat.

— Minunat, generoasa de Freddie! Dacă nu eram în spatele gratiilor când ne-am cunoscut…

— Da, unele doamne au tot norocul din lume, spuse ea sec.

Sincer, nu era ofensată de mijloacele prin care fusese eliberat. Şi ea plătise pentru o cameră privată pentru Wolfgang, nu? Şi nu puteai să îl condamni că îşi câştigase eliberarea prin aceeaşi corupţie prin care fusese, pe nedrept, aruncat în închisoare. Cu condiţia, bineînţeles, ca totul să fi fost nedrept. Lilly şi Winnefred îl declaraseră nevinovat, dar cât de bine îl cunoşteau în realitate?

Ce anume ştia fiecare din ele?

— Ai fost tâlhar la drumul mare?

Zâmbetul lui rămase neclintit.

— Nu.

Adelaide aşteptă în zadar ca el să continue. Nu o făcu, iar ea îşi dădu seama că aceea era singura asigurare pe care avea s-o primească.

— Lilly şi Winnefred spun că Sir Robert a inventat povestea. Sunt tentată să le cred.

— Însă doar pe ele, ghici el şi îi întinse braţul.

Îl acceptă fără să se gândească.

— Până la proba contrară. Nu mergem să ne uităm prin casă?

O conduse spre o cărare îngustă, printre ierburi înalte până la talie şi pe lângă un gard viu care nu mai fusese tuns de mulţi ani.

— M-am gândit că ţi-ar plăcea să aruncăm o privire prin grădini înainte, îi explică Connor. Ce ne facem cu ele?

Adelaide se ridică pe vârfuri şi observă un mic iaz în depărtare, iar, dincolo de el, grădina înconjurată de ziduri pe care Wolfgang o folosea pe vremuri ca pe o cetate medievală. Dacă îşi amintea bine, fusese ultima redută a Angliei în faţa hoardelor prădătoare ale vikingilor.

Oftă şi îşi reluă mersul normal, de doamnă.

— Au crescut prea mari, spus ea. Şi frumoase.

Mereu i se păruseră frumoase, chiar în sălbăticia lor.

Connor se încruntă îngândurat.

— Au nevoie de un grădinar.

— Au nevoie de un plug, răspunse ea. Şi bujori lângă poarta de la grădină. N-ar fi minunat?

— Interiorul casei e într-o stare mai bună. O conduse pe o altă alee, una care părea să fi fost curăţată şi care ducea până la uşa de la intrare. Are patru aripi şi trei etaje, plus podul. Arată încă puţin grosolan, dar reparaţiile de care e nevoie sunt în mare parte superficiale şi câteva dintre ele sunt deja gata. Noile ferestre vor fi montate poimâine. Cele mai multe dintre camere au fost mobilate, dar am chemat un decorator de la Londra ca să se ocupe de detalii.

Adelaide îi aruncă o privire gânditoare.

— Nu m-ai adus aici ca să alegem o casă, m-ai adus aici ca să te lauzi.

— Speram să te impresionez, recunoscu el, fără să pară că i-ar fi părut rău. Alegerea casei îţi aparţine, Adelaide. Aceasta nu este decât una dintre opţiuni.

— Care-mi sunt celelalte opţiuni?

— Am mai multe proprietăţi similare. Nu atât de

impresionante ca mărime, dar majoritatea sunt într-o stare mai bună.

— Mai multe?

— Doar ţi-am spus că sunt mai bogat decât Sir Robert.

— Mi-ai spus şi că erai unul dintre oaspeţii invitaţi la petrecerea de la conacul doamnei Cress.

— N-am spus niciodată asta, se împotrivi el şi adoptă aerul unui bărbat care fusese grav jignit. Ai dedus greşit din prezenţa mea acolo că fusesem invitat. Eu, îţi reamintesc, m-am străduit cu prima ocazie să corectez neînţelegerea.

Ea pufni.

— Eşti în multe feluri, domnule Brice. Cinstit nu face parte dintre ele.

— Cât venin, o luă el peste picior când urcară treptele din faţă. Şi iată-mă aici, invitându-te în casa mea.

Adelaide dădu ochii peste cap când el se întoarse cu spatele ca să deschidă uşa masivă de la intrare. Care, nu putu să nu observe, nu scoase nici cel mai mic scârţâit.

Connor îi făcu semn să intre, cu un gest bombastic.

— Bine aţi venit la Ashbury Hall, domnişoară Ward.

Ea trecu pragul şi i se tăie răsuflarea.

— O, Doamne!

Vocea îi fu o simplă şoaptă şi totuşi răsună în încăperea întunecată. Străbătu măreţul hol, impresionată de scările duble, cu trepte largi şi graţioase şi cu balustrade din marmură. Se minună în faţa impozantei cupole. Imensitatea absolută a locului era copleşitoare. Toată casa ei ar fi încăput în foaierul de la Ashbury Hall.

Poate că era o uşoară exagerare, dar încăperea era remarcabilă prin mărime. Şi linişte. Unde erau paşii şi vocile, sunetele de zi cu zi asociate cu o casă?

Connor nu era genul de bărbat care să insiste ca personalul să nu fie văzut şi auzit, nu?

Se răsuci şi îl văzu sprijinit de tocul uşii, cu braţele la piept şi cu picioarele încrucişate la glezne. O privea, nu la fel ca în drum, dar cu o intensitate care i se păru totuşi tulburătoare.

— Nu e nimeni aici? întrebă ea şi îşi întoarse privirea. Nu există personal?

— Câteva femei din sat vin să facă ordine în timpul zilei. Cred că sunt în pod acum. Şi vin bărbaţi după lăsarea nopţii, dar n-am reuşit încă prea multe dacă vorbim despre personal permanent. M-am gândit să aştept până iei o hotărâre în privinţa casei. Poţi să alegi ceva din ce deţin acum sau putem să căutăm una nouă. Multe o să depindă de locul unde vrei să te stabileşti. Sau dacă ai vrea să te stabileşti undeva. Ne-am putea petrece sezonul la Londra, iar în restul timpului să călătorim.

O lăsa pe ea să decidă. Nu voia să fie încântată de gest sau impresionată de atenţia lui. Dar era. Nu putea să nu fie. Chiar dacă ştia că probabil îi făcea propunerea din motive egoiste, nu putea să nu spere că o parte din bărbatul pe care îl cunoscuse în grădină avea să rămână în bărbatul cu care avea să se mărite.

— Am trăit mereu în Banfries, spuse ea încet. N-am vrut niciodată să trăiesc altundeva.

— Niciodată?

Ea scuturră din cap, fără să se uite la el.

— Atunci, Banfries să fie.

— Mi-ar plăcea să călătoresc, spuse ea, şi descoperi că visul era mai uşor de recunoscut cu voce tare. Mi-ar plăcea să vizitez locurile despre care am vorbit până acum. Dar vreau şi o casă. Îmi voi dori mereu să mă întorc aici.

El lovi uşor în perete.

— Chiar aici?

— Vom vedea, îi răspunse ea înţepată. Ashbury Hall este cu siguranţă… masivă.

— E mai mult decât masivă. Aruncă o privire. Explorează un pic.

De ce nu? Probabil avea să fie în curând casa ei.

— Cred că asta o să fac.

Nu se grăbi, rătăci dintr-un coridor într-altul, dintr-o încăpere într-alta. Erau exagerat de multe coridoare şi încăperi.

Stive de unelte erau aliniate de-a lungul pereţilor şi ici, colo văzu un proiect încă în desfăşurare – o piesă de stucatură ce aştepta să fie finisată, o uşă fără balamale şi ferestrele acelea acoperite cu scânduri, dar cea mai mare parte a lucrărilor părea să se fi încheiat.

Trebuia să admită că era remarcabil că el reuşise nu doar să cumpere proprietatea, ci şi să o renoveze într-un timp atât de scurt.

Unele camere erau deja mobilate şi majoritatea mobilei părea nouă. Totul părea scump.

Adelaide îşi trecu degetele pe pereţii lambrisaţi în vreme ce se plimba pe unul dintre holurile de la etaj. Lemnul era bogat, de un maroniu lucios şi fin la atingere.

Avusese asemenea fantezii legate de Ashbury Hall pe vremea când era copilă. În funcţie de starea ei de spirit, fusese un castel fermecat sau vizuina bântuită a unui căpcăun ucigaş. Dar văzând-o acum, dinăuntru, cu lemnul şi cristalul lustruite la perfecţie, nu i se mai părea un castel dintr-o poveste, ci doar o casă mare şi opulentă.

Degetele ei întâlniră aerul la intrarea unei săli de biliard, bogat mobilat, care nu conţinea una, ci trei mese de biliard. Doamne sfinte, nu aspirase niciodată la o asemenea opulenţă. Nu sperase niciodată la o casă de dimensiuni atât de impresionante.

Dar, fie iertată, simplul gând că era a ei acum era aproape ameţitor. Îi trebui foarte puţină imaginaţie ca să se închipuie în bibliotecă, citind o carte lângă focul ce trosnea în şemineu, în vreme ce George se juca pe covorul moale şi râsetele vesele ale lui Isobel umpleau încăperea. Îi luă ceva mai mult să îl vadă pe Wolfgang în dormitorul lui, cu un pahar de coniac… Nu, cu o cană de ceai în mână şi cu un zâmbet împăcat pe chip. Dar îl văzu. Era minunat.

— Zâmbeşti.

Adelaide tresări şi se întoarse când auzi glasul lui Connor. Stătea la mai puţin de doi metri de ea.

— Nu se face să te furişezi tiptil lângă cineva. Credeam că mă aştepţi jos.

— Te aşteptam. Apoi, nu te-am mai aşteptat. Nu încerca să schimbi subiectul. Zâmbeai.

— Poate.

— Pentru că îţi place casa.

Îi plăcea. O, cât îi plăcea! Deodată, îi trecu prin minte că Isobel se înşelase destul de tare. Nu era deloc o martiră. Era o aventurieră.

— Mai ai puţin şi începi să râzi. El înaintă spre ea. Recunoaşte, o vrei.

Adelaide îşi muşcă buza ca să se asigure că nu i se tăia răsuflarea.

— Poate.

El se apropie şi mai tare.

— Spune cuvântul şi este a ta. Spune da şi am să-ţi dau tot ce doreşti. Tot ce îi trebuie familiei tale. O locuinţă stabilă. Rochii frumoase pentru Isobel şi o educaţie adecvată pentru nepotul tău. Veni şi mai aproape. Ai putea să îl vezi pe fratele tău liber.

„Tot ce doreşti. Tot ce îi trebuie familiei tale”.

Pentru ea erau una şi aceeaşi. Iar Connor o ştia prea bine. Atunci Adelaide îşi dădu seama de motivul pentru care o adusese la Ashbury Hall. Nu ca să se laude sau ca să o impresioneze.

— Este momeala, şopti ea şi se îndepărtă de el.

— Poftim?

— Casa asta. O foloseşti ca pe o ispită, un simbol pentru ce aş putea să am.

— Dacă vrei, răspunse el după ce se gândi o clipă. Nu trebuie decât să întinzi mâna şi să iei.

— Iar în clipa în care o fac, o să te năpusteşti asupra mea ca un uliu.

Zâmbetul lui formă cute frumoase în colţurile ochilor săi.

— Ulii n-au nevoie de ispite. Cred că amesteci metaforele.

Şi totuşi, el era un uliu. Iar în rochia ei cârpită şi cu pantofii uzaţi, se simţea ca o pasăre ciufulită, aşa cum o

numise el în noaptea balului mascat.

O pasăre cântătoare comună în cuibul unui răpitor. Era o imagine potrivită. De asemenea, era şi inacceptabil. N-avea să fie înşfăcată ca o pradă… dacă nu cumva, desigur, momeala era cu adevărat foarte îmbietoare.

— Ai o faţă atât de expresivă, murmură Connor. La ce te gândeai, dragoste?

Bătăile inimii ei se înteţiră la cât de uşor rostise el alintul. Ridică bărbia.

— Mă întrebam cât de mult eşti dispus să sacrifici ca să te răzbuni.

— Ce vrei? Stabileşte preţul.

Adelaide îşi prinse buza între dinţi şi se gândi. În situaţia dată, „stabileşte preţul” era o afirmaţie neplăcută şi înjositoare. Doar că nu se simţea deosebit de înjosită. Indiferent de pretendentul pe care l-ar fi ales, motivele pentru care se căsătorea nu se schimbau. Dar numai cu Connor era în stare să vorbească despre acele motive cu voce tare. Nu trebuia să mimeze afecţiune. Nu se simţea obligată să îşi muşte limba când voia să se certe sau să îşi înăbuşe reticenţa şi speranţele în mai bine.

Oricât de neplăcută era discuţia pe care o purtau, sinceritatea ei îi provocă o anume uşurare şi o senzaţie deloc neglijabilă de putere. Dacă tot se lăsa prinsă în capcană sau cumpărată ca o bucată de carne de la piaţă, *urma* să aibă un cuvânt important de spus în privinţa preţului… sau a momelii. La naiba, chiar amesteca metaforele.

— Vreau să convenim asupra termenilor căsătoriei dinainte, îl anunţă ea.

Connor îşi înclină capul în semn de încuviinţare, dar nu spuse nimic.

— Ei bine, sugeră ea după o clipă de tăcere, fă-mi o ofertă.

— După cum spuneam, stabileşte preţul.

Adelaide îşi muşcă iar buza şi se mută de pe un picior pe altul.

— Nu pot.

— De ce nu?

Aruncă mâinile în aer.

— Nu ştiu ce ai.

— Văd că ai mintea fratelui tău când vine vorba de afaceri, spuse el tărăgănat înainte să i se facă milă de ea. Foarte bine. Zece mii de lire pe an. Cum sună asta?

— Ai zece mii de lire pe an?

Dumnezeule, era dublul venitului lui Sir Robert!

— *Tu* vei primi zece mii de lire pe an.

Ea schiţă un zâmbet la invitaţia de a se gândi că tot ce era al lui era şi al ei. Totuşi, zece mii de lire, chiar dacă era o sumă respectabilă, părea mult mai puţin decât fusese nevoie ca să deţii mai multe proprietăţi precum cea în care se aflau. Avusese nevoie de…

Deodată, accentul pus de Connor pe „tu” căpătă un alt înţeles. Dar i se păru atât de fantezist, atât de puţin probabil, că nici măcar nu putu să înţeleagă pe deplin posibilitatea.

— Când ai spus *că eu* voi avea zece mii de lire pe an, începu ea încet, ai vrut să spui *noi.* Te referi la un fel de… acces comun…

— Mă refer la o alocaţie. Ca şi cum ar fi banii tăi de buzunar.

— *Doamne sfinte!*

Zece mii de lire erau… erau… Ei bine, sigur nu erau *bani de buzunar.*

Inima începu să îi bată cu putere când în minte îi dansară imagini cu ce ar fi putut să facă având o asemenea avere. Isobel putea să aibă cele mai frumoase rochii. George ar primi orice şi-ar dori. Casa ei putea să fie reparată şi renovată. Wolfgang scăpa de datorii. Ar fi putut să îşi cumpere un pian sau chiar să călătorească. Cea mai mare parte din bani ar fi fost economisită, desigur, dar câteva extravaganţe pe ici, pe colo…

— Adelaide?

— Ai putea să retragi aceste fonduri, spuse ea repede,

surprinsă că era în stare să identifice îngrijorarea în iureşul care se desfăşura în mintea ei. În calitate de soţ, ai putea să îmi tai…

— Vom întocmi un contract legal.

— Contractele pot fi rupte.

— Pot, dar e o siguranţă mai mare decât ţi-ar fi oferit Sir Robert.

Nu putea să-l contrazică. Sau poate ar fi putut dacă mintea nu i-ar fi fost ocupată de ideea de a avea zece *mii de lire.*

Era mult mai mult decât sperase vreodată, mai mult decât vedeau majoritatea oamenilor într-o viaţă şi dădu vina pe şocul provocat de o asemenea sumă pentru ceea ce spuse în continuare:

— Vreau douăzeci.

Mai să-şi înghită limba. În viaţă, stabileai un preţ şi puteai să ceri un preţ imposibil de materializat. Cu siguranţă, Adelaide depăşise clar linia dintre cele două.

Connor zâmbi larg.

— Unsprezece.

— Nouăsprezece, răspunse ea şi mai că şi-ar fi dorit cu adevărat să îşi înghită limba.

— Să nu mai pierdem timpul şi să cădem la învoială la cincisprezece mii?

Lui Adelaide nu îi venea să îşi creadă urechilor. Nu putea să creadă ce spunea.

— Cincisprezece mii e acceptabil, dar prima plată completă va fi făcută în ziua nunţii. Avea să îi depună pe numele surorii ei sau al nepotului. Indiferent de ce se întâmpla după aceea, chiar dacă nu mai primea niciun bănuţ din suma promisă, familia ei tot ar fi avut cincisprezece mii de lire.

— S-a făcut. Altceva?

Poate că mai erau o mulţime de lucruri pe care ar fi fost înţelept să le ceară sau la fel de multe puncte asupra cărora să ajungă la o înţelegere prealabilă. Din păcate, nu avea decât o idee vagă despre care ar fi fost acelea. Nu

mai negociase niciodată termenii unui contract de căsătorie. Şi, of, era atât de greu să te concentrezi când pe masă tronau, metaforic vorbind, cincisprezece mii de lire.

Făcu câţiva paşi înainte, apoi se întoarse. Greu sau nu, trebuia să se gândească cu atenţie şi în detaliu la lucruri. Nimeni nu avea să se ocupe de probleme în locul ei. Nu putea să îi roage pe lorzii Engsly şi Gideon să se implice într-un astfel de troc. Poate cunoştinţele ei despre contractele matrimoniale erau limitate, dar era absolut sigură că, în general, o mireasă nu cerea să primească o mulţime de bani în ziua nunţii.

Şi era destul de sigură că următorul gând care îi veni în minte nu era ceva în care lordul Engsly sau fratele ei ar fi dorit să se implice în numele ei.

Se uită la Connor, care părea să aştepte cu o răbdare amuzată.

— Cât despre… hmm…

El îşi arcui sprâncenele şi se aplecă uşor înainte, aşteptând.

— Te vei aştepta…? Doamne, cât era de ciudat. Şi de ridicol. Dacă putea să ceară fără să clipească un preţ pentru ea, atunci trebuia să fie în stare să discute despre intimităţile căsniciei fără să i se încurce limba în gură.

Expiră scurt şi încercă din nou.

— O căsătorie nu e o căsătorie, nu una legală, până ce… Adică, vei cere… Făcu un gest sugestiv cu mâna.

— Să… mergem undeva?

— Nu, să… Pentru că se simţi incredibil de prost, făcu o mişcare mult mai vagă – şi, fără îndoială, cu atât mai puţin descifrabilă… Ca să avem o căsătorie *recunoscută legal…?*

— A! Se văzu pe chipul lui că înţelese la ce se referea Adelaide. Da.

Desigur. Ei bine, era de aşteptat, nu?

— Înţeleg că o căsătorie trebuie consumată şi sunt dispusă să… fac ce trebuie făcut.

— Vorbeşti ca o martiră.

— Ba nu. Nu vreau decât să clarific detaliile contractului nostru. O urmă de supărare apăru pe chipul lui. Adelaide nu o băgă în seamă. Am să fiu de acord să împart patul cu tine o dată pe an.

— Nu.

Acum chiar că începea să se enerveze.

— „Nu” nu este o contraofertă, domnule Brice.

— Connor. Şi „nu” înseamnă că oferta a fost mult prea jignitoare ca să merite măcar un răspuns.

Oare chiar era aşa? Ei bine, de unde naiba să ştie ea? Adelaide pufni pentru că păru singurul gest firesc.

— Păi, rămâne în picioare până când vii cu altă ofertă.

— Bine. De zece ori pe zi.

Ea făcu ochii mari, şocată peste poate.

— Sigur că nu. Nu e decât o singură noapte pe zi.

— Ştiu.

Adelaide se simţi panicată pentru un moment. Se afla într-un dezavantaj teribil în negocierea aceea din moment ce era cu totul ignorantă când venea vorba despre intimitatea dintre soţi şi soţii. În lipsa mamei şi cum prietenia cu Lilly şi Winnefred nu era totuşi genul care să permită să poarte discuţii atât de delicate, nu mai avea pe nimeni de la care să ceară sfaturi… Nimeni, în afară de Connor.

— E… de zece ori… Flăcările ruşinii şi ale frustrării îi cuprinseră obrajii. Fără să îşi dea seama, se aplecă uşor şi spuse în şoaptă: Este *normal?*

Connor o privi nedumerit. Preţ de câteva secunde bune, aceea fu singura lui reacţie. Rămase mut şi nemişcat ca o statuie. Nu era nici urmă de haz pe faţa lui, nici mânie legată de spusele ei. Nu putu să citească nimic pe faţa lui. Chipul îi era ca o mască lipsită de expresie.

Doamne Sfinte, îl lăsase fără cuvinte!

Adelaide se îndreptă de spate şi îşi ţuguie buzele.

— Întrebarea garantează cu greu că…

— O vom discuta mai târziu, spuse el deodată şi îşi veni în fire.

Purtarea lui stranie merita să fie analizată, dar sugestia de a lăsa discuţia pe altă dată avu prioritate.

Ea clătină din cap, refuzând categoric.

— Nu. Nu mai târziu. Acum.

Vorbi ca George când cerea un biscuit. Nu îi păsa. Nu avea sub nicio formă să repete experienţa aceea.

Connor păşi mai aproape, o prinse de cot şi începu să o conducă spre coridor.

— Nu trebuie să decidem totul astăzi.

Erau cuvintele unui bărbat care o ceruse de soţie la o zi după ce se cunoscuseră?

— Da…

— Trebuie să mă ocup de nişte afaceri la Edinburgh săptămâna asta. Gândeşte-te pe îndelete la toate. Se opri, se întoarse şi o îmbrăţişă. Şi când te gândeşti, să ai în minte asta.

Buzele lui se apăsară pe ale ei, catifelate şi calde asemenea soarelui de primăvară. Nu exista nici urmă de grabă în sărutul lui, nicio revendicare, ci doar o invitaţie plină de răbdare, oferită cu o măiestrie devastatoare. O acceptă fără să se gândească, luată prin surprindere de dulceaţa invitaţiei şi, înainte de a-şi da dea seama, gura ei începu să se mişte cu hotărâre sub apăsarea gurii lui. Adelaide se aplecă mai în faţă ţinându-se cu mâinile de haina lui.

Connor se trase înapoi.

— Vrei mai mult?

Ea încuviinţă din cap. Scutură din cap.

— Nu ştiu. Nu-mi place de tine.

— Ştiu. Connor ridică o mână şi urmări cu încheieturile degetelor linia bărbiei ei. Chipul lui era atât de aproape, că Adelaide putu să observe fiecare nuanţă de verde din ochii lui. Te vreau, spuse el apăsat. Te-am vrut din prima clipă în care te-am văzut. Chiar înainte să ştiu cine eşti.

Înainte să ştie de legătura ei cu Sir Robert? Adelaide se trase înapoi şi se uită la el, căldura sărutului risipindu-se.

— Chiar vrei să cred asta?

— Nu. Gura lui se arcui amuzată, dar nu era sigură dacă râdea de el sau de ea. Şi de aceea, n-am plănuit niciodată să-ţi spun.

— Şi totuşi, tocmai ai făcut asta. Ea clătină din cap. Să ştii că semeni foarte tare cu fratele tău.

El se strâmbă.

— Te-am supărat din nou sau mă pedepseşti pentru chestiuni din trecut?

— Cred că aţi spune orice trebuie ca să obţineţi ceea ce vă doriţi. Amândoi. Cu toţii, se corectă ea în gând, când se gândi la fratele ei.

— Purtai o haină albastră, spuse el liniştit. Avea tivul rupt şi era prea subţire pentru vremea de afară. Puteam să-ţi văd roşeaţa din obraji şi de pe nas din cauza frigului şi asta… El ridică mâna şi prinse o şuviţă de păr. Puteam să o văd cum se furişa de sub boneta ta. Te-ai aplecat să îl săruţi pe nepotul tău pe frunte când ai traversat curtea interioară.

— Nu aveai de unde să ştii că era nepotul meu.

— Nu ştiam. Am bănuit că era fiul tău şi că îl aduceai să îl vadă pe tatăl lui, pe soţul tău –, dar asta nu m-a împiedicat să nu mă uit la tine în fiecare sâmbătă, preţ de aproape şase luni. Tivul era cusut când te-am văzut următoarea dată.

— Asta nu dovedeşte nimic. Puteai să… Cuvintele i se stinseră când ceva din ce spuse el căpătă deodată un nou înţeles. Şase luni? Iarna trecută?

El încuviinţă din cap.

— Şi pentru asta am fost necăjit de ceilalţi deţinuţi.

O povară grea se cuibări în inima lui Adelaide.

— Interesul tău era cunoscut.

— Nu există intimitate în închisoare. Fruntea lui se încruntă când îi cercetă chipul. Te-am jignit? Eşti supărată că te-am urmărit?

— Nu. Puţin. Eu… îşi strânse buzele şi clătină din cap. Furia ei nu venea de acolo, nu direct. Venea din fiecare

minciună, secret şi capcană căreia îi căzuse pradă – ale lui Connor, ale lui Sir Robert, ale lui Wolfgang. Nu era decât o marionetă în piesa lor de teatru şi de fiecare dată când credea că îşi câştiga libertatea, descoperind unde erau prinse sforile lor josnice, se întorcea şi dădea de un altul.

Clocotea de furie. Era prea puternică să vadă dincolo de ea, prea densă să vorbească despre ea. Adelaide hotărî că nu avea să încerce să facă ceva. Dacă el voia să îşi aştepte răspunsul, atunci va aştepta. Şi Wolfgang, decise ea, putea să îşi aştepte eliberarea.

Sir Robert putea să aştepte în iad.

— Vreau să merg acasă.

Capitolul 13

Connor ştia că erau momente când era mai bine să insişti şi momente când era mai bine să laşi lucrurile să se aşeze de la sine. O lăsă pe Adelaide să se liniştească şi nu încercă deloc să umple tăcerea care îi însoţi pe drumul de întoarcere.

Îi fu greu să o facă. Vedea clar că era ceva care o chinuia pe Adelaide şi că schimbarea ei de comportament intervenise imediat după mărturisirea lui. I-ar fi plăcut să creadă că fusese uluită dincolo de cuvinte când îşi dăduse brusc seama de extraordinarul ei noroc, dar nici măcar el nu putea să fie atât de arogant.

Voia să ceară o explicaţie despre schimbarea bruscă de dispoziţie sau să o provoace până ce cuta dintre sprâncenele ei dispărea. Dar nu o făcu. Păstră tăcerea când se opriră deodată în faţa casei ei şi nu rosti decât câteva cuvinte politicoase de rămas-bun, după ce o ajută să coboare.

Ea mormăi vag ceva care semănă cu un „Drum bun” şi se îndreptă spre casă.

Connor îşi înăbuşi o înjurătură şi urcă înapoi în faeton,

apoi îmboldi caii să o ia la trap. Adelaide nu era singura care avea nevoie să se liniştească.

„Te vreau. Te-am vrut din prima clipă în care te-am văzut. Înainte să ştiu măcar cine eşti”.

Pentru prima dată în viaţa lui, nu reuşi să înţeleagă de ce se confesase, de ce îi predase lui Adelaide ceea ce constituia, în esenţă, o armă.

Nu ştia decât că într-o clipă se bucurase de schimbul dintre ei, fusese amuzat de ideea unui troc, fermecat de amestecul ciudat de hotărâre nestrămutată şi inocenţă stângace. Iar în clipa imediat următoare, se simţise ca o bestie ostenită. Nu era chiar o senzaţie nouă pentru el, dar de data asta era diferit.

Mai putea să vadă încă felul în care obrajii ei păliseră şi cum, după aceea, culoarea îi aprinse din nou pielea.

„Este normal?” îl întrebase ea.

La dracu’!

Îl înjosise cu o singură întrebare. Deodată, nu mai păruse dulce, curajoasă şi fermecătoare. Păruse speriată şi încolţită, şi foarte, foarte singură. Ca un copil pierdut în pădure.

Acum era chinuit de ideea că se tocmise cu ea, că fusese chiar amuzat. Era enervat că vorbiseră despre contracte şi dormitor în aceeaşi conversaţie. Nu o cumpăra cum cumpărai o cireadă de vite. Nu cumpăra plăcerile uşoare ale unei târfe.

Şi nu era genul de bărbat căruia să îi placă să vadă cum o femeie încerca din răsputeri să iasă dintr-o situaţie de neconceput. Nu lovea în oameni nevinovaţi. Desigur, profita când inocenţa putea să îi aducă un beneficiu. Dar nu lovea.

Nu voia să fie genul de bărbat care să lovească.

Undeva, în încâlceala aceea de îndoială, griji şi vinovăţie se afla şi motivul pentru care i-o luase gura pe dinainte. Voise să îşi ceară iertare. Sau să îi ofere ceva. Sau să îi dea ceva la schimb.

Ceea ce, hotărî el, fusese un lucru absolut ridicol. Îi

oferea ceva. Mai exact, cincisprezece mii de lire. Nu avea niciun motiv să se simtă de parcă el profita cel mai mult de afacere. Prin urmare, nu avea niciun motiv pentru care să nu se arate un pic mai circumspect pe viitor.

Oarecum, dacă nu cumva în întregime, satisfăcut de firul gândurilor lui, lăsă chestiunea deoparte. Erau griji mai imediate care necesitau atenţia lui.

Nu departe de casa lui Adelaide, încetini caii şi scoase cu grijă faetonul de pe drum, îndreptându-l spre un teren acoperit cu iarbă, înconjurat de o linie deasă de conifere. Apoi, sări din faeton, se sprijini pe roata din faţă şi aşteptă.

Nu trecu mult până ce foşnetul frunzelor veştede îi ajunse la urechi şi un tânăr în haine de ţăran îşi făcu apariţia dinspre copacii din apropiere. Connor ştia că Graham Sefton avea vreo douăzeci şi patru de ani, că era un flăcău timid de peste un metru şi optzeci şi, în clipa aceea, cel mai util individ din cercul lui de cunoştinţe. Era omul bun la toate al lui Sir Robert de trei luni şi al lui Connor de şase.

În închisoare aveai ocazia să întâlneşti cei mai interesanţi tovarăşi.

Connor dădu din cap în semn de salut.

— Ce-ai să-i spui stăpânului tău?

Graham se opri lângă el, îşi scărpină nasul care părea să fi fost rupt şi pus la loc de mai multe ori. Din motive care îi scăpau lui Connor, femeile din sat considerau atât defectul, cât şi bărbatul absolut irezistibili.

— Depinde, nu? sublinie Graham cu o voce care păstra urmele unei origini modeste, dar îmblânzită de o educaţie târzie. Vrei să îl vezi dând din aripioare ca un peşte în cârlig sau zvârcolindu-se ca momeala?

— Este vreo diferenţă?

— Este. Graham rânji, ochii lui negri încreţindu-se pe chipul smead atât de la soare, cât şi din naştere. Dă-mi un bănuţ pentru o bere şi-ţi explic.

Connor scotoci după o monedă şi o ridică în aer, apoi o îndepărtă de el.

— Explicaţia, mai întâi, apoi mai vedem.

Graham se gândi şi ridică din umeri.

— Momeala ştie că totul s-a terminat în momentul în care e prins în cârlig. Zvârcoleala e doar drumul sigur spre moarte. Dar un peşte nu ştie că a fost prins definitiv. Crede că tot datul ăla din aripi în undiţă o să-i redea libertatea. La urma urmei, ce înseamnă puţin metal în buză. Deci, care dintre ele să fie?

Imaginea cu Sir Robert zvârcolindu-se era tentantă, foarte tentantă. Dar Connor ştia că nu putea să rişte. Sir Robert era imprevizibil. Posibilitatea ca el să îşi îndrepte frustrarea spre Adelaide era reală.

— Vreau să fie încrezător. Spune-i că ai fost martor la o ceartă.

— Şi care a fost natura acestei certe?

— Erai prea departe ca să auzi. Spune-i că părea că îi făceam avansuri, iar doamna m-a respins categoric.

— Destul de simplu. Graham întinse mâna şi flutură degetele. Îmi primesc banul?

Connor i-l aruncă.

— Eşti un trădător ieftin.

— Da, încuviinţă Graham şi-i făcu cu ochiul, dar unul loial.

*

Adelaide nu intrase imediat în casă. În clipa în care Connor plecă, se îndepărtă de uşă şi se îndreptă spre intimitatea relativă a grădinii laterale. Urmă o alee pietruită care dispărea repede sub asaltul pământului şi al buruienilor.

O hortensie pipernicită, dar frumos înflorită îi atrase atenţia. Se opri să se uite la ea. O plantase înainte de moartea părinţilor ei şi supravieţuise şi înflorise, an după an, în ciuda neglijenţei ei. Flori fericite, îmbobocind curajoase într-o lume neprimitoare în care fuseseră aruncate cu atâta indiferenţă.

Îşi dorea să calce pe ele. Doar de data asta, îşi dorea să cunoască forţa de a fi cauza haosului, şi nu victima. Se întoarse înainte ca tentaţia aceea ridicolă să pună cu totul stăpânire pe ea.

Dacă îşi dorea devastare, i-ar fi fost mai de folos să îi facă o vizită lui Sir Robert.

Ce proastă fusese!

Îşi amintea perfect ziua în care îl cunoscuse pe baron. Se întâmplase într-o dimineaţă – mergea în oraş ca să cumpere pâine şi îl întâlnise pe drum. Calul lui se ologise – aşa îi spusese după ce se prezentase şi se oferise să o însoţească.

Ştia cine era. Colţişorul ei din Scoţia nu era aşa plin de baroni, încât să ignore faptul că unul locuia la câţiva kilometri de ea. Dar se mişcau în cercuri diferite, lumi diferite şi nu îşi vorbiseră până în ziua aceea.

Mai târziu, el numise întâlnirea un dar minunat al destinului, o abundenţă încântătoare de revelaţii. Adelaide chiar se simţise vinovată că nu fusese în stare să afişeze un entuziasm similar.

„Ce întâmplare fericită”, spusese el. „Ce întâlnire providenţială”. „Ce noroc uriaş”.

Ce grămadă de putregai. Sir Robert o căutase înadins.

Adelaide nu credea pe deplin că fusese dorită de Connor. Nu înclina să creadă mare lucru din ce scotea bărbatul acesta pe gură. Dar nu ar fi minţit în legătură cu interesul pe care i-l purta încă de când se afla în închisoare sau că fusese tachinat pentru interesul acela. Era o afirmaţie prea simplu de verificat sau de infirmat.

Nu ar fi fost nevoie decât să pună câteva întrebări în închisoare.

Sir Robert nu ar fi fost nevoit să se ducă până la închisoare. Gardienii cumpăraţi de el ar fi venit la el cu informaţia. Şi nu le-ar fi luat luni până să o facă.

Aparent, îi luase o lună sau două ca să îşi dea seama cum să folosească interesul lui Connor în propriul lui avantaj, dar, oricum, era un idiot. Un idiot dezgustător,

mincinos şi laş.

Toţi erau aşa. Era furioasă pe toţi. Pe Sir Robert pentru minciunile lui. Pe fratele ei pentru minciunile lui. Pe Connor pentru minciunile… şi adevărurile lui.

O, da, exista şi acea mânie! Era iraţională, nedreaptă şi pur şi simplu greşită, dar în clipa aceea, nu îi păsa. Era bucuroasă să îl împuşte pe emisar. Era dispusă să facă aproape orice ar fi putut ca să aline durerosul şi umilitorul adevăr… Fusese fals curtată nu o dată, ci de două ori.

Doamne sfinte, nu era în stare să-şi dea seama de caracterul cuiva? Exista măcar un bărbat din anturajul ei pe care să nu îl şi judecat greşit?

— Idiot, şopti ea, nesigură spre cine îşi îndrepta insulta. Li se potrivea tuturor.

Se frecă pe faţă, încercând să îşi revină şi să îşi limpezească mintea. Pas cu pas, îşi reaminti ea. Câte o singură alegere pe rând.

Doar că nu mai avea de ales. Paşii fuseseră deja făcuţi în locul ei.

Aşa să fie, se gândi ea mâhnită şi se întoarse spre intrarea în casă. Nu aveau să mai existe scuze. Gata cu amânările. Avea să trimită scrisoarea lui Sir Robert chiar în ziua aceea. Acum. Şi când Connor se întorcea de la Edinburgh, avea să îi ofere exact ce îi ceruse.

Se va mărita cu el şi îi va face viaţa un iad.

Deschise uşa de la intrare, aruncă o privire în salon şi o văzu pe Isobel, adormită pe vechea sofa a bunicii lor. Braţul îi era îndoit sub cap, pe jumătate ascuns sub părul ei blond. Avea o expresie de mulţumire nevinovată. Era întruchiparea perfectă a odihnei liniştite. Şi o enervă la culme. Niciunul dintre membrii familiei Ward nu avea dreptul să se simtă atât de al naibii de relaxat.

— Vom fi bogaţi! urlă Adelaide şi trânti uşa.

Isobel se trezi brusc la auzul glasului ei şi aproape căzu de pe sofa.

— Ce? Ce?

Uşor potolită, Adelaide îşi desfăcu panglicile de la

bonetă.

— Cincisprezece mii de lire pe an. Asta e alocaţia mea.

— Cincisprezece...? Poftim?

— Vom locui la Ashbury Hall.

— Ashbury Hall?

— Eşti un papagal?

Ultimele urme de somn dispărură de pe chipul lui Isobel. Se uită cu atenţie la sora ei şi se ridică în picioare.

— Eşti într-o stare foarte stranie.

Era într-o stare *deplorabilă.*

— Ei bine, o femeie nu trebuie să renunţe în fiecare zi la afecţiunea unui laş pentru averea unui ticălos.

„Falsa afecţiune", se corectă ea în gând.

— Înţeleg. Isobel îi oferi un zâmbet de susţinere. Deci, o să fie domnul Brice, nu? Trebuie să spun că sunt fericită că ai luat o decizie împotriva balaurului...

— Nu am vrut să decid! Adelaide îşi aruncă boneta pe măsuţa din foaier. De ce trebuie să fiu mereu eu cea care ia deciziile, Isobel? De ce sunt mereu eu cea care face sacrificii? Nu voia să fie ea cea cu deciziile. Nu voia să fie cea cu aşteptările abisale. Nu sunt domniţa din acest regat, eu sunt ţapul ispăşitor! E jalnic, ridicol...!

— Nu! Nu! Nu!

Strigătul furios al lui George întrerupse tirada lui Adelaide. Îngrozită, se uită la etaj, unde îl văzu privind printre barele de la balustradă, cu ochii lui albaştri mari de confuzie şi supărare. Remuşcările o prinseră ca într-o menghină. Nu îl văzuse acolo. Fusese atât de copleşită de propriile resentimente că nici nu îi trecuse prin minte să îl caute.

— O, George, îmi pare rău. Urcă treptele câte două odată. Îmi pare aşa de rău. Ai dreptate. Gata cu ţipatul.

— Doar ce l-am pus să doarmă, spuse Isobel. Am crezut că a adormit.

În mod cert nu adormise. Câteva urlete nu puteau să îl trezească din somn pe George. Nicio lovitură de tun nu

putea să îl trezească pe George din somn. Nu mai era în toată Scoţia cineva cu un somn mai adânc.

Adelaide îl ridică pe George şi îl aşează pe şold. Îl simţea aşa de moale şi de cald în braţele ei, greutatea lui fiind o povară familiară şi liniştitoare.

— Te-am speriat, scumpule? N-am vrut. Mătuşa Adelaide nu e cuminte deloc. Şi îi pare foarte rău.

Îi dădu la o parte cârlionţii de pe frunte şi îl sărută pe năsuc. Fu de ajuns ca să îl liniştească. Ochii i se limpeziră, o sărută şi el distrat, apoi se zvârcoli în braţele ei.

— Jos.

Adelaide oftă şi se gândi. Trebuia să îl pună la loc în pat. Ştia că, dacă nu se odihnea bine în timpul zilei, băiatul devenea imposibil seara. Dar voia să îl mai răsfeţe încă un minut. Merita să fie un pic răsfăţat.

— Da, te duc jos, dar doar…

— Jos!

— Nu coborî scările, George. Nu până…

El se zvârcoli şi mai tare, spuse ceva de neînţeles care arăta că nu era de acord şi izbucni într-un plâns puternic, răguşit şi complet prefăcut.

Adelaide îşi înăbuşi un zâmbet, îl duse la parter şi îi dădu drumul din braţe. Ţipetele se stinseră imediat, şi George fugi spre scări. Adelaide îl prinse şi îl învârti ca să îl facă să râdă, apoi îl lăsă la loc jos. Nu fu deloc luată prin surprindere când copilul se îndreptă iar ţintă spre scări. George era foarte hotărât din fire.

Adelaide se hotărî să joace jocul şi îl lăsă să alerge iar şi iar spre trepte. Îl urmărea, îl prindea în ultimul moment şi îl învârtea în aer. Să-l audă ţipând şi râzând făcea minuni pentru starea ei de spirit.

După a zecea rundă de învârtit, braţele începură să îi obosească, dar le ignoră, hotărâtă că nimic nu trebuia să întrerupă acele câteva minute de plăcere prostească şi lipsită de griji.

Cuvintele pe care Isobel le rosti sfâşiară plăcerea, asemenea unui pumnal fierbinte.

— Sir Robert e aici.

Adelaide îl luă în braţe pe George, care mai chicotea încă, şi se duse lângă Isobel, la fereastra din salon. Destul de sigur, Sir Robert se îndrepta cu paşi mari dinspre vechile grajduri spre casă. La simpla lui vedere, lui Adelaide începu din nou să-i clocotească sângele în vene. Poate că se pripise când îi făcuse promisiunea aceea lui George. Poate că aveau să mai fie nişte ţipete.

Isobel se uită la ea, pe fereastră, apoi iar la ea.

— Îi spun să plece.

Adelaide văzu cum Sir Robert se opri la câţiva paşi de uşă ca să îşi aranjeze părul. Îi cădea pe faţă în valuri aurii. Ca untul pe o bucată diformă de pâine prăjită, se gândi Adelaide. *Cât* de mult îi detesta părul!

— Nu. O să vorbesc cu el.

Isobel o privi rezervată.

— Eşti sigură că e o decizie înţeleaptă în starea de spirit în care te afli?

Nu, dar era sigură că avea să fie foarte plăcut.

— Da.

— E baron, Adelaide.

Şi de aceea, urma să nu menţioneze comparaţia cu bucata de pâine prăjită. Se îndreptă spre holul de la intrare.

— Îl laşi tu să intre sau eu?

Cu o scuturare a capului, Isobel o urmă şi deschise uşa. Sir Robert intră fără să arate nici cel mai mic semn de jenă că venise să le viziteze în ziua aceea, după ce Adelaide îi ceruse răspicat să nu facă asta.

— Doamnelor, rosti el blând şi făcu o plecăciune elegantă. Îi aruncă o privire rapidă lui George. Tinere.

Ca de obicei, părea să nu se simtă în largul lui şi oarecum iritat în prezenţa băiatului. Adelaide era tentată să îl lase pe băiat să rămână. Doar ca să îi facă în ciudă.

— Du-l pe George sus, Isobel, te rog.

— Nu! Nu! Jos!

— O, da, sus, îl înştiinţă Isobel. Îl luă din braţele lui Adelaide, îl strânse mai bine când începu să se agite şi se

îndreptă spre scări. Şi de data asta, o să dormi.

— Nu! Jos! *Jos!* ceru George. Cum Isobel nu îi făcu pe plac, izbucni într-un vaiet care se transformă *în* urlet cu fiecare treaptă pe care ea o urca. Vocea lui răsună în holul de la intrare, pluti pe scări şi se stinse când Isobel ajunse în camera lui. Dată fiind sălbăticia împotrivirii lui, Adelaide bănui că era pe punctul să adoarmă.

Sir Robert clătină din cap şi se îndreptă neinvitat spre salon.

— Trebuie să găsim o dădacă potrivită pentru băiatul ăsta. Trebuia să se poarte mai bine până acum.

Dispreţul lui nu făcu decât să sporească mânia lui Adelaide. Nu îi mai păsa că era baron, că deţinea datoriile fratelui ei. Putea să se ducă naibii cu tot cu titlul lui. Scrâşnind din dinţi, îl urmă pe Sir Robert în cameră şi îl privi cum dă la o parte trusa de cusut de pe bancheta de lângă fereastră. Părea sigur de el, perfect încrezător în dreptul lui de a se afla în salonul ei, atingându-i lucrurile şi criticându-i nepotul.

Avea să fie o încântare să îl dezamăgească.

— George este întruchiparea bunei-cuviinţe… în comparaţie cu unii oameni.

Sir Robert ridică privirea şi se încruntă.

— Nu-mi dau seama ce doreşti să spui cu asta.

— M-aţi minţit.

— Ne-am întors la asta…?

— Aţi spus că interesul domnul Brice faţă de mine este rezultatul faptului că mă curtaţi. Dar ştiţi mult prea bine că interesul lui l-a precedat pe al dumneavoastră.

— El ţi-a spus asta? Şi l-ai crezut? Închise ochii cu un oftat, apoi îi redeschise, erau plini de o răbdare amabilă. Sigur că l-ai crezut. O luă de mână. Fata mea dragă, eşti prea bună pentru binele dumitale. Ai crede numai de bine despre oricine, nu? Până şi despre nemernicul…

Îşi smulse mâna din strânsoarea lui.

— De ce nu îmi spuneţi că sunt proastă şi gata?

— Poftim?

— Spuneţi-mi, Sir Robert, ce culoare are haina pe care o port iarna?

— Haina dumitale.

— Haina pe care o port *iarna.*

El afişă o expresie extrem de uimită.

— Eu… este…

— Nu ştiţi, nu? Înclină capul, zâmbi dulce şi îl rosti ironic: Bineînţeles că nu ştiţi. Aţi început să îmi faceţi curte primăvara.

— Ce importanţă are asta? Ce nebunii ţi-a băgat în cap?

— N-a fost nicio nebunie. Doar o imagine. Imaginea perfectă cu mine îmbrăcată în haina mea albastră de iarnă.

— Putea să afle culoarea de la orice.

Connor ar fi putut, dar nu ar fi aflat şi despre tivul rupt. Nenorocirea i se întâmplase pe drum în dimineaţa aceea şi fusese reparată când se întorsese acasă.

— A aflat cu propriii ochi.

Sir Robert respiră greu.

— Poate că ai dreptate. Şi mărturisesc că aş fi tare uşurat să văd o dovadă. Regret, regret *amarnic* că te-am adus în atenţia acelui ticălos. Dacă, printr-o festă a destinului, a pus ochii pe dumneata înainte să ne întâlnim, povara mea ar fi uşurată…

— O, încetaţi! îl întrerupse ea dezgustată. Aveţi măcar decenţa să recunoaşteţi că aţi fost prins cu minciuna. Până şi fratelui dumneavoastră i-a reuşit asta.

Sir Robert strâmbă din buze.

— Să nu mă compari cu el!

— Cum aş putea să nu o fac, când motivele de căsătorie au fost aceleaşi? N-a fost nicio întâmplare a destinului, îi spuse ea cu amărăciune. Era interesat de mine, aţi aflat despre asta şi aţi început să îmi faceţi curte ca să îi puneţi beţe în roate. A fost atât de simplu şi de infantil! Scoase un sunet zeflemitor. Amândoi, ca doi copii de cinci ani care se bat pe o marionetă când nu vor, de fapt, decât să îşi spargă nasul unul altuia.

— Marionetă? Sir Robert clătină de cap. Adelaide…

— Sunt domnişoara Ward până devin doamna Brice.

El arăta ca şi cum l-ar fi plesnit.

— Nu poţi să vorbeşti serios.

— Ba vă asigur că da.

Sir Robert deschise gura, o închise şi scutură din cap în timp ce începea să se înroşească.

— Nu eşti rezonabilă.

Din nou tonul acela condescendent, care îi sporea mânia aşa cum vântul aţâţa flăcările.

— Şi dumneavoastră sunteţi un învins care nu ştie să piardă. Jocul s-a încheiat, Sir Robert. Domnul Brice a ieşit învingător.

— Nu pierd în faţa celor ca Brice, i-o întoarse el şi se întinse să o apuce de încheietură.

— Daţi-mi drumul, icni ea. Daţi-mi…

— Este un nemernic, mârâi Sir Robert. Bastardul unei curve hrăpăreţe.

— *Daţi-mi drumul!*

Îşi răsuci braţul şi scânci când degetele lui o strânseră tot mai brutal. Impulsionată de durere şi de frică, îi zgârie mâna până ce îi dădu drumul.

Sir Robert înjură şi se mişcă atât de iute că Adelaide nu îi înţelese mişcarea decât când fu prea târziu. O plesni peste faţă cu dosul pumnului, iar forţa loviturii o trimise împleticindu-se direct în măsuţa din salon. Se lovi cu şoldul de ea, iar picioarele i se înmuiară. Orbeşte, Adelaide se întinse ca să se prindă de rama unui tablou de pe peretele aflat deasupra măsuţei, care nu reuşi să îi susţină greutatea. Ea, tabloul şi măsuţa se prăbuşiră la podea.

Durerea era şocantă. Tulburată, împinse la o parte şi cu sălbăticie ce rămăsese din măsuţă şi se luptă din răsputeri să îşi schimbe poziţia. Simţi o mişcare, trupul întunecat al Sir Robert se afla în faţa ei… Şi apoi, dispăru.

Isobel era acolo, cu vechiul pistol de duel al tatălui lor în mână. Sir Robert era căzut la podea. Pentru o secundă înfiorătoare, Adelaide fu convinsă că sora ei îl omorâse. Dar

nu avea niciun sens. Nu se auzise niciun foc de armă.

Se chinui să gândească limpede printre valurile de durere, să audă sunetul sângelui curgând. Isobel o prinse de mână şi o ajută să se ridice. Încăperea se înclină uşor, apoi îşi reveni.

— Ia asta. Isobel îi îndesă arma în mână. Ia-l.

Adelaide apucă pistolul fără să se uite la el şi o împinse pe Isobel în spatele ei. Atenţia îi era aţintită spre Sir Robert. Încet, el se ridică pe picioare, cu un firicel de sânge care i se prelingea de la tâmplă. Adelaide îl privi tulburată. Îşi dădu seama că nu era o rană provocată de glonţ. Cu siguranţă Isobel îl lovise cu arma.

„O, slavă cerului!”

— Nemernico, mârâi el şi făcu un pas clătinat spre ele. Am să…

— Afară! Ridică pistolul, îl aţinti spre inima lui şi se rugă să aibă curaj să îl folosească. Ieşi afară!

El se opri brusc. Cu ochi sălbatici se uită la ea, la pistol, la Isobel, apoi iar la ea.

— O să-ţi pară rău, se răsti el într-un final şi ridică degetul spre ele. Să ţii minte cuvintele mele. O să-ţi pară rău că m-ai supărat.

Îi părea rău şi că îl întâlnise. Erau sute de jigniri pe care ar fi vrut să i le arunce, un ocean de ameninţări şi de promisiuni de pedeapsă. Şi le înăbuşi. Nu l-ar fi făcut decât să se răzbune, şi Adelaide voia doar să îl vadă plecat. I se păru o eternitate până îşi luă tălpăşiţa. Strâmbă o ultimă dată din buze, se întoarse şi se năpusti afară.

Când uşa de la intrare se închise cu zgomot, Adelaide se prăbuşi la podea. Isobel îi urmă exemplul şi o îmbrăţişă.

— Eşti bine? Te-a rănit groaznic?

„Da, şi da”, se gândi Adelaide. Obrazul îi zvâcnea la fiecare bătaie nebună a inimii. Dar avea să supravieţuiască. Erau cu toţii în siguranţă. Mai degrabă decât să îi răspundă, se întinse şi o prinse de mână pe sora ei.

Adelaide n-ar fi putut să spună cât timp rămaseră ca năuce printre cioburi de sticlă şi lemn spart, tăcerea lor

fiind întreruptă doar de răsuflarea lor ostenită, de vuietul vântului care se înteţea afară şi de scârţâitul şi gemetele casei. Să fi fost două minute, să fi fost o jumătate de oră. Dar, în cele din urmă, pulsul începu să i se potolească, şi frica descurajantă pe care o simţea să dispară.

Isobel îi dădu drumul, luă pistolul şi îl întoarse în mână, studiindu-l cu o încruntătură de o rară concentrare pe frunte.

— Ştii de ce eşti tu cea care ia mereu decizii?

Adelaide închise ochii. Nu voia să se gândească la asta acum.

— Isobel…

— Ştii?

Adelaide oftă.

— Pentru că sunt cea mai mare.

— Nu. Pentru că eşti cea mai curajoasă dintre noi.

— Nu sunt.

— De fiecare dată când faci o alegere, o faci pentru noi toţi. Şi de fiecare dată când iei o decizie, îţi asumi riscul că ai putea să n-ai dreptate. Urmări cu degetul conturul mânerului din sidef. Eu nu pot să fac asta. Nu sunt curajoasă ca tine.

— Eşti cea mai curajoasă persoană pe care o ştiu. Dacă ai avea o şansă cât de mică, ai emigra în America. Ai explora sălbăticia Africii, ai căuta aventură după aventură şi…

— Aş face toate lucrurile astea singură. E mult mai uşor să îţi asumi riscuri când nu trebuie să te gândeşti decât la tine. Ai mult mai puţin de pierdut dacă faci greşeli.

— Wolfgang are multe de pierdut. N-a avut nicio problemă când şi-a asumat riscuri şi a făcut greşeli.

— Da, pentru că n-a avut curajul să se gândească la altcineva decât la el. N-are tăria să se simtă responsabil pentru greşelile alea. Dar tu… Isobel ridică o mână şi o mângâie uşor pe spate. Tu te gândeşti tot timpul la noi. Te-ai simţit mereu responsabilă.

— Mi-e frică tot timpul.

— Ei! O lovi uşor pe Adelaide de două ori. N-am zis niciodată că ai încredere în tine. Am spus că eşti curajoasă.

Adelaide zâmbi, apoi se strâmbă când obrazul ei protestă. Isobel întoarse privirea spre mânerul din sidef.

— Îmi pare rău că te-am pus să iei pistolul.

Adelaide scoase un sunet liniştitor.

— E în regulă, Isobel. Tu…

— Nu e. Nu e drept să iei tu toate deciziile. Pe viitor o să încerc să fiu mai de ajutor.

— Mi-ar plăcea.

— Pot să încep acum? Minunat. Am decis că n-o să te măriţi cu Sir Robert. Isobel scutură din cap, cu ochii ei albaştri plini de uimire. Nu te-am mai văzut niciodată atât de supărată.

— N-am mai fost niciodată atât de supărată. Adelaide expiră prelung. L-aş fi împuşcat, Isobel, şi ăsta e adevărul…

— Nu, nu l-ai fi împuşcat.

Ea se încruntă, uşor ofensată.

— Ba sigur că aş fi făcut-o…

— Pistolul nu e încărcat.

— *Poftim?* Adelaide smulse pistolul de la ea, îl verifică şi constată că nu avea nici glonţ, nici pulbere. Ştiai asta când mi l-ai dat?

Isobel scutură din cap.

— Nu m-am gândit la asta. Am uitat că l-am descărcat când…

— M-am gândit să-l vând, continuă Adelaide în locul ei, aducându-şi aminte. Îngrijorată că două femei care locuiau singure puteau să aibă nevoie de protecţie, se răzgândise şi vânduse, în schimb, cerceii cu smarald ai mamei – ultima bijuterie de la ea. Ce ne făceam dacă insistam?

Isobel schiţă un zâmbet plin de speranţă.

— Îl loveam tare?

Adelaide pufni.

— Ai încercat asta.

— Ba nu. Adică… n-am lovit atât de tare pe cât aş fi

putut. Am vrut, dar m-am panicat şi…

— L-ai lovit destul de tare. M-ai salvat. Îţi mulţumesc.

Isobel ridică din umeri parcă uşor ruşinată.

— Ce-o să faci acum? Nici măcar unui baron nu i se permite să atace o femeie în propria casă.

A nu-i permite şi a suporta consecinţele erau două lucruri diferite. Putea să se ducă la autorităţi, să depună o plângere, dar n-ar fi ieşit decât un proces public în care câţiva martori ar fi spus că Sir Robert era cel mai onorabil dintre baroni, iar ea o femeie de rând care fusese prinsă cu un infractor la o petrecere la conac.

Conştientă că lipsa vreunei acţiuni avea să o frustreze pe Isobel, Adelaide ocoli întrebarea.

— O să mă gândesc. Pentru moment…

Se opri când auzi bocănitul lui George, care cobora scările.

Cu o înjurătură înăbuşită, Adelaide se ridică în picioare şi se îndreptă valvârtej spre holul principal. Îl găsi pe George trecut de sfertul scărilor.

Până la urmă, nu adormise? Îl trezise gălăgia? Văzuse… cu siguranţă nu. Cu siguranţă, şi-ar fi făcut simţită prezenţa până atunci. Şi nu părea supărat sau speriat. Părea fascinat, ochii lui albaştri studiau cu atenţie mobila distrusă din încăpere.

— Rău. Aşa nu, nu.

În spatele ei, Isobel râse uşor.

— Din înţelepciunea copiilor.

Adelaide urcă treptele, îl luă în braţe şi îl strânse la piept. Prezenţa lui, caldă şi relaxată după somn, potoli o mie de nervi încordaţi la maximum.

George îşi arcui gura în jos, ridică mână şi îi atinse obrazul.

— Buba?

— Una mică, dragoste. Îşi ascunse tresărirea când o atinse şi îi sărută vârful degeţelului. Nu doare.

— Căzut?

— Putem să spunem şi asta. Zâmbi uşor la lipsa lui de

reacţie şi îl coborî la parter. Da, am căzut. Dar s-a terminat şi acum o să beau nişte ceai şi tu nişte lapte şi…

O bătaie puternică în uşă aproape că o sperie de moarte. George chicoti la tresărirea ei, iar Isobel aruncă o privire printre draperiile de la fereastră.

— E un străin. Cred. Îmi pare uşor cunoscut. Isobel îşi încordă maxilarul. Cred că l-am văzut prin sat o dată sau de două ori.

Atâta vreme cât nu era Sir Robert, lui Adelaide nu îi păsa cine era sau cum de îl văzuse Isobel.

— Te rog să-i spui să plece, Isobel.

— Da, bineînţeles. Isobel se grăbi spre uşă şi o deschise pe jumătate ca să nu îl lase să vadă înăuntru. Bună ziua, domnule. Pot să…

— Toate bune, domnişoară?

Isobel tresări vizibil când auzi întrebarea.

— Hmm… Da… da, totul e perfect. Sunt sigură că nu ştiu de ce…

Se opri brusc când bărbatul întinse mâna, îi îndepărtă cu blândeţe capul din calea lui şi îi aruncă iute o privire lui Adelaide.

Isobel îi împinse mâna într-o parte.

— Să nu vă fie cu supărare.

— Desigur. Am avut impresia că nenorocitul părea cam şifonat. Vă cer iertare, domnişoară. După aceea, se răsuci pe călcâie şi plecă pe potecă.

— Domnule? Domnule! Isobel aruncă o privire uluită peste umăr. Nu răspunde. Îşi întoarse privirea spre bărbat. Domnule! N-o să se întoarcă… acum a dispărut de pe drum… direct în pădure. Cine n-ai… Se întoarse şi se uită repede la George. Ce Dumnezeu a fost asta?

Adelaide începu să scuture din cap, apoi se opri când capul ei protestă împotriva mişcării.

— Nu ştiu, poate că trecea pe aici şi… Nu ştiu. Ţi-a făcut vreun rău?

— Nu, nicidecum. Dar de ce să se uite şi, după aceea, să plece valvârtej?

— Nu ştiu, repetă Adelaide.

Şi la drept vorbind, nici nu prea îi păsa. În comparaţie cu ce se întâmplase în restul zilei, smintiţii care veneau să bată la uşă păreau neimportanţi.

— Ne facem griji dacă se va întâmpla ceva. Îl mută pe George pe celălalt şold când el îi lovi în joacă obrazul. Avem treburi mai urgente în clipa asta.

Bucăţile de lemn şi cioburile trebuiau curăţate ca George să nu se taie în ele. Avea nevoie de o cârpă rece pentru obrazul ei. Şi cineva trebuia să se ducă la oraş după gloanţe şi praf de puşcă.

Capitolul 14

Curăţarea salonului era o treabă simplă – dădeai puţin cu mătura, făceai un drum în pod ca să pui bine tabloul stricat şi gata.

Liniştea sufletească nu se rezolva la fel de uşor. Peste noapte, obrazul lui Adelaide deveni din roşu şi umflat roşu, negru, violaceu şi umflat şi, de fiecare dată când îşi surprinse imaginea în oglindă a doua zi, fu bântuită de întrebări şi gânduri despre ce s-ar fi putut întâmpla.

Dacă nu s-ar fi dus la petrecerea doamnei Cress? S-ar fi măritat cu Sir Robert fără să aibă nicio bănuială despre adevărata lui fire. Ce fel de viaţă ar fi avut George?

Adelaide ar fi adus un monstru în lumea lui. Aproape că îl invitase definitiv în viaţa lor. Era o greşeală de neiertat.

În ciuda lipsei totale de interes a lui George faţă de buba ei şi de ce se întâmpla în jur, simţi o dorinţă nebună să îl răsfeţe. Ajunse să îi ceară lui Isobel să ia pentru el o tartă cu căpşuni atunci când sora ei se duse în oraş ca să cumpere gloanţe şi praf de puşcă. Era o rară desfătare în gospodăria lor zbuciumată.

Adelaide i-o dădu în sufragerie când lumina după-

amiezii târzii se strecura printre perdele. Şi, încântată peste măsură, privi cum copilul făcu ochii mari şi degeţelele lui grăsune se prinseră în jurul prăjiturii.

— Biscuit!

— Nu, nu este un biscuit, scumpule. Este o tartă. Spui după mine? Tartă.

— Biscuit!

Nu avea forţa să se certe cu el.

— Da, bine. Bucură-te de… prăjiturică ta.

Isobel se apropie de ea.

— N-ar trebui să te simţi vinovată pentru greşeala pe care ai fi putut s-o faci.

— Nu e vinovăţie, minţi ea. Petrecem. Balaurul a fost ucis. Domniţa a ieşit învingătoare.

Isobel se întoarse şi îi zâmbi larg lui George.

— E un adevărat festin, nu?

— Biscuit!

— Aşa! exclamă Isobel. Îşi întoarse capul când auzi tropot de copite. Se pare că avem musafiri la festinul nostru.

Adelaide gemu şi apucă mâna liberă a lui George, apoi îl duse în salon. O zi, se gândi ea, de ce nu putea să aibă o singură zi fără musafiri? După ce fratele ei fusese eliberat din închisoare, prietenii lui de demult roiseră ca albinele. Înainte trecuseră săptămâni, luni fără vreun musafir. Dar deodată, toată lumea în Scoţia avusese ceva de vorbit cu familia Ward.

Isobel dădu perdeaua la o parte.

— E domnul Brice. Credeam c-ai zis că a plecat la Edinburgh.

— Aşa am zis. Plecase.

— Ei bine, iată că e aici, sublinie Isobel – degeaba, după părerea lui Adelaide – şi se îndreptă spre uşă. O deschise înainte ca domnul Brice să aibă timp să bată şi îl întâmpină cu un zâmbet larg. Domnule Brice, ce plăcere să vă văd!

Connor intră, şi Adelaide recunoscu în sinea ei – chiar

dacă îşi dorea să fi avut o zi de singurătate – că nu era chiar aşa îngrozitor să îl vadă.

Hainele lui erau pline de praf şi şifonate de pe drum, părul des şi blond era răvăşit de vânt. Arăta de parcă străbătuse în goana calului jumătate de Scoţie. I se potrivea, se gândi Adelaide. Urmele sălbăticiei ar fi arătat anapoda la alţi oameni, dar lui Connor Brice i se potriveau.

Făcu o plecăciune scurtă şi nerăbdătoare din cap către Isobel.

— Domnişoară Ward. Unde este so… Se opri brusc atunci când dădu cu ochii de Adelaide.

Speriat de străini, George se ascunse după fustele ei şi se prinse cu o mână de piciorul lui Adelaide. Fu singura mişcare făcută în cameră, iar Adelaide se îndoi că fusese remarcată de Connor. Privirea lui era aţintită spre obrazul ei învineţit.

Urmă o tăcere încordată şi tensiunea din aer deveni o entitate care prinse viaţă în încăpere în timp ce ea aşteptă reacţia lui. Dar Connor nu spuse nimic. Nu era nevoie, căci flăcările mistuitoare din ochii lui spuneau mii de cuvinte.

Adelaide se strădui să găsească o modalitate prin care să domolească tensiunea crescândă.

— Te-ai întors mai devreme, observă ea şi i se păru că vorbise neobişnuit de tare. Ai avut probleme?

Connor nu răspunse imediat. Privirea lui alunecă uşor de la obraz la ochiul ei.

— Am putea să spunem şi asta.

— Da, ei bine…

Adelaide simţi cum George se foieşte în spatele ei ca să tragă cu ochiul la musafir. Privirea lui Connor se mută iute spre fustele ei, şi atitudinea lui suferi o modificare incredibilă. Încruntătura de pe frunte dispăru, expresia de pe chipul lui se îmblânzi când intră în salon şi – spre uimirea ei – îngenunche.

— Ce se ascunde după fustele tale e un copilaş, domnişoară Ward?

George ieşi din ascunzătoare şi se încruntă.

— Nu! Nu copilaş!

— Da, văd asta acum.

— Domnule Brice, nepotul meu, George Ward.

Cu rezerva de curaj epuizată, George se lipi de fusta ei şi strânse atât de tare din prăjiturică lui că urme groase de căpşuni i se prelinseră printre degete.

— Ai grijă cum te porţi, Georgie, îl dojeni ea.

Cum spusele ei nu primiră niciun răspuns, Adelaide îl înghionti uşor înainte.

Spre surprinderea ei, George îi aruncă o privire răzvrătită, apoi se întoarse spre Connor. Umerii rotunjori se ridicară şi coborâră într-un oftat adânc înainte să întindă mâna şi să îi ofere prăjiturică lui Connor. Degetele lui se deschiseră din jurul rămăşiţelor şi rosti cu voce tare:

— Împart.

Aceea fu cea mai şovăitoare invitaţie la care Adelaide avusese ocazia să fie martoră. Primul ei impuls fu să râdă şi să îl asigure pe George că împărţitul nu făcea parte din bunele maniere la care se referise ea, dar curiozitatea o făcu să păstreze tăcerea. Voia să vadă ce avea de gând Connor să facă.

Spre meritul lui, Connor clipi o singură dată la tarta strivită din faţa lui, dar altfel rămase nepăsător în faţa unui cadou atât de înspăimântător.

— Eşti… foarte generos. Clipi din nou, apoi îşi îndreptă privirea spre chipul lui George. Dar poate, în schimbul prăjiturii, poţi să o duci pentru o clipă pe mătuşa Isobel afară. Să zicem că e o favoare între bărbaţi.

George coborî mâna, îi aruncă lui Adelaide o privire confuză peste umăr, apoi se întoarse la loc şi spuse:

— Mazăre.

Connor deschise gura… apoi o închise.

— Eram sigur c-o să meargă. Se ridică şi îl studie atent pe copilul din faţa lui. Ce înseamnă „mazăre”?

Râsul lui Adelaide se suprapuse peste râsul lui Isobel. Adelaide nu era în stare să spună de ce uluirea lui Connor i se păru atât de duioasă. În vreme ce cugetă la motiv, Isobel

traversă încăperea şi îl luă pe George în braţe.

— Înseamnă că îi place mazărea. Mai lăsaţi-l câţiva ani, domnule Brice, şi linguşirea dumneavoastră are să-l facă să vă mănânce din palmă. Hai, piticule. Mergem în grădină să vedem ce creaturi găsim pe acolo?

— Gândăcei! George se prinse cu un braţ de gâtul Lui Isobel şi îşi îndesă în gură o bucată bună de prăjitură.

Adelaide zâmbi la imaginea drăgălaşă, chiar dacă murdară, pe care sora şi nepotul ei le-o oferiră în vreme ce se îndreptau spre aventura lor.

— Experienţa ta cu copii mici e limitată, observ, îi spuse lui Connor. Şi totuşi, se chinuise mai tare în două minute decât Sir Robert în şase luni. Era foarte promiţător. Se aplecă să cureţe firimiturile lipicioase de pe fusta ei. Este puţin timid. Cred că nu e obişnuit să vadă străini în casă. Şi are nevoie de o dădacă bună. Mă tem că…

— Uită-te la mine.

Constrânsă de tonul grav şi furios al glasului lui Connor, Adelaide se încordă şi îşi ţinu respiraţia. Nu mai exista nici urmă de uluire, nimic din căldura pe care i-o arătase lui George. Îşi ridică mâna şi trasă cu degetele linia maxilarului ei, chiar sub vânătaie. Nu era sigură ce o mişcă mai tare, tandreţea extraordinară a atingerii lui sau violenţa clocotitoare din privirea lui.

— Deci, e adevărat, şopti el şi îşi lăsă mâna în jos.

— Eu… sunt bine. S-a terminat. Căută să schimbe subiectul. Nu mi-ai spus de ce te-ai întors mai devreme.

— Credeai că rămân plecat după ce aud de asta?

— Ai auzit… din *Edinburgh?* Doamne sfinte, lumea chiar trebuie să fie avidă după bârfe…

— N-am ajuns la Edinburgh. Am primit vestea pe drum. I-am pus pe oamenii mei să fie cu ochii pe tine.

— Oh! I se păru foarte înduioşător că fusese atât de îngrijorat, încât să ceară să fie supravegheată. Păi, dacă ai ştiut că e adevărat, de ce ai venit să verifici?

— Îmi place să cunosc cu certitudine toate detaliile înainte să împuşc un om.

Apoi, se întoarse pur şi simplu şi se îndreptă spre uşă.

— Poftim? Adelaide clipi de două ori la spatele lui şi dădu să intervină. Nu! Pentru numele Domnului, nu iar asta.

Se duse după el, îl prinse de braţ şi îl trase. Connor nu o îndepărtă, dar nici nu se opri, ci o trase pur şi simplu după el.

— Connor, opreşte-te! Te rog! Fii raţional!

— Nu.

— Adu-ţi aminte de nevoia ta de răzbunare. Îl trase de braţ. Un singur foc şi s-a terminat? Ce fel de răzbunare mai e şi asta?

— Rapidă.

— Dar nu e ce-ai pus la cale. Nu îi povestise niciodată planurile lui, aşa că habar nu avea dacă era adevărat, dar i se păru logic că, dacă intenţia lui ar fi fost o moarte rapidă, Sir Robert ar fi fost mort până acum.

— Planurile se schimbă.

Disperată, îi sări în faţă.

— Accept să mă mărit cu tine dacă încetezi cu asta…

Connor se opri în pragul uşii şi coborî încruntat privirea spre ea.

— Trebuie să te măriţi cu mine. N-ai de ales.

— Ba da. Mai sunt şi alţi bărbaţi pe lume, în afară de tine şi de Sir Robert.

Ce păcat că nu cunoştea niciunul.

— Ţi-am distrus reputaţia.

Adelaide simţi o deschidere din partea lui şi înfipse un deget în pieptul lui.

— Da. Da, aşa ai făcut. Şi dacă te duelezi acum cu Sir Robert şi ratezi, iar el nu, eu o să… Glasul i se stinse, uluită de ce fu cât pe ce să spună.

„Eu o să rămân singură”. Dar nu avea niciun sens. Îi avea pe Isobel, pe George şi pe Wolfgang, dacă era să extindă definiţia companiei.

— O să ce? o îmboldi Connor.

— O… să… rămân fără un soţ bogat, spuse ea repede.

— Cât de înduioşător, răspunse el pe un ton sec şi o dădu uşor într-o parte. Eu nu ratez.

Sări din nou în faţa lui şi îşi apăsă ferm mâna pe pieptul lui.

— Atunci o să sfârşeşti la spânzurătoare sau o să fii obligat să fugi din ţară, iar eu tot fără un soţ bogat rămân. Îmi eşti dator cu un soţ bogat.

Buzele lui Connor se subţiară într-o linie. Privi spre uşă, la ea, apoi din nou la uşă. Adelaide putea să simtă cum trupul îi tremura de frustrare, asemenea unui arc care, întins la maximum, era uşor ciupit. Cu sufletul la gură, Adelaide aşteptă să vadă dacă un bărbat aparent coerent şi cu siguranţă încăpăţânat putea să fie convins de un argument atât de ridicol. Chiar îi datora un soţ bogat.

— Bine, se înduplecă în cele din urmă Connor. Îşi întoarse privirea spre chipul ei şi o păstră acolo. N-o să-l provoc la duel. N-o să-l ucid.

— Slavă cerului! Adelaide îşi coborî mâna.

El îşi ridică mâna şi o aşeză pe faţa ei.

— N-o să fac niciodată asta, spuse el morocănos. Ridică privirea de la obraz şi se uită fix în ochii ei. N-aş ridica niciodată mâna la tine.

Adelaide nu spuse nimic. Cuvintele îi veneau uşor lui Connor, schimbările de dispoziţie erau rapide. Dar nu încăpea îndoială că vorbea foarte serios în clipa aceea, iar ea îl credea… pentru moment. Nu îi era teamă nici de el, nici de caracterul lui. Nu se simţise ameninţată nici măcar o dată în preajma lui. Dar încrederea în promisiunile lui era limitată. Numai timpul avea să spună dacă judecase greşit încă una din trăsăturile lui de caracter.

Adelaide încuviinţă din cap, dar pentru ca el să nu creadă că ea începuse din nou să accepte orbeşte tot ce scotea pe gură, adăugă:

— Dacă ai face-o, ar fi o singură dată.

El nu fu încântat de răspuns. Coborî mâna şi se încruntă la ea.

— O să mă crezi.

Nu prezicea viitorul, îşi dădu ea seama. Emitea un ordin. Trebuia să îl creadă acum. Era atât de incredibil de absurd, încât Adelaide izbucni în râs.

Connor nu păru absolut deloc amuzat.

— Nu e nimic de râs.

— Ba da, îl asigură ea. Sigur că este.

Cât era de tipic pentru un bărbat să presupună că putea să ceară încrederea unei femei. Cât era de tipic să se supere când femeia refuza să coopereze.

— Adelaide…

— O, încetează să te mai încrunţi.

Râsul i se stinse şi fu cât pe ce să continue cu o muştruluială sănătoasă.

„O să mă crezi…” Sincer. Dar era prea obosită ca să se certe, ca să se înfurie. Avea să îşi petreacă viaţa întreagă alături de bărbatul acesta. Putea să o petreacă adunând resentimente, căutând nod în papură la tot ce spunea şi făcea şi punând la cale răzbunarea pentru ce se întâmplase la petrecerea de la conac sau putea să facă un efort să fie civilizată… şi, poate, să comploteze atunci când el nu era prin preajmă.

— De fapt, chiar te cred.

*

„Chiar te cred”.

Nodul încordat dintre umerii lui Connor se destinse, dar nu reuşi să dispară cu totul. Nu îşi făcea griji că Adelaide nu era sigură de el într-un sens mai larg. Puţin timp şi nişte manevre abile aveau să rezolve problema. Dar ideea că putea să îi fie fizic frică de el, că îl bănuia capabil să lovească la mânie o femeie, era de nesuportat.

Nu ridicase niciodată mâna la o femeie. Niciodată. O, îşi dorise. Mai întâi, cu amanta din pensiunea din Boston care îi luase chiria pentru care îşi riscase viaţa şi integritatea şi îl aruncase în stradă, apoi neastâmpărata care îi furase pâinea pe care o cumpărase cu banii de pe o

zi, câştigaţi onest şi din greu. Dumnezeu îi era martor că avusese posibilitatea să se răzbune cu puterea pumnului pentru ambele jigniri. Nu le atinsese nici cu un deget. Avea să se ducă naibii înainte să apuce să o atingă numai şi cu un deget pe Adelaide.

Urmări cu privirea vânătaia urâtă de pe obrazul ei.

Avea să se ducă naibii dacă nu îl lua la pumni pe Sir Robert.

Mânia era o flacără puternică înăuntrul lui, îi ardea pielea şi amenința să îi mistuie stăpânirea de sine. O domoli printr-o voință acerbă şi lăsă mânia să fiarbă înăbuşit în el. Mai târziu, avea să o lase să se dezlănţuie, şi atunci Sir Robert, nu Adelaide, va suferi de pe urma arsurilor.

Se strădui să vorbească pe un ton liniştit:

— N-aş fi crezut că Sir Robert te va ajuta atât de uşor să te decizi în favoarea mea.

— Nu m-am decis din cauza asta. Asta s-a întâmplat pentru ce am decis.

— Ce ai decis? La auzul spuselor ei se simţi cuprins de o plăcere ridicol de mare. Să îndrăznesc să întreb de ce?

Adelaide se uită din nou la el şi îi oferi un zâmbet adorabil şi ştrengăresc.

— Cele cincisprezece mii de lire.

— Normal.

Nu o crezu. Nu se îndoia că avea să se mărite cu el pentru bani, dar nu îl alesese pe el pentru bani. Venitul lui Sir Robert era suficient ca să îşi vadă familia aranjată comod şi s-ar fi mulţumit să accepte dacă i-ar fi fost oferit de bărbatul potrivit.

La naiba, îi plăcea să creadă că îl considerase bărbatul mai potrivit chiar înainte ca Sir Robert să îşi dea arama pe faţă. Dar să ştie el şi să audă asta de la ea nu erau aceleaşi lucruri.

Era ridicol să aibă nevoie de confirmarea ei. *El* ştia deja, nu? Clar, şi ea ştia. Nu era niciun motiv pentru ca lucrul evident să fie spus. Şi totuşi, nu putu să nu ceară să

le audă.

— Mi-ar plăcea adevărul, Adelaide. Dacă ai putea să îl rosteşti.

Capitolul 15

Adelaide se gândi la cererea lui Connor şi la felul în care o exprimase. Era o nouă umbră de şovăială în glasul lui, ceva ce nu mai auzise până atunci la el. Dacă nu ar fi ştiut mai bine, ar fi numit-o nesiguranţă. Ştia mai bine. Bărbaţii precum Connor nu erau niciodată nesiguri de ei. Erau încrezători prin definiţie.

Era tentată să insiste pe cele cincisprezece de mii de lire, dar, dorindu-şi să înceapă noua lor viaţă într-o notă mai pozitivă, hotărî să arate puţină sinceritate.

— Te-am ales pentru că mi-ai spus că… Se opri şi îşi măsură cuvintele. Mai că îi mărturisi că îl alesese pentru că îi zisese adevărul. Mi-ai spus *mai multe* adevăruri decât Sir Robert. Ai spus că m-ai remarcat înainte să ştii că baronul îmi făcea curte. Ea încuviinţă din cap. Acela a fost adevărul.

Nu era singurul motiv, nici măcar cel dintâi, dar era cel care cântărea cel mai mult în clipa aceea. După ce îşi revenise în urma accesului de furie din ziua precedentă, privise dincolo de încurcătura de minciuni şi se agăţase de acel unic adevăr.

Connor o dorise, doar pentru că era ea. Desigur, doar până ce avea să găsească alte motive pentru care să o dorească şi era cu greu de iertat faptul că se jucase în asemenea hal cu reputaţia ei. Dar totuşi… O dorise şi asta însemna ceva.

— M-ai crezut.

Connor nu păru chiar uimit, dar reacţia lui îi trăda clar

surprinderea.

Doamne sfinte, fusese nesigur. Buzele ei se arcuiră amuzate.

— Da.

— Şi crezi că mi-a furat averea şi m-a vândut pe o navă când eram doar un băiat? întrebă el, cu o notă de nerăbdare în glas.

Adelaide îşi aminti de mânia şi violenţa din ochii lui Sir Robert.

— Se poate.

— Şi că m-a băgat în închisoare şi că mi-a luat o parte din avere când m-am întors?

— Da, desigur. Pe acelea le crezuse de la bun început.

Acum nu mai părea decât înfumurat.

— Şi că, de fapt, te-am salvat?

Atât cât putea un domn să salveze o doamnă dintr-o clădire în flăcări, *după ce* chiar el îi dăduse foc. Deschise gura ca să îi spună de planul de răzbunare al lui Sir Robert, dar se răzgândi în ultima clipă. Poate Connor o remarcase mai întâi, dar nu era de la sine înţeles că se gândise la căsătorie de la bun început. Avea oferta lui să mai rămână valabilă dacă afla că lui Sir Robert nu îi păsase niciodată cu adevărat de ea? Voia să creadă că da. Voia să creadă că avea el să îşi păstreze promisiunea. Dar nu putea să fie sigură.

— Ai propus o alternativă solidă, îi răspunse.

— O afirmaţie ambiguă, dar o accept.

— Frumos din partea ta.

El nu zâmbi aşa cum speră Adelaide. Privirea îi era fermă şi intensă, vocea, blândă şi calmă.

— Vei fi doamna Brice. Nu vei regreta.

Iar Adelaide nu reuşi, nici în ruptul capului, să îşi dea seama dacă îi făcea o promisiune sau dacă emitea un ordin. Dădu din cap, căci se gândi că era răspunsul potrivit în ambele cazuri.

— N-o să-l mai vezi niciodată, spuse Connor.

Ea încuviinţă şi mai entuziasmată din cap, fără să îi

pese dacă era o promisiune sau un ordin, atâta vreme cât spusele lui erau adevărate.

Connor îi prinse tandru bărbia şi o sărută uşor pe buze.

— Pe mâine, murmură el. Apoi, lăsă mâna în jos, se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre uşă.

— Da… Mai aveau multe de discutat – trebuiau puse la punct mai multe detalii şi negocieri. Mai era chestiunea aceea teribilă despre *de câte ori pe zi.* Unde te duci?

Îi aruncă o privire tăioasă peste umăr.

— Să nu îl ucid pe Sir Robert.

*

Un om putea să fie ucis în câteva moduri. Braţele şi picioarele puteau să-i fie rupte sau chiar tăiate. Un corp putea să trăiască fără niciun membru. Un corp putea să trăiască fără mai multe lucruri – ochi, nas, urechi şi limbă.

Connor nu indusese mutilarea în planurile iniţiale despre cum avea să îl facă pe Sir Robert să plătească. Dar era un bărbat flexibil, şi lista lui rămânea întotdeauna deschisă.

Cu o încântare sinistră, îşi continuă lista şi alese cu atenţie fiecare pedeapsă înspăimântătoare. Îşi ţinea astfel mintea ocupată, câtă vreme aştepta pe aleea întunecată dintre taverna din Banfries şi grajduri. Îi trebuia ceva care să îi distragă atenţia de la ideea că Sir Robert ridicase mâna la Adelaide, iar imaginea în care îi rupea gâtul lui Sir Robert aproape că dădu rezultate. Aproape.

Mânia pe care o ascunsese cu grijă de Adelaide izbucni în clipa în care ieşise pe uşa casei ei.

Nemernicul îşi folosise pumnul. *Pumnul!*

Deci, mai întâi mâinile. Avea să îi rupă degetele unul câte unul. Apoi, limba. Un preţ potrivit pentru minciunile care ieşiseră pe gura lui Sir Robert. Apoi…

Îşi întoarse capul când auzi uşa de la tavernă deschizându-se şi lăsând să se reverse afară hohote de râs.

Dădu lista cu totul uitării când Sir Robert şi însoţitorul lui îşi făcură apariţia pe alee. Connor uită de toate, mai puţin de furie. Fu cuprins de o dorinţă nebună de a sări la el, dar aşteptă, lăsă ca mânia să crească înăuntrul lui până ce bărbaţii fură înghiţi de întunericul aleii. Apoi, ieşi din umbră şi ajunse la prada lui din trei paşi hotărâţi.

Îi lăsă Sir Robert timp să se apere – în orice caz, îl lăsă să încerce – dar omul rămase acolo, nemişcat şi numai ochii lui se făcură mari.

Ochii aceia se închiseră brusc atunci când pumnul lui Connor intră în contact cu carnea. Connor găsi mulţumirea în zvâcnirea pe care o simţi în mâna lui. Regăsi o satisfacţie şi mai mare atunci când auzi geamătul de durere al lui Sir Robert şi când îl văzu lăsându-se pe spate înspre perete.

Degetele i se agăţară de cărămizi ca să se proptească. Reuşi să se ţină oarecum drept şi se prăbuşi peste o grămadă de gunoaie chiar în mijlocul aleii. Se întoarse pe loc, cu chipul năpădit de frică, de mânie şi de sânge de la dintele lipsă.

— Ajută-mă, prostule! urlă la omul lui.

Connor îl opri pe bărbat cu un semn scurt din cap şi cu o simplă fluturare a mâinii.

Când văzu că însoţitorul lui se retrase, cu mâinile în sus, Sir Robert scoase un pumnal de sub haină şi, cu un urlet furios, se năpusti spre Connor. Desenă cu braţul un arc amplu. Connor reuşi cu mare uşurinţă să pareze atacul, să arunce pumnalul pe jos şi să îi mai dea o lovitură. Reuşi cu aceeaşi uşurinţă să se apere din calea pumnului fluturat de Sir Robert şi să îşi lovească adversarul chiar în stomac.

Când Sir Robert scoase un gâfâit ascuţit şi se strâmbă de durere, Connor îl strânse de gât şi îl ridică din nou în picioare. Nu era nicio plăcere să loveşti ceafa unui bărbat. Dar găsi o oarecare plăcere când următoarea lovitură îi rupse nasul lui Sir Robert.

Sir Robert se chirci la pământ plin de sânge şi răsuflând întretăiat.

Connor îşi stăpâni impulsul de a-l bate până l-ar fi

implorat să se oprească… sau până ce imaginea vânătăii lui Adelaide i-ar fi dispărut din minte. Oricare dintre cele două.

În schimb, lovi pumnalul şi îl împinse pe caldarâm spre genunchiul lui Sir Robert.

— Vrei să mai încerci? îl luă el peste picior.

Spera ca Sir Robert să prindă momeala. Nimic nu i-ar fi provocat o plăcere mai mare decât încălcarea propriei promisiuni.

Sir Robert încetă să mai geamă. Degetele i se înfăşurară în jurul cuţitului şi se chinui să se ridice în genunchi.

— O să fii spânzurat pentru asta, îi spuse el tăios.

— Nu se spânzură oameni de rând dacă se iau la încăierare cu cei ca tine, ci doar dacă îi omoară pe cei ca tine. Iar eu n-am pus o mână pe tine. Connor se prefăcu a scutura praful de pe haină. De fapt, mi-am petrecut noaptea acasă, la un coniac.

— Am un martor, se răsti Sir Robert.

— Serios? Connor scoase o liră din buzunar şi i-o azvârli omului lui Sir Robert. Ce-ai văzut aici?

Graham Sefton prinse moneda din zbor. Se uită atent la ea, încruntându-se.

— Nu e în regulă ca un om să vă spună ce ştie pentru un sfanţ. Ar trebui să spună adevărul spre binele lui. Îi aruncă moneda înapoi lui Connor. Şi vă spun că n-a fost drept cum tâlharii s-au năpustit la stăpânul meu. Erau doi, iar cel mai în vârstă era o brută de om. Cu cel puţin zece ani mai mare.

— Tu… voi doi… Sir Robert se uită lung la Graham, iar pielea i se făcu aproape la fel de roşie ca sângele de pe gură şi din bărbie. Canalie trădătoare! Trebuia să îmi fi dat seama înainte să angajez unul de teapa ta!

— Da, încuviinţă încântat Graham cu un semn din cap. Trebuia. Aş fi putut s-o şterg cu aurul dumneavoastră. Sau să vă tai beregata în somn… înclină capul. Drept să spun, m-am gândit să le fac pe amândouă.

— Beregata e a mea, spuse Connor cu blândeţe. Pe

logodnica mea şi-a pus mâinile.

— Domnişoara Ward? Sir Robert lăsă capul pe spate şi scoase un râs scurt şi neplăcut. Despre asta e vorba? *Domnişoara Ward.* O, Iisuse, este nemaipomenit! Crezi c-ai câştigat. Crezi că mi-ai dat o lovitură teribilă, dar n-ai reuşit *decât* să-ţi prinzi un laţ în jurul gâtului.

Îşi şterse sângele de la nas cu podul palmei şi izbuti să se ridice în picioare.

— N-am vrut-o niciodată pe căţeaua aia. Nu m-aş fi uitat de două ori la ea dacă nu erai tu. Sărmanul domn Brice, cârâi el pe un ton cântat. Acuzat pe nedrept. Închis fără motiv. Menit să îşi petreacă fiecare duminică privind, încercând să arunce măcar o privire la frumoasa lui domniţă. *Dumnezeule.* Atât de tragic. Atât de *romantic.* Buzele, care i se inflamaseră rapid, se arcuiră într-un zâmbet sinistru. A fost o plăcere să ţi-o fur chiar de sub nas.

Connor avu grijă să nu reacţioneze în vreun fel. Voia să creadă că Sir Robert vorbea din orgoliu rănit şi ciudă, dar nu reuşi.

Tunete şi fulgere! El era responsabil că Adelaide îi atrăsese atenţia lui Sir Robert.

— Şi a fost o plăcere şi mai mare să văd cum nu-ţi iese, i-o întoarse Connor cu un calm prefăcut.

— Am să pun mâna pe ea! Vocea lui Sir Robert deveni mai ascuţită şi mai sacadată. Umorul dispăru din ochii lui. Am să pun mâna pe ea când se va plictisi de tine. Când o va arde sufletul să aibă un bărbat, nu un bastard. Şi o să ştii. O să *ştii* cum e!

— Cum e ce?

— Să fii ignorat! Era pe punctul să urle, vocea îi era încordată şi aspră. Să fii pe locul doi! Să ţi se distrugă viaţa – trase adânc aer în piept, apoi se linişti vizibil. Aţinti lama spre Connor – din cauza unei *târfe.*

Connor nu putu să nu simtă ura care se revărsa în valuri dinspre Sir Robert, îi învăluia pielea şi ieşea prin fiecare por. Făcu un pas ameninţător înainte şi scrâşni din dinţi.

— Apropie-te numai la doi metri de domnişoara Ward şi îşi scot inima cu cuţitul ăla.

— Poţi s-o ai, răbufni Sir Robert. Pentru moment.

Apoi, se răsuci pe călcâie şi se îndreptă cu paşi mari spre grajduri.

Connor îl privi îndepărtându-se în vreme ce Graham se apropie de el şi fluieră lung şi încet.

— Ăsta e smintit de-a binelea.

— Nu. Connor îşi frecă maxilarul cu podul palmei. Doar destul de nebun cât să fie periculos.

— Acum o să-şi dea afară toţi slujitorii.

Connor încuviinţă din cap.

— Ştii care sunt de încredere?

— Nu ştiu decât unul sau doi care n-ar fi bucuroşi să-şi găsească altă slujbă.

— Şi-au găsit-o. La Ashbury Hall.

— Tot te însori?

Răspunse fără şovăială:

— Da.

— Eşti un om bun.

Nu era bun în mod special. Era egoist, lacom şi posesiv. Păcat că Sir Robert nu se îndrăgostise de Adelaide. Connor era teribil de furios să ştie că el fusese motivul pentru care fratelui lui o curtase. Dar niciunul dintre acele detalii nu schimba starea de fapt. O dorise pe Adelaide, iar acum era a lui. Avea să fie a lui pentru totdeauna. Era singurul lucru care conta.

Graham pufni şi înălţă capul.

— Connor?

— Hmm…

— Îmi dai lira înapoi?

Capitolul 16

Connor o vizită pe Adelaide în dimineaţa următoare.

Nu menţionă unde anume se dusese cu o seară în urmă, iar Adelaide nu întrebă. În ceea ce o privea, lucrul făcut rămânea făcut. Era mai mult decât pregătită să dea uitării întâmplările neplăcute din ultima săptămână.

Nu însemna că îl ierta pe Sir Robert pentru faptele sale sau că intenţiona să uite umilinţa pe care o suferise din cauza lui Connor. Doar că, pur şi simplu, nu vedea de ce să rămână furioasă, atunci când erau atâtea care să îi ocupe timpul şi mintea.

Planurile de nuntă, de exemplu, necesitau o cantitate exagerată de timp şi energie. O situaţie pe care o puse pe seama încăpăţânării exagerate de care dădea dovadă Connor.

El pleda pentru eficienţa unei fugi în secret. Ea voia să aştepte până ce se făcea anunţul căsătoriei. El sugera un compromis şi cumpărarea unei licenţe speciale. Ei i se părea o risipă de neiertat de bani şi refuză să recunoască de ce voia cu adevărat să aştepte. Nicio mireasă, oricât de pragmatică, nu îşi dorea ca amintirea zilei nunţii să fie stricată de o vânătaie de mărimea comitatului Inverness.

Ca să îi distragă atenţia de la disensiunea lor, începu o alta. Ea voia o ceremonie discretă. El insistă că urma să fie ceva măreţ.

Ea se gândi să poarte o rochie simplă din muselină. El se oferi să plătească pentru o rochie făcută din cea mai fină mătase.

Adelaide îi reaminti că o doamnă nu accepta articole de îmbrăcăminte de la un domn. Nici măcar de la logodnicul ei.

El se oferi să îi dea în avans cele cincisprezece mii de lire ca să îşi cumpere chiar ea rochia.

— Acceptă.

Răspunsul imediat veni de la Isobel, care îl ţinea ocupat pe George cu un băţ pe care îl flutura şi de care era legat un şorţ. De partea cealaltă a mesei din salon, Isobel se uitase cum Connor şi Adelaide se ciondăniseră în ultima jumătate de oră – un spectacol pe care părea să îl şi

savurat.

— Să accept, serios? întrebă Adelaide. Poate chiar ar fi făcut-o dacă i s-ar fi oferit ocazia.

— Da. Isobel se întoarse spre ea cu o scânteie de neastâmpăr şi încântare în ochi. Sunt dispusă să suport consecinţele acestei hotărâri.

— Altruistă fiinţă, murmură Connor cu admiraţie.

— Furnici! George aruncă şorţul şi alergă spre Connor. Furnici! Furnici!

— Nu genul ăla de fiinţe, puştiule. Ia uite ce ţi-am adus. Scoase o batistă curată din buzunar, o puse pe masă şi o desfăcu, apoi îl lăsă pe George să vadă ce se ascundea înăuntru.

— Biscuit! George înşfăcă unul din mâna lui Connor şi îl ridică spre Adelaide ca să îl cerceteze. Biscuit.

— Exact. Turtă dulce, la cum arată. Şi părea că mai avea alţi trei la fel în buzunar. Ea îi zâmbi lui Connor când George se îndreptă cu paşi nesiguri ca să se joace cu un scăunel lângă perete. E foarte drăguţ că te-ai gândit la el.

— Ba chiar deloc. Nu eram sigur dacă îi place turta dulce, dar m-am gândit…

Se opri brusc atunci când George puse scăunelul lângă piciorul său şi, cu biscuitul între dinţi, se chinui să se urce în poala lui Connor.

George se întoarse, îşi sprijini spatele de pieptul lui Connor şi îşi mâncă turta.

Connor încremeni şi se uită prelung la ceafa lui George.

— Hm… este în siguranţă aşa?

Isobel scoase un sunet înăbuşit. Adelaide încercă din răsputeri să afişeze o expresie serioasă.

— Da. Copiii obişnuiesc să stea în poala cuiva şi să iasă nevătămaţi din experienţa asta.

— Sigur… desigur. Nu păru să fie prea convins. Îşi ridică mâinile spre umerii lui George, parcă de teamă ca băiatul să nu se răstoarne pe neaşteptate, apoi păru să se răzgândească. În schimb, apucă marginea mesei şi îl

cuprinse pe George în cercul braţelor lui. Desigur.

Adelaide îşi înăbuşi un hohot de râs, de teamă să nu rupă magia gingaşă a momentului. Partea aceea mai blândă, mai puţin încrezătoare a lui Connor era încă nouă pentru ea. Surprinsese o licărire a ei când o întrebase de adevăratul motiv pentru care îl alesese pe el, dar să îl vadă cu George… acesta era un alt nivel de duioşie.

Nu orice bărbat i-ar fi permis unui copil să i se urce în poală. Majoritatea domnilor pe care îi cunoştea s-ar fi sustras de la o astfel de familiaritate. Puţini ar fi fost atât de fermecaţi sau de puşi în dificultate cu atâta uşurinţă.

Adelaide se întrebă dacă nu exista ceva de salvator în Connor Brice. Ceva care să fie mai de preţ decât promisiunea sumei de cincisprezece mii de lire pe an.

Deşi vizibil amuzată, era clar că Isobel nu lua în calcul posibilitatea ca el să aibă mai mult de o calitate.

— Discutam despre punerea la dispoziţie în avans a fondurilor pentru nuntă?

— Exact. Vei avea nevoie de nişte lucruri până sunt gata hârtiile. Connor şovăi, dădu drumul mesei şi căută iar în buzunar, scoţând de acolo ceea ce Adelaide crezu că era un adevărat munte de bancnote. El se întinse peste George şi le puse pe masă. Cred că două sute de lire sunt de ajuns.

Lui Adelaide nu îi venea să îşi creadă ochilor. Două sute de lire tronau maiestuos pe masa din salonul ei. Cu exact o sută şaptezeci şi trei de lire mai mult decât îi mai rămăsese din economiile ei.

— Doamne sfinte!

— Două sute de lire? Cu o expresie peste măsură de uluită, Isobel înşfăcă o bancnotă de pe masă şi o întoarse. Purtaţi des cu dumneavoastră atâţia bani?

Connor ridică din umeri.

— Mai mult sau mai puţin.

— Oh, o să-mi placă să îmi fiţi cumnat.

Connor râse şi îi făcu cu ochiul, un gest micuţ şi îndrăzneţ care cu siguranţă avea să sporească stima pe care Isobel i-o purta. Sora ei avea un ataşament profund şi

îngrijorător pentru comportamentul îndrăzneţ.

— Acum, dacă am pus totul la punct, spuse Connor şi o privi pe Adelaide. Cred că ne putem permite să ieşim la un picnic.

Adelaide era atât de ocupată să se uite lung la bancnotele de pe masă că abia dacă îl auzi. O, câte lucruri avea să facă ea cu banii aceia! Haine, mâncare decentă, o sumă frumuşică pe care să o pună deoparte în eventualitatea – şi din experienţa ei, era mereu posibilă – unei nenorociri.

— Adelaide?

— Da? Ea ridică privirea spre Connor şi Isobel, care o priveau cu nerăbdare. Un picnic. Da.

Îşi luă privirea de la bani, trecând în revistă cămara şi proviziile, apoi ajunse la concluzia că, dacă el nu avea nimic împotriva pâinii uscate şi terciului, nici nu se punea problema unui picnic.

— Nu ştiu dacă se poate astăzi. Poate poimâine? Când ar fi avut şansa să cheltuiască un pic din cele două sute de lire.

— Mă îndoiesc că tot ce am adus în trăsură o să reziste până poimâine.

— Ai venit cu mâncarea? Ea zâmbi, încântată de mica lui atenţie, în cazul ăsta, îmi va face plăcere să particip.

— Am eu grijă de George, se oferi Isobel şi se ridică de la masă.

La auzul numelui său, George îi aruncă o privire lui Isobel, zâmbi şi se întinse să ia alt biscuit.

Connor se uită îngândurat la creştetul lui.

— Puştiule, crezi că poţi să cobori acum?

George muşcă din biscuitul lui şi nu dădu vreun semn că ar fi auzit măcar, darămite că voia să onoreze rugămintea lui Connor.

Connor se întinse spre umerii lui George aşa cum făcuse şi mai înainte, dar îşi retrase din nou mâinile în ultima clipă.

O privi.

— Ai putea…?

— Să îmi iau boneta şi mănuşile? îl întrerupse ea, lăsând voit impresia că înţelesese greşit. Da, desigur.

Se ridică de la masă înainte ca el să se împotrivească şi se duse în hol, unde lăsă impresia că îşi ia boneta de pe măsuţă şi îşi făcu de lucru cu panglicile. Apoi, se mişcă la fel de subtil mai la stânga pentru a vedea mai bine în salon.

Isobel nu fu deranjată de subterfugiu. Când Connor o privi, ea îi zâmbi pur şi simplu şi clătină din cap.

— Ridicaţi-l şi lăsaţi-l jos, domnule Brice. Nu muşcă… nu mai muşcă.

— Bun.

Connor se uită lung la George, gândindu-se la cea mai bună modalitate de a-l muta pe copil din poala lui, fără să fie nevoit să îl şi ridice.

În cele din urmă, luă de pe masă batista în care se afla ultimul biscuit şi o întinse într-o parte, aşa încât băiatul să nu ajungă la ea.

— Ia uite, puştiule. Connor flutură batista. N-ai mai vrea un biscuit? Hai aici, atunci. Vino să îl iei.

Isobel chicoti. Adelaide dădu ochii peste cap şi renunţă la orice pretenţie de nepăsare.

— George nu este căţel, Connor. N-o să…

George se întoarse pe burtică, alunecă jos de pe Connor şi se îndreptă legănându-se să înşface biscuitul.

— O, pentru numele lui Dumnezeu! încercând să îşi înăbuşe râsul, Adelaide îşi aranjă boneta pe cap. Nu aşa convingi un copil.

— Lui George i s-a părut destul de convingător, sublinie Isobel. Ar trebui să încercăm şi atunci când se agită că nu vrea să îşi poarte hainele de duminică.

— Nu. Adelaide se întoarse spre George, care nu o băgă în seamă din cauza ultimului biscuit. Îţi dai seama ce-ai făcut? Unde ţi-este mândria, tinere?

Connor se ridică şi păru extrem de încântat de sine.

— Nu îţi pierzi mândria dacă refuzi să faci ceva pe degeaba. Băiatul dă dovadă de înţelepciune.

Era un compliment improvizat – şi probabil spus mai mult în apărarea lui decât în apărarea lui George dar, chiar şi aşa, lui Adelaide îl plăcu.

Ea zâmbi şi arătă spre uşă.

— Deci, mergem?

*

Când ieşi pe uşa din faţă, Adelaide observă trei lucruri care se succedară rapid. Mai întâi, era neobişnuit de răcoare afară, o vreme perfectă pentru un picnic. În al doilea rând, că trăsura şi cele patru scaune din interiorul ei erau la fel de noi precum tot ce deţinea Connor, apoi, în cele din urmă – şi cu atât mai remarcabil – doi oameni stăteau în faţă… pe unul dintre ei îl recunoscu.

— Doamne sfinte!

Îl apucă de braţ pe Connor şi îl trase în jos până ce urechea lui ajunse în dreptul ei.

— Ce s-a…?

— Bărbatul acela, îi şopti ea în grabă. Cel din trăsură, de lângă vizitiu. A venit la uşa mea. A venit la uşa mea, apoi a plecat fără să spună niciun cuvânt. În ziua în care Sir Robert a fost aici. A bătut la uşă, s-a uitat înăuntru şi…

— Ah. Da, ştiu.

Ea se trase înapoi şi îl privi cu ochi mari.

— Cum e posibil să…?

Ochii verzi străluciră poznaş în lumina soarelui.

— Ţi-am spus că oamenii mei te păzeau.

— Da, dar… chiar ai vorbit serios? Îi lăsă braţul şi se uită peste umăr la locul din care ea şi Isobel îl priviseră pe bărbat dispărând în pădure. Chiar ne păzea?

— Calmează-te, micuţo. Connor râse şi o însoţi spre trăsură. Graham păzea casa şi împrejurimile, fără să tragă cu ochiul pe geam. Se uită la obrazul ei învineţit şi trăsăturile i se schimonosiră de furie. Ar fi trebuit să îl las să tragă cu…

— Nu, îl întrerupse ea cu o privire severă. Cu

siguranţă că nu.

Se aşează pe banchetă şi se opri o clipă ca să cerceteze din priviri interiorul trăsurii, confecţionat din piele moale şi lemn bogat ornamentat. Nu se cuvenea să călătorească într-o trăsură închisă, dar nu îi mai păsa. În câteva săptămâni, aveau să fie căsătoriţi şi oricum era puţin probabil să o vadă cineva.

Connor se aşează pe bancheta din faţa ei şi bătu uşor în acoperişul trăsurii, care se urni din loc cu o smucitură uşoară.

— Eşti supărată? întrebă Connor.

Nu părea îngrijorat de gândul acela, ci pur şi simplu curios.

— Nu, nu sunt supărată. Se gândi puţin. Sunt puţin tulburată. Chiar era nevoie să laşi un om, pe omul acela, să umble prin pădurile mele?

— Da.

Adelaide privi afară pe fereastră şi un gând tulburător îi trecu prin minte.

— Mai sunt oameni care umblă prin pădurile mele?

— În prezent, niciunul.

Acesta nu era un răspuns complet.

— Ai încredere în el? În acest Graham…

— Sefton. Am încredere că îşi doreşte suma considerabilă de bani pe care i-o plătesc.

Ea se făcu mică pe banchetă.

— N-ai de gând să răspunzi direct la niciuna dintre întrebările mele, aşa-i?

Connor se întinse spre ea şi îi ridică bărbia cu un deget.

— Am de gând să te apăr. Dacă asta înseamnă să angajez un om sau doi care să te păzească atunci când nu pot eu, aşa o să fac. O să te certi cu mine pe tema asta?

Strict vorbind, nici acela nu era un răspuns direct la întrebarea ei, dar era greu să te superi pe sentimentul pe care îl trezea.

— Nu vreau să mă cert cu tine, îi răspunse şi îşi alese

cu grijă cuvintele. Dar aş aprecia teribil dacă m-ai anunţa şi pe mine dinainte în astfel de cazuri.

El se încruntă îngândurat şi îşi lăsă mâna în jos.

— Asta pot să fac.

— Poate aş fi dormit mai liniştită în ultimele câteva nopţi dacă aş fi ştiut că ne păzea cineva.

— Iar eu ar fi trebuit să mă gândesc la asta, spuse el cu blândeţe.

Dorindu-şi să accepte cuvintele lui ca pe un fel de scuză, Adelaide ridică din umeri.

— Nu-i nicio problemă, serios.

El îi studie atent chipul.

— N-ai dormit bine, nu?

— Nu chiar. Nu mai dormise bine de la petrecerea de la conac. Care părea să fi avut loc cu secole în urmă. Drăguţ din partea ta să subliniezi cât este de evident.

Connor strâmbă din buze, dar glasul îi rămase blând.

— Avem ceva drum de făcut. Închide ochii, odihneşte-te puţin.

Desigur, el doar glumea.

— Nu pot să dorm în timp ce tu stai în faţa mea şi mă priveşti.

Nimeni nu putea să doarmă într-o asemenea situaţie.

El îşi părăsi locul de pe banchetă şi se aşeză lângă ea.

— Aşa cum e?

De o mie de ori mai rău. Picioarele şi braţele li se atingeau uşor, iar Adelaide putea să simtă cum căldura pielii lui trecea printre straturile de haine care îi despărţeau. Parfumul lui îi gâdila nările şi ştia că dacă întorcea capul numai o idee într-o parte, aproape că îl putea săruta. Nu era o idee complet neatrăgătoare, dar a-ţi plăcea ideea şi a face pasul erau două lucruri complet diferite.

Privi drept înainte şi încercă să se gândească la altceva.

— Ştii… Se opri ca să îşi dreagă glasul. Chiar nu sunt obosită deloc.

— Înţeleg. Şi din glasul lui, aproape că aşa părea. Încearcă totuşi să te odihneşti. Doar un pic.

Se simţi caraghios, dar se îndepărtă de el şi se sprijini în celălalt colţ al trăsurii şi închise ochii. Nu avea să reuşească niciodată, se gândi. Nu avea să fie niciodată în stare să adoarmă cu Connor *stând chiar acolo.*

Capitolul 17

Adelaide se trezi ghemuită lângă Connor asemenea unei pisicuţe somnoroase. Braţul lui era înfăşurat în jurul ei şi o ţinea lipită de el. Picioarele ei erau ridicate pe bancheta din faţă, capul cuibărit pe umărul lui, iar mâinile ei... Doamne sfinte, mâinile erau în poala lui.

Le trase înapoi cu o smucitură şi se îndreptă atât de iute că ameţi.

— Eu... nu am... Cum am...? Nu termină întrebarea când se dezmetici şi mintea i se limpezi. Nu contează.

Nu voia să ştie dacă se cuibărise lângă el în somn.

— Îmi cer scuze, mormăi ea.

Avea să o tachineze acum. Dumnezeu îi era martor că nu ratase încă nicio şansă să îi lezeze demnitatea.

Dar, Connor o surprinse când îi prinse cu blândeţe o şuviţă de păr care i se desfăcuse din agrafe cât dormise.

— Nu-ţi cere iertare pentru asta. Erai obosită. Îi frecă şuviţa între degete şi o cută se apăru între ochii lui. În cele din urmă, îi dădu şuviţa pe după ureche şi coborî mâna. Eu am făcut-o.

Adelaide deschise gura, vrând să îl certe, dar îşi dădu seama că el avea dreptate. Era, măcar în mare parte, vina lui.

Prea nesigură ca să se mai concentreze pe problema aceea, aruncă o privire pe fereastră şi întrebă:

— Cât am dormit? Părea că trecuseră zile. Sigur fusese măcar o jumătate de oră. De ce nu ajunseseră?

Deveni din ce în ce mai îngrijorată şi se întoarse de la geam. Unde mergem?

— La un picnic, îi reaminti Connor. Apoi, zâmbi larg şi adăugă: în Anglia.

Detaliu care izgoni foarte eficient ultimele rămăşiţe de somn.

— *Anglia?* Nu vorbeşti serios. Îi privi zâmbetul pentru încă o clipă. Ba *vorbeşti* serios.

— Chiar vorbesc serios. Noi…

— Opreşte! Se ridică pe jumătate în picioare şi se întinse să ciocănească în acoperiş. Opreşte trăsura!

El râse şi îi prinse pumnul, apoi îl coborî.

— Ce faci?

— Opresc trăsura. Credea că era destul de evident. Nu pot să merg în Anglia. Credea că şi detaliul acesta era destul de evident. Nu era evident de ce el continua să râdă.

O trase de mână, ea îşi pierdu echilibrul şi ateriză în poala lui.

— Arăţi minunat, adormită şi ciufulită…

— Dă-mi drumul! Se zvârcoli în braţele lui. Cât ajunseseră de departe? *Cât* de mult dormise? Întoarce trăsura! Trebuie să mă întorc. Isobel îşi va face griji.

— Isobel ştie unde suntem. Am vorbit cu ea când te-ai dus în bucătărie să iei şorţuleţul pentru George.

— Ai vorbit? Ştie?

— Da, şi trebuie să-ţi spun… nu te mai zbate, dragoste… Mulţumesc. Trebuie să-ţi transmit să nu te cerţi, să nu-ţi faci griji şi să nu uiţi să îi aduci un suvenir.

Adelaide făcu ochii mici.

— Tocmai ai inventat asta.

— Doar în parte. Chiar vrea suvenirul.

Nu prea părea tipic pentru Isobel.

— Nu pot să fac o călătorie în Anglia. Am treburi, responsabilităţi…

— Nu mergem la Londra. Ne întoarcem până la căderea nopţii.

— Oh. Mergem doar ziua? Scoase un oftat lung de

uşurare. De ce n-ai spus aşa?

— Cât durează, în general, un picnic?

Stânjenită că nu reuşise să pună informaţiile cap la cap, Adelaide strânse din buze şi se abţinu de la vreun comentariu.

— În plus, spuse Connor şi glasul îi deveni jos şi languros: îmi place să te văd tulburată.

— Eu… Cuvintele i se stinseră pe măsură ce îşi dădu seama de poziţia pe care o avea în poala lui, de braţele vânjoase care o ţineau aproape şi de coapsele puternice de sub picioarele ei. Gura lui se afla la câţiva centimetri de a ei, iar ochii lui verzi străluceau de veselie şi dorinţă.

O ţinea cu atâta grijă, exact ca în prima noapte în grădină – de parcă era specială, de parcă era ceva de preţ pentru el.

Deodată, simţi nevoia de a fi îndrăzneaţă, de a fi curajoasă aşa cum îşi amintea din copilărie, înainte ca responsabilităţile să îi năruie visurile.

Fără să se mai gândească, se aplecă înainte şi îl sărută. Fu puţin mai mult decât o apăsare uşoară şi nepricepută, dar fu interesantă pentru ea – un gest captivant şi eliberator.

Ba mai mult, Connor păru să îi aprecieze efortul. Zâmbi sub buzele ei şi murmură în semn de încuviinţare. Şi apoi, răspunse La sărut şi îi revendică gura cu o pricepere devastatoare. O tachină cu muşcături micuţe şi viclene care îi înteţiră bătăile inimii şi o fermecă prin degustări lungi şi adânci care o făcură să strângă între degete materialul hainei lui.

Îşi auzi suspinul adânc, îi simţi răsuflarea accelerată şi mâna care se aşeză pe şoldul ei. Apoi…

Trăsura încetini şi îi făcu să se îndepărteze când trecu peste nişte hârtoape.

Connor înjură.

Adelaide ignoră ambele întreruperi şi se aplecă din nou spre el. Voia mai mult. Voia totul. Dar Connor îi zădărnici gestul şi îi luă faţa între mâini, apoi apăsă un

sărut pe fruntea ei.

— Trăsura, dragoste.

Da, se gândi ea vag. Erau în trăsură. Îi căută din nou gura.

— Hmm.

— Încetineşte. Nu, dragoste… Doamne, ai un gust atât de bun… Nu, am ajuns.

— Am ajuns? Adelaide se retrase şi îl privi nedumerită, simţindu-se ca o găinuşă fără minte. Zgomotul roţilor deveni înăbuşit când rulară pe iarbă şi, în cele din urmă, înţelesul spuselor lui deveni clar. O, *am ajuns.* În Anglia!

— Da. Connor zâmbi întristat când trăsura se opri. Ce potrivire bună.

Potrivire bună sau nu, Adelaide deveni brusc dornică şi chiar nerăbdătoare să îmbrăţişeze următoarea etapă a aventurii ei. Fără îndoială, aceea era cea mai interesantă zi pe care o avusese în ultimii ani. Se retrase de pe Connor – care se opuse cu un mormăit uşor – şi deschise uşa trăsurii, apoi sări afară, fără să se lase ajutată.

— Unde suntem?

— La aproape o jumătate de kilometru dincolo de graniţă, răspunse Connor şi i-o luă pe urme. Sau, dacă preferi, la aproape treizeci de kilometri de casa ta.

Zâmbetul ei apăru uşor şi se potrivi cu căldura care îi creştea în piept.

— Ai ţinut minte.

— Bineînţeles că am ţinut minte. Connor făcu un semn spre peisaj. Ce părere ai?

— Este… Se uită în depărtare şi admiră dealurile unduitoare şi pământurile fertile întrerupte de zonele întunecate de pădure. Este la fel. Exact la fel.

— Dar este Anglia.

— Da, este Anglia.

Era ceva nou. Se afla la mai bine de treizeci de kilometri de casă. Era ceva ce îşi dorise şi nimic din ce sperase. Era nemaipomenit!

*

Connor despachetă ceea ce lui Adelaide i se păru festinul perfect. Pui şi miel, vită rece şi cartofi. Mai aveau bere slabă, vin într-o carafă şi tartă cu mere pentru desert. Toate fură împrăştiate pe o pătură şi, puţin după aceea, ea şi Connor luau masa pe un deal frumos cu vedere spre peisajul englezesc.

— Ce-ai să faci cu cele cincisprezece mii de lire? întrebă Connor.

Stătea culcat pe o parte, cu picioarele lui lungi încrucişate la glezne şi greutatea sprijinită în cot. Poziţia ar fi trebuit să îl facă să pară mai puţin masiv, dar lui Adelaide i se părea că arăta ca un titan care se odihnea.

— Pentru început, găsesc o dădacă pentru George, răspunse ea. Poate chiar un tutore. Mă tem să nu fie în urmă cu educaţia.

— Are doi ani.

— Aproape, îl corectă ea şi ridică din umeri. Cred că vocabularul lui nu e cum ar trebui să fie. Am încercat împreună cu Isobel să…

— E un băiat în regulă, o întrerupse Connor şi tonul lui autoritar îi sugeră să nu îl contrazică. Un puşti isteţ. Şi e *norocos* că te are. S-a întâmplat ceva care să te facă să crezi altceva? A spus cineva…

— Nu, răspunse ea încet.

Sir Robert fusese singurul care îi discreditase pe toţi, dar părerea lui nu conta nici cât o ceapă degerată. Pe de altă parte, scurta pledoarie a lui Connor valora destul de mult. Mai mult decât banii şi Ashbury House. Acelea erau necesităţi. Dacă o voia de soţie, trebuia să i le ofere. Dar încrederea în ea şi afecţiunea pentru George – acelea erau lucruri pe care alegea să i le ofere.

O, da, se gândi ea, bărbatul din faţa ei avea ceva de salvator în el. Şi poate că avea să iasă ceva din căsătoria lor.

— Adelaide?

Vocea lui Connor o trezi din reverie.

— Mă tem că asta e tot.

— Ei bine, nu. Spune-mi ce-ai să mai faci când vei fi bogată.

— Păi… începu şi se încruntă. Isobel are nevoie de rochii noi, eu la fel. Casei noastre nu i-ar strica un acoperiş nou, şi uşi, şi…

— Iar vorbeşti despre lucruri mici, despre lucruri pământeşti.

— Nu sunt pământeşti pentru mine, mormăi ea şi se simţi puţin enervată.

— Astea sunt lucruri de care ai nevoie. Ce îţi doreşti?

— Îmi doresc lucrurile de care am nevoie.

— Dar acum poţi să îţi doreşti mai mult. Fii creativă, insistă el. Ce-o să faci după ce îţi duci la capăt toate responsabilităţile? Şi să nu-mi spui că ai de gând să pui deoparte fiecare sfanţ.

— Nu fiecare sfanţ, bombăni ea.

— Creativă, Adelaide. Încearcă…

— Mi-ar plăcea să îl duc pe George la cumpărături, răspunse ea tăios, luându-se prin surprindere.

Nu îşi dăduse seama până în clipa aceea cât de mult îşi dorea să îl răsfeţe pe nepotul ei. O, nu ar fi fost minunat să îl copleşească cu jucării şi bunătăţi?

În mod evident, Connor nu era de acord. Părea un pic mâhnit de idee.

— Ce-i? întrebă ea. De ce te uiţi aşa la mine?

— Majorităţii băieţilor nu le place să petreacă timpul prin magazine împreună cu mătuşile lor.

— Ba le place când merg în magazine precum brutăria domnului Fenwick, răspunse ea prompt. Am să-l las să cumpere tot ce-şi doreşte. Tot ce vrea. Şi nu va trebui decât să arate cu degetul. Şi nici n-am să-l rog să pună deoparte prăjiturile pentru mai târziu. Va putea să mănânce cât vrea.

— O să i se facă rău.

— De parcă ai şti tu. Ai crezut că poţi să îl mituieşti cu nişte linguşeli. George are o constituţie de taur. Va obosi înainte să i se facă rău.

Putea să şi-l imagineze, lipicios de la zahăr şi adormind repede pe grămada de jucării pe care avea de gând să i le cumpere.

— Ce altceva?

Încălzită de exerciţiu, Adelaide zâmbi larg şi apucă o felie de măr.

— Am s-o duc pe Isobel în librării. Iubeşte enorm cărţile. Şi va avea acuarele şi pensule noi. Cele mai bune care se găsesc în oraş.

— Unele mai bune pot fi trimise din Edinburgh sau Londra.

— Atunci aşa am să fac. Poate să le folosească pe cele de la Banfries până ajung celelalte.

— Şi apoi ce vei mai face?

Şi apoi… ei bine, apoi venea rândul lui Wolfgang, nu?

— Voi plăti datoriile lui Wolfgang, desigur, şi… nu era sigură ce urma după aceea. Nu era sigură că se mai putea face altceva pentru fratele ei.

— N-o să plăteşti datoriile fratelui tău, îi spuse Connor. Eu trebuie să mă ocup de asta şi o să mă ocup.

— O să te ocupi? Dar…

— Sir Robert este unul dintre creditori. Nu te las să ai de-a face de el. Îi aruncă o privire severă. Problema asta nu se discută.

— Departe de mine gândul să te împiedic să îţi cheltuieşti banii pe datoriile fratelui meu. Pentru numele Domnului, doar nu era complet smintită. Mă întrebam… în cât timp crezi că va fi eliberat?

— Îmi închipui că Sir Robert va încerca să îngreuneze mersul lucrurilor. Dar nu poate să facă prea multe. Încă o zi sau două, nu mai mult.

— O! Scutură scurt din cap, dar nu reuşi să muşte din măr. Pofta de mâncare îi scăzuse considerabil.

Connor îşi aplecă fruntea ca să îi surprindă privirea.

— Ce-i?

— Ai… ai avea o părere mai proastă despre mine dacă spun că nu sunt dornică să vină acasă?

— Nu, o origine comună nu garantează întotdeauna şi afecţiune. Eu ştiu bine asta.

— Nu e la fel ca la tine şi la Sir Robert. Nu ţi-ai cunoscut niciodată cu adevărat fratele. După părerea ei, Sir Robert trădase sângele, nu familia. Cu siguranţă, nu l-ai iubit niciodată.

— Nu. Niciodată. Se opri ca pentru a-şi alege cu atenţie cuvintele. Ţi-ai dori să întârzii plata datoriilor lui Wolfgang? Există scuze…

— Nu. Sigur că nu. Nu vreau să piară în închisoare.

Dar nici nu dorea ca animozitatea lui să alunge fărâma de fericire pe care familia ei o găsise după atâţia ani.

— Poate i s-ar putea cumpăra un post în armată.

Connor clătină din cap.

— I-am oferit. M-a refuzat.

Adelaide rămase cu gura căscată. Era dezamăgitor că Wolfgang nu profitase de ocazie, dar deloc şocant. Dar era uluitor că lui Wolfgang i se oferise şansa fără ca ea să fie la curent.

— Ai fost să îl vezi? Ai vorbit cu el?

— Am purtat un fel de discuţie ieri. I-am propus să îi cumpăr un post, şi mi-a trimis regretele lui printr-o scrisoare primită în după-amiaza asta. Nu a fost deloc impresionat de vizita sau de oferta mea.

Adelaide se strâmbă şi îşi imagină cu ce fel de insulte împroşcase în stânga şi în dreapta etern nerecunoscătorul ei frate.

— Nu trebuia să te duci la închisoare fără mine.

Buzele lui Connor tresăriră.

— Da, mamă.

Ea oftă şi îşi dori să se fi putut plimba.

— Nu voiam să pară o dojană. Dar ţi-ai asumat deja responsabilitatea pentru datoriile lui Wolfgang. N-ar trebui

să porţi şi povara mâniei lui.

Toată urma de umor dispăru de pe chipul lui.

— Pe asta tu trebuie s-o porţi?

— Nu atât de curând, îl asigură ea. Mi-aş dori doar… Nu ştiu cum să-l ajut. Am încercat totul, dar cumva… greşesc adesea.

Connor lăsă jos paharul de vin şi o privi cu un fel de nedumerire şi nerăbdare.

— Cum poate o femeie atât de capabilă să se preţuiască atât de puţin?

— Mă preţuiesc. Dar… n-am experienţă cu asta. Clătină din cap, frustrată că nu putea să găsească cuvintele prin care să îl facă să înţeleagă. S-a presupus mereu că aveam să mă mărit cu un domn cu venituri modeste sau că o să rămân o fată bătrână cu un venit modest. Mama s-a asigurat să mi se transmită abilităţile necesare pentru a trăi în asemenea condiţii. Ştiu să cos şi să pictez în acuarelă şi să organizez o petrecere. Dar nu ştiu nimic despre afaceri şi cum să ţin sub control un frate nesăbuit. N-am fost niciodată învăţată să gestionez o gospodărie.

— Şi totuşi, ţi-ai îndeplinit admirabil rolul atâţia ani.

Îl îndeplinise, în orice caz.

— Nu ştiu dacă l-am îndeplinit admirabil… Trase aer în piept, surprinsă de ce avea să recunoască. M-a deranjat responsabilitatea.

— Pe cine n-ar deranja? întrebă Connor, iar nerăbdarea îi întrecu în mod cert nedumerirea. Nimeni nu vrea să devină căpitanul unui vas care se scufundă.

Adelaide se încruntă uşor, fără să fi fost sigură dacă îi păsa de scuza aceea.

— Nu ştiu sigur dacă ne scufundam… Ba da, ne scufundam.

— Şi chiar dacă n-ai primit educaţia unui ofiţer, ai reuşit, cu toate acestea, să te salvezi pe tine, pe sora ta şi pe nepotul tău de pe vas şi să vă adăpostiţi pe pământ ferm. Arătă cu degetul undeva în direcţia pieptului său. Pământ fertil, dacă pot să spun aşa. Un adevărat paradis.

Un eden dincolo de cele mai nebuneşti închipuiri…

— Da, îl întrerupse ea şi zâmbi uşor. Înţeleg ideea de bază.

— Bine. Connor îşi luă iar paharul cu vin. Nu discredita ce ai realizat, Adelaide. Nu e vina ta că Wolfgang refuză să părăsească vasul.

O mică parte din ea se întrebă cât de mult realizase şi cât de mult îi căzuse pur şi simplu din cer. Dar cea mai mare parte îşi dorea să creadă ce spunea Connor.

— Poate că ai dreptate. Luă o muşcătură mică din mărul de care uitase. Poate c-o să îmi placă să fiu căpitan la Ashbury House.

— Este un vas respectabil. Dar mă tem că are deja un căpitan.

— Tu? se gândi la asta, apoi ridică din umeri. Foarte bine, atunci. Amiral Ward pare oricum o idee tentantă.

— Amiralul Brice sună şi mai bine.

— E prea târziu, ai ales deja gradul de căpitan.

— Tot amiralul Brice o să fie, doamnă Brice.

— O. Aşa e.

Avea să dureze până se va obişnui.

— Şi o să fiu mare amiral suprem al flotei.

— Nu poţi… Adelaide izbucni în râs. Nu este un rang adevărat.

Connor îi smulse mărul dintre degete.

— Va fi când devin împărat. Ştii, cred că o să-l cresc pe George al tău ca să-mi fie succesor. Ar fi înţelept să am un aliat prin preajmă când începi campania de răzbunare. Ai în continuare de gând să-mi faci viaţa un iad?

Adelaide lăsă impresia că se gândeşte la idee.

— Cred… că nu în orice aspect al vieţii tale. Nu în părţile pe care trebuie să le împărtăşim ca soţ şi soţie. N-aş vrea să dezlănţui iadul şi deasupra capului meu.

— Crede-mă, dragoste, nu există loc mai dulce pentru dezlănţuirea unui mic iad în părţile pe care le vom împărtăşi ca soţi…

— *Nu* asta am vrut să spun.

— Ştiu. N-ar mai fi fost nici pe jumătate la fel de amuzant dacă asta ai fi vrut. Connor nu păru deloc impresionat de privirea ei ucigătoare. Deci, la ce-ar trebui să mă aştept mai exact? La nişte pucioasă infernală din când în când? La mici proiectile de blestem?

Ea fură mărul cu un zâmbet încrezut.

— Aşteaptă numai şi ai să vezi.

*

Connor studie cu atenţie chipul lui Adelaide. Zâmbea şi râdea acum, dar umbrele de sub ochi continuau să se vadă. Cea din dreapta se amesteca perfect cu vânătaia care se vindeca pe obrazul ei şi ambele contrastau teribil cu pielea care îşi pierduse culoarea de la griji şi epuizare.

Detesta să o vadă aşa. Detesta că trebuia să aştepte ca să facă ceva.

În minte îi veni imaginea sculpturii în lemn făcute de Gregory. Discret de curajoasă, aşa o crezuse odată. Încăpăţânat de curajoasă părea o descriere mai precisă acum. Curajos de încăpăţânată era chiar mai bine. Indignată sau nu, Adelaide era obişnuită să aibă ultimul cuvânt în orice şi tot ce avea legătură cu casa Ward. Era (şi, fără îndoială, avea să continue să fie) neînduplecată în apărarea acelei datorii, în dreptul ei de a păstra atât plăcerea, cât şi greutatea autorităţii.

Intenţia lui nu era să i-o ia pe prima, dar trebuia să înveţe să o împartă pe cea de pe urmă. Nu avea de gând să stea cu mâinile în sân, în vreme ce soţia lui se cocârja din ce în ce mai tare sub povara propriei familii.

Curând, avea să fie şi familia lui.

Chiar mai curând, dacă lirele pe care le trimisese avocatului său aveau vreun cuvânt de spus.

Connor se uită cum Adelaide băgă ultima bucăţică de măr în gură şi se întinse să ia alta. Trecuse multă vreme de când făcuse parte dintr-o familie – una tradiţională. Îi avea pe Michael şi pe Gregory, dar legăturile care îi ţineau pe el

şi pe oamenii lui nu erau aceleaşi cu legăturile care veneau odată cu căsătoria şi nici aşteptările nu erau aceleaşi.

Simţi un junghi nefamiliar de incertitudine la gândul unora dintre aşteptările intangibile cu care se confrunta. Până atunci, se gândise foarte puţin la ele şi se concentrase pe ce îşi dorea de la Adelaide şi pe ce putea să îi ofere cu uşurinţă la schimb. O voia pe Adelaide de soţie, iar el putea să îi ofere siguranţa numelui şi a averii lui.

Dar să fii capul unei familii însemna mai mult decât să oferi siguranţă şi un nume. În mod normal, o doamnă care avea un singur degetar de sânge albastru în vene s-ar fi măritat cu un bărbat care era gentleman prin naştere. Dacă nu, s-ar fi măritat cu un gentleman din fire.

Connor ştia mult prea bine că el nu era niciuna, nici alta. Potrivit tatălui său, un gentleman nu şovăia niciodată când venea vorba despre devotamentul faţă de onestitate, integritate şi curaj. El renunţase la primele două până să împlinească douăzeci de ani.

Oricum, fidelitatea fusese vizibil absentă de pe lista tatălui său cu calităţile unui gentleman. Şi erau numeroşi bărbaţi pe care înalta societate îi considera modele de perfecţiune şi în care Connor nu avea încredere nici cât negru sub unghie.

Se gândi la fratele său. Probabil nu exista o fiinţă care să fie un gentleman adevărat, ci doar unii care puteau să joace bine rolul şi unii care nu puteau.

Nu încăpea îndoială că baronul său tată l-ar fi considerat pe fiul lui cel mic un eşec în rolul acela, dar Connor lăsă deoparte atât nesiguranţa, cât şi vechea şi nedorita urmă de ruşine. Nu se însura cu nenorocitul lui de tată. Singurele aşteptări şi idealuri de care trebuia să aibă grijă îi aparţineau lui Adelaide. Şi, asemenea oricărui alt gentleman în viaţă, putea să le îndeplinească pe cele care îi conveneau şi să le disimuleze pe celelalte.

Capitolul 18

Călătoria înapoi spre casă se dovedi la fel de distractivă pentru Adelaide pe cât fusese picnicul la marginea drumului. Timp de trei ore, ea şi Connor purtară o discuţie vioaie şi uşoară.

O întrebă despre părinţii ei şi, despre cum fusese când era o fetiţă. O tachină când ea admise că avusese un mare ataşament pentru poezia romantică şi o delectă cu poveşti din călătoriile lui în străinătate.

Era fermecător şi atent, iar pentru acea perioadă scurtă de timp, Adelaide uită de minciuni, de datorii şi de răzbunare. Connor redevenise domnul ei misterios din grădină; nimic altceva nu mai conta.

Înainte să îşi dea seama, trăsura trecu prin Banfries… chiar pe lângă casa ei.

— Pare că vizitiul a uitat unde stau, îi spuse lui Connor.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, aş vrea să cunoşti pe cineva la Ashbury Hall. Nu durează mult.

Se făcea târziu, se însera deja. O vizită la Ashbury Hall însemna cu siguranţă că avea să revină acasă mult după căderea întunericului. O doamnă nu umbla de colo-colo cu un pretendent după lăsarea nopţii.

Dar o doamnă nici nu călătorea în trăsuri închise. Dacă intrai în horă, trebuia să joci, se gândi ea.

— N-am nimic împotrivă. Pe cine trebuie să cunosc?

— Pe oamenii mei.

Bănui că se referea la Michael şi la Gregory, bărbaţii care veniseră cu Connor de la Boston şi care împărţiseră cu el o celulă în închisoarea din Scoţia. Se gândi că oamenii aceia erau cel mai apropiat lucru pe care îl avea Connor şi care să semene cu o familie adevărată, şi totuşi ea nu ştia mai nimic despre ei.

— Mi-ar plăcea tare mult să îi cunosc.

În comparaţie cu prima ei vizită, Ashbury Hall i se păru acum lui Adelaide un adevărat furnicar. Doi lachei

aşteptau să o ajute să coboare din trăsură, un majordom să deschidă uşa de la intrare şi o slujnică trebuia să îi ia boneta.

Făcu ochii mari la fiecare membru al personalului pe lângă care trecea, iar în clipa în care intendenta apăru în foaier ca să o ajute pe servitoarea care părea uşor pierdută în noua ei casă, Adelaide nu mai ştia dacă să fie impresionată sau să râdă.

— Doamnă McKarnin?

Intendenta, o femeie înaltă şi subţire, cu un smoc de păr alb ascuns sub o boneţică şi cu un zâmbet larg care înflori pe chipul ei micuţ, făcu o reverenţă.

— După cum prea bine se vede, domnişoară Ward. Bună seara, domnul Brice.

Adelaide rămase cu gura căscată până ce intendenta părăsi foaierul împreună cu slujnica. Făcuse cunoştinţă cu doamna McKarnin cu mai multe luni în urmă, când lucra pentru lui Sir Robert. Îi recunoscuse pe lachei, pe majordom şi pe servitoare din aceleaşi motive.

Se întoarse spre Connor.

— I-ai furat personalul lui Sir Robert?

— Nicidecum, o asigură el vioi. Când au fost angajaţi azi-dimineaţă, nu mai era niciunul în slujba lui Sir Robert.

Adelaide se uită la alt lacheu pe care îl cunoştea şi care trecu pe lângă ei.

— Cum, niciunul? Azi?

Connor clătină uşor şi nepăsător din cap.

— Au scăpat cu toţii de el.

— Da, au scăpat, dar cum Dumnezeu…? râse şi ridică o mână. Nu contează. Nu vreau să ştiu.

— Minunat. Nu vreau să-ţi spun.

Incapabilă să îşi dea seama dacă el vorbea serios sau nu – şi pentru că detesta să admită că nu îşi dădea seama –, Adelaide se abţinu de la vreun comentariu în plus şi îl lăsă pe Connor să o conducă spre uşa de la salonul din faţă, o încăpere care i se păru că avea mai multe în comun cu măreţul foaier de la Ashbury decât vreun alt salon pe care îl

văzuse vreodată. Era, ca de altfel totul în acea casă, imens şi cu decoraţiuni luxoase. Tapiţeria şi draperiile era făcute dintr-o catifea de un verde luxuriant, şemineul, din marmură, iar covorul era destul de gros cât să i afunde pantofii în el. Măreţul Salon, aşa trebuia să se numească. De fapt, numele celorlalte încăperi de la Ashbury trebuiau să înceapă la fel. Măreaţa Sală de Muzică, Colosala Bibliotecă, Mai Micul şi Totuşi Inutil de Supradimensionatul Salon de zi.

Îşi înăbuşi un chicotit şi se întoarse la auzul vocilor care veneau dinspre coridor.

— Stai liniştit, lua-te-ar naiba. Nu e decât un pic de…

— Stai departe de mine cu chestia aia. Nu mi-am mai pus pudră în cap de treizeci de ani şi chiar şi atunci, n-am făcut-o intenţionat. M-am luat la încăierare cu un judecător…

— Vrei să creadă fata că suntem nişte sălbatici?

— N-o port, şi cu asta, basta.

După o clipă, un bărbat de vârstă mijlocie cu constituţie generoasă şi un altul mai bătrân cu prea multă pudră în păr apărură în pragul uşii deschise. Ambii erau îmbrăcaţi în veşminte de gentlemani şi ambii lăsau impresia că se simţeau foarte incomod în ţinutele lor. Bărbatul mai tânăr îşi întindea gâtul de parcă voia să îl elibereze din prinsoarea constrângătoare a lavalierei, iar bărbatul mai în vârstă îşi tot smucea capul într-o parte, gest care o făcu pe Adelaide să presupună ori că pudra îl irita, ori că suferea de pe urma unui nefericit tic.

Connor o prezentă bărbatului mai în vârstă:

— Domnişoară Ward, permite-mi să ţi-l prezint pe domnul Gregory O’Malley. Gregory, domnişoara Ward.

Gregory veni mai aproape şi făcu o plecăciune surprinzător de agilă pentru un om atât de înaintat în vârstă. Apoi, se îndreptă şi îi zâmbi.

— Veţi ierta un om bătrân care v-a speriat, domniţă?

O, Doamne. Sărmanul om era cam sărit de pe fix la vârsta lui.

— Nu m-aţi speriat, domnule O’Malley.

Îi zâmbi radios, cu simpatie evidentă.

— Desigur, nu v-am speriat. Vezi, băiete? Coloană vertebrală.

Adelaide habar nu avea despre ce vorbea, dar era clar încântat de ea, iar ea era tentată să fie încântată de oricine i se adresa lui Connor cu „băiete” şi scăpa nevătămat.

Al doilea bărbat îl ocoli şchiopătând pe Gregory şi îşi netezi haina cu mâna.

— Domnişoară Ward, îl prezentă Connor. Domnul Michael Birch.

— Este o plăcere, murmură Adelaide. Numele de familie îi sună cunoscut. Se uită mai atent. Ne-am mai întâlnit?

— Nu propriu-zis. Dar pun pariu că mi-aţi făcut o gaură la ceafă când eraţi în grădină.

Ceafa… în grădină…

Atunci îşi dădu seama. Domnul Birch, obstacolul ei de la petrecerea doamnei Cress, era acelaşi Michael despre care vorbise Lilly.

— Dumneavoastră? Înspăimântată, se uită de la domnul Birch la Connor. Voi doi?

— Noi trei, domniţă, o corectă Gregory.

Connor îşi drese glasul.

— Gregory era domnul de pe coridor.

— Domnul… Eu… Tu… Adelaide se uită urât la Connor, apoi la Michael, apoi la Gregory O’Malley cu mai multă furie pentru că îi păruse rău pentru el mai devreme.

Bătrânul acela nesuferit nu era deloc sărit de pe fix.

Se simţi dezamăgită când îşi dădu seama că afla de alt şiretlic, de altă minciună. Până atunci, sperase ca măcar o parte din noaptea aceea din grădină să fi fost reală. Desigur, ştiuse că Connor o urmărise cu un scop, dar nu realizase cât de mult din întâlnirea lor fusese pus la cale. Acum nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva totul nu fusese decât o înscenare şi dacă avea să fie vreodată mai mult decât o jucărioară utilă pentru Connor.

Spre groaza ei infinită, simţi un nod în gât şi ameninţarea fierbinte a lacrimilor. Ca să le ascundă, îşi puse mâinile în şold şi îşi întoarse furia spre Michael şi Gregory.

— Ce impertinenţă aţi avut, să vă furişaţi neinvitaţi în casa unei doamne. Să încuviinţaţi compromiterea unei femei care nu bănuia nimic. Oameni în vârstă care se poartă ca nişte tineri necopţi. Ar trebui să vă fie ruşine. Amândurora.

Nu păreau ruşinaţi în mod deosebit. Michael rânjea. Gregory îşi freca mâinile cu entuziasm.

— Da. Coloană vertebrală.

— Da.

Adelaide îşi aruncă mâinile în sus.

— O, pentru numele Domnului! Nu puteţi să…

— Ia loc, Adelaide, îi sugeră încet Connor.

Ea scutură din cap fără să se uite la el. Nu dorea să îi întâlnească privirea, speriată de ce ar fi putut să vadă în ochii lui. Râdea de ea? Se simţea mândru că o manipulase atât de ingenios?

— Prefer să rămân în picioare, răspunse ea cu răceală.

Ce prefera cu adevărat era să se concentreze pe furia ei. De asemenea, voia să îi mustre bine pe Gregory şi pe Michael, ceea ce era destul de greu de făcut dacă se aşeza.

— Vorbim mai târziu despre asta, îi murmură Connor. Între patru ochi. Ia un loc, iubito. Te rog.

În cele din urmă, se forţă să îl privească şi observă uşurată că nu părea nici amuzat, nici mândru de el. Din păcate, nu părea nici prea ruşinat. Expresia era precaută, ochii lui verzi nu o priveau, şi îşi dădu seama că nu avea să audă nici răspunsuri, nici scuze câtă vreme oamenii lui erau de faţă.

Privirea i se întoarse la Gregory şi Michael. Zâmbeau la unison. Clar, nici de la ei nu avea să scoată nimic.

— Foarte bine, răspunse ea cu toată demnitatea de care putu să dea dovadă.

Învinsă, se aşează pe canapea şi, în următoarea jumătate de oră, îi ascultă pe Gregory şi pe Michael vorbind şi râzând, schimbând aluzii răutăcioase şi insulte. Comportamentul lor i se păru straniu, de parcă erau prieteni vechi care beau bere şi vorbeau în jurul unei mese dintr-o cârciumă. Şi fu şi mai tulburător să îl aibă pe Connor aşezat lângă ea. Braţul îi era întins pe spătarul canapelei şi, din când în când, degetele lui îi dezmierdau ceafa sau se jucau cu o şuviţă de păr. Atingerea lui îi trimitea fiori pe piele, iar Adelaide se simţi sfâşiată între dorinţa de a se îndepărta de el şi dorinţa de a se apleca spre el ca o pisicuţă care torcea.

Rămase perfect nemişcată şi încercă să fie atentă la discuţia lor. Află că Gregory era al treilea fiu al unui bijutier irlandez ruinat. Părinţii lui Michael lucraseră pentru o importantă familie engleză, iar el rămăsese orfan înainte să împlinească zece ani. Se cunoscuseră ca marinari la bordul unei nave comerciale şi, după o călătorie istovitoare de la Londra spre America, fuseseră de acord să îşi pună la comun economiile şi să devină oameni de afaceri în Boston.

— Ce fel de afaceri? întrebă Adelaide.

Michael îi aruncă un zâmbet ciudat.

— Eram ceea ce s-ar fi putut numi… furnizori de artă.

— Vindeaţi opere de artă?

— Da, spuse Gregory. Dar nu prea aveam succes. Nu până nu l-am cunoscut pe Connor.

— Cum v-aţi cunoscut?

Connor îşi retrase mâna de pe gâtul ei.

— Nu cred că…

— L-am prins pe băiat când încerca să-mi fure săculeţul cu bani, îi explică vesel Michael.

— Poftim? Ea se întoarse pe divan. Erai hoţ de buzunare?

— Nu, lucram la docuri… Connor se foi pe locul lui. Fu o mişcare discretă, dar ea o observă. Dar furam din vreun buzunar sau două dacă apărea ocazia.

— Ocaziile apăreau des?

— Defineşte des.

Cel mai bine părea să îi răspundă prin tăcere.

El se foi din nou.

— Din când în când. Nu aveam nici formarea, nici experienţa necesare ca să mă simt în largul meu.

Michael râse.

— E adevărul. Am cunoscut prostituate din estul Londrei care nu erau aşa de hrăpăreţe ca tine.

— Nu uita că vorbeşti cu o doamnă, îi spuse Connor şi se uită la Adelaide. Ei m-au pus la treabă. Făceam tot felul de comisioane în schimbul mâncării şi al adăpostului. Mai târziu, când am demonstrat că eram de încredere, m-au făcut partenerul lor.

— În afacerea cu opere de artă? Cumva, ceva nu părea în regulă. Nu se putea ca economiile a doi marinari să fi fost suficiente ca să intre într-o asemenea afacere, iar Connor nu menţionase interesul lui pentru artă atunci când ea îi vorbise despre picturile lui Isobel. Ce fel de…?

Connor se ridică în picioare.

— Se face târziu. Ar trebui să te duc acasă. Domnilor, scuzaţi-ne.

Michael se ridică din scaun legănându-şi trupul masiv.

— Dar, abia ce ne…

— Altă dată.

Bărbaţii se retraseră încet, îşi luară la revedere şi se îndreptară târşâindu-şi picioarele pe covor. Michael se întoarse şi vorbi pe un ton care semăna, dar nu era tocmai o scuză:

— Puteţi sau nu să mă credeţi, domnişoară, dar n-am intrat niciodată în casa puicuţei.

Lui Adelaide îi luă o clipă să îşi dea seama că se referiseră la doamna Cress.

— O, pentru numele… Vă aflaţi pe proprietatea ei, domnule Birch. Iar doamna Cress nu e o puicuţă. Era o bătrână nătângă şi bârfitoare, dar nu o puicuţă. Este…

— Noapte bună, domnilor.

Tonul sever al lui Connor întrerupse asemenea unui

pumnal distracţia celor doi. Din păcate, efectul se dovedi trecător. Adelaide putu să le audă râsetele la câteva secunde după ce ieşiră pe uşă.

Sunetul o făcu să scrâşnească uşor din dinţi.

— Ai o companie interesantă, domnule Brice.

— N-au vrut să te supere, Adelaide.

— Noaptea aceea a fost toată o minciună? îl întrerupse ea, neinteresată să audă cum le lua apărare oamenilor lui.

Îşi dorea o explicaţie pentru purtarea lui Connor. Aştepta să audă scuzele lui.

— Nu chiar o minciună, se eschivă Connor. Un şiretlic. Există o diferenţă.

Asta nu se putea numi, prin niciun efort de imaginaţie, o explicaţie sau o scuză.

— Sigur că există. Pentru un şiretlic ai nevoie de o mulţime de minciuni.

— N-am avut de ales, răspunse cu răbdare Connor. Abia îmi recăpătasem libertatea şi tu erai logodită. M-am gândit că nu aveam timp să îţi fac curte cum se cuvine.

— Ei bine, nu vom şti niciodată, nu? Îşi încrucişă braţele la piept. Vreau să ştiu ce altceva mi-ai ascuns. Ce ar mai trebui să ştiu…?

— Nimic. Este… Ei bine… îi zâmbi cu un aer sfios. Se poate să fi tras un pic de timp ca să zădărnicesc încercările creditorilor fratelui tău de a-ţi confisca moştenirea.

Inima ei tresări dureros.

— Au încercat să-mi ia moştenirea?

— De asemenea, se poate să fi aranjat un pic lucrurile astfel încât informaţia să nu-ţi parvină.

Digeră tulburătoarele veşti în tăcere.

Connor ridică din umăr.

— N-au fost decât câteva documente rătăcite pe ici, pe colo. Un mod de a împiedica lucrurile până la eliberare. Dacă îţi pierdeai moştenirea, încercai cu orice preţ să îl faci pe Sir Robert să ia o hotărâre.

Fără îndoială, aşa ar fi făcut. Motivele pentru care

intervenise păreau perfect rezonabile – din perspectiva unui bărbat care intenţiona să o fure pe cea care fusese pe punctul de a deveni logodnica fratelui său. Dar nu exista niciun motiv pentru care să o fi ţinut la adăpost de problema acesta. Niciun motiv… cu excepţia nevoii de a o feri de griji. Fusese un gest de atenţie. Un gest mai degrabă greşit şi nepermis de arogant, dar unul atent.

— N-ar fi trebuit să păstrezi pentru tine informaţii secrete legate de mine şi de familia mea. A fost greşit şi n-am să accept un comportament atât de arogant pe viitor. Adelaide pufni, pretinse că netezeşte nişte cute în jurul taliei şi mormăi înspre podea: Dar, îţi mulţumesc pentru ajutor.

— Cu plăcere.

Adelaide îşi lăsă mâinile în jos şi îi aruncă o privire exasperată.

— Eşti, în mod fundamental, incapabil să îţi ceri iertare, nu-i aşa?

— Nu în mod fundamental, nu. O cută de îngrijorare îi apăru pe frunte. Părea să contrazică licărirea de umor din ochii lui verzi. Totuşi, sunt profund neîncrezător când vine vorba despre presupusa înţelepciune a recunoaşterii vinovăţiei…

— O, nu mai contează! Îi scăpă un hohot şovăitor de râs. Mai e ceva? Alte secrete pe care ar trebui să le ştiu?

— Nu. Nu mai e nevoie să ştii nimic.

— Eşti sigur? întrebă ea, pe un ton batjocoritor. Nu mai ai şi alţi fraţi meschini? Nu eşti însurat? Nu eşti urmărit pentru crimă în America?

— Nu. Îşi trecu limba peste dinţi. Nu pentru crimă.

— Vai, *Doamne…*

El râse şi făcu un pas înainte ca să o cuprindă în braţe.

— Doamne Sfinte, credulă mai eşti!

— Asta *nu e…*

Connor se aplecă şi îi oferi un sărut scurt, dar înflăcărat.

— Stai liniştită, scumpo. Din câte ştiu şi spre marea mea tristeţe, nu am decât un frate. N-am avut niciodată o soţie şi nu sunt urmărit pentru crimă în nicio ţară. A fost doar o glumă.

— A fost o glumă proastă, bombăni ea. Vreau cuvântul tău că nu există şi nu vor mai exista alte minciuni.

O mângâie pe obraz cu o expresie întrebătoare pe chip.

— Crezi că am să mă ţin de cuvânt?

— Nu, nu întru totul. Îi oferise motive să îl placă, chiar să îi fie recunoscătoare, dar ar fi fost nebună să uite ce loc pe lista priorităţilor lui Connor ocupau ea şi încrederea ei… Cu mult sub planurile lui de răzbunare. Dar mi-ar plăcea oricum să-mi dai cuvântul.

El îi dădu brusc drumul şi un zâmbet lipsit de veselie îi arcui buzele.

— Foarte bine. Îl ai.

*

Două zile mai târziu, Connor se aşeză în spatele biroului său de la Ashbury Hall şi se încruntă la suprafaţa impecabilă din lemn de mahon. Biroul era nou, abia venise de la tâmplar. Lemnul era ceruit şi lustruit, având un luciu strălucitor. Aproape fiecare piesă de mobilier, fiecare colţişor din casă, arăta la fel. Putea practic să îşi vadă reflexia în rafturile bibliotecii.

Ashbury Hall era gata; reparaţiile erau aproape terminate. Aripa servitorilor era plină de fostul personal al lui Sir Robert. Nu mai rămăsese decât ca Adelaide să vină şi să decidă care erau ultimele tuşe de decor care mai trebuiau făcute. Totul era aşa cum trebuia. Totul se desfăşura conform planului.

Aşa că de ce Dumnezeu era nemulţumit? De ce era bântuit de gânduri legate de o minciună minoră?

„Nu mai e nevoie să ştii nimic”.

Nici măcar nu era o minciună adevărată. Adelaide nu

trebuia să ştie că lui Sir Robert nu îi păsase niciodată de ea, că singurul motiv pentru care se interesase de ea era din cauza…

Connor înjură… Din cauza lui.

Acesta era adevărul. Şi nu avea de gând să i-l menţioneze lui Adelaide. Minţea prin omisiune.

Ca regulă generală, minciuna, în orice formă a ei, nu îl deranja prea mult. Dacă servea nevoilor lui. Dar era diferit de data asta. Se simţea diferit. Greşise că nu îşi păstrase secret interesul pentru Adelaide. Fusese o neglijenţă care o costase scump pe Adelaide şi merita să i se ceară iertare. Cu toate astea, dacă îşi cerea iertare, nu făcea decât să îşi uşureze conştiinţa, nu îi oferea pace interioară ei.

Adelaide îl detesta pe Sir Robert, nu dădea doi bani pe părerea pe care o avea despre ea, dar nimeni, *nimeni* nu îşi dorea să audă cum fusese înşelător curtată de două ori.

Nu *chiar* de două ori, se corectă Connor. Oricât era de neconvenţional, oricât de departe de ideal, purtarea lui era justificată. Spre deosebire de Sir Robert, el o dorea pe Adelaide. Faptul că Sir Robert nu o dorea era o insultă care nu avea să ajungă vreodată la urechile lui Adelaide.

Era a patra oară când Connor ajungea la aceeaşi concluzie. Şi continua să fie nemulţumit, iar minciuna îl sâcâia în continuare.

Ceea ce era întru totul vina lui. Cândva în ultima săptămână sau ceva pe acolo, o lăsase pe Adelaide să îi între sub piele.

După o clipă de gândire, hotărî că afirmaţia nu era complet corectă. Adelaide i se băgase pe sub piele cu luni în urmă. Cumva, acum nu făcuse decât să i se bage şi mai adânc. Ajunsese să curgă prin venele lui.

Şi de ce naiba să nu fi fost aşa? Dumnezeu îi era martor, ea se regăsea peste tot în fiinţa lui. Îi domina gândurile, îi invada visele şi se afla în mod evident în fiecare dintre fanteziile lui din timpul zilei.

Trebuia să facă ceva în legătură cu fanteziile acelea. Imagini cu ea şi el înlănţuiţi în cele mai încântătoare – şi,

desigur, improbabile – activităţi îi veneau în minte în cele mai nepotrivite momente. Chiar în dimineaţa aceea, la un moment dat verificase registrele cu Michael, apoi imediat după aceea şi-o închipuise pe Adelaide…

Connor lăsă scaunul pe spate, îşi sprijini picioarele pe birou şi se uită în tavan.

Dacă îşi amintea bine, Adelaide se afla în grădina înconjurată de ziduri de la Ashbury Hall, purtând masca ei de pitulice şi nimic altceva. O pătură era întinsă pe jos, iar buzele îi erau întredeschise de un zâmbet seducător. Îl aştepta pe el. Numai pe el.

Şuviţele din părul ei bogat şi castaniu cădeau în valuri peste umerii goi. O îndepărtă pe una dintre ele şi să aplecă să guste sarea de pe pielea ei. Fiorul care o cuprinse îi gâdilă buzele. Când trase uşor aer în piept, el se întări. Când Adelaide ridică o mână ca să îl atingă, el i-o prinse şi o ţinu în jos. Nu avea să o lase să îl atingă, nu acum. Urma să o ţină nemişcată, să rămână în picioare chiar aşa cum era, câtă vreme el explora fiecare formă unduitoare, fiecare parte catifelată. Când ea avea să tremure, când genunchii aveau să i se îndoaie, el urma să o aşeze pe pătură şi să continue dulcea tortură. Când ar geme pentru el, ar lăsa-o să îl atingă. Iar când i-ar striga numele, ar aluneca în leagănul moale al coapselor ei şi…

Scaunul se lovi de podea cu un zgomot ascuţit.

— Fir-ar al *naibii!*

Era al naibii de tulburător. Şi îl făcea să se simtă ca un adolescent excitat.

Cum Dumnezeu avea să se ocupe cum trebuia de răzbunare dacă, de fiecare dată când încerca să pună la punct complotul, minciuna pe care i-o spusese lui Adelaide îl sâcâia şi imaginea cu ea goală şi zâmbitoare îi invada gândurile.

Nu putea să lucreze cu conştiinţa încărcată. Nu se punea la cale niciun complot în jurul unei femei goale.

— Vă rog să mă iertaţi, domnule.

Connor ridică privirea şi zări în pragul uşii un bărbat în

vârstă, cu o voce baritonală şi mai mult păr alb decât în peruca unui lacheu. Noul lui majordom. La naiba, cum se nume omul? Jenkins, Jones…

— Jennings.

Aşa îl chema.

— Da, domnule.

Jennings ridică un bileţel.

— Aţi primit o misivă, domnule.

Connor luă scrisoare, o citi şi zâmbi larg.

Capitolul 19

Wolfgang Ward reveni în sânul familiei lui doar cu hainele de pe el şi ostilitatea care îl învăluia asemenea unei mantii.

Adelaide rămase în picioare, împreună cu Isobel şi George, pe treptele casei lor şi privi cum fratele ei coborî din trăsura lui Connor.

Arăta groaznic, mult mai rău decât ultima dată când îl văzuse. Adelaide nu înţelegea cum. Cum de reuşise fratele ei să fie mai slab, să arate şi mai bântuit? Că era supărat şi indignat, înţelegea. Wolfgang nu reacţionase niciodată bine când nu i se îndeplineau dorinţele. Dar noua stare de fapt a familiei, noua *lui* situaţie, ar fi trebuit să îi ofere liniştea sufletească. Era eliberat din închisoare, de datorii şi de Sir Robert.

De ce continua să arate ca un om în cuşcă?

Se încruntă când el se îndepărtă de trăsură, fără să-i adreseze vreun cuvânt vizitiului. Supărat sau insultat, ar fi trebuit să îi mulţumească vizitiului pentru trăsura împrumutată de la Connor. Era de la sine înţeles că nu avea să îşi transmită mulţumirile în persoană, nici nu urma să trimită un bileţel.

Când ajunse la scări, o salută pe Isobel cu o îmbrăţişare, iar pe George cu un zâmbet luminos şi cu jocul

lui favorit în care îl gâdila pe copil. Pentru Adelaide nu avu decât un sărut de formă pe obraz şi cuvintele:

— Am să vorbesc cu tine în salon.

Dorind să încheie cât mai repede cu orice chestiune neplăcută care îi ocupa mintea, Adelaide îşi urmă fratele înăuntru şi privi cum intră în casa lui, se uită agale în jur, apoi se îndreptă spre salon, acolo unde deschise dulapul ca să caute coniacul. Nu făcu niciun comentariu legat de cât de mult se deteriorase casa în absenţa lui. Nu scoase niciun cuvânt despre mobila şi decoraţiunile care lipseau.

— Dacă te uiţi după carafa tatii, spuse Adelaide calm, enervată de lipsa de interes, să ştii că a fost vândută acum două luni.

Wolfgang înjură uşor şi închise dulapul cu un deget.

— Nu contează, am să beau poşirca de la crâşmă. Trebuie să vorbim despre ce urmează să facem.

— În legătură cu?

— Logodna ta. Îşi prinse mâinile la spate. M-am tot gândit şi am ajuns la concluzia că ar fi cel mai bine să rupi logodna printr-o scrisoare. Nu-i nevoie să faci o scenă…

— Să o rup? îl întrerupse ea. De ce Dumnezeu aş face una ca asta?

— Pentru că nu există niciun motiv să o duci la bun sfârşit. Vorbi de parcă răspunsul era evident, iar ea era o nătângă pentru că nu îşi dăduse singură seama. Datoriile noastre sunt achitate, Adelaide. Avem moştenirea şi banii de la domnul Brice…

— Moştenirea aproape nu mai e. Şi este o chestiune cam în afara problemei. Nu m-am logodit cu domnul Brice pentru averea lui.

Avea să se mărite cu el pentru averea lui, ceea ce era complet diferit. Era mijlocul rezonabil prin care putea să îşi întreţină familia. Prima menţionată vorbea despre hoţie şi înşelăciune.

— Ce sugerezi tu este cu totul greşit. N-am s-o fac.

— Se face tot timpul. Doamnele rup logodne în stânga şi-n dreapta zilele astea…

— Acelea nu iau bani, Wolfgang. O logodnă nu e ceva pe care să o dai pentru o taxă şi apoi să insişti să o primeşti înapoi.

Făcu un gest nerăbdător din mână.

— Păi, ce propui? Sigur n-ai serios de gând să continui cu căsătoria. Eşti nepoata unui conte. Nu poţi să te măriţi cu oricine.

— Stră-stră-străunchiul nostru prin alianţă era conte, Wolfgang. Asta nu înseamnă nimic. Şi am de gând să merg până la capăt. O fac bucuroasă. Se întinse şi se prinse de baza nasului. Doamne, cât de mult o epuiza. Domnul Brice are mijloacele şi dorinţa de a întreţine familia asta. Familia ta, sublinie ea şi coborî mâna. Ne-am aflat la un pas de azilul pentru săraci. Asta nu înseamnă nimic pentru tine?

— Sir Robert n-ar fi permis niciodată aşa ceva. Devenind vizibil agitat, Wolfgang începu să se plimbe prin faţa şemineului. Iisuse, ce harababură ai creat! Să ştii că n-o să permită una ca asta cu atâta uşurinţă. Dar dacă ar fi să faci un gest acum, poate ar…

— *Sir Robert?* Eşti supărat pentru că eu… Adelaide scuturăîncet din cap, şocată de spusele lui, consternată de nesimţirea lui. Cum poţi să-l faci un erou acum? întrebă ea într-o şoaptă îngrozită. Vânătaia de pe obrazul ei încă nu se vindecase complet, iar fratele ei era deja pregătit să ierte şi să uite. Cum poţi să îi iei apărarea după tot ce s-a întâmplat?

Wolfgang oftă adânc.

— Nu îi iau apărarea. N-ar fi trebuit să ridice mâna la tine. A greşit c-a făcut asta.

Vorbi de parcă era obligat să recite nişte detalii tehnice. De parcă Sir Robert nu făcuse nimic mai groaznic decât să fure ceva din cămara lor. Şi nu era ea îngrozitor de stupidă că făcea din ţânţar armăsar?

Şocul se evaporă şi fu înlocuit de o mânie rece.

— Că laşi deoparte insulta cu atâta uşurinţă spune lucruri mai rele despre tine decât dacă…

— Crezi c-ai să primeşti ceva mai bun de la Brice?

Glasul lui se umplu cu dispreţ. E un ticălos, Adelaide.

— Domnul Brice este… Voia să spună că era bun şi onorabil, dar nu avea niciun sens. O minţise, o compromisese cu un scop. Cu greu puteai să susţii că era bun şi onorabil. Este fiul recunoscut al unui baron, omul care ţi-a plătit datoriile şi bărbatul care urmează să fie soţul meu. Ar trebui să îl respecţi.

Wolfgang îşi strânse buzele într-o linie palidă.

— Am să îi dau banii înapoi, dar numai asta fac.

Adelaide aproape că râse auzind declaraţia lui bizară. Era tipică pentru Wolfgang o promisiune atât de imposibilă.

— O, să-mi dai de veste când îngheaţă iadul, spuse ea tărăgănat. Până atunci, spre binele familiei tale şi pentru coniacul pe care îl aştepţi, ai să te comporţi civilizat. Ne-am înţeles?

Nu se aştepta să fie înţeleasă şi nu fu deloc surprinsă când Wolfgang îi aruncă o privire urâcioasă, ieşind mai apoi din cameră fără să mai adauge vreun cuvânt.

*

Adelaide îl evită pe Wolfgang în următoarele douăzeci şi patru de ore, un exerciţiu extrem de simplu din moment ce el se dusese la cârciumă la câteva clipe după discuţia lor şi nu mai revenise acasă până în zorii zilei următoare.

Acum era aproape patru după-amiaza, el era tot în pat, iar ea se opri câteva secunde să se ocupe de hortensia care aproape se ofilise şi încercă să nu îşi facă prea multe griji legate de cum reuşise Wolfgang să facă rost de bani ca să bea.

Cel mai probabil de la Isobel. Probabil îi spusese că avea să îşi cumpere haine noi sau că voia să bea o halbă de bucurie. Din fericire, Isobel era sensibilă la scuzele unui frate, dar nu era nici proastă, nici foarte generoasă. Nu îi dăduse lui Wolfgang mai mult de câţiva şilingi. Pe care, cu siguranţă, el îi transformase într-o datorie de o sută de lire în decurs de o oră.

— Nu trebuie să faci asta, se auzi din spatele ei glasul morocănos al lui Connor. Angajăm un grădinar.

Adelaide se îndreptă cu o tresărire uşoară, se întoarse şi văzu că el se afla chiar în spatele ei, cu un teanc mare de hârtii aşezate peste un volum gros. Apropierea lui fusese acoperită de murmurul unui vânt uşor.

— Bună ziua, domnule Brice. Îşi scoase mănuşile şi zâmbi. Îţi reamintesc că îmi place grădinăritul.

— Aşa mi-ai zis. Se încruntă un pic. Am presupus că asta înseamnă să tai flori şi… ce mai faci tu.

— Îmi place tot. Până şi activitatea repetitivă a plivitului era satisfăcătoare. Ridică privirea spre el şi se întrebă dacă nu cumva imaginea viitoarei lui soţii lucrând pământul nu îl jignise. Te deranjează?

— Nu. Chipul i se lumină şi scutură iute din cap, ca pentru a-şi goni ideea din minte. Nu dacă îţi face plăcere. Mută hârtiile în cealaltă mână şi îi întinse cartea. Uite, ţi-am adus ceva.

Încântată de cât de repede îi acceptase pasiunea pentru grădinărit – şi, evident, de cadoul lui –, luă cartea cu un zâmbet.

— Ce este?… Un atlas? Îl întoarse pe o parte şi pe alta, îi studie minunata legătură din piele. Era un cadou atent, chiar dacă oarecum straniu. E foarte frumos din partea ta. Mulţumesc.

— Nu atlasul este surpriza. Este un instrument. Vreau să decizi unde ţi-ar plăcea să mergi în turul nostru prin Europa. Întinse mâna şi bătu uşor în carte. Luna de miere. Asta e surpriza.

Uluită, Adelaide se uită la el, la atlas, apoi iar la el.

— Serios? Vorbeşti serios? Putem să mergem oriunde mi-ar plăcea?

— Oriunde ţi-ar plăcea. Să faci o listă.

Ea râse, încântată de sugestie. Făcuse sute de liste în trecut. Cu pana şi hârtia când mai avea bani de ele, apoi, mai târziu, liste în gând – una pentru facturi, alta pentru datorii, o alta pentru proviziile pe care trebuia să le

cumpere, o alta pentru reparaţiile pe care nu şi le permitea. Nu putea nici în ruptul capului să îşi amintească ultima listă pe care o făcuse de plăcere.

Ar fi vrut să meargă oriunde. Posibilităţile erau nelimitate. Bine, nu complet nelimitate. Nu putea să îşi ia un an liber aşa cum făcuseră părinţii ei. Trebuia să se gândească la George şi, pentru numele Domnului, fratele ei nu putea să fie lăsat nesupravegheat atât de mult timp, dar putea să îşi ia o lună sau două, poate chiar trei. Trei luni de călătorie spre orice loc i-ar fi plăcut. Nici nu îi venea să creadă.

Emoţia şi dorinţa îi învolburară sângele în vene.

— Vreau să merg în Prusia şi în Franţa.

— E un început. Unde altundeva?

— O, nu cred că vom avea timp şi pentru alte locuri.

— Putem să plecăm cât vrei tu.

Ea scutură din cap.

— Nu pot să-l las singur pe George prea mult timp.

— De ce să îl lăsăm? Călătoriile sunt numai bune pentru un băieţel.

— Poate să vină cu noi?

— Bineînţeles, atâta vreme cât iei şi o dădacă. El ridică o mână ca să dea într-o parte o şuviţă de păr de pe umărul ei. N-am de gând să mă iau la întrecere cu el pentru timpul tău sau să îl pescuiesc din vreun canal în Veneţia. Şi bănuiesc că Isobel îşi va dori să aibă libertatea să exploreze un pic fără un copil după ea.

— Poate să vină şi Isobel? Îşi dădu seama că nu făcea decât să repete tot ce spunea Connor, dar nu putea să se abţină. Totul era atât de extraordinar. Îi oferea un alt vis. Ba mai mult, îndeplinea visul pe care mama şi tatăl ei nu reuşiseră niciodată să îl concretizeze. Copiii Ward în călătorie… majoritatea copiilor Ward, se corectă ea.

— Şi Wolfgang?

— Poate să vină cu noi, dacă vrea.

Dată fiind acreala din ultima vreme a fratelui, spera mai curând să nu vrea. Dar în acelaşi timp, nu putea să fie

lăsat de capul lui pentru prea mult timp.

— Nu ştiu dacă va fi de acord să ni se alăture.

— Atunci nu ni se va alătura, răspunse indiferent Connor.

— Wolfgang nu poate să fie lăsat nesupravegheat prea…

— Nesupravegheat? ridică din sprâncene. Este cumva infirm?

— Foarte aproape, mormăi ea. Face alegeri groaznice. Nu şi dacă e capabil să le facă pe cele bune.

— E capabil. Vom face tot ce putem pentru el, dar este adult, Adelaide. Nu poţi să-l opreşti dacă e hotărât să fie nefericit.

— Ştiu, dar trebuie să încerc. Se încruntă, cobori privirea şi lovi o piatră cu vârful pantofului. Nu îşi face rău doar lui. Mai sunt Isobel şi George…

O întrerupse prinzându-i bărbia cu mâna şi ridicându-i faţa spre el.

— Soarta ta nu mai este legată de fratele tău. Înţelegi?

Adelaide se gândi la spusele lui. O parte din ea avea să fie mereu legată de Wolfgang pentru că o parte din ea avea să spere întotdeauna că băiatul pe care îl iubise devenea un bărbat de care să fie mândră. Chiar dacă o durea, n-ar fi rupt legătura aceea nici dacă ar fi putut. Cine, dacă nu familia, putea să aibă grijă de un băiat rătăcit? Cine îl plângea?

Dar Connor avea dreptate din punct de vedere financiar. Zilele în care se temuse de ruină absolută se încheiaseră. Nimic din ce ar fi făcut Wolfgang nu mai putea să schimbe situaţia.

— Da, înţeleg.

Se întinse, îi prinse mâna şi i-o strânse cu blândeţe înainte să îi dea drumul. Odată cu mâna lui, dădu drumul şi tristeţii. Nu era momentul să insiste pe grelele poveri ale inimii. Era o zi frumoasă, o zi minunată. Şi avea de pus la punct o călătorie.

— Când plecăm? întrebă ea, cu un entuziasm crescând. Imediat după nuntă?

Sau le trebuia o săptămână, două ca să se instaleze la Ashbury Hall?

— Când închei conturile cu Sir Robert.

Nu acela era răspunsul pe care îl aşteptase.

Nu-i spusese Connor că el avea propria listă? O listă lungă cu surprize pentru fratele lui sau aşa ceva? Cât de lungă? De câte săptămâni sau luni, sau chiar ani, avea nevoie ca să taie toate punctele de pe lista lui? Încercă din răsputeri să nu îşi lase la iveală dezamăgirea. Nu îi promisese niciodată un voiaj. Cu siguranţă nu îi promisese să plece undeva în viitorul apropiat. În cele din urmă, avea să o ducă în călătorie şi era mai mult decât se gândise vreodată să ceară.

— Bine, spuse cu o voce care spera să pară destul de veselă. Atunci am timp să fac planuri. Ai vrea să recomanzi vreun loc?

— Îmi amintesc că Viena este plăcută toamna. Îmi imaginez că Roma i-ar plăcea lui Isobel.

— Ai fost şi acolo?

— Mama m-a dus la Viena când eram copil. În Roma am ajuns acum doi ani cu afacerile mele.

Adelaide înclină capul.

— Care sunt mai exact afacerile tale?

— N-am doar una, dar cele mai multe sunt legate de transportul maritim. Mărfuri din America, mătase din China…

— China? Ai fost în China? Cum Dumnezeu ai ajuns de la eliberarea din închisoare la a călători prin lume?

El clătină din cap.

— Altă dată.

— Dar…

— Mai am ceva pentru tine. Îi întinse hârtiile.

Distrasă de la întrebările ei, Adelaide le luă cu un zâmbet derutat.

— Mai multe cadouri? Ce sunt astea?

— Contractele. Cele cincisprezece mii de lire care îţi aparţin. Alte câteva afaceri.

Cu un suspin, Adelaide aproape scăpă atlasul din mână în încercarea de a vedea mai bine hârtiile.

— Cum Dumnezeu ai reuşit să le obţii aşa de repede?

— N-a fost uşor. Se întinse şi luă cartea de la ea ca să nu o scape. Numai licenţa specială a costat mai bine de…

— Licenţa specială? Căută prin hârtii şi îşi dădu seama că habar nu avea cum arăta o licenţă specială sau de ce trebuia să afle, aşa că se opri şi se uită uimită la Connor. Dar nu avem nevoie de o licenţă specială. Am fost de acord să aşteptăm până se face anunţul căsătoriei.

— Da, pentru că n-ai vrut să te cunune un fierar. Arătă cu bărbia spre hârtii. Acum nu mai trebuie să aşteptăm.

Existaseră o mulţime de motive pentru care să aştepte. Încercă să şi le amintească în clipa în care inima începu să îi bată cu putere.

— Eu… n-am rochie. Am ajuns cu Isobel la modistă abia ieri.

— Poartă rochia pe care o aveai când ne-am cunoscut. Mărită-te cu mine azi.

— Nu. Nu îi venea să îşi creadă urechilor. Nu, e o rochie de bal. Şi trebuie să mă uit pe contracte…

— Atunci, uită-te pe ele, o îndemnă el.

— Cum, acum?

— E cel mai bun moment.

Adelaide scutură din cap.

— Nu mă pricep deloc la legi. Un avocat…

— Dacă voiam să te trag pe sfoară, o întrerupse Connor cu o urmă de nerăbdare, m-aş fi îngrijit ca documentele să fie prea complicate ca să le poţi descifra, apoi aş fi plătit orice avocat pe care l-ai fi angajat ca să-ţi spună că toate sunt bune şi frumoase.

— Nu toată lumea e coruptă, mormăi ea.

— Nu, dar suficienţi cât lucrurile să se desfăşoare cu uşurinţă, spuse el vesel. Hai să sărim peste curtatul ăsta…

— Dar îţi doreai ceva măreţ. Îţi doreai jumătate de

hectar de flori şi o mireasă îmbrăcată în cea mai frumoasă rochie.

Adelaide bănuise că îşi dorea să facă din victoria asupra lui Sir Robert un spectacol de zile mari.

— Am să-ţi cumpăr o sută de rochii frumoase şi am să mă uit cum te îngrijeşti de grădină. Zâmbi odată cu ea. Îţi aminteşti că la început doream să fugim.

— Da, dar eu... mi-am făcut planuri. Mai ales planuri să se mărite peste câteva săptămâni. Nu pot...

— Schimbă-le. Să ştii că fiecare zi amânată e un risc. Aş putea să fiu aruncat de pe cal în drum spre casă sau să mă răzgândesc şi să fug mâine în Australia cu văduva McClary.

Doamna McClary era suficient de bătrână cât să îi fie bunică.

— Nu te-ar lua. Are gusturi mai bune decât mine.

În timp ce el chicoti, Adelaide se gândi la argumentele lui. Aveau sens. Putea să se răzgândească. Dacă descoperea adevăratele motive pentru care Sir Robert o curtase, putea foarte bine să se răzgândească. Atunci, ar fi rămas fără cele cincisprezece mii de lire la fel de sigur ca în cazul în care contractul era o minciună şi ar fi rămas şi fără soţ.

Connor trebuie să fi intuit că şovăia. Puse atlasul şi hârtiile pe jos şi se apropie de ea până ce parfumul lui îi învălui toate simţurile. Degetele care alunecară blând pe obrazul ei erau calde şi uşor aspre.

— Se poate locui în Ashbury House acum. Cu toţii, mai puţin decoratorul, arhitectul şi câţiva meşteri, au plecat. Cele mai multe dintre ferestrele noi au fost montate. Avem mobilă, personal, o cameră de joacă în care să stea George. Am un grădinar...

— Ai făcut o cameră de joacă?

— Te aşteptai la altceva?

— Păi, nu. Sau poate că da. Nu era sigură la ce se aşteptase, dar n-ar fi fost surprinsă dacă lui nu i-ar fi trecut prin minte nevoile lui George. Doar că...

— Totul e gata, spuse încet Connor. De ce să aşteptăm?

Cugetă la situaţie cu gândul la ce era mai bine pentru ea şi familia ei, dar îşi dădu repede seama că, exceptând o cădere tragică de pe cal, decizia ei nu avea să facă vreo diferenţă prea mare pe termen lung. Că se mărita cu el în ziua aceea sau peste câteva săptămâni, rezultatul final era acelaşi.

Doar că, dacă aştepta, n-ar mai fi avut de luat o decizie. S-ar fi trezit în ziua nunţii ştiind că opţiunile erau să ajungă la capelă şi să facă jurămintele sau să îşi trimită la pieire familia.

Dar în ziua aceea… putea să aleagă să se mărite. Era o definiţie foarte vagă a ideii de alegere, o poleială subţire de control al situaţiei, dar era suficient ca să îi aducă un zâmbet pe buze.

Voia să se mărite cu Connor în ziua aceea pentru că voia să se mărite cu Connor în ziua aceea; nu mai avea nevoie de alte motive. Nu trebuiau să existe condiţii sau aşteptări. Putea să facă exact ce îşi dorea.

— Vreau să mă schimb, îl anunţă ea. Vreau să fie prezenţi Isobel şi George.

Luă teancul de hârtii şi le împinse spre el.

— Şi vreau să semnezi contractele.

Capitolul 20

La treisprezece ani, Adelaide se închipuise pentru scurtă vreme îndrăgostită de Paul Montgomery, fiul unui fermier din regiune şi, timp de trei săptămâni, se ţinuse după mama ei ca să îi povestească detaliile din ziua nunţii părinţilor ei. Avuseseră muzică şi flori? Se simţise ca o prinţesă într-o rochie de mătase şi dantelă?

Mama îi răspunsese cu răbdare şi haz. Îşi amintise de emoţii şi de nervi, şi de o grămadă de lucruri de făcut.

Detaliile aveau să rămână pentru totdeauna învăluite în ceaţă.

Adelaide se aşteptase la o experienţă asemănătoare pentru ziua nunţii ei. Doar că nu avu prea multe lucruri de făcut. Singura bătaie de cap fu George, care se opuse cu încăpăţânare să facă baie şi să poarte hainele de duminică într-o zi de vineri, făcându-şi simţită nemulţumirea când sări din cadă şi zburdă gol prin casă ţipând cât îl ţineau plămânii ca un purceluş supărat şi plin de săpun.

Fu nevoie de o jumătate bună de oră ca să fie prins, spălat de săpun şi vârât în hainele lui.

După aceea, nu prea mai apăru nimic din cale-afară de palpitant. Spre deosebire de mama ei, Adelaide nu era îndrăgostită de mirele ei. Nutrea, cel mult, un ataşament precaut pentru el.

Se gândi că se putea să fie puţin emoţionată, dar era greu de stabilit exact cauza pulsului ei care o lua razna şi a mâinilor care tremurau. Puteau la fel de bine să fie nervii. Incapabilă să identifice sursa neliniştii ei, lăsă deoparte felul în care se simţea şi se concentră pe ce trebuia să facă.

În mod practic. Acele detalii ocupară ziua nunţii ei.

Se spălă, se schimbă. Îi trimise de veste lui Wolfgang la cârciumă. Nimeni nu se aşteptase la vreun răspuns.

Connor plecă la Ashbury şi se întoarse cu trăsura lui după câteva ore ca să îi ia pe toţi şi să îi ducă la bisericuţa în care Adelaide participase toată viaţa ei la slujbe. Ştia fiecare detaliu de pe singura fereastră cu vitralii şi cunoştea spatele stranelor ca în palmă. Preotul era acelaşi care o botezase şi cel care o consolase când ea se îndrăgostise de fiul lui.

Acum se afla înaintea lui la altar, în vreme ce el vorbea despre fidelitate şi caracterul sacru al sfintei căsătorii. Spuse şi ceva despre soţii şi stăpâni. Adelaide se prefăcu a nu auzi.

Încă un pas, îşi aminti ea când lumea ei începu să se învârtă. Acela nu era decât încă un pas şi fusese alegerea ei.

Îşi rosti jurămintele. Connor pe ale sale. Isobel bătu din palme când preotul îi declară soţ şi soţie. George se lovi cu capul de o strană şi zbieră. Michael Birch şi Gregory O'Malley semnară în calitate de martori.

Şi aşa se mărită. Cât ai bate din palme, iată că avea un soţ, avea o viaţă nouă.

Se terminase.

— Ei bine, se auzi şoptind uluită. Bine.

Mâna lată a lui Connor se aşeză pe spatele ei şi râsul lui o învălui.

— Eşti gata de plecare, nu?

Nu voi să se supere pe amuzamentul lui, dar atingerea şi vocea lui fură ancore bine-venite în lumea ei care o lua la goană. Încet, mintea începu să i se limpezească atunci când o îndrumă afară la aer curat şi spre ultima geană de lumină a serii.

Se simţi aproape coerentă când le mulţumi lui Gregory şi lui Michael pentru susţinere, apoi urcă împreună cu Connor şi familia ei în trăsură. Şi în clipa în care trăsura o luă din loc, se închipui destul de… ei bine, de ea însăşi.

Abia dacă auzise cuvintele pe care Connor i le spusese la altar, dar acum înţelegea ce îi zicea lui Isobel. Aveau să îşi strângă lucrurile în seara aceea, căci intenţiona să trimită după familia ei a doua zi. Se gândi că era perfect normal şi încuviinţă din cap când trăsura se opri în faţa casei ei.

Isobel sări afară, îl prinse în braţe pe un George zburdalnic şi se îndreptă spre casă. Adelaide se ridică de la locul ei cu gândul să îi urmeze. Se întrebă dacă trebuia oare să îşi ia rochia de muselină ivorie sau se decolorase atât de tare că nu mai era de purtat?

Un braţ o prinse de mijloc şi abia dacă reuşi să scoată capul pe portieră.

Râzând, Connor o trase înapoi în trăsură, pe banchetă lângă el.

— Unde crezi că te duci, dragoste?

Uimită, Adelaide se uită lung la el.

— Eu… ai spus că trimiţi după noi mâine. După ce ne strângem lucrurile. Ai spus asta acum nici două minute.

— Am spus că vin după familia Ward mâine… Se întinse şi închise portiera… doamnă Brice.

În clipa aceea, Adelaide îşi dădu seama că nu avusese mintea atât de limpede pe cât îşi imaginase. *Sigur* că nu voise să spună că ea avea să se întoarcă împreună cu Isobel şi cu George. Pentru că era soţia lui deja. Pentru că era ziua nunţii lor. Pentru că, o, Doamne sfinte, *nu se încheiase* încă.

Fu cuprinsă de nelinişte când îşi dădu seama, cu întârziere, că a deveni soţie era mai mult decât formalităţile de la biserică. Mai erau… alte formalităţi. Formalităţi ascunse, păcătoase, despre care ea nu avea decât o idee vagă.

— Eu… îşi întoarse iar privirea spre portieră, iar, dacă trăsura nu ar fi luat-o iarăşi din loc, poate ar mai fi încercat să scape a doua oară.

Evident, gândurile i se citeau limpede, căci Connor îşi trecu braţul pe sub genunchii ei şi o trase în poala lui. Neliniştea se transformă în spaimă. Voia să încheie *totul* în trăsură?

Dar spaima aceea nu dăinui mult. Connor nu dădu vreun semn că avea să profite înainte de vreme – în opinia ei – de drepturile lui de soţ. Îi rezemă obrazul de pieptul lui şi o strânse uşor de mijloc. Adelaide simţi mângâierea bărbiei lui în creştet.

— N-o să regreţi ziua de azi, îi spuse el încet şi îi desenă cu mâna cerculeţe delicate pe spate.

În mod evident, încerca să o liniştească. Adelaide îşi dorea ca el să reuşească. Se temea că erau amândoi condamnaţi la dezamăgire.

Era învăluită de parfumul lui, perfect conştientă de bătăile puternice ale inimii lui şi de puterea trupului său masiv. Era mult mai mare ca ea, mai puternic şi, fără îndoială, mult mai informat despre ce împărtăşeau soţii şi soţiile între ei.

Nu se putea gândi decât la el, la ce avea să facă şi la cât fusese de prostuţă când o întrebase pe mama ei de ziua nunţii în loc să o fi întrebat de *noaptea* nunţii. Nu neapărat noaptea nunţii mamei, se corectă ea repede – nimeni nu trebuia să treacă prin chinul aflării detaliilor despre noaptea nunţii părinţilor –, ci de o noapte a nunţii în general. Ar fi trebuit s-o întrebe pe mama ei ce se întâmpla într-o noapte a nunţii.

Se întrebă dacă putea să ceară detalii de la Connor, apoi se întrebă dacă era neapărat nevoie. Chiar dacă multe lucruri nu îi erau clare, nu era chiar o neştiutoare. Mecanismele principale îi era cunoscute… întrucâtva.

Poate că ar fi trebuit să discute cu una dintre femeile din sat sau poate chiar cu Isobel, a cărei curiozitate nemăsurată o făcuse probabil să dea peste vreo carte pe această temă. Se scriau cărţi pe tema asta? La naiba, ar fi trebuit să întrebe pe cineva.

Connor o sărută delicat pe creştet.

— Nu te chinui aşa tare, scumpo.

— Nu mă chinui.

Connor izbucni în râs. Îi mângâie uşor braţul, dezmierdându-i pielea delicată.

— Închide ochii, iubito. Relaxează-te.

Adelaide trase uşor aer în piept şi îşi concentră atenţia pe blândeţea atingerii lui şi pe cât de atent, aproape protector o ţinea. Îi fu de ajutor… un pic. Nu era relaxată când ajunseră la Ashbury Hall, dar nici nu mai era aşa tentată să dea fuga înapoi acasă.

De ajutor mai fu şi faptul că servitorii nu se înfăţişară să le ureze bun venit.

„Vă mulţumesc tuturor pentru frumoasa şi călduroasa întâmpinare. După cum prea bine ştiţi, prima mea îndatorire ca stăpână a casei va fi să mă culc cu stăpânul. Scuzaţi-ne”.

Doamne sfinte!

Doamna McKarnin şi o servitoare erau singurele care îi aşteptau înăuntru.

— Să vă iau mănuşile, doamnă?

— Poftim? Nu! Adelaide se strâmbă când intendenta făcu ochii mari. Îmi cer iertare, doamnă McKarnin. Am vrut să spun că vă mulţumesc pentru propunere, dar am să-mi păstrez mănuşile pentru moment.

Niciun articol de îmbrăcăminte nu avea să fie înlăturat până în clipa în care devenea neapărat necesar. Ignoră complet ridicolul absolut al acelui gând.

Expresia de pe chipul doamnei McKarnin se îndulci într-una înţelegătoare.

— Cum doriţi, doamnă. Mai pot face ceva pentru dumneavoastră?

— Da. Aş putea… „să vă pun nişte întrebări extraordinar de necuviincioase?” Să primesc un pahar cu vin?

Connor veni în dreptul ei.

— Am să mă ocup eu de asta, doamnă McKarnin. Mulţumesc.

Îşi aşează mâna caldă pe spatele ei şi o îndemnă cu o apăsare subtilă să o ia înainte. Adelaide nu avu de ales şi urmă calea pe care i-o indica – prin holul cel mare, spre scări şi de-a lungul coridorului din aripa principală. Dar spre surprinderea ei, Connor nu o conduse spre dormitoarele principale, ci spre salonul alăturat. Era destul de mic şi mai puţin impunător decât restul casei. Culorile, mai ales nuanţele de albastru şi verde, erau mai deschise acolo, modelul sofalei din centru şi al fotoliilor capitonate era feminin, iar lemnul din încăpere era colorat într-un maro auriu care strălucea în pâlpâirile lumânărilor.

Privi cum Connor traversă camera ca să toarne un pahar de Madeira de pe un bufet şi se întrebă dacă finisase încăperea cu gândul la ea. Apoi se întrebă dacă era dispus să accepte o amânare de-o noapte în schimbul amenajării salonului după bunul lui plac.

O, pentru numele Domnului! se gândi ea enervată. Teama ei o împingea dincolo de ridicol, înspre laşitate. Cu o răsuflare prelungă şi liniştitoare, lăsă din mâini fustele pe

care le ţinuse strâns în pumni şi se dojeni sever în gând.

Se purta ca o nătăfleaţă. Femeile se măritau în fiecare zi. Probabil, niciuna nu murise vreodată de supărare. Aşa că, serios, de ce să se teamă? De câteva momente de stânjeneală şi neplăcere, doar atât. Nu ceruse Connor să se întâmple de zece ori pe zi? Sigur totul trebuia să meargă foarte repede dacă puteai să faci aşa ceva de zece ori pe zi.

Probabil că era precum păsările pe care le urmărise pe ascuns în grădina mamei ei. Nişte dat din aripi şi totul era gata.

— Cât de rău ar putea să fie?

Connor se întoarse dinspre bufet, cu un pahar în mână.

— Poftim?

— Nimic, ciripi ea şi se strădui să pară calmă.

Cu o expresie tandră, Connor traversă camera înspre ea.

— Nu vreau să-ţi fie frică, Adelaide.

— Nu-mi este.

El îi întinse paharul de Madeira şi nu spuse nimic, ceea ce era totuna cu a-i fi spus că minţea.

— Prea bine, recunoscu ea, poate că sunt puţin emoţionată. Dar îmi imaginez că e ca şi cum ţi-ai scoate un ghimpe din deget. Aşteptarea e mai rea decât lucrul în sine. Strângi din dinţi, tragi iute şi gata.

— Gata, repetă el.

— Da. Adelaide dădu o dată din cap, apoi se gândi din nou şi se strâmbă. N-am vrut să pară că parcă mă gândesc la o rană. Totuşi, acum că apucă să se gândească mai în detaliu, o rană nu suna chiar aşa departe de ce era posibil. Sunt convinsă că va fi minunat. Nu, nu era. Dar cum n-am apucat niciodată să încheiem chestiunea, trebuie să ştii… îşi bău conţinutul paharului dintr-o singură înghiţitură. N-o să o fac de zece ori pe zi.

— De zece ori… Connor clipi nedumerit, apoi închise ochii cu un geamăt. O, la naiba!

„O, la naiba” nu era răspunsul pe care Adelaide

sperase să îl primească.

— Sunt dispusă să negociez. Puţin.

Connor deschise ochii, luă paharul de la ea şi îl puse deoparte, fără să spună vreun cuvânt. Apoi, o luă de mână şi vorbi pe un ton plin de răbdare, înţelegere şi regret:

— Adelaide, scumpo.

— Vai!

Îşi dori să îşi smulgă mâna şi să îi acopere gura. Nimic bun nu putea fi spus pe un asemenea ton. Era genul de ton pe care cineva îl folosea ca să aducă veşti despre boală, şi moarte, şi…

— Glumeam cu cele zece ori.

— Oh. Ei bine, nu era atât de îngrozitor. Nu îi păsa că fusese victima glumei lui, dar era o uşurare să ştie că nu se aştepta ca ea să…

— Nu e ca şi cum ai scoate un ghimpe, continuă Connor.

Uşurarea dispăru. Să spere că spusele lui însemnau că nu avea să doară era prea mult.

— Nu se face repede, nu-i aşa?

Gura lui se arcui.

— Nu atunci când se face cum trebuie.

— Hai să o facem prost, sugeră ea.

— N-o să-ţi placă dacă o facem prost.

Adelaide se temea că nu avea să îi placă nici într-un fel, nici în altul.

— N-am putea încerca?

Connor oftă.

— Acum ţi-e frică.

— Ei bine, nu-mi era atunci când mă gândeam că o să se petreacă totul rapid, mormăi ea.

— Va fi şi ceva rapid.

— Nu înţeleg…

— Nu-i nimic. Îi dădu părul de pe faţă. Ai încredere în mine, Adelaide?

„O, Doamne, nu iar asta”.

— Dacă vrei să ştii dacă am încredere că o să faci

cum trebuie… Flutură mâna în direcţia dormitoarelor… *asta,* atunci bănuiesc că n-am încotro.

Urmă o pauză, înainte ca el să adauge pe un ton foarte sec:

— Mă faci să mă simt ca un paşă.

— Ai prefera să nu fiu sinceră?

— Hai să mai încercăm o dată, sugeră el, înainte de a-şi strecura o mână pe ceafa ei şi a-şi apăsa gura pe a ei.

Din instinct, Adelaide ridică mâinile între ei. Fluturară indecise, apoi se opriră pe reverul hainei când buzele lui se mişcară peste ale ei, cu o apăsare delicată şi ademenitoare. Pentru o clipă, îşi aminti de primul lor sărut din grădină, atunci când o tachinase şi o ispitise spre supunere binevoitoare. Dar nu fu nevoie decât de o altă atingere a buzelor lui, de o altă dezmierdare atentă cu limba pentru ca întreaga comparaţie să pălească. Sărutul de acum nu avea nimic de-a face cu ce fusese înainte. Nu era nicio cerinţă, nicio manipulare. Nu o săruta cu o răbdare hotărâtă, ci cu o tandreţe care părea infinită.

O căldură apăsătoare îi învălui pielea înfiorată şi se prelinse înăuntrul ei, lăsându-i membrele fără vlagă. Se sprijini de el, şi braţul lui îi cuprinse mijlocul, trăgând-o mai aproape ca să îi susţină greutatea. Îi părăsi gura ca să presare de-a lungul gâtului săruturi uşoare ca o adiere. Îşi apăsă buzele pe tâmpla ei, şi savură pielea sensibilă a maxilarului ei.

Adelaide se cutremură când Connor ajunse la lobul delicat al urechii, apoi răsuflă întretăiat când îl trase uşor cu dinţii. Connor şopti pe pielea ei:

— Îţi plăcea partea asta, aşa-i?

— Da.

Continuă să se joace cu ea, găsind locurile care, pe gât, o făceau să se înfioare.

— Restul e la fel… doar că mai mult… Lasă-mă.

Adelaide încuviinţă nesigură din cap şi, dintr-o singură mişcare abilă, o ridică în braţe.

Era conştientă vag că o purta spre dormitor, era

conştientă de lumina mai strălucitoare a lumânărilor şi de trosnetul tihnit al focului. Lumea ei se dizolvă într-o serie molcomă de senzaţii – alunecarea picioarelor pe podea, apăsarea gurii lui pe gâtul ei, mătasea deasă a părului lui în degetele ei. Pe măsură ce căldura se transformă în înflăcărare, Adelaide deveni agitată, tânjind după următoarea atingere, după următorul tremur de plăcere. Dar Connor rămase neîndurător, înnebunitor de lent în seducţia lui. O dezbrăcă în tihnă, oprindu-se să guste şi să atingă fiecare părticică din pielea ei descoperită. Îi îndepărtă cu blândeţe mâinile atunci când încercă să îl ajute, când încercă să îl grăbească.

— Aşa, îi şopti el şi acoperi cu gura scâncetul ei de împotrivire. În felul meu.

În ciuda aerului cald din încăpere, simţi un fior când Connor trase cămaşa de pe ea. O aşează pe pat şi fiorul fu alungat de fierbinţeala trupului lui care îl acoperi pe al ei. Senzaţia şi parfumul lui o învăluiră… Izul discret de lemn de santal, părul moale de pe pieptul lui, înflăcărarea mâinilor lui care alunecau peste pielea ei.

Îi mângâie coapsa, căută căldura dintre picioarele ei. Adelaide se zvârcoli sub el, prinsă între dorinţă şi stânjeneală.

— Connor…

— Şşt, dragoste… lasă-mă.

Nu se mai împotrivi şi oftă întretăiat la prima alunecare lină a degetelor lui. O mângâie şi tachină cu măiestrie până ce plăcerea se transformă într-o durere dulce, iar durerea deveni o nevoie disperată. Adelaide gemu şi se încordă sub el, îl prinse de umeri, de păr, de fiecare parte din trupului lui pe care putu să o cuprindă. Connor se aplecă să-i prindă un sfârc în gură şi, deodată, nevoia redeveni plăcere – un val înnebunitor care îi încordă fiecare muşchi din corp o cuprinse şi o buimăci, lăsând-o gâfâind.

Cu un suspin înfiorat, Adelaide deschise pleoapele şi se trezi privind ochii verzi şi misterioşi ai lui Connor. Erau

întunecaţi de pasiune, străluceau triumfători, plini de căldură.

Mâinile lui alunecară sub genunchii lui Adelaide.

— Pune-ţi picioarele în jurul meu… aşa.

El îşi ridică greutatea şi se apăsă uşor în ea. Simţi durere, dar una uşoară, care nu deranjă cu nimic senzaţia extraordinară a trupului lui Connor mişcându-se peste al ei sau dorinţa ei de a se arunca în următoarea senzaţie, în următorul val de plăcere. Până când el mormăi ceva în părul ei şi se împinse înăuntrul ei, cu o apăsare lungă şi fermă a şoldurilor.

Deodată, momentul nu mai fu atât de încântător. Ea îşi înfipse unghiile în umerii lui şi ţipă.

— O! Au!

Connor rămase încremenit, numai pieptul îi mai urca şi cobora greoi.

— Îmi pare rău. Draga mea, îmi pare rău. Trebuie să se întâmple.

Să se întâmple era exact ce-şi dorea Adelaide să audă şi exact *ce* avea de gând să facă. Îl împinse, dar Connor rămase neclintit.

— Connor…

— Relaxează-te uşor, scumpa mea. Îşi lăsă capul în jos şi o sărută, Relaxează-te şi aşteaptă. O să fie mai bine. Promit.

O sărută din nou, încet şi adânc, iar durerea se transformă într-o neplăcere uşoară. Mâinile lui îi dezmierdară cu blândeţe pielea, reaprinzând văpăile care se stinseseră. La început, fură doar scântei, apoi flăcărui neînsemnate care pâlpâiră şi tachinară şi, într-un final, prinseră viaţă. Mâinile ei se ridicară cu grijă pe muşchii puternici de pe braţele lui, apoi coborâră peste întinderea netedă a spatelui, îl auzi cum, brusc, i se tăie respiraţia, apoi cum răsuflă întretăiat şi simţi sub palme bătaia nebună a inimii lui.

Connor o sărută pe gât, pe maxilar.

— Mai bine?

— Da. Neplăcerea se risipi cu totul, înlocuită de o nevoie inexplicabilă de a se mişca. Cred… vreau…

— Ştiu. El se retrase pe jumătate, apoi alunecă din nou înăuntrul ei.

— Oh.

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet păcătos.

— Mai bine?

Adelaide nu putu să răspundă. El se mişcă din nou, începând în ritmul unei invazii blânde, urmate de o retragere care o lăsară fără cuvinte. Durerea şi nevoia reveniră, diferite de data asta. Într-o doară, ea se arcui spre el ca să îl întâlnească şi fu recompensată de un geamăt răguşit şi masculin. Connor lăsă capul în jos şi îşi îngropă faţa în părul ei. Mişcările îi deveniră din ce în ce mai rapide, mai puternice şi totuşi, cumva, nu erau destul de iuţi ori destul de lente, ori ceva. Adelaide avea nevoie de *altceva.*

— Am nevoie… Connor, am nevoie…

— Şşt. Ştiu.

Îşi coborî mână şi o dezmierdă acolo unde trupurile lor erau împreunate. Plăcerea o copleşi din nou, un val uluitor după un altul. Şi chiar în clipa în care dădea să iasă la suprafaţă, Connor o strânse în braţe, o pătrunse adânc şi se cutremură în braţele ei.

Capitolul 21

Adelaide deschise ochii şi îi miji în lumina dimineţii care se strecura pe lângă marginile draperiilor. Încă pe jumătate adormită, se răsuci pe spate ca să scape de strălucirea orbitoare şi îşi întinse muşchii îndureraţi ai picioarelor. Moliciunea noii lenjerii îi mângâie trupul gol. Mai că gemu de plăcere… până ce îşi aminti *de ce* picioarele îi erau goale în aşternuturi fine, şi nu încolăcite în pătura ei aspră din lână, îmbrăcată în cămaşa ei veche de noapte.

Era măritată. Era soţie.

Îşi răsuci capul pe pernă şi îl descoperi pe Connor adormit lângă ea.

Doamne sfinte, avea un soţ!

Un hohot de râs i se opri în gât, genul acela de râs care apărea când ezitai între încântare scandaloasă şi spaimă absolută. Înghiţi şi râsul, şi spaima. Pe primul pentru că nu voia să îl trezească pe Connor, pe ultima pentru că i se păru lipsită de logică şi inutilă.

Următorul pas – la el trebuia să se gândească de acum.

Doar că îi fu imposibil să se concentreze pe următorul pas. Era mult mai interesant să se concentreze pe pasul pe care îl făcuse cu o noapte în urmă.

Noaptea nunţii ei fusese o nebunie plină de descoperiri.

Ce făcuseră… ce *făcuse…* Desfrânată era un cuvânt care abia dacă reuşea să îi descrie purtarea. Probabil ar fi trebuit să îi fie ruşine. Sau măcar să se simtă stânjenită. Dar nu se simţea. Se simţea minunat de păcătoasă, extraordinar de încântată de ea însăşi şi teribil de intrigată de bărbatul care dormea lângă ea.

Connor era soţul ei. Se măritase cu el, împărţise patul cu el. Şi totuşi, ştia atât de puţine despre el.

Îi cercetă cu privirea trupul şi căută detalii. Dormea pe burtă, cu braţele sub pernă şi picioarele răşchirate – observă că ocupa mai mult de jumătate de pat. Gene de un blond-închis, dese şi destul de lungi cât să aprindă o scânteie absurdă de invidie în ea, se odihneau pe o piele palidă de la natură şi uşor bronzată de soare. Avea o cicatrice micuţă chiar la rădăcina părului şi una mare care începea la baza umărului stâng şi care se continua într-o linie zimţată, spre spate, lată de vreo cinci centimetri, care dispărea sub cearşaf. O privi încruntată şi se întrebă ce rană o provocase şi cât de groaznic trebuia să îl şi durut. Era un semn desăvârşit care îi reaminti că el nu dormise întotdeauna în aşternuturi moi, că viaţa lui fusese sumbră o vreme.

Mintea îi fu invadată de imagini întunecate. Exista un număr infinit de împrejurări când putuse să fie rănit. Când era doar un băiat, fusese înrolat cu forţa. În vreme ce cunoştinţele ei despre viaţa în marină erau limitate la extrem, auzise câteva poveşti despre lucrurile îngrozitoare care se puteau întâmpla la bordul unei corăbii de război.

Poate că cicatricea fusese provocată de biciul vreunui căpitan sau de cuţitul vreunui camarad de pe vas. Poate Connor fusese rănit în luptă sau…

— Îmi păzeşti somnul, dragoste?

Vocea lui Connor, răguşită de somn, îi alungă din minte gândurile acelea răscolitoare. Îşi întoarse iute privirea şi dădu de ochii lui verzi şi misterioşi care o studiau cu aceeaşi atenţie cu care îl studiase şi ea.

Stânjenită dintr-odată, îşi drese glasul şi privi într-un loc aflat undeva în spatele lui.

— Bineînţeles că nu.

— Mă simt uşurat să aud asta, din moment ce asta ţine de datoria mea. Se răsuci şi îşi trecu absent mâna prin păr, înainte să îşi aşeze braţele sub cap. La ce te gândeai? Puteam să aud cum ţi se învârt rotiţele în căpşorul tău.

— Mă întrebam cum ai fost rănit, răspunse ea, căci nu ştia de ce ar fi minţit. Cum să afle mai multe despre el dacă nu îl întreba? Ridică din umeri când sprâncenele lui se arcuiră în sus. Ai o cicatrice pe spate.

— A. Am căzut de pe cal când eram tânăr. M-am rostogolit pe o coastă stâncoasă.

— Oh. Nu, nu se gândise la… răspunsul acesta.

Connor râse, se întinse spre ea şi o trase peste el.

— Te aşteptai la altă poveste.

— Credeam… Se răsuci ca să nu îl lovească în coaste cu cotul. Ai fost înrolat în marină.

— Am fost. O aşează lângă el şi îşi înfăşură braţele în jurul umerilor ei. Există mai multe feluri de răni, scumpo.

„Şi mai multe feluri de cicatrice”, se gândi Adelaide. Se foi un pic ca să găsească o poziţie din care putea să se uite la el, dar era imposibil să o facă fără să scape din

prinsoarea braţelor lui sau fără să i se pună un cârcel la gât. Renunţă şi îşi odihni obrazul pe pieptul lui.

Voia să îl întrebe de ce fel de cicatrice avea, dar se gândi că era un subiect bun de discutat altă dată. Poate când aveau să fie mai obişnuiţi unul cu celălalt.

— Cum ai trecut de la înrolare la asta? întrebă ea în schimb.

O strânse şi mai tare în braţe.

— Păi, am văzut-o, am decis că trebuia să o am, am compromis-o într-o grădină şi…

— Nu mă refeream la asta. Ea râse. Ridică o mână şi făcu un gest spre cameră. Mă refer la *toate astea.*

— Da, ştiu. Adelaide îl simţi cum ridică din umeri. Mă pricep la comerţ maritim.

— Dar cum ai ajuns de la înrolare la comerţ maritim?

— Cu noroc, muncă multă şi hotărâre. Mai ales noroc.

Ea îşi înăbuşi un oftat la afirmaţiile lui vagi. Connor nu era genul de bărbat asupra căruia să faci presiuni. Era păcat, pentru că ea era genul de femeie care nu putea să nu facă presiuni.

— Ai putea să fii mai exact?

— Altă dată. Cu o mişcare iute şi sigură, o răsuci pe spate şi se aşeză deasupra ei. Ochii lui verzi îi cercetară atent chipul. Cum te simţi în dimineaţa asta?

— Ei, destul de bine.

Îi plăcea să simtă cum trupul lui o apăsa în saltea, cu picioarele încolăcite cu ale ei şi cu braţele fixate de-o parte şi de alta ca într-o colivie protectoare. Deodată, se simţi mai mult decât bine. Se simţi… interesată. Cu un zâmbet sfios, îl luă în braţe şi îşi lăsă degetele să alunece în voie peste pielea caldă şi peste muşchii încordaţi ai spatelui său.

Connor scoase un suspin adânc de apreciere, iar ea privi fascinată cum ochii lui se întunecară de dorinţă. El îşi coborî capul şi îi prinse gura într-un sărut lung şi tandru.

Plăcerea o învălui, îi pătrunse în sânge, dar chiar în clipa în care începu să crească, Connor se retrase.

— Gata, spuse el apăsat. Gata, scumpo.

Mâinile ei încremeniră.

— De ce?

— Pentru că… Ochii misterioşi priviră ţintă spre gura ei. Pieptul i se ridică şi coborî neregulat. Pentru că… la naiba, încă unul.

Îi prinse iar gura, mai adânc şi mai apăsat de data asta, de parcă încerca să capete ceva de la ea. Adelaide vru să îl ajute, se foi sub el şi simţi căldura mădularului lui întărit care îi atingea pântecul.

Connor se retrase cu un geamăt.

— La naiba, e de ajuns! E prea devreme.

— Prea devreme? repetă ea uluită şi aruncă o privire spre fereastră. Pentru că e dimineaţă, vrei să spui? Nu… nu se face?

El clipi nedumerit spre ea, apoi îşi întoarse capul într-o parte… dar nu înainte ca ea să îi vadă zâmbetul.

— Râzi de mine? întrebă ea cu o indignare prefăcută.

Umerii lui se cutremurară.

— Da, râzi de mine!

— Doamne, da, îmi pare rău. Îşi întoarse faţa spre ea, şi trăsăturile lui frumoase se luminară într-o combinaţie de râs, dorinţă şi afecţiune. E prea devreme de la prima ta dată, scumpo. Asta am vrut să zic.

— Oh. Ea se îmbujoră uşor şi încercă să îşi ascundă dezamăgirea. Eşti… sigur?

— Cum eu n-am fost niciodată fecioară… Nu, nu sunt sigur. Apăsă un sărut uşor pe buzele ei şi, cu un geamăt scurt şi trist, scăpă din prinsoarea braţelor ei. Dar nu are rost să riscăm.

Se răsuci din pat şi traversă uşor camera, cu o remarcabilă încredere în sine, şi se duse spre un dulap. Adelaide nu putu să nu se uite lung – la picioarele puternice, la pielea bronzată şi la muşchii fermi ai feselor lui. Se holbă mai ales la fesele lui. Din motive care îi scăpau, i se păreau absolut fascinante. Şi îi păru tare rău când mâinile lui Connor alunecară prin mânecile unui halat şi o privară astfel de ceea ce vedea.

— N-ar trebui să am şi eu ceva de zis în legătură cu ce putem să riscăm? întrebă ea şi strânse pătura în jurul ei.

— Desigur, încuviinţă Connor. Şi chiar dacă n-am să mă răzgândesc, nu mă deranjează deloc să aud o femeie frumoasă care imploră pentru…

— Las-o baltă, rosti ea tărăgănat şi îşi dădu ochii peste cap când el râse.

Continuând să ţină strâns pătura în jurul ei, se dădu jos din pat şi îşi recuperă cămăşuţa de pe podea, unde fusese lăsată cu o noapte în urmă. Se simţi stupid să tragă pătura după ea ca o regină trena, dar era delicios de păcătos să defileze prin încăpere fără niciun veşmânt, în mintea ei, diferenţa dintre cele două era destul de clară.

Îi luă ceva, dar reuşi în cele din urmă să îşi tragă cămăşuţa peste cap, fără să scape pătura. Când apăru de după material, îl văzu pe Connor privind-o derutat.

— Chiar era nevoie de asta?

— Da. Refuză să se simtă stupid pentru ceva atât de perfect natural precum decenţa, apoi aruncă pătura şi îşi băgă mâinile prin mânecile cămăşuţei.

— Puteai să îmi ceri să mă întorc cu spatele, sublinie el. Sau să ceri un halat.

— Păi, dacă vrei, poţi să mă ajuţi cu rochia.

El o ascultă, o ajută să îmbrace rochia şi îi încheie nasturii de la spate cu îndemânarea cameristei unei doamne. Adelaide se gândi că era mai bine să nu se gândească prea mult cum de căpătase o asemenea abilitate.

Îşi frecă palma de muselina din talie. Era aceeaşi rochie în care se măritase şi aceeaşi pe care o purtase când îl văzuse pe Connor în lumina zilei. Era ciudat să o poarte în clipa aceea.

— Connor?

El îi dădu uşor părul de pe umăr şi îşi apăsă buzele de gâtul ei. Se înfioră toată.

— Hmm?

— De ce te-ai însurat cu mine?

Gura lui încremeni pe gâtul ei.

— Ştii de ce.

— Mi-a spus că pentru răzbunare. Şi mi-ai spus că m-ai vrut pe mine.

— Aşa a fost. Răsuflarea lui era caldă şi umedă pe pielea ei. Aşa e.

— Oricare din ele… Ea îşi linse buzele şi se întrebă dacă i se uscaseră de la senzaţiile pe care le stârnea în ea sau de la propriile emoţii. Ambele puteau…

— Să fie făcute altfel, termină Connor pentru ea.

Căldura gurii lui dispăru de pe gât lăsând locul pe care îl sărutase umed şi rece.

— Da. Ar fi fost la fel de devastator pentru Sir Robert dacă m-ai fi făcut amanta ta.

O apucă blând de braţ şi o întoarse cu faţa spre el. Îi studie atent chipul, dar nu lăsă să se întrevadă nimic din ce gândea.

— Ai fi acceptat să devii amanta mea?

Nu la început, se gândi ea. Dar, de îndată ce ar fi aflat de adevărata natură a lui Sir Robert… dacă ar fi fost singurul mod de a-şi salva familia… Nu ştia.

— Nu, spuse ea doar pentru că se gândi că era răspunsul pe care el îl aştepta.

El încuviinţă o dată din cap, cu o expresie de nepătruns.

— Iată.

Nu era sigură de răspunsul la care se aşteptase, dar clar nu era „iată”. Un nod mare şi neplăcut i se strânse în piept. Senzaţia de rece de la gât se răspândi şi i se strecură pe sub piele.

Se sili să schiţeze un zâmbet şi să adopte un ton vioi, apoi se îndepărtă de el pentru că avea nevoie de distanţă.

— Ei bine, asta are sens, nu?

— Adelaide…

— Ştii, cred că o să fac o plimbare prin grădină în dimineaţa asta. N-o să avem mult timp o vreme aşa frumoasă şi ar fi păcat să nu profităm de fiecare…

El o prinse de braţ înainte ca ea să ajungă la uşă.

— Ne certăm?

Cu un oftat, Adelaide închise ochii. Nu voia să se mai certe. Avea suficientă furie şi duşmănie cât să îi ajungă pentru o viaţă întreagă. Connor nu o minţise în privinţa motivelor pentru care îşi dorise căsătoria şi nu avea nimic de câştigat dacă îl condamna acum pentru motivele lui.

— Nu. Se întoarse din proprie iniţiativă şi îi întâlni privirea. Nu avem de ce să ne certăm. Nu vreau decât să mă plimb, doar atât.

El se încruntă, dar încuviinţă din cap şi îşi retrase mâna.

Adelaide se sili să mai zâmbească o dată înainte să plece.

Timp de aproape o oră, rătăci pe peluzele de la Ashbury Hall şi notă progresele făcute în aranjarea gazonului şi a grădinilor, lăsând ca mişcarea uşoară şi aerul blând al dimineţii să îi liniştească grijile sau măcar să le pună deoparte pentru o vreme.

La reşedinţă se afla deja un grădinar, şi ştia că mai fusese angajat şi un arhitect şi că se făceau planuri pentru amenajarea grădinilor.

Erau planuri mari, planuri elaborate. Ashbury Hall era un conac măreţ şi urma să aibă grădinile pe care le merita.

Se plimbă de-a lungul laturii sudice a casei şi descoperi că o mică parte din grădină fusese deja curăţată de buruieni şi săpată. Era loc suficient pentru o fântână micuţă. Se gândi că o serie de băncuţe de piatră s-ar fi potrivit de minune acolo. Lumina era perfectă pentru dalii. Nu încercase niciodată să crească dalii, dar…

Vocea lui Connor îi întrerupse gândurile:

— Îţi place locul ăsta?

Ea se uită peste umăr şi zâmbi, mulţumită să vadă că plimbarea dăduse roade şi îi îmbunătăţise starea de spirit.

— Sunt sigură că o să fie o grădină frumoasă.

— Este a ta.

— Da. Privi în jur şi studie atentă locul. Era stăpână la

Ashbury Hall acum, chiar dacă ideea i se părea distantă şi ireală. E ceva de muncă pentru arhitect şi grădinar, dar…

— Nu, vreau să zic… El făcu un gest spre pământul săpat. Locul ăsta. În partea asta a casei. E al tău.

— Pământul?

Connor duse pumnul la gură şi îşi drese glasul. Apoi, trase un pic de lavalieră. Apoi, îşi prinse mâinile la spate, deodată conştient că nu avea astâmpăr.

Uluită, ea îl privi nedumerită. Doamne sfinte, se gândi, era stânjenit?

— Am pus să înceapă lucrul ieri aici, explică el. Când m-am întors să iau trăsura. M-am gândit că ţi-ar plăcea ca o parte din grădină să fie numai a ta. Să o aranjezi cum vrei.

Ultimul fior care o cuprinsese în dormitorul lor se risipi. Nu era sigură dacă el încerca să o răsfeţe, să o mituiască, să o mulţumească sau toate trei deodată. Dar era destul de sigură că îi plăcea. Dincolo de greşelile din trecut şi indiferent de motivele de acum, încerca să creeze o atmosferă plăcută între ei. Se gândi că intenţia lui trebuia să conteze.

Adelaide se întinse şi îi dădu un sărut nevinovat pe obraz.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere. Îi cuprinse ceafa cu o mână şi îi trase gura spre a lui pentru un sărut lung şi mistuitor care o lăsă fără suflare şi mult prea înflăcărată. M-am gândit că ar fi înţelept să profităm de intimitate câtă vreme o mai avem încă, spuse el când îi dădu, în cele din urmă, drumul. Am trimis trăsura după familia ta.

— Oh! Ea clipi, încercând să vadă prin ceaţa pasiunii, dar nu reuşi.

Însă după aceea, îl auzi pe Connor spunând:

— Wolfgang are de gând să vină.

Ceea ce reuşi din plin să îi tempereze ardoarea.

— *Oh!* Schiţă totuşi un zâmbet strâmb când Connor chicoti. Cum poţi să ştii sigur?

— Am vorbit cu el despre asta la închisoare.

— Ce-ai spus?

— Că primeşte alocaţia dacă se mută la Ashbury.

— Iar mită? Faptul nu o surprinse atât de tare pe cât o surprinse motivul mitei. L-ar fi crezut pe Connor dispus să plătească bani frumoşi ca să îl ţină pe Wolfgang departe de casa lui.

— Un compromis, o contrazise Connor. Are nevoie de bani. Eu vreau să stau cu ochii pe el până suntem siguri că îi cheltuieşte cum trebuie.

— Nu i-ai spus asta, nu?

Îşi şi imagină reacţia fratelui ei la o asemenea demonstraţie de dispreţ.

— Ai puţină încredere în mine, dragoste. I-am spus că familia lui are nevoie de el. O sărută pe creştet şi îi răsuci între degete o şuviţă de păr. Şi că i s-ar părea cam neprimitoare casa copilăriei de îndată ce încep reparaţiile la acoperiş.

— Reparaţiile?

— Încep săptămâna viitoare. Uşile de la salon o să fie schimbate imediat. Îi aruncă o privire aspră. Şi fotoliul ăla din lemn de cireş merge direct pe foc.

Adelaide izbucni în râs şi se gândi că, o, da, chiar îşi dădea toată silinţa.

— Trebuia să îmi închipui că ştiai ce aveam de gând. Nu putem să îl ardem. E moştenire de familie.

— În pod atunci, încuviinţă el numaidecât şi se aplecă să îi dea un sărut rapid. Te las să-ţi continui plimbarea.

Aproape că îl rugă să rămână, dar se abţinu în ultima clipă. Nu mai voia să se plimbe, nici nu mai avea nevoie să îşi pună ordine în gânduri, dar voia un moment de singurătate. După ce Connor se făcu nevăzut în casă, Adelaide scrută uşor cu privirea împrejurimile şi văzu totul într-o altă lumină. Toate acelea erau ale ei. Casă, grădinile, parcela de pământ şi cele cincisprezece mii de lire din bancă, toate erau ale ei.

Ani în şir fusese copleşită de grijile pentru soarta familiei ei. Săptămâni întregi se confruntase cu un viitor

necunoscut şi imprevizibil. Acum viitorul venise… şi era minunat. Era în siguranţă. Erau cu toţii în siguranţă. Nu avea să meargă niciodată la vreun azil pentru săraci ori să-i bată la uşă vreun creditor. Isobel va avea rochii noi, cărţi noi, o mulţime de şanse se deschideau înaintea ei. George va avea o dădacă foarte competentă, cei mai buni tutori când va fi vremea şi toţi biscuiţii pe care putea să îi mănânce. Iar Wolfgang… Wolfgang va fi de acord. Era sigură.

Pentru prima dată după mult timp, se simţea liberă – bine şi cu adevărat liberă. Sentimentul o ameţi. Auzi ecoul propriului râs în pădurea de dincolo de peluză. Şi asemenea unui copil care se juca, deschise larg braţele şi începu să se rotească.

*

Connor se uită cum se rotea Adelaide în grădină. De la fereastra din biroul aflat la etajul doi, putea să surprindă faldurile fustei care se învârteau şi şuviţele castanii pe care lumina soarelui le împletea în părul ei. Ritmul vioi şi uşor al râsului ei se strecură prin ferestre şi alină apăsarea din pieptul lui.

Noaptea de dinainte îi transformase în realitate fiecare fantezie, dar dimineaţa nu fusese aşa cum sperase el.

„Iată”.

Privind în urmă, nu fusese cea mai bună manifestare a farmecului său. Dar, la naiba, femeii îi plăcea să insiste.

Cum fusese rănit? Cum ajunsese de la înrolare la comerţ maritim? De ce se însurase cu ea? De ce nu o făcuse amanta lui? Întrebările, şi felul plin de răbdare cu care făcuse presiuni ca să primească răspunsuri, îl speriară.

Adelaide voia ca el să împărtăşească lucruri cu ea.

Din păcate pentru amândoi, nu se pricepea prea bine la împărtăşit. Connor era perfect conştient că avea mare grijă să nu se gândească la lipsurile lui. Era generos cu

banii şi cu bunurile, pentru că îşi permitea să le împartă fără vreun risc sau vreo neplăcere pentru el.

Dar se temea că Adelaide îşi dorea să primească o parte din el. Şi era o aşteptare pe care nu era sigur că putea să o satisfacă şi nici să o simuleze.

Nu ştia cum să fie generos în felul acela. Nu i se ceruse niciodată aşa ceva. Nu crescuse cu alţi fraţi. Părinţii lui – chiar dacă ştia că îl iubiseră – fuseseră rezervaţi în afişarea afecţiunii lor. Amantele se mulţumiseră cu timpul şi cu darurile lui costisitoare. Iar oamenii lui… Ei bine, erau oamenii lui. În mare parte vorbeau despre femei, băutură şi despre dorinţa lor de a înfige capul lui Sir Robert într-o ţeapă.

Nimeni nu-i ceruse vreodată mai mult decât se simţise comod să ofere.

Pentru moment, Adelaide părea domolită de grădina pe care i-o dăruise. Şi poate aceea era cheia care să o menţină fericită, care să îi menţină fericiţi pe amândoi – corupere, distragere a atenţiei şi distanţă atentă.

Spera să fie de ajuns. Spera să nu mai pună atâtea întrebări.

Pentru că, la drept vorbind, nu era sigur că răspunsurile aveau să îi fie pe plac.

Capitolul 22

Dacă noaptea nunţii fusese un vârtej de descoperiri, prima săptămână de căsnicie fusese o perioadă de instruire. A doua zi de la sosirea familiei Ward, Connor îi dusese pe toţi, mai puţin pe Wolfgang – care alesese să rămână în camera lui – în oraş pentru ca Adelaide să îşi răsfeţe nepotul şi sora cu dulciuri şi materiale pentru pictat. După cum anticipase Adelaide, George adormise înainte să i se facă rău. Isobel îşi scosese culorile şi şevaletul afară şi, în următoarele şase zile, petrecuse fiecare oră de soare în

grădină, vânând flori pe care să le picteze.

Adelaide începuse să se bucure de noile ei pasiuni. Se apucase încântată să facă planuri pentru grădina ei şi, într-un moment de o rară spontaneitate, îi ceruse grăjdarului-şef să o înveţe să călărească. Dar cu toate celelalte sarcini care îi solicitau atenţia, nu găsise prea des timp şi pentru ea.

Reparaţiile majore la casă fuseseră finalizate, dar mai rămăsese câte ceva de făcut, iar decoratorul păruse să aibă nevoie de aprobarea ei pentru fiecare aşternut nou şi tapet pe care voise să le comande. Personalul îi ceruse cele mai comune sfaturi care erau mereu necesare pentru gestionarea zilnică a unei case atât de mari, dar îi consumau totuşi destul de mult timp. Fusese nevoită să cumpere haine noi pentru toată familia. Trebuise să le scrie lui Lilly şi lui Winnefred. Trebuise să găsească o dădacă pentru George şi sperase că, dacă îl implica pe Wolfgang în acest proces, el avea să iasă din starea lui proastă de spirit, dar dăduse dovadă de o lipsă totală de entuziasm.

— Ce dracu’ ştiu eu despre dădace? fusese răspunsul lui.

De altfel, fuseseră singurele cuvinte pe care i le adresase lui Adelaide toată săptămâna. Îşi petrecea zilele în camera lui, iar nopţile în cârciuma din oraş.

La insistenţele lui Connor, Adelaide lăsase ca totul să decurgă fără ceartă. Dacă Wolfgang îşi dorea să îşi lingă orgoliul rănit cu o limbă amară, era bine-venit să o facă singur.

Şi într-adevăr, George nu avea nevoie de o dădacă chiar în clipa aceea. Înflorea în noua lui casă şi nu duceau lipsă de oameni care îşi doreau, cu ardoare chiar, să aibă grijă de el.

Personalul şi cei care locuiau la Ashbury Hall erau îndrăgostiţi de micuţ, niciunul mai mult decât Michael, Gregory şi Graham, îl copleşeau pe băiat cu atenţia lor şi se părea că le plăcea în mod deosebit să îl ia în braţe şi să îl arunce în sus ca pe un sac de făină. Adelaide mai că

leşinase când îl văzuse prima dată pe Gregory făcând acel lucru, dar bătrânul îl prinsese pe George fără nici cea mai mică urmă de efort, demonstrând că era mai puternic şi mai iute decât părea.

Era ciudat să împartă o casă cu bărbaţi maturi cu care nu era înrudită în niciun fel şi care nici nu făceau parte din personal, nici nu erau musafiri.

Connor îi trata pe Michael şi Gregory ca făcând parte din familie, dar în vreme ce Adelaide ajunsese să se bucure de zâmbetele blajine ale bărbaţilor şi de ciondănelile lor blânde, tot nu avea deplină încredere în ei.

Erau învăluiţi într-un aer de mister. Şi Connor la fel. Şi la fel, bună parte din tot ce făceau împreună.

Connor petrecea ore bune în fiecare zi în spatele uşilor închise de la biroul lui. Uneori prefera să fie singur, dar, de obicei, se întâlnea cu oamenii lui, şi murmurul scăzut al vocilor plutea prin coridor, în jos spre salonul din faţă. Pentru motive pe care nu le înţelegea şi nici nu dorea să le cerceteze prea îndeaproape, sunetul acela i se părea agreabil lui Adelaide şi căuta adesea scuze ca să stea în salon atunci când bărbaţii se întâlneau deasupra. Deşi cuvintele lor erau de nedesluşit, era uşor de distins care din ei vorbea. Era atentă la ritmul distinct şi familiar al vocii adânci a lui Connor.

Adelaide se întrebase dacă ar mai fi fost atât de tentată să tragă cu urechea la glasul lui în cazul în care el ar fi fost mai uşor de găsit în carne şi oase. Şi nu se referea să fie uşor de găsit pentru dorinţele fizice. Pentru aceea, Connor era în mod cert uşor de găsit. Întâmplarea făcea să fie de găsit în fiecare noapte. Şi în fiecare dimineaţă. Era ferm convinsă că ar fi fost de găsit întreaga zi dacă i s-ar fi lansat o astfel de provocare. Din punctul acela de vedere, era – spre încântarea ei nemărginită – extraordinar de atent.

De fapt, era atent în toate privinţele… când era prin preajmă. Rata rareori micul dejun sau cina, dar adesea masa de prânz şi ceaiul. Dacă îl oprea pe coridor ca să îl

întrebe ceva sau dacă îi aducea în atenţie vreo îngrijorare înainte de culcare, asculta cu atenţie şi îi oferea răspunsuri bine gândite sau sfaturi utile. Totuşi, dacă voia să îi pună o întrebare când era cu oamenii lui, trebuia să aştepte. Connor nu îi interzisese să intre în biroul lui, nici nu îi ceruse să nu îi întrerupă, dar dată fiind extraordinara lui nevoie de răzbunare, Adelaide îşi imagina că orice intruziune nu era bine întâmpinată.

Nu era sigură care îi erau sentimentele în contextul dat. Nu avea niciun motiv să se plângă. Connor nu îşi neglija îndatoririle de soţ, şi totuşi Adelaide nu putea să nu simtă un ghimpe de nemulţumire de fiecare dată când dispărea în birou cu oamenii lui. Iar neliniştea ei nu era decât sporită de zâmbetele sumbre şi satisfăcute pe care le vedea pe chipul lui. Totuşi, „sumbru” nu era un cuvânt care să descrie vreun aspect al unei căsnicii în prima ei săptămână.

Dar mai mult de atât, se temea pentru el, de riscurile pe care putea să şi le asume. Cât de departe era dispus să meargă în goana lui după răzbunare şi dacă vânătoarea aceea îl ducea din nou în închisoare, ori Doamne fereşte, la spânzurătoare? Şi dacă nu ducea nicăieri? Cât avea să îşi dedice viaţa răzbunării, lăsând deoparte aproape orice altceva… inclusiv pe ea?

Încercă să nu uite că ştiuse de la bun început care erau priorităţile lui Connor. Acceptase să intre într-o căsnicie, ştiind foarte bine la ce să se aştepte. Dar niciunul din gândurile acelea nu alina adevărul tulburător.

Pentru prima dată, după foarte multă vreme, Adelaide nădăjduia la ceva mai mult.

*

Căsătoria cu Adelaide era tot ce sperase. Connor ajunse la concluzia aceea în vreme ce traversa etajul doi din aripa principală. Îşi imaginase că avea să fie un aranjament plăcut şi satisfăcător. Nu se aşteptase însă la

comoditatea desăvârşită a situaţiei.

În ce culoare prefera draperiile din salonul de zi? „Întrebaţi-o pe soţia mea”.

Miel sau vită la cină? „Întrebaţi-o pe soţia mea”.

O ceartă între servitoare? O problemă cu grădinarul? Dorinţa nebună de a ţine o femeie frumoasă în braţe? Erau toate chestiuni de care Adelaide putea să se ocupe într-o clipită.

Căsătoria era o instituţie al naibii de minunată.

La drept vorbind, singura lui dezamăgire era că disponibilitatea lui Adelaide nu reuşise să îi îmbunătăţească şi capacitatea de concentrare. Nu avea nevoie decât să surprindă o urmă din parfumul ei în cameră sau să audă notele vioaie ale râsului ei printr-un perete, şi gândurile îi zburau la ora în plus de care se bucurase în pat alături de ea în dimineaţa aceea sau la deliciile nopţii următoare sau la posibilitatea unei după-amiezi cufundate în plăcere – încă nu o încercase pe ultima, dar îi plăcea să se gândească la ea.

Începuse să se gândească chiar în clipa aceea şi ajunsese la deosebit de plăcutul moment în care Adelaide îi făcea semn cu degetul, când un strănut slab şi o mişcare uşoară în pragul uşii îi atrase atenţia. Connor se întoarse şi se uită pe furiş la George care stătea pe podea într-una dintre camere. Ochii şi nasul îi erau roşii şi lacrimi mari îi alunecau pe obraji.

Ceva ce semăna cu frica îi coborî lui Connor pe şira spinării. Alungă fără milă senzaţia. Copiii plângeau. Le stătea pur şi simplu în fire. Nu exista niciun motiv de teamă. Niciunul, repetă în gând şi făcu un pas înainte, apoi altul înapoi şi iar altul înainte. Şi o luă de la capăt încă o dată după ce reuşi să traverseze încăperea, după care rămase neclintit şi se holbă ca un nărod la creştetul băiatului.

— Nu face asta.

În semn de respect faţă de vârsta fragedă a copilului, Connor rosti ordinul pe un ton care i se păru blând. În mod

evident, băiatul nu fu de aceeaşi părere. George ridică privirea, făcu ochii mari şi izbucni într-un bocet asurzitor.

— Doamne sfinte! Connor îşi încleştă maxilarul şi aproape că se aşteptă să rămână fără urechi. Nu face nici asta.

Se lăsă pe vine, gest care păru să aibă un efect liniştitor asupra lui George, ale cărui vaiete se transformară în suspine. Încurajat de mica victorie, Connor trase adânc aer în piept, se întinse spre el şi îl atinse uşor pe braţ, în semn de alinare. George se prăbuşi la podea ca o plăcintă.

Fecioară Marie!

Acum chiar avea motive să se teamă. Îl prinse pe George de umeri şi încercă iute să îl ridice din nou. George se chirci pe podea.

Încercă din nou şi tot fără rezultat.

— La naiba. Ridică-te!

Tresărind, se mustră pentru felul în care se exprimase. Mai întâi, îl trântise pe copil la podea. Acum, înjura de faţă cu el. Minunat!

Unde naiba erau angajaţii lui? Unde naiba era Adelaide?

— Opreşte-te... George... nu e frumos să te porţi aşa. Vrei să creadă servitoarele că eşti un copil?

Suspinele se opriră deodată. Încet, şi spre marea uşurare a lui Connor, George se ridică în şezut şi suspină adânc.

— Nu copil.

— Sigur că nu, se grăbi Connor să îi dea dreptate. Era gata să fie de acord cu orice ar fi zis băiatul. Cu absolut orice. Atâta vreme cât se oprea din plâns. Întinse mâna ca să îl atingă uşor, apoi o retrase iute. Nu eşti un copil.

George pufni tare şi înclină capul într-un fel întrebător.

— Rău.

— Te referi la mine sau la tine? Connor scuturăă din cap văzând privirea goală a lui George. Se putea prea bine să se fi referit la înjurat şi, cu cât chestiunea era mai

repede dată uitării, cu atât mai bine. Nu contează. Ce te-a adus în starea asta?

Cum nu primi niciun răspuns, încercă să reformuleze:

— Ce s-a întâmplat, George? Care-i problema?

Nimic. Copilul pur şi simplu stătea acolo şi se uita la el, cu ochii lui mari şi înlăcrimaţi, cu obrajii umezi şi cu o cantitate neplăcut de multă de lichid curgându-i din nas.

Connor încercă să pronunţe fiecare cuvânt încet şi cu grijă, în vreme ce scoase o batistă şi şterse chipul lui George.

— De… ce… eşti…? Se opri şi un gând tulburător îi trecu prin minte. Nu ai… Nu mai porţi scutece, nu?

— Buba, spuse George deodată. Ridică un cot, aproape lovindu-l pe Connor în bărbie şi arătă spre o zgârietură pe care o avea pe braţ.

Connor se retrase şi privi lung zgârietura. Nu putea să găsească nici măcar un lucru în neregulă cu el, de ceea se gândi la ce trebuia să facă în continuare. Bine măcar că nu era un scutec murdar.

— Înţeleg, minţi el.

O, la naiba. Se presupunea că trebuia să îl pupe? Spera, spera din tot sufletul, că nu trebuia să îl pupe.

— Pupic.

La naiba!

— Pare să fie o rană uşoară, George. Nu vrei să mergem să o găsim pe mătuşa ta…?

Buzele lui George tremurară.

— *Pupic.*

Connor pupă zgârietura şi fu recompensat cu zâmbetul larg al lui George.

Ei bine… iată, se gândi el. Nu fusese aşa de greu. Nici pe departe măcar. Şi cum nimeni nu fusese prin preajmă ca să surprindă momentul, nu avea nimic de pierdut.

— Bravo, Connor!

El se întoarse uşor şi o zări pe Adelaide stând în pragul uşii, cu ochii ei căprui şi blânzi plini de veselie.

— De cât timp stai acolo?

— Nu de mult.

Dar destul de mult, îşi închipui el, cât să îl fi scutit de rolul de dădacă.

— Ai fi putut să spui ceva.

— Da. Buzele i se arcuiră în sus. Aş fi putut.

Se ridică în picioare şi îi aruncă o privire morocănoasă.

— Şi eu sunt la fel de enervant când sunt îngâmfat?

— De două ori mai mult, îl asigură ea.

— Excelent.

Adelaide îi zâmbi şi se îndreptă spre George. Îl luă în braţe, apăsă un sărut pe presupusul cot rănit şi îl mustră încruntată:

— Ştii de ce ai făcu buba, scumpul meu? Pentru că umblai pe aici în loc să dormi în camera ta, aşa cum ţi s-a spus.

Connor nu prea credea că băiatul înţelegea ce i se spunea. Dar cuvântul „dormi” păru să atingă o coardă sensibilă.

— Nu! Jos! strigă el şi se zvârcoli în braţele lui Adelaide, dar fără vreun rezultat.

— O, da. Jos.

Adelaide ignoră noua rundă de bocete, se îndreptă spre uşă şi trase de clopoţel. Connor privi încruntat funia. De ce dracu’ nu se gândise la clopoţel?

Continua să se uite încruntat şi atunci când o slujnică răspunse şi luă povara grea de la Adelaide.

— Tot nu te simţi în largul tău prin preajma lui, aşa-i? îl întrebă Adelaide după ce servitoarea plecă.

În mod inexplicabil, comentariul îl făcu să reacţioneze defensiv:

— Ţin la el.

— Da, ştiu. Nu voiam să te critic. Se îndreptă spre pat şi se sprijini de unul dintre stâlpi. Făceam pur şi simplu o observaţie. În Boston nu erau copii mici?

— Ba da. Voi să se descotorosească de încordarea subită care îi apăru între umeri. Dar erau altfel. Nu erau

atât de…

— Atât de ce? îl îmboldi Adelaide.

Ai lui, se gândi el. Nu erau atât de ai lui.

— Nevinovaţi.

— Toţi copiii sunt nevinovaţi.

— N-ai fost pe aleile dosnice ale Bostonului.

— Toţi copiii, repetă ea, apoi îl studie cu o intensitate care îl făcu să nu se simtă în largul lui. Trebuie să-ţi fi fost greu acolo. Nu erai decât un băiat şi tu.

Deveni şi mai încordat.

— Eram adolescent, nu copil.

— Discutabil, murmură ea. Câţi ani aveai când i-ai întâlnit pe Gregory şi pe Michael?

Puse întrebarea la întâmplare, dar Connor ştia că ea insista să afle informaţii despre trecutul lui.

— Tot adolescent.

— Nu mai ţii minte exact?

Ţinea minte; doar că nu avea de gând să încurajeze şirul întrebărilor.

— Aveam cincisprezece ani şi nouă luni când am fugit de pe vapor, răspunse el tăios şi speră ca răspunsul scurt să pună capăt discuţiei. Şi şaptesprezece ani şi două luni când i-am întâlnit pe Gregory şi pe Michael. Viaţa înainte de ei a fost grea, dar n-a mai fost şi după. Am avut mâncare, un acoperiş deasupra capului şi doi adulţi pricepuţi care se îngrijeau de bunăstarea mea.

— O să-mi spui cum a fost în marină?

— Nu. *La naiba, nu!*

— De ce nu?

— Pentru că poţi să-ţi imaginezi şi singură.

Greutăţile şi lipsurile pe care le trăiau marinarii nu sunt un secret pentru nimeni. Erau o groază de oameni dispuşi să povestească despre foamea constantă, frigul înnebunitor al iernii şi căldura ucigătoare a verii, orele nesfârşite de muncă grea şi gândul crunt şi umilitor că erai la fel de dispensabil precum pulberea cu care se umpleau tunurile. Dacă Adelaide voia detalii, putea să le găsească şi

în altă parte.

— Nu-ţi place să vorbeşti despre asta, ghici ea.

— Nu e întotdeauna bine să-ţi aduci aminte.

Se împăcase cu lunile acelea sumbre, alungase frica şi coşmarurile care îl chinuiseră mulţi ani după ce scăpase. Nici în ruptul capului nu avea să le invite înapoi doar pentru simpla potolire a curiozităţii ei.

Se aşteptă să îl contrazică, dar îl luă prin surprindere atunci când încuviinţă din cap de parcă ar fi înţeles.

— Atunci ai să-mi povesteşti despre Boston? Despre tine şi Gregory şi Michael?

Drăcia dracului, era ca un câine care avea un os!

— Vrei să ştii ce afaceri am făcut, ghici el.

Ea îşi înălţă faţa spre el.

— E vreun motiv pentru care n-ar trebui să ştiu?

Connor putea să enumere motive infinite, dar niciunul care să o reducă la tăcere pentru următorii treizeci, patruzeci de ani de căsnicie. Elimină încordarea dintre umeri şi hotărî că nu îi păsa de ce ştia ea. Ar mai fi făcut şi a doua oară absolut tot ce făcuse în Boston. Nu ucisese niciodată pe nimeni, nu furase mâncare de la gura copiilor. Nu îi era ruşine cu trecutul lui.

Dacă lui Adelaide nu îi plăceau răspunsurile la întrebările ei… Ei bine, oricum nu prea mai avea ce să facă în clipa aceea, nu? Semnase contractul, rostise jurămintele şi îşi luase cele cincisprezece mii de lire. Era mult prea târziu ca să se mai răzgândească.

*

Adelaide privi cu fascinaţie cum bărbatul pe care îl văzuse sărutând zgârietura unui copil se transformă în omul distant şi nepăsător pe care îl întâlnise în casa văduvei. O răceală îi cuprinse chipul atunci când îşi sprijini şoldul de masa de scris şi îşi încrucişă braţele la piept.

— Măsluiam, spuse el deodată şi ridică nepăsător un umăr. Făceam falsuri.

Adelaide făcu ochii mari. Se aşteptase la ceva necuviincios, dar nu întru totul penal.

— Ai spus că nu aţi fost urmăriţi pentru nicio infracţiune, în nicio ţară.

— Nu suntem. N-am fost niciodată suspectaţi de activităţi ilicite, ca să nu mai vorbim acuzaţi de aşa ceva.

— O. Răsuflă scurt, cu speranţa stupidă că poate aşa se mai uşura nodul care i se pusese în gât. Şi ce fel falsuri făceaţi?

— Dosare. Testamente. Chiar şi-un certificat de căsătorie, o dată. Ridică iar din umăr. Orice era dispus clientul să plătească.

— Aţi… înghiţi nodul de frică din gât. Aţi făcut şi bani?

Gura lui se arcui într-un zâmbet condescendent.

— Asta e falsificare, dragoste. E o îndemânare cu totul diferită.

Ea râse uşor.

— Cusutul şi călăria sunt îndemânări, Connor. Măsluirea este o fărădelege.

În unele cazuri, precum falsificarea de bani, era chiar un delict pedepsit cu spânzurătoarea. Gândul că ar putea să fie din nou aruncat în închisoare şi dus la spânzurătoare o făcu să i se usuce gura şi să i se strângă stomacul. În speranţa că avea să se simtă mai bine, Adelaide se îndreptă de spate şi se duse spre cea mai apropiată fereastră.

— Eşti palidă, spuse Connor şi păru mai curând supărat decât înţelegător.

— Păi, la ce te aşteptai? Deschise fereastra şi lăsă ca aerul proaspăt să îi răcorească pielea. Sunt veşti supărătoare.

— Acum e prea târziu să te retragi din căsnicia asta. Vocea lui căpătă o inflexiune tăioasă. N-am să permit asta. Înţelegi?

Ea se întoarse cu faţa spre el, uluită nu de furia lui bruscă, ci de urma de teamă pe care o ascundea. La prima vedere, Connor păru să nu se fi mişcat un centimetru. Dar

la o privire mai atentă, Adelaide observă că îşi plecase capul doar un pic, iar degetele strângeau tare de materialul mânecilor.

— N-am de gând să mă retrag din căsnicia asta, rosti ea cu grijă, convinsă că spusele ei erau importante, chiar dacă nu ştia de ce.

Connor trebuia să ştie că ea nu va pleca. Pentru numele Domnului, îi devenise soţie după ce el intrase în reşedinţa doamnei Cress – lucru întâmplat la scurt timp după ce fusese absolvit de acuzaţiile de tâlhărie – cu scopul cert de a fura logodnica altui bărbat prin înşelăciune şi minciună. Ce mai însemnau câteva măsluiri de documente în grămada aceea de păcate?

— Dar ţi-ar plăcea, ghici Connor cu un rânjet.

— Ce mi-ar plăcea ar fi să încetezi să mai faci presupuneri atât cât să pot eu să îmi fac o părere, îi răspunse ea tăios, pierzându-şi răbdarea.

Buzele lui Connor se arcuiră în sus, dar zâmbetul lui nu era deloc vesel.

— Ce vrei să spui?

— Să ştiu, de fapt. Vreau să ştiu dacă ţi-ai obţinut aşa toată averea. De acolo proveneau cele cincisprezece mii de lire ale ei? Din banii aceia plătise datoriile fratelui ei şi cumpărase conacul Ashbury Hall? Mai faci falsuri?

— Stai liniştită, iubito. Am câştigat puţin ca delincvenţi, dar comerţul ne-a adus averea. N-am mai vândut un fals de mai bine de zece ani.

O, slavă cerului!

— De ce v-aţi oprit?

— Am avut grijă, dar mereu există riscuri. De îndată ce am avut bani suficienţi ca să investim în alte activităţi, a fost logic să renunţăm la risc. Simplu ca bună ziua.

Adelaide se trezi trăgând de faldurile draperiilor şi se sili să înceteze.

— Eşti foarte mândru de asta.

— De ce n-aş fi? Nu-mi regret faptele. O privi atent pentru o clipă, apoi se îndreptă de spate şi se apropie de

ea. Şi n-am de gând s-o fac pe păcătosul pocăit pentru tine. Acum n-aş mai fi un om de afaceri corect dacă nu erau câştigurile făcute ca delincvent. Am făcut ce a trebuit ca să-mi obţin averea.

Adelaide nu era sigură dacă era de acord cu el, dar Connor nu îi oferi ocazia să comenteze în vreun fel sau altul. Se opri la câţiva centimetri de ea, copleşind-o cu trupul lui masiv.

— Să nu uiţi că este şi averea ta, îi reaminti el.

Îşi ridică mâna şi îşi plimbă degetul pe marginea de catifea verde a gulerului de la rochia ei. Rochia era nouă, scumpă şi cumpărată cu banii lui Connor.

— Vrei să renunţi acum că ştii adevărul neplăcut al originii ei? Îi dezmierdă cu dosul palmei pielea delicată de la claviculă şi îi zâmbi rece şi batjocoritor. Ce ziceţi, doamnă Brice? Să o dăm pe toată pe opere de caritate ca să ne răscumpărăm păcatele? Sau credeţi că puteţi da dovadă de curaj ca să îmi mai suportaţi câştigurile ilicite încă o perioadă?

Adelaide se uită curioasă la el. Cu fiecare secundă care trecea, cu fiecare cuvânt rostit, Connor devenea mai aspru, mai dispreţuitor. Îşi dădu seama că voia furia ei. Voia să fie declarat un neisprăvit lipsit de speranţă şi să îşi ridice mâinile învinsă. Şi poate că ar fi făcut-o dacă nu ar fi auzit cu câteva clipe înainte teama din glasul lui.

Cu privirea într-a lui, se întinse şi îi acoperi mâna, ţinând-o acolo.

— Pot să întreb de ce încerci atât de tare să fii respingător?

— Nu fac decât să îţi amintesc cu cine te-ai măritat.

— Ştiu cu cine m-am măritat. L-am privit ştergând lacrimile unui băieţel acum nici zece minute.

Expresia lui deveni prudentă.

— Aşa crezi că sunt?

— E o parte din tine.

Îşi retrase mâna de sub a ei.

— Partea care îţi place.

— Îmi place mai mult decât asta.

Îi prinse bărbia şi o ţinu; ochii lui ardeau în ochii ei.

— Nu-mi este ruşine cu *nicio* parte din mine şi cu nimic din ce am făcut.

— Văd asta.

Nu era nici urmă de remuşcare în el, nicio fărâmă de regret, dar continua să existe teamă. Îşi dădu seama în clipa aceea că nu se temea de propria lui judecată. Ci de-a ei. Îşi aminti de ceva ce îi spusese în prima noapte în care se întâlniseră, atunci când ea recunoscuse că voia să se mărite cu un bărbat pentru averea lui.

— Poate că este păcat că nu ai avut de ales, spuse ea, şi aşteptă până când furia din privirea lui se risipi, iar strânsoarea degetelor lui se destinse. Iar după aceea, pentru că nu era destul de generoasă ca să îi ierte *toate* păcatele, adăugă: în Boston.

— În… poftim?

— Însă *ar trebui* să-ţi fie ruşine de ce ai făcut la petrecere de la conac.

Uimirea şi o primă urmă de amuzament apărură pe chipul lui.

— Deci nelegiuirile mele sunt perfect acceptabile atâta vreme cât nu te ating pe tine şi familia ta, aşa e?

Adelaide se prefăcu a se gândi.

— Da, cred că da.

Connor îşi trecu dosul palmei peste maxilar şi o privi sincer amuzat.

— Ei, ei, doamnă Brice. Cât de egoist din partea dumneavoastră. Nu v-aş fi crezut în stare de aşa ceva.

— Avem cu toţii defectele noastre.

Uşor, umorul lui se stinse. Îşi întoarse privirea de la ea şi se opri într-un punct îndepărtat de pe podea. După o vreme, şopti:

— Cred că aşa e.

Adelaide ar fi preferat să îl vadă zâmbind, dar noua lui stare meditativă era o îmbunătăţire clară faţă de starea de dinainte. Pentru moment, trebuia să fie de ajuns.

Bănui că i-ar fi plăcut să rămână singur cu gândurile lui aşa că îşi trecu o mână peste braţul său şi dădu să se îndepărteze.

— Ne vedem la cină, atunci?

Fără să se uite la ea, Connor încuviinţă uşor din cap, iar Adelaide se întoarse spre uşă. Era cu un picior pe coridor când glasul lui se auzi în spate:

— Tata a prins o dată un braconier în pădure.

Uşor, ea se întoarse pe călcâie şi îl găsi încremenit ca o statuie, cu privirea aţintită spre acelaşi punct de pe covor.

— Aveam doisprezece ani, aproape treisprezece, continuă Connor. L-a dat pe braconier pe mâna judecătorului, care l-a condamnat la doi ani de închisoare pe o corabie, la cererea tatii.

Ea păşi înapoi în încăpere şi închise uşa în urma ei.

— Pare o pedeapsă dură.

— Tata ar fi putut să-l împuşte. Dar se credea un om milostiv. Connor se mişcă în cele din urmă, însă doar atât cât să îşi întoarcă privirea spre fereastră. Îmi amintesc… m-a dus în bibliotecă şi mi-a explicat că pe lume era loc pentru milă, dar niciunul pentru îngăduinţă. Mi-a spus că lipsa clară de moralitate era semnul unei minţi sărace. Hoţii, precum braconierul, erau de compătimit pentru structura lor inferioară, dar nu menajaţi, ca nu cumva să nu înţeleagă scopul pedepsei şi să se întoarcă la obiceiurile lor ruşinoase.

— Se înşela, spuse ea încet.

— Se înşela şi mai era şi-un ipocrit fără margini, căci viaţa lui cu greu putea fi considerată lipsită de nelegiuiri. Rămase tăcut o vreme până ce, într-un final, se întoarse spre ea şi o privi. Mi-am iubit mult tatăl.

Şi Connor avea să ţină minte fiecare cuvânt al lecţiei, se gândi Adelaide şi i se strânse inima. Chiar după ce înţelesese că spusele acelea nu erau adevărate, ele îşi păstraseră puterea de a transforma fiecare bucăţică furată de pâine într-o cocă acră şi fiecare efort nelegiuit într-o

realizare amară.

Lui Adelaide îi părea rău pentru el, incapabilă să îşi dea seama cum era să fii obligat să alegi între frica de foame şi frica de ruşinea faţă de un tată iubit şi pierdut. Îşi dori să fi avut cuvintele care să îi aline acele amintiri, cuvintele care să îl asigure că tatăl lui ar fi fost mândru de bărbatul care devenise Connor. În lipsa lor, îşi dori să fi putut să se întoarcă în trecut şi să îi fi dat baronului o parte din mintea ei.

Cum nu era posibilă niciuna, nici alta, Adelaide făcu singurul lucru care îi veni în minte. Traversă încăperea, îşi aşeză mâinile pe pieptul lui şi se întinse să îl sărute delicat pe buze.

— Nu-mi este ruşine cu tine, îi şopti. Şi apoi, pentru că dorinţa de a-l vedea din nou fericit era aproape dureroasă, îl bătu uşor pe obraz, cu o bunăvoinţă exagerată. Dar eşti tare slab la minte dacă ai impresia sinceră că am să renunţ la rochia asta.

Zâmbetul lui Connor înflori uşor şi fu completat de sclipirea vicleană care i se întrezări în privire. Mâna lui alunecă în jurul taliei ei şi o trase mai aproape. Lui Adelaide îi tresări inima.

— Ce faci?

— Îţi arăt că greşeşti. Continuând să zâmbească larg, se aplecă şi îi prinse blând între dinţi lobul urechii. Ai să renunţi la rochie.

— Poftim? Nu! Râse emoţionată şi agitată când îi împinse pieptul cu mâinile. Nu suntem în dormitorul nostru. Nu putem…

— Sora ta e în grădină. Fratele tău e în oraş, şi George e în camera de joacă.

Privirea lui Adelaide se îndreptă spre uşă chiar în clipa în care se simţi cutremurată de plăcerea stârnită de gura lui Connor care aluneca încet pe pielea sensibilă a gâtul ei.

— Dar… servitorii…

— N-o să ne deranjeze. El se opri şi zăbovi pe punctul acela dintre gât şi claviculă, un obicei care reuşea mereu să

îi taie picioarele. Nu dacă vor să îşi păstreze slujbele.

— O… O, dar…

Connor reduse la tăcere următoarea ei tentativă de împotrivire din două mişcări. Mai întâi, merse să încuie uşa (o sarcină pe care o duse la bun sfârşit cu o rapiditate demnă de laudă), apoi se întoarse să pună stăpânire pe gura ei cu un sărut lung şi ameţitor. Adelaide se predă de îndată.

La drept vorbind, nu fusese decât o opoziţie manifestată fără prea multă tragere de inimă. Nu voia să se oprească. Nu chiar. Dacă ar fi putut, ar fi preferat să se bucure pentru totdeauna de senzaţia adorabilă a pasiunii care se clădea între ei.

Poate nu pentru totdeauna, se corectă ea când gura lui se apăsă pe gura ei pentru un sărut şi mai adânc, iar plăcerea se avântă spre culmi ameţitoare. Nerăbdătoare, se arcui spre el, degetele ei căutând nasturii de la vesta lui Connor. Erau prea multe între ei, prea multe haine, iar Adelaide oftă mulţumită când Connor le îndepărtă cu mişcări iuţi şi abile. Uită de teama ei de a fi descoperiţi şi îşi auzi geamătul când limba lui întâlni înflăcărarea sânilor ei.

Uita de toate când era cu Connor, de toate, mai puţin de plăcerea clipei şi de nerăbdarea pentru ce urma să se întâmple. Nu existau secrete sau afaceri când făceau dragoste, nici răzbunare, nici cincisprezece mii de lire. Nu existau decât aşteptări despre care ştia că urmau să fie împlinite şi promisiuni care aveau să fie respectate. Nu se simţea ca un mijloc spre un scop atunci când o întindea pe pat. Se simţea o parteneră preţuită, o soţie iubită. Nu existau nici gânduri de manipulare când mâinile îi alunecau îndrăzneţe pe spatele lui şi când privea flăcările care licăreau în ochii lui. Acolo era puternică şi egala lui în toate felurile posibile. Nu îi luă mult până să-şi dea seama că o mângâiere atentă putea să îl transforme pe Connor într-un bărbat cu dorinţe sălbatice. Sau că putea să îl lase fără vlagă ori să îi fure un geamăt neputincios de pe buze. Alegerea îi aparţinea ei.

Alese să ceară şi se întinse să îl apuce de mădular cu o îndrăzneală de care nu s-ar fi crezut în stare cu o săptămână în urmă. Suspinul răguşit pe care îl scoase Connor nu făcu decât să hrănească propria ei dorinţă, iar când gura şi mâinile lui se mişcară pe pielea ei cu o insistenţă devoratoare, Adelaide deveni la fel de neputincioasă precum Connor, la fel de pierdută în noile senzaţii ale trupului ei… şi ale lui.

În iureşul nebun spre atingerea extazului, nu simţi decât bucuria neobrăzată a uitării de sine şi dulcele fior al gândului că el nu îi ascundea nimic, nu lăsa nimic deoparte. Iar în strălucirea înflăcărată a satisfacţiei, cunoscu plăcerea rară a mulţumirii absolute. Măcar pentru o scurtă vreme, nu avea să mai existe nevoia de a spera la mai mult. Braţele lui Connor o strângeau cu putere şi auzi sub ureche bătăile nebune ale inimii lui.

În clipa aceea, totul era exact aşa cum trebuia să fie.

Capitolul 23

Starea de spirit optimistă a lui Adelaide dură exact treizeci şi două de ore. Exact atât timp cât îi luă lui Wolfgang să o caute în bibliotecă şi să îi spună:

— Am nevoie de bani.

Adelaide nu se obosi să ridice privirea de la măsuţa de scris pe care îşi aşezase planurile pentru grădină. Ştiuse că avea să fie doar o chestiune de timp până ce Wolfgang urma să îi ceară bani.

— Să îndrăznesc să întreb de ce?

— Ce contează? Suntem bogaţi acum, nu?

Erau, se gândi ea, şi avea de gând să păstreze situaţia aşa. Înmuie peniţa în călimară.

— Pentru ce-ţi trebuie?

— A fost doar un joc de cărţi. Am avut ghinion.

— Ai pariat? Era o distracţie obişnuită pentru un

domn, dar în trecut, Wolfgang preferase întotdeauna ca pariurile lui să fie o activitate marginală. Ăsta e un viciu nou. Cât?

— Patru mii.

Simţi cum peniţa îi alunecă printre degete.

— Glumeşti.

„Te rog, te rog, Doamne, să glumească”.

— Nu.

— Cum… Se ridică de pe scaun şi se întrebă dacă nu aveau să o lase genunchii. Cum ai putut?… Atât de mult?… Într-o singură seară?

Auzise de oameni care îşi pierduseră toată averea la un singur joc, dar acelea erau poveşti din tripourile din oraşe ca Londra. Nu exista aşa ceva în Banfries şi nici în vreun alt sat de prin apropiere.

Umerii osoşi ai lui Wolfgang se ridicară şi coborâră nepăsători.

— Ţi-am zis. Am avut ghi…

— Asta nu este o scuză valabilă! Trase adânc aer în piept, trecu valvârtej pe lângă el şi începu să se plimbe repede prin faţa şemineului. O, naiba să te ia! *Naiba să te ia,* Wolfgang! Este aproape o treime din tot ce am.

— Nu este, o luă peste picior Wolfgang. Soţul tău e bogat.

Dezgustată, Adelaide se opri şi arătă cu degetul spre biroul lui Connor, care se afla în apropiere.

— Ei bine, dacă vrei banii lui, du-te şi cere-i chiar tu.

Vocea lui Isobel se auzi din pragul uşii:

— Să ceri ce anume şi cui?

— Nu contează, i-o întoarse tăios Wolfgang. Este o treabă între Adelaide şi…

— Purtarea ta o să ne afecteze pe toţi, îl întrerupse Adelaide. Ignoră expresia lui răzvrătită şi îi făcu semn lui Isobel să intre. Fratele nostru a pierdut azi-noapte patru mii de lire la un joc de cărţi.

— Poftim? Isobel păli şi, pentru o clipă, făcu ochii mari înainte de a şi-i miji. „Mincinosule”. Nu există asemenea

jocuri de noroc în Banfries.

— Se pare că există, mormăi Adelaide.

— Nu se poate, insistă Isobel. Nimeni din satul nostru nu şi-ar permite să joace. Nimeni… Vocea i se stinse treptat şi se îndepărtă de Wolfgang, parcă dezgustată fizic. Wolfgang, *nu* ai făcut una ca asta.

Lui Adelaide îi trebui un moment ca să urmărească firul gândirii surorii ei. Mai că îşi dori să nu o fi făcut.

Nu putea să fie adevărat. Nu putea să fie adevărat.

— Sir Robert? observă cum Wolfgang îşi întoarse deodată privirea şi ştiu că era adevărat. Ai pierdut banii în faţa lui Sir Robert?! O, cum ai putut? Cum de-ai putut să fii atât de… de *prost?*

Wolfgang deschise gura, dar Adelaide îl reduse la tăcere cu o fluturare enervată a mâinii.

— Nu-mi pasă! Dacă ar fi datorat banii altcuiva, oricui altcuiva, poate că l-ar fi ajutat. Dar, pentru numele Domnului, nu avea să îl ajute de data asta. Nu vreau să-ţi aud scuzele. N-am să mai ascult nici măcar o singură justificare ridicolă, egoistă şi infantilă de la tine. N-o să primească banii de la mine. Înţelegi? Sir Robert nu se va atinge de niciun bănuţ din ce-i al meu.

Buzele lui Wolfgang se subţiară într-o linie furioasă şi palidă.

— Ştii ce-o să se întâmple dacă nu plătesc.

— Închisoare din nou? ghici Isobel, fără să pară în niciun fel înţelegătoare. Consecinţele sunt o chestiune la care să te gândeşti înainte să te comporţi ca un gogoman egoist, nu după. Asta e o belea în care ai intrat singur. Să te ocupi singur să ieşi de ea.

Wolfgang nu îşi luă privirea de la Adelaide.

— Nu mă duc singur.

Se înfioră.

— Ce înseamnă asta?

Buzele i se subţiară pentru o clipă.

— Locul unui băiat e alături de tatăl lui, nu crezi?

Suspinul lui Isobel se contopi cu suspinul ei. Nu era

nemaiauzit ca un copil să locuiască alături de părinţii lui în închisoarea datornicilor. Dar nu mai cunoscuse niciodată un om dispus să îşi supună copilul la o asemenea soartă doar de ciudă. Nu şi-ar fi imaginat vreodată că Wolfgang era un astfel de om.

— Nu poţi să vorbeşti serios, şopti Isobel.

— Ba da.

Adelaide scuturã din cap.

— Ce ţi s-a întâmplat? Ce fel de om ai devenit?

— Un om, îi răspunse tăios. Un adult care s-a săturat ca naiba să primească ordine de la nenorocitele lui de surori.

Isobel se întoarse spre ea.

— Cheamă-l pe soţul tău. N-o să accepte una ca asta.

Adelaide înghiţi cu greu nodul din gât. Nu putea să îl cheme pe Connor în clipa aceea. Era cu oamenii lui în birou.

Wolfgang râni.

— O, neapărat să îi aduci chestiunea la cunoştinţă domnului Brice. Cu siguranţă va fi dornic să mă ţină în casa lui după ce află toate astea.

Isobel scuturã din cap, nevenindu-i să creadă. Adelaide rămase complet nemişcată, ţintuită în loc de şoc şi durere. Wolfgang simţi victoria şi pufni, apoi trase de mânecile hainei pe care Adelaide i-o cumpărase de la croitor cu doar două zile în urmă.

— Dacă sunt obligat să plec din casa asta pentru orice fel de motiv, atunci îl iau pe George cu mine. S-a înţeles? Să ai banii pregătiţi înainte de sfârşitul săptămânii.

Trecu pe lângă ele, cu spatele drept şi ochii aţintiţi spre uşa deschisă.

— Wolfgang Ward! urlă Isobel. Aşteptă ca el să se întoarcă, apoi îşi ridică bărbia şi rosti cuvintele pe care Adelaide se temea că le avea de multă vreme în inimă: *Nu* eşti fratele meu!

Chipul îi fu traversat de ceva ce-ar fi putut să semene cu durerea, dar dispăru la fel de repede pe cât apăruse.

— Sfârşitul săptămânii.

Urmă o tăcere lungă şi dureroasă, întreruptă doar de sunetul strident scos de cizmele lui Wolfgang care răsunau pe coridor. Sunetul deveni din ce în ce mai slab, apoi dispăru.

— Ce ne facem? şopti Isobel în cele din urmă.

— Nu… Adelaide scuturăneputincioasă din cap. Nu ştia. Nu putea să se gândească. Se presupunea că erau în siguranţă acum. George urma să aibă o dădacă şi jucării şi cadouri şi…

— N-am să-l las să-l ia pe George. Nu. *Nu.*

Panica din glasul lui Isobel o smulse pe Adelaide din amorţeală.

— Nu, nu-l lăsăm, încuviinţă ea şi avu grijă să îşi păstreze vocea calmă şi fermă. Ne gândim noi la ceva. Chiar acum… Chiar acum am nevoie să vorbeşti cu servitorii. Să vezi dacă au auzit zvonuri despre unde a fost Wolfgang azi-noapte şi cine mai era…

— Cu ce o să ne ajute? Ştim…

— Nu ştim decât ce ne-a spus. Poate au fost martori la joc. Poate s-au auzit zvonuri de înşelăciune. Îl cred în stare pe Sir Robert să trişeze. Până şi cea mai mică informaţie poate să ne fie de folos.

— Ai dreptate. Isobel încuviinţă cu putere din cap, parcă încercând să le convingă pe amândouă. Sigur că ai dreptate. Am să văd ce pot să aflu.

Isobel se răsuci pe călcâie, se năpusti pe uşă afară şi o lăsă pe Adelaide în bibliotecă, singură cu frica ei. O izgoni, îşi scoase pantofii şi începu să se plimbe cu paşi iuţi şi hotărâţi.

I se păru că se plimbase ore întregi, până ce călcâiele i se umflară şi începură să o doară picioarele. Neplăcerea fizică era uşor de ignorat. Tumultul din inima şi mintea ei nu făcea decât să o scoată la suprafaţă.

Trebuia să ia o decizie. Trebuia să ia decizia corectă. Nu îşi permitea să facă o greşeală. Dar indiferent pe ce parte întorcea problema, nu putea să găsească nicio soluţie.

Dacă plătea preţul şi păstra tăcerea, George avea să fie în siguranţă. Dar numai până la următoarea cerere a lui Wolfgang. Nu se îndoia nicio secundă că avea să existe o următoare dată şi încă una, şi încă una. În cele din urmă, banii i se vor termina şi va fi nevoită să apeleze la ajutorul lui Connor. El avea să îl dea afară pe Wolfgang, şi Wolfgang avea să îl ia pe George cu el.

Dacă refuza să plătească şi îi spunea lui Connor, Wolfgang ar fi fost obligat să plece şi l-ar lua şi pe George cu el.

Dacă refuza să plătească şi păstra tăcerea… nici măcar nu era posibil aşa ceva. Wolfgang urma să plece cu George, iar Connor îşi va dori să afle de ce şi…

— Există vreun motiv pentru care faci o gaură în covorul meu cel nou?

La auzul glasului lui Connor, Adelaide înăbuşi un scâncet buimăcit, se răsuci pe călcâie şi îl văzu în pragul uşii, cu un registru în mână şi cu o expresie intrigată pe chip.

— Eu… Mintea i se goli. Nu putea să îşi imagineze o scuză pentru care se plimba de colo până colo şi nu ştia dacă era o mişcare corectă sau o greşeală îngrozitoare să inventeze una. Năucită, rămase încremenită, mută şi îl privi pur şi simplu.

Connor intră înăuntru şi aruncă, fără să se uite, registrul pe un scaun.

— Ce s-a întâmplat?

Ea continuă să îl privească lung, în timp ce el traversă încăperea şi se opri chiar în faţa ei. Ochii ei se plimbară în voie peste trăsăturile cunoscute. Acesta era bărbatul care îi adusese lui George turtă dulce. Acesta era bărbatul care îl lăsase pe George să i se aşeze în poală şi care sărutase buba imaginară a lui George când crezuse că nu îl vedea nimeni. Cu siguranţă George însemna suficient pentru el… Cu siguranţă ea însemna suficient…

— Am o dilemă, spuse ea pe nerăsuflate.

— Înţeleg, spuse Connor cu grijă. Şi care este natura

acestei dileme?

— Este…

Era de neconceput, imposibil. Aceasta îi era firea. Adelaide scuturǎ din cap, incapabilǎ sǎ îşi aducǎ aminte de vreun moment în care sǎ îi fi fost la fel de fricǎ. Spre şocul şi groaza ei, izbucni în plâns.

Connor se lǎsǎ uşor pe spate când o vǎzu.

— Hai, nu face asta.

Dacǎ Adelaide nu s-ar fi simţit atât de groaznic, poate ar fi râs. Arǎta la fel de consternat ca în clipa în care se confruntase cu bocetele lui George.

— Îmi pare rǎu. Îşi lovi obrajii cu mâinile. Ea nu plângea niciodatǎ, îşi pǎstrase capul pe umeri chiar şi atunci când familia ei se confruntase cu cea mai groaznicǎ dintre situaţii. O sǎ mǎ opresc, îl asigurǎ ea, dar promisiunea sunǎ ca un suspin sufocat. Am nevoie… de o clipǎ… atât. Am nevoie…

Connor scoase un sunet uşor, iar ea se trezi deodatǎ în braţele soţului ei, cu obrazul pe umǎrul lui. O mângâie pe spate, o sǎrutǎ pe creştet şi şopti ceva de neînţeles în pǎrul ei.

Adelaide plânse şi mai tare. Nu voia, dar pur şi simplu nu reuşea sǎ gǎseascǎ un mod prin care sǎ oprească furia suferinţei. Connor mormǎi altceva, ceva ce conţinea cuvântul „spune” sau poate „la naiba” şi o ridicǎ în braţe.

Îşi dǎdu vag seama cǎ el se mişcǎ, se aşezǎ şi o trase în poala lui. O ţinu acolo, îi mângâie pǎrul, îi şopti nimicuri liniştitoare pânǎ ce suferinţa se stinse.

Connor pescui o batistǎ din buzunar şi îi şterse cu blândeţe obrajii.

— E mai bine?

Ea pufni şi luǎ batista de la el.

— Nu, bineînţeles cǎ nu.

Plânsul nu rezolva niciodatǎ nimic. Nu reuşise decât sǎ devinǎ buimacǎ şi sǎ se obosească, nimic mai mult.

— O sǎ te simţi mai bine de îndatǎ ce vorbeşti cu mine. Îi aşezǎ capul la loc pe umǎr şi îşi plimbǎ bǎrbia

peste capul ei. Spune-mi ce nu merge, dragoste. Rezolv eu lucrurile pentru tine.

— Nu ştiu dacă poţi.

Sau dacă trebuia să rişte să i-o ceară.

— De ce nu? Eu… Cuvintele i se stinseră uşor şi rămase înspăimântător de nemişcat. Nu eşti… Nu bolnavă, nu?

— Nu, chiar deloc.

Braţele i se strânseră în jurul ei pentru o secundă şi răsuflă prelung.

— Atunci, ce-i?

Adelaide îşi scutură capul în încercarea de a-şi limpezi mintea. De unde să înceapă?

— E vorba de vreun prieten, scumpo? A murit cineva?

— Nu. Nu, nu e nimic de felul ăsta. Nu-i nimeni bolnav sau pe moarte…

— Atunci pot să rezolv eu.

În ciuda tuturor lucrurilor, Adelaide izbucni în râs.

— Ţi se pare amuzant? întrebă Connor.

— Aroganţa ta mi se pare *uluitoare.* Şi ciudat de liniştitoare. Era mai uşor să ai încredere într-un om care avea încredere în el. Adelaide îşi ridică fruntea şi se uită la el. Îmi promiţi ceva?

— Orice.

Connor nu şovăi, iar reacţia lui o încurajă pe Adelaide.

— Vreau să îmi promiţi că George va rămâne aici cu noi.

El se dădu înapoi, în mod vădit uimit.

— Doar atât? De ce ai crede că…

— *Promite-mi!* Ştia că nu era corect. Ştia că nu se purta raţional. Dar totul înăuntrul ei îi spunea că dacă soţul ei urma să spună cuvintele acelea, ele aveau să fie adevărate. Promite-mi că George va rămâne. Spune asta. Trebuie să…

— Şşt. Îi sărută fruntea, obrajii. Promit că George va rămâne. Bine? Aşteptă încuviinţarea ei tremurătoare din cap. Bun. Acum spune-mi despre ce este vorba.

Îşi umezi buzele uscate şi se rugă să fi luat decizia justă.

— E vorba despre Wolfgang, începu ea şi, pentru următoarele minute, îi descrise oribila poveste despre fratele ei. Era îngrozitor şi liniştitor să reia întregul episod, de parcă retrăia şi se îndepărta, în acelaşi timp, de mâhnirea ei adâncă.

Connor o ascultă fără să o întrerupă şi fără vreo reacţie evidentă. Când Adelaide termină, el încuviinţă pur şi simplu şi îi ascunse capul sub bărbia sa.

— Bine. Lasă-mă pe mine să mă ocup.

Ea oftă cu năduf şi îşi dori ca totul să fie aşa de uşor.

— Nu este o povară pe care să ţi-o pasez ca pe un coş de picnic.

— Ba sigur că e. Îmi spui „Soţule, te ocupi tu de asta pentru mine?”, apoi eu spun da. După aceea, ai încredere că eu am să mă ocup de tot.

Buzele lui Adelaide se arcuiră într-un zâmbet obosit.

— Soţule, te ocupi tu de asta pentru mine?

— Da. Connor îi ridică bărbia cu un deget. Ai încredere în mine?

Adelaide se întrebă de câte ori îi pusese întrebarea până în clipa aceea. Prima dată se întâmplase în noaptea în care îi cunoscuse pe Michael şi pe Gregory. Atunci fusese sigură de răspunsul ei. Era incredibil cât de multe puteau să se schimbe într-un timp atât de scurt.

— Am venit la tine, nu? ocoli ea răspunsul.

— Asta nu e un răspuns. Îi cuprinse faţa cu ambele mâini şi o privi în ochi. Ai încredere în mine, Adelaide?

Îi veniră în minte o serie de răspunsuri, toate implicând un răspuns afirmativ şi o limitare.

„Am încredere în tine acum”.

„Am încredere în tine în privinţa asta”.

„Am încredere că mă vei ajuta”.

Niciunul dintre ele nu răspundea cu adevărat la întrebare şi niciunul nu arăta ce simţea cu adevărat.

Îi studie chipul în timp ce se gândea ce să spună.

Erau atât de aproape unul de celălalt că putea să simtă pe buze căldura respiraţiei lui şi să vadă hotărârea şi supărarea din ochii lui verzi. Nu îi luă mai mult de o clipă să vadă ce se afla dincolo de ele. Era îngrijorare, îşi dădu ea seama. Frică şi vulnerabilitate. Connor voia încrederea ei. Ba mai mult, se temea că nu avea să o primească.

Ar fi fost simplu să îi spună că ar fi trebuit să se gândească la posibilitatea aceea înainte să o fi compromis în grădina doamnei Cress. Putea să îl rănească printr-o singură frază. Nu era la fel de dramatic pe cât ar fi fost dacă şi-ar fi luat o armată de amanţi, dar tot ar fi fost răzbunare, şi încă una potrivită.

Ideea nu reuşi să trezească în ea decât un sâmbure de încântare. Dacă mai păstrase încă gânduri de răzbunare după ce o curtase, toate se risipiseră până în clipa aceea. Şi, Dumnezeule, era atât de bine să ştie că renunţase la toată furia. Minunat şi eliberator şi…

— Adelaide. Connor îi rosti numele ca pe o avertizare.

O, da, era îngrijorat.

Ea zâmbi, un gest care reuşi să îl ia prin surprindere. Apoi, îi cuprinse chipul între palme şi îl sărută apăsat pe gură.

— Da, îi mărturisi ea după ce îi dădu drumul. Am încredere în tine.

*

O povară se luă de pe umerii lui Connor.

„Am încredere în tine”.

Nu era sigur de ce avusese atâta nevoie să audă rostite acele cuvinte sau de ce Adelaide simţise nevoia să le spună aşa cum o făcuse… Dar avusese nevoie de ele şi le-ar fi primit oricum i le-ar fi spus ea. În plus, era mult mai bine să o vadă aşa decât plângând. Ar fi preferat să fie biciuit decât să o vadă în lacrimi.

— Ei bine, spuse Adelaide înviorată. Ce ne facem cu toată încurcătura asta?

Vocea îi era vioaie, dar Connor putu să întrezărească îngrijorarea din ochii ei. Hrăni indignarea care sporise neîncetat din clipa în care începuse să îi povestească despre ameninţările lui Wolfgang. Atent să îşi ascundă bine furia, îi înlătură o şuviţă de păr de pe obraz şi îşi dori să poată să îi înlăture la fel de uşor şi teama.

— Avem o săptămână. O sărută pe frunte. Lasă-mă o zi ca să mă gândesc la opţiuni.

Capitolul 24

Connor nu avu nevoie de o zi ca să se gândească la opţiunile pe care le avea. Ştia exact ce anume trebuia să facă.

Mai întâi, o convinse pe Adelaide să se întindă o vreme în apartamentele lor... Ei bine, mai întâi o convinsese, apoi i-o ceruse, apoi o rugase, apoi le făcuse pe toate trei deodată şi împreună păruseră să dea rezultate.

Adelaide mormăi şi bombăni, dar se vârî totuşi sub aşternuturi şi îi promise să rămână acolo măcar o oră. Ceea ce îi permise lui Connor să îl caute pe Wolfgang în apartamentul lui.

Nu se deranjă să bată la uşă, ci pur şi simplu luă cheia de la servitoare şi intră.

— Bună seara, domnule Ward.

Wolfgang se afla lângă lavoar cu o pereche de mănuşi în mână, având aparent impresia că era liber să iasă în noaptea aceea.

— La naiba, omule, nu ştii să baţi la uşă?

— Ba da.

Connor intră, închise uşa în urma lui şi traversă încăperea, bucurându-se să vadă îngrijorare în ochii lui Wolfgang.

— Ai ceva să-mi spui? întrebă Wolfgang şi îşi ridică bărbia ca un copil morocănos. Scuipă tot, atunci.

— Suntem sinceri, deci? Excelent. Connor se sprijini cu şoldul în lavoar. Nu-mi place de tine. Singurul motiv pentru care n-am scăpat de tine este faptul că sora ta mai ţine încă la băiatul care ai fost cândva. Până de curând, n-am văzut nimic rău în asta. Aşa că, din respect pentru soţia mea, am avut răbdare, chiar îngăduinţă pentru tine.

Wolfgang îşi aruncă mănuşile într-o parte şi îşi arcui buza.

— N-am vrut niciodată…

Connor se întinse spre el, îl apucă de gât şi, într-o fracţiune de secundă, îl lipi de perete.

— Îngăduinţa a luat sfârşit.

Wolfgang bâigui ceva în semn de împotrivire şi zgârie mâna care îl sufoca. Connor ignoră ambele lui gesturi.

— Ţi-ai folosit fiul ca ameninţare?

Wolfgang nu putea să răspundă. Nici nu era nevoie. Connor puse întrebarea doar ca pe o scuză ca să prelungească discuţia şi, astfel, plăcerea de a-l strânge de gât pe nenorocit. Voia să strângă în continuare, voia să vadă cum ochii lui Wolfgang ieşeau din orbite. Voia să îl ia pe George? Voia să o rănească pe Adelaide?

— O să te trimit în iad înainte să mai provoci o secundă de mâhnire în familia asta. O să-ţi scot măruntaiele. M-am făcut înţeles?

Îşi slăbi strânsoarea ca să îi dea lui Wolfgang şansa să încuviinţeze din cap, dar tânărul era ori prea încăpăţânat, ori prea prost ca să profite de ocazie.

— Nu poţi, scrâşni din dinţi Wolfgang. Adelaide mă urăşte, dar nu ar fi niciodată de acord cu violenţa fizică…

Connor strânse mai tare şi se aplecă spre el ca să îi şoptească:

— Adelaide nu va afla niciodată.

Aşteptă ca Wolfgang să-şi dea îngrozit seama ce însemnau cuvintelor sale. Erau tot felul de accidente tragice care puteau să doboare un om – o cădere de pe cal, o întâlnire neaşteptată cu o trăsură care mergea prea repede, un accident nefericit de vânătoare. Connor nu avea

de gând să aranjeze un astfel de accident, dar îi era mai uşor dacă Wolfgang îl credea în stare.

— M-am făcut înţeles acum? Îşi slăbi încă o dată strânsoarea.

— Da, spuse Wolfgang sufocat. Da.

— Excelent. Connor îi dădu drumul şi văzu cum alunecă pe podea, abia respirând. De ce îi datorezi lui Sir Robert patru mii de lire?

Tuşind şi respirând greu, Wolfgang nu îi răspunse imediat. Îşi întoarse ochii bulbucaţi, indiciul clar al unei minciuni evidente. Connor îşi încordă pumnul şi îl convinse să se răzgândească.

— De ce?

— Scrisori, răspunse iute Wolfgang şi faptul că recunoscu motivul avu rolul de a-l elibera. Pur şi simplu, nu se mai împotrivi. Închise ochii cu un geamăt şi îşi sprijini capul de perete. Are scrisori.

— Ce fel de scrisori?

— O, Doamne, gemu el. Sunt scrise de mine către... lordul Stites.

Connor cunoştea numele acela.

— Te-ai ţinut de prostii cu fiul unui duce?

Nu era un lucru înţelept, dar se întâmpla mai des decât şi-ar fi putut închipui cineva.

Wolfgang îşi scutură capul dintr-o parte într-alta.

— Nu. A luat bani de la tatăl lui. La sugestia mea.

— Pentru?

— O maşinaţie financiară. Scoase un râs dogit. L-a încântat ideea. I-au curs balele la gândul că-l lăsa pe tatăl lui fără bani.

Şi, fără îndoială, scrisorile scoteau la iveală fiecare detaliu sordid al infracţiunii. Băiat idiot!

— Câţi?

— Zece mii. Trebuia să primim fiecare câte cinci mii. I-a păstrat el pe toţi.

— Cum de-a obţinut Sir Robert scrisorile?

— Nu ştiu, Wolfgang deschise ochii. Ce contează? Am

furat de la un duce. Ştii ce înseamnă asta? Îţi dai seama ce-o să mi se întâmple când află?

Dată fiind implicarea fiului ducelui, Connor îşi închipui că pedeapsa lui Wolfgang avea să fie rapidă şi discretă. O corecţie rapidă sau o dispariţie bruscă erau cele mai probabile urmări.

Păcat că nu credea că avea să fie prima.

Se uită cum bărbia tânărului căzu în piept şi rezistă impulsului de a o ridica din nou cu vârful cizmei.

— Eşti un nemernic prost şi egoist, Wolfgang, dar de dragul familiei tale şi al beregatei tale, ai să pretinzi contrariul în următoarele douăzeci şi patru de ore şi ai să faci exact ce-ţi spun eu. Ne-am înţeles?

Wolfgang încuviinţă uşor din cap.

— Bun. Să rămâi aici, să nu vorbeşti cu nimeni.

Wolfgang ridică privirea, cu o licărire de speranţă pe chipul lui tras.

— Ai să-i dai lui Sir Robert patru mii de lire?

— Am să recuperez scrisorile alea, îl corectă Connor. Şi tu o să accepţi postul pe care ţi l-am oferit.

Wolfgang dădu din nou din cap, de data aceea cu mai multă energie.

— Aşa am vrut. Când…

— Mă doare în cot ce ai vrut. Doar să faci ce ţi se spune.

Odată încheiată conversaţia, Connor se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre uşă.

— Brice?

— La dracu', ce mai e acum?

Wolfgang îl surprinse un pic când îşi ridică faţa şi îl privi fix în ochi.

— Nu l-aş fi luat pe George. Ştiu ce sunt, dar… nu i-aş fi făcut niciodată aşa ceva fiului meu. Adelaide trebuie să ştie asta.

— Ştie. Ştie că nu aş fi permis niciodată aşa ceva.

Iar după aceea, părăsi camera şi se duse să îşi caute oamenii… şi scrisorile alea blestemate.

Îl găsi pe primul în biroul lui având o dispută însufleţită cu Graham despre care dintre târfele de la cârciumile din zonă ar avea şanse mai mari să câştige o competiţie de alergare şi care puteau sau nu să fie convinse să ia startul. Connor îi convinse să renunţe la subiect.

Să afle locul în care se aflau scrisorile se dovedi aproape la fel de uşor. Connor nici măcar nu fu nevoit să o mituiască pe doamna McKarnin. Recunoştinţa ei pentru noua şi mult mai bănoasa poziţie ocupată la Ashbury Hall fu singurul imbold de care avu nevoie.

— Documentele de afaceri sunt păstrate în birou, îi informă ea. Corespondenţa personală e ţinută într-o cutie de lemn, lângă pat. Baronul nu s-a abătut niciodată de la sistemul lui de organizare.

— Vă mulţumesc, doamnă McKarnin.

— Cu plăcere, domnule.

Graham se întoarse spre el după ce plecă doamna McKarnin.

— Şantajul e o afacere.

— Da, încuviinţă Michael. Deci, cine se duce după scrisori?

Se oferiră cu toţii şi urmă o dezbatere îndelungată, fiecare dintre cei trei bărbaţi susţinând că el era cel mai apt pentru misiune.

Michael insistă că, în calitatea lui de hoţ îndreptat, era în mod evident cel mai calificat.

Gregory sublinie că Michael nu mai şterpelise nimic de treizeci de ani, iar dacă cineva trebuia să îşi rişte gâtul pentru nişte hârtie şi nişte cerneală, acela trebuia să fie bărbatul care avea cel mai puţin de pierdut şi cel mai mult de câştigat. El era bătrân. Era obosit. Dacă avea să sfârşească la spânzurătoare, prea bine. Nu se întâmpla în fiecare zi ca un infractor bătrân şi epuizat ca el să afle cum era să devină eroul unei domniţe. Îşi dorea să ştie, doar o dată, înainte să moară.

Era un sentiment emoţionant, deşi trist.

Graham fu cel care urmă şi se oferi să facă treaba pentru cincizeci de lire.

Connor se lăsă pe spate în scaun.

— Eu trebuie s-o fac.

Anunţul lui fu întâmpinat cu tânguiri zgomotoase din partea lui Gregory şi Michael. Graham vorbi peste ei.

— Care e natura acestor scrisori?

Connor se gândi ce să răspundă. Rămase chibzuit în povestirea evenimentelor. Nu le spusese decât că Sir Robert avea nişte scrisori pe care Adelaide le voia înapoi. Nu îi plăcea să ascundă lucruri de oamenii lui, dar îi displăcea şi mai mult ideea ca Adelaide să fie ultima care să afle de fărădelegile fratelui ei. Avea să îi spună adevărul de îndată ce putea să o asigure că scrisorile nu mai reprezentau o ameninţare. După aceea, le va spune şi oamenilor lui… poate. Va vedea cum se va simţi şi ea.

— Au o natură personală, le răspunse el.

Michael dădu cu pumnul în masă.

— O laşi pe nevasta ta să trimită scrisori personale…?

— Nu. Îi aruncă lui Michael o privire nimicitoare pentru insultă. Sunt scrisori pe care le vrea. Conţinutul lor i-ar face de ruşine familia.

— Şi Sir Robert o ştie, aşa-i? întrebă Gregory. A ameninţat-o?

— Pe Wolfgang l-a ameninţat.

— A! Michael şi Gregory încuviinţară înţelegător din cap. Asta explică nişte lucruri.

Graham se ridică de pe scaun.

— O clipă, băieţi.

— Adu-ne bere, îi ceru Michael, apoi se întoarse spre Connor. Ascultă-mă, băiete, n-are niciun rost să fii tu cel care se furişează în reşedinţa lui Sir Robert. N-ai mai făcut niciodată asta.

— Chiar aşa, fu de acord Gregory. Şi ai o familie la care trebuie să te gândeşti.

Connor se hotărî să îi lase să se mai certe un pic. În cele din urmă, aveau să îi respecte dorinţa, dar, pe termen

lung, urma să suporte mai puţine bombăneli dacă rămâneau mai întâi cu impresia că spuseseră tot ce credeau.

După cinci minute de dezbateri aprinse, uşa se deschise şi Graham traversă încăperea ca să arunce pe birou un teanc de scrisori.

— Astea?

Tăcerea se aşternu în încăpere. Connor o ridică pe cea de deasupra şi îi scrută conţinutul cu privirea.

— Drăcia dracului!

— Astea-s?

— Da. Azvârli scrisoarea peste celelalte şi se uită plin de curiozitate la Graham. Nu era sigur dacă voia să râdă sau să urle la el. Cum ai pus mâna pe ele?

— Ca de obicei. Am văzut cutia cu săptămâni în urmă şi m-am gândit că poate conţinutul lor valora ceva. Gura i se arcui în sus. Plus că nu se verifică aşa des ca argintul.

— Sunt toate?

— Da şi vreau o sută de lire pe ele.

Connor nu se simţi ofensat de creşterea bruscă a preţului. Era o afacere.

— Am să-ţi dau cincizeci şi n-am să-ţi rup gâtul pentru că nu mi le-ai dat mai devreme.

— Şaptezeci şi cinci şi îi dau de veste noului valet al lui Sir Robert că ar trebui să verifice cutia.

— S-a făcut.

Connor se uită la Gregory şi la Michael. După mai bine de zece ani de când lucra cu ei, o singură privire tăioasă era înţeleasă la fel de repede ca un ordin rostit cu voce tare. Se ridicară împreună şi părăsiră tăcuţi încăperea, închizând uşa în urma lor.

Graham se uită de la uşă la Connor.

— Dacă ai de gând să-mi rupi gâtul, o să afli că e mai puternic decât la mulţi alţii.

— N-am să-ţi rup gâtul. Batem palma. Se lăsă în spate pe scaun. Ai făcut bani frumoşi în ultimele câteva luni.

— Un om trebuie să trăiască.

— Dacă vrea să trăiască aici, trebuie să fie atent la argint.

Graham zâmbi şi clătină din cap.

— Dacă voiam să îţi fac rău ţie şi familiei, aş fi folosit scrisorile la fel ca Sir Robert.

— De ce le-ai păstrat secrete? întrebă Connor şi lovi uşor scrisorile.

Graham ridică din umeri.

— Mi-am dat seama că dacă băiatul nu ştia de scrisori şi nici tu, atunci nici domniţa nu ştia de ele. Ce rost avea să le scot la iveală? Pe chip îi apăru o expresie ameninţătoare. O fată nu trebuie să ştie toate prostiile pe care le face fratele ei.

— Puteai să le distrugi, sublinie Connor.

— Da, dar în fratele ăsta, în mod deosebit… Graham miji ochii şi scuturǎ scurt din cap… nu am încredere. Nu se ştie niciodată când nişte pârghii pot să fie de folos. Vrei să le foloseşti?

— Nu. Am propriile mijloace ca să îl ţin în frâu pe Wolfgang.

Manipulare financiară şi, dacă nu dădea rezultate, forţa pumnului.

— Pun pariu că ai. Am terminat?

Connor ridică bărbia în semn de încuviinţare.

— Am terminat.

După ce Graham ieşi din cameră, Connor aruncă o privire spre marginea uneia dintre scrisori. La naiba, aveau să îi frângă inima lui Adelaide.

Capitolul 25

Adelaide îşi spuse că nu avea inima frântă – nu mai mult decât o avusese cu o oră în urmă, în orice caz. Exista numai atâta durere cât să fie dispusă să îl suporte pe Wolfgang, iar ultima rămăşiţă dispăruse când o ameninţase

că avea să îl ia pe George. O terminase cu el.

Acceptă scrisorile şi explicaţia lui Connor cu privire la conţinutul lor cu o resemnare împăcată şi le privi arzând în şemineu. După ce se făcură scrum, se întoarse spre Connor, îl luă în braţe şi îl ţinu strâns până ce durerea pe care refuza să o recunoască se domoli.

Wolfgang părăsi Ashbury Hall a doua zi dimineaţă. Avea să se îndrepte spre sud, spre una dintre proprietăţile lui Connor şi să aştepte acolo până ce primea veşti despre situaţia lui.

Plecarea lui fu discretă. Se uită la fiul lui adormit, dădu din cap spre Isobel pe coridor şi se îndreptă cu Adelaide spre trăsura care îl aştepta. La cererea ei, Connor şi oamenii lui nu îşi făcură apariţia. Nu avea niciun rost să forţeze despărţiri politicoase. Nu avea niciun sens să pretindă că plecarea era altceva decât era – o exilare.

Wolfgang îşi ceru iertare. Un singur şi scurt „îmi pare rău”, apoi se urcă în trăsură şi închise uşa.

Adelaide credea că era sincer, dar nu ştia dacă îi părea rău de dragul familiei lui sau pentru că se nenorocise în aşa hal. Şi, pentru că nu avea cum să ştie, hotărî să nu se mai întrebe şi să se concentreze pe ce se afla chiar înaintea ei.

George era în siguranţă, Isobel era fericită, iar trăsura lui Wolfgang se îndepărta. Urma să înceapă o viaţă nouă departe de ei toţi.

Un zâmbet şovăitor îi înflori pe chip atunci când se întoarse de pe drum şi intră în casă. Cu fiecare pas pe care îl făcea, simţea cum încă o povară i se lua de pe umeri şi cum ultima dintre sforile marionetei se rupsese.

Se lovi de o servitoare care purta în braţe un George tare agitat spre salonul mare. Tânăra gângurea cu răbdare şi îl legăna uşor pe şold.

— S-a trezit cam supărat, doamnă. M-am gândit că dacă ne plimbăm…

— Îl iau eu. Îl puse pe George pe şoldul ei şi îi mângâie părul vâlvoi. Ne aduci un pahar cu lapte în salon,

te rog? Şi o farfurie cu bunătăţile pe care le-a făcut ieri bucătăreasa?

— Brioşe cu cremă, doamnă?

— Da, te rog.

Avea chef să îi facă pe plac. Voia să se alinte şi să îl răsfeţe pe George.

— Hai să ne facem de cap, îi şopti lui George când îl duse în salon, îl aşeză pe covorul somptuos şi îl privi cum se îndreptă ţintă spre canapea şi îşi înfundă mâinile între perne. Nu e nicio linguriţă acolo, dragul meu. Dar aşteaptă numai, o să primeşti ceva şi mai bun.

Când veniră brioşele, Adelaide le tăie în trei, în timp ce George sorbi din lapte. Îşi şterse crema de pe degete, luă o bucată pentru ea şi puse farfuria pe podea pentru George. Apoi, privi înduioşată şi amuzată cum băiatul se lăsă pe vine în faţa bunătăţilor.

— Biscuiţi!

— Da, chiar biscuiţi.

Se aşeză lângă el, fără să îi pese că a sta aşezată pe podea şi a mânca dulciuri cu degetele oferea un exemplu groaznic. Sigur nu îi făcea niciun rău copilului dacă se prostea câteva clipe. Era aşa o bucurie să-l vadă cum chicotea, se zvârcolea şi se întindea ca să scoată crema albă dintr-una dintre felii.

— Ooo. Gândac.

— Gândac?… O, câh. Adelaide râse şi îi ciufuli cârlionţii mătăsoşi. Nu, nu e un gândac storcit. Este… Luă o gură din felia ei şi scoase un suspin. Hmm.

George o imită şi mâncă jumătate din bucata lui.

— Poţi să iei două, îl informă ea chiar dacă ştia prea bine că George habar nu avea ce însemnau cuvintele ei. Nu conta; îi plăcea să le rostească.

Vocea ironică a lui Connor se auzi deasupra capului ei:

— Într-un an se face la fel de gras ca tizul lui.

Simţi o înfiorare plăcută în clipa în care Connor apăru deasupra ei, atât de aproape că putea să simtă în spate

căldura picioarelor sale puternice. Se gândi în treacăt ce era păcat că nu acceptase propunerea lui de a împărţi patul de zece ori pe zi.

— Ba nu, îi răspunse ea şi lăsă capul pe spate ca să îi zâmbească. Şi n-a fost numit după prinţul moştenitor. A fost numit după tatăl mamei lui. Care fusese, acum că se gândea, cam rotund în zona mijlocului. Poate ai dreptate.

Dădu să pună farfuria deoparte. Chiar că una era mai mult decât suficientă.

— Lasă. Connor păşi într-o parte, se aplecă şi luă farfuria de la ea. Mai răsfaţă-l un pic, dacă îţi face plăcere.

Puse prăjiturile jos, o luă de mână şi o ajută să se ridice. O pereche de ochi verzi şi îngrijoraţi îi scrutară chipul.

— Cum te simţi?

— Bine. Destul de bine, dată fiind situaţia. Mă simt… închise ochii, cu un oftat fericit, când Connor îi urmări cu un deget linia maxilarului şi depuse un sărut uşor pe obraz. Mă simt eu însămi. Mă simt mai mult eu însămi decât m-am simţit în ultimii mulţi ani.

Simţi cum buzele lui se arcuiră pe obrazul ei.

— Ai fost altcineva?

— Nu. Şi da. În parte, îi reaminti şi îi zâmbi sfioasă când el se trase înapoi ca să se uite la ea cu un aer curios. Obişnuiam să mă bucur că eram lipsită de griji, poate chiar uşor nesăbuită. Când situaţia s-a schimbat în familia mea, am lăsat deoparte acele părţi. Cred c-am uitat de ele. Pentru că nu avusese de ales, se gândi ea. Oamenii lipsiţi de griji şi nesăbuiţi nu erau nişte capi de familie ideali. Cred că am început să mi le reamintesc.

— Să înţeleg că nu eşti femeia cu care am crezut că m-am însurat?

— Ai să afli că mireasa ta era mult mai docilă decât soţia ta.

— Dacă aş primi câte o liră pentru fiecare soţ care a auzit cuvintele astea… El zâmbi când Adelaide izbucni în râs şi îi lovi uşor bărbia cu degetul. N-ai fost niciodată aşa

de docilă, dragoste.

— Poate că nu, încuviinţă ea.

Dar fusese mai precaută, mai puţin tentată să rişte, să facă prostii şi să exploreze lumea din jurul ei. Ceea ce îi reaminti… Aruncă o privire pe fereastră spre grajduri când Connor se aplecă şi luă o felie mică de prăjitură.

— Deci, te simţi nesăbuită, spuse el, şi mâncă dintr-o înghiţitură jumătate de prăjitură.

O, la naiba! Având în vedere lucrul pe care voia să i-l ceară, „nesăbuită” nu fusese o alegere înţeleaptă.

— Nu, nu nesăbuită. Mai… responsabil aventurieră. Îi zâmbi dulce în timp ce el îşi dădu gata restul de prăjitură. Pot să-l călăresc pe Midas, armăsarul tău?

Connor se uită lung la ea, înghiţi şi spuse:

— Poţi.

— Serios? Când?

— După ce o să mor, când o să fiu îngropat şi o să aştept să mi te alături.

— Ah. Adelaide înclină capul. Aproape că ai fost romantic.

— Cu plăcere. Îi zâmbi maliţios când ea râse, apoi ridică bărbia când îl observă pe lacheul care îşi făcuse apariţia. Ce s-a întâmplat, John?

— Îmi cer iertare. Domnii O’Malley, Birch şi Sefton mi-au cerut să vă chem, sir.

Connor îi făcu lacheului un semn scurt din cap cum că putea să plece, se aplecă să îi dea un sărut la fel de scurt şi ieşi din încăpere.

Adelaide se uită încruntată la spatele lui care se îndepărta, apoi la uşa deschisă, apoi la George.

— Tocmai am fost pur şi simplu expediată?

George prinse a doua bucată de prăjitură, o strânse cu putere şi se uită uşor dezamăgit când marginea îndoită nu scoase la iveală un şuvoi de cremă.

— Muşcă de câteva ori, dragule, după aceea iese crema. Aruncă în treacăt o privire spre uşă şi bătu din picior. Ştii, cred că tocmai am fost expediată.

Connor ar fi putut la fel de bine să dea din cap spre ea şi să îl sărute pe lacheu. O ignorase şi îi ignorase pur şi simplu întrebările. Dacă îşi dorea să continue discuţia lor, putea să o facă după ce termina întâlnirea cu oamenii lui.

La naiba cu toate, se gândi ea. Nu făcea parte din rândul slujitorilor şi era sătulă până peste cap să fie lăsată la o parte în faţa oamenilor lui… şi a lui Sir Robert. Nimeni nu trebuia să fie pe locul doi, după Sir Robert.

— Mai vedem noi, mormăi ea.

Hotărâtă, îl luă pe George cu prăjitura lui şi plecă pe urmele lui Connor.

Tocurile botinelor ei răsunară pe coridor, un staccato rapid care ajunse să bată în ritmul furiei ei care se înteţea.

Credea că fusese docilă înainte, nu? Credea că numai el avea schimbări de dispoziţie? O, avea ea să îi arate ce docilă era! Avea să îi arate ea schimbare de stare de spirit.

Îl prinse cu o mână chiar la uşa biroului.

— Atunci, nu armăsarul tău. Altul.

Connor nu tresări – aşa cum sperase ea să se întâmple –, ci pur şi simplu se opri şi ridică o sprânceană.

— Poftim?

— Vreau să călăresc alt cal, spuse ea apăsat.

Serios, discutaseră în urmă cu doar treizeci de secunde. Cam cât de uşor de ignorat era ea?

— A. Aşa e. Atunci alege un altul. Avem vreo duzină. Deschise uşa şi păşi în birou.

Hotărâtă să nu fie ignorată a doua oară, trase adânc aer în piept şi îl urmă. Aşezaţi în jurul mesei, Gregory, Michael şi Graham se certau şi cotrobăiau într-un adevărat munte de hârtii. Discuţia lor se opri brusc când Adelaide îşi făcu apariţia.

„Bun”, se gândi ea. „Lasă-i să aştepte”.

— Avem mai mulţi cai pentru trăsură, inclusiv un armăsar şi o iapă bătrână, insistă ea şi îl mută pe celălalt şold pe George care începea să se agite.

Connor se duse de partea cealaltă a biroului şi scutură din cap înspre Gregory care se întinse să ia hârtiile. Apoi, se

întoarse spre ea.

— De ce nu poţi să călăreşti iapa?

Gregory îşi retrase mâna, ridică din umeri şi îşi reluă ciondăneala cu Michael şi cu Graham. Era enervant să încerce să aibă o discuţie cu Connor când mai era una care se purta la doi paşi de ei. Era deosebit de enervant că soţul ei părea să le acorde amândurora aceeaşi atenţie.

— Am făcut-o, spuse ea, şi ridică vocea, acoperindu-i-o pe a lui Gregory. Evită fluturarea neglijentă a mâinii lui George, plină cu prăjitură. Dar mi-ar plăcea ceva care să meargă mai repede. De ce Dumnezeu ai o iapă bătrână?

— M-am gândit că, poate peste ani, lui George îi va plăcea să o călărească. Se întoarse spre Michael. Ăsta nu e sigiliul baronului. Se întoarse înapoi spre ea. Ai banii tăi. Cumpără un cal dacă nu-ţi convine niciunul din grajd.

— Habar n-am să cumpăr un cal. Nu mai da din mână, George. E mâncare, nu e o bărcuţă cu pânze.

— Grăjdarul-şef îţi va da sfaturi.

— Unde e harta? întrebă Gregory.

— Grăjdarul-şef mi-a dat deja sfatul lui. Mi-a sugerat să călăresc iapa.

Connor împinse o hârtie spre Gregory.

— Am să vorbesc eu cu el.

— Nu harta aia. Cealaltă.

— Nu există altă hartă, i-o întoarse Graham.

— Mi-aş dori să vorbeşti cu mine despre ce fel de cal ar trebui să-mi cumpăr.

— Cu mare plăcere, de îndată ce termin aici.

— Aş prefera să amâni ce faci aici…

— Asta e cu cerneală neagră. O vreau pe cea cu albastră…

— George, te rog…

Cu întârziere, Adelaide recunoscu ce greşeală fusese să îl aducă pe George în biroul lui. Degetele lui se strânseră pe prăjiturica pe jumătate mâncată şi un şuvoi de cremă ţâşni din mijloc. Adelaide privi îngrozită cum zbură pe deasupra biroului lui Connor, chiar spre o bucată de hârtie

despre care era sigură că Gregory spusese că era „cheia”. Ateriză cu un sunet surd, iar Adelaide ar fi putut să jure că simţise sub picioare forţa impactului. Sau poate că fusese şocul provocat de bătăile nebuneşti ale inimii ei.

„O, nu. O, *nu”.*

Se uită înmărmurită, fără să clipească, la nenorocire şi ştiu cu o certitudine îngrozită că toţi cei din încăpere făceau acelaşi lucru. Bărbaţii nu rostiră nici măcar un cuvânt, nu făcură nicio mişcare. Până şi George păru să înţeleagă proporţiile uriaşe ale catastrofei, încremeni asemenea unui soldăţel de plumb în braţele ei.

Încet, cu imensă neplăcere, se sili să se uite la Connor, dar el continua să privească masa de lucru. Adelaide căută să spună ceva, un fel de a umple tăcerea îngrozitoare, dar nu i se păru nimic potrivit. Dacă stricăciunea era iremediabilă? Dacă hârtia era de neînlocuit? Trebuia să fie importantă. Nu se afla deasupra dacă nu era. Inima îi bătea cu atâta putere că mai să îi iasă din piept. Răzbunarea era lumea lui Connor, era tot ce îşi dorea, singurul lucru la care lucrase. Iar ea lăsase un ţânc să o înece în budincă.

— Connor, eu…

Se opri deodată când Connor făcu o mişcare. Foarte încet, îşi înmuie degetul în crema lipicioasă şi luă bună parte din ea. Ridică privirea spre George. Iar după aceea, spre uimirea ei, Connor băgă degetul în gură şi îl scoase cu o mică pocnitură.

— Mană cerească, îi spuse el şi îi făcu cu ochiul.

Nu se putea ca George să fi înţeles, dar ştia că să mănânci mâncare căzută pe jos – cu degetele, nici mai mult, nici mai puţin – era culmea prostiei şi un lucru urât. Sau poate doar îi plăcuse sunetul pocniturii. Indiferent de motiv, îşi lăsă capul pe spate şi izbucni în râs. Se cutremură şi se zvârcoli în braţele ei, corpul lui micuţ încercând din răsputeri să cuprindă amploarea bucuriei lui.

Fu îndeajuns pentru ca lui Adelaide să i se înmoaie inima, dar ceea ce o impresionă şi mai tare, ceea ce îi tăie

respiraţia, fu expresia de pe chipul lui Connor. Părea incredibil de mândru de el. Mândru, încântat şi puţin buimăcit. Şi totul pentru că făcuse un băieţel să râdă.

Şi chiar în clipa aceea, Adelaide se îndrăgosti iremediabil şi irevocabil.

Gândul era uimitor şi, pentru o femeie care se lupta deja cu destulă uluire, se dovedi istovitor. Inima i-o luă la goană, rămase fără suflare şi mintea i se opri în loc.

Nu putu să facă altceva decât să se uite la Connor şi îi facă o propunere stupidă:

— Am să curăţ eu.

Connor clătină din cap şi împinse hârtia spre Michael.

— Îi trimit azi o scrisoare lordului Gideon la Murdoch House şi putem să îi facem o vizită mâine. Pun pariu că are un cal care să ţi se potrivească.

Cai? Voia să îi vorbească despre cai?

— Eu… îţi mulţumesc. Doar…

Se retrase şi abia se abţinu să nu tresară atunci când Connor ocoli biroul ca să o prindă cu blândeţe de braţ.

— Îmi pare rău, şopti ea când el o conduse spre uşă. Chiar îmi pare. Ştiu cât de mult contează toate astea pentru tine. Am să-ţi fac rost de alta.

— Nu ştii ce este.

— Este harta albastră, mormăi Gregory din scaunul lui.

O, Adelaide voia să intre în pământ şi să ia cu ea ce rămăsese din prăjitura lui George.

— Îmi pare rău. Atât de…

Connor o îndemnă uşor şi o împinse cu blândeţe afară. Adelaide ar fi vrut să o ia la goană, dar cuvintele pe care i le spuse o ţintuiră locului.

— Ştii care este adevăratul motiv pentru care nu te-am făcut amanta mea, Adelaide?

Exista vreun motiv fals? Ea clătină din cap.

— Din acelaşi motiv pentru care nu sunt supărat pentru budincă. Eşti importantă.

Iar după ce îi împărtăşi informaţia aceea uluitoare,

închise uşa după el.

Adelaide privi buimăcită textura lemnului din faţa ei până ce George îşi pierdu răbdarea şi începu să se fâţâie.

„Eşti importantă”.

Cu greu putea să fie considerată o declaraţie de dragoste şi, pentru numele Domnului, Adelaide s-ar fi descurcat şi dacă nu i-ar fi fost subliniată de o uşă care i se închisese în faţă… şi totuşi…

„Eşti importantă”.

Era minunat. Panica pe care o simţise la început, când îşi dăduse seama de sentimentele ei pentru Connor, dispăru. Rămase nesiguranţa, dar era atenuată de speranţă. Connor poate că nu o iubea, dar ea era importantă pentru el şi era un început bun. Nu era o nebunie să creadă că ataşamentul putea să se transforme în mai mult. Nu era o imprudenţă să te îndrăgosteşti de un bărbat pentru care erai importantă. Era uluitor şi tulburător.

Se simţi îndrăzneaţă şi nechibzuită, şi plină de speranţă… până ce vorbi cu intendenta după aproape opt ore şi descoperi că nu i se trimisese nicio scrisoare lordului Gideon la Murdoch House.

Connor uitase. Adelaide încercă să nu tragă nicio concluzie. La urma urmei, nu era primul om de pe pământ care uitase ceva. Viaţa era plină de momente când erai neatent. Chiar cu un an în urmă, se trezise la jumătatea drumului spre sat, în braţe cu un George agitat şi ţipător, că o uitase pe Isobel aşteptând la măcelărie. La drept vorbind, îşi amintise doar pentru că băgase mâna în buzunar ca să găsească ceva cu care să îi distragă atenţia lui George şi scosese una din panglicile de păr ale lui Isobel.

Toată lumea era predispusă la uitare. Toată lumea avea nevoie să i se aducă aminte de lucruri din când în când. Avea să-i aducă aminte atunci când va veni la culcare, se va căi pentru că uitase, scrisoarea va fi trimisă şi asta va fi tot.

Adormi aşteptându-l şi se trezi singură în dimineaţa următoare, doar cu amintirea vagă că i se alăturase în pat

înainte de primele ore ale dimineţii şi apoi plecase înainte de ivirea zorilor.

Era dezamăgitor, dar refuză să renunţe la încrederea ei. Era sigură că el avea să îşi amintească.

Dar când orele începură să treacă şi doamna McKarnin să confirme – pe tonuri din ce în ce mai compătimitoare – că scrisoarea tot nu fusese trimisă la Murdoch House, răbdarea lui Adelaide ajunse la limită.

Găsi tot felul de motive pentru care să treacă – sau ca să fie mai precisă – să calce apăsat prin faţa biroului. Dar eforturile ei fură zadarnice. Nu auzise decât voci răguşite de furie şi o singură frază: „Dracu' ştie unde a fugit ticălosul!"

O, cât spera să fi fugit! Spera ca Sir Robert să se fi prăbuşit într-o mlaştină pe undeva sau să fi plecat în Australia. Era sătulă de umbrele pe care le arunca peste vieţile lor şi mai mult decât pregătită pentru ca soţul ei să renunţe la trecutul său şi să se ocupe de ce era bine pentru el.

Venise vremea ca toţi să înceteze să se bage singuri în încurcătură din cauza lui Sir Robert.

La amiază, când păru evident că nu avea niciun gând să o ducă să vadă caii lordului Gideon, Adelaide hotărî că venise timpul să nu mai aştepte în van ca soţul ei să îşi aducă aminte că ea era importantă.

Capitolul 26

Ticălosul fugise la Edinburgh.

Connor îşi părăsi biroul cu fiorul vânătorii încă pulsându-i în vene. Îi fură necesare treizeci şi şase de ore bune ca să dea de urma lui Sir Robert. Aproape două zile de frustrare şi o avere cheltuită pe mituirea noii sale servitoare. Femeia nu se gândise nici în ruptul capului să îşi trădeze noul stăpân… decât pe o sută de lire.

Connor nu putuse să nu admire tăria femeii şi plătise preţul cerut fără să se obosească să mai negocieze. Totul se aranjase mai bine decât ar fi putut să plănuiască el. Fuga lui Sir Robert la Edinburgh fusese o întâmplare binevenită. Omul căutase scăpare printre alţii ca el. Avea să ia cina şi să danseze cu femeile din lumea bună scoţiană şi să îşi adune semenii în jurul lui asemenea unor pietre într-un zid de apărare.

Ce privelişte avea să fie să îi vadă toate acele pietre cum se vor prăbuşi chiar în capul lui!

Connor zâmbi larg. Aproape, *aproape* că-şi atinsese scopul. Încă vreo câteva săptămâni şi avea să îşi încheie conturile cu Sir Robert... poate două luni... şase cel mult... Urma să îşi revizuiască şi calendarul după Edinburgh.

Pentru moment, voia să savureze plăcerea victoriei iminente cu un pahar de coniac în compania frumoasei lui soţii.

De primul putea să facă rost fără probleme. De cea de-a doua nu dădu pe nicăieri – o stare de fapt pe care Connor o acceptă cu greu. Cum se putea să nu fie acasă? Ce naiba făcea de alerga de una singură prin împrejurimi? Desigur, nu era singură în sensul strict al cuvântului. Conform majordomului lui, doamna Brice luase o servitoare, un vizitiu şi doi lachei. Dar nu era acolo cu el şi era lucrul cel mai important.

Connor se obişnuise să ştie în fiecare clipă din zi pe unde se afla ea. Chiar şi atunci când se retrăgea cu oamenii lui, nu trebuia decât să întrebe pe unde era.

„Doamna grădinăreşte”. „Doamna este în camera de joacă”. „Doamna este pe terasă cu domnişoara Ward”.

Îi plăcea asta. Îi plăcea că nu trebuia decât să arunce o privire pe fereastră ca să o vadă sau să străbată un coridor ca să îi vorbească. Îi plăcea să o aibă aproape. Şi nu se presupunea că plăcerea unei femei frumoase prin apropiere era unul dintre beneficiile căsătoriei?

Dar ea nu era deloc prin apropiere în clipa aceea. Şi era al naibii de neplăcut. Ba mai rău, nimeni nu voia să îi

spună unde mai exact dispăruse sau cât avea de gând să stea plecată. Era evident că ştiau. La fel de evident era şi faptul că nu voiau să îi spună.

„Nu ştiu, domnule.

„N-aş putea să spun, domnule Brice”.

„A ieşit pe afară”.

Ultimul răspuns fusese dat de Isobel care îi trântise uşa în nas.

Se uită lung la uşă, sfâşiat între nedumerire şi o furie crescândă, în cele din urmă, ultima avu câştig de cauză.

Gata. Ridică pumnul şi bătu apăsat în uşă.

— La naiba, ştiu că a ieşit! Unde? Ce Dumnezeu se întâmplă aici?

Singurul răspuns fu sunetul cheii care se întoarse în broască. Sângele îi clocoti în vene. Ducă-se pe pustii toate, dacă i se închidea uşa în nas în propria casă! Se răsuci pe călcâie cu gândul să găsească cel mai apropiat clopoţel şi să cheme ajutoare ca să zdruncine uşa din ţâţâni, dar clinchetul uşor al unor chei îi atrase atenţia.

— Doamnă McKarnin!

Femeia ieşi dintr-una din încăperile apropiate şi se uită la el cu un dezgust abia ascuns, de parcă ar fi călcat în ceva scârbos şi, ca o servitoare fidelă, încerca din răsputeri să pretindă că nu observa.

Se întorseseră cu toţii împotriva lui?

— Asta-i o revoltă generală.

— Ce spuneţi, domnule?

— Nimic. Ridică mâna în aer şi mişcă degetele. Cheia de la camera domnişoarei Ward.

Administratoarea se mişcă încet, scoase inelul enorm cu chei din buzunarul de la şorţ, căută printre ele şi se uită la fiecare în parte.

Connor bătu din picior, scrâşni din dinţi, apoi bătu din nou din picior.

— Credeţi că reuşim înainte de lăsarea serii…

— Se pare că n-o am la mine, domnule.

Connor lăsă mâna în jos.

— Cum adică nu o aveţi?

— Acum îmi aduc aminte, am pus-o bine, pentru păstrare. Dacă pune cineva mâna pe inelul cu chei, mi-am zis? Dacă se întâmplă ca persoana să aibă intenţii rele? Pufni şi îi aruncă o privire lungă şi tăioasă. Trebuie să ne luăm toate măsurile de precauţie ca să apărăm virtutea unei doamne.

— O, pentru numele lui… n-am de gând să o seduc pe cumnata mea. Nu vreau decât să vorbesc cu ea.

— O să caut cheia.

Connor putea să facă pariu pe o mie de lire că avea de gând să o caute până la Sfântu Aşteaptă. Ar mai fi pariat pe încă o mie de nenorocite de lire că avea cheia pe inel.

— Doamnă McKarnin! Connor numără în gând până la zece până ce intendenta se întoarse cu faţa spre el şi o întrebă tăios: Unde este soţia mea?

— A ieşit, domnule.

Numără până la cincisprezece.

— Unde?

— Nu era de datoria mea să întreb, domnule.

Douăzeci.

— A precizat cumva când se va întoarce?

Să îl ajute Dumnezeu pentru că dacă nu îi răspundea…

— Înainte de lăsarea întunericului, domnule.

Maxilarul i se relaxă, un pic.

— Vă mulţumesc. Acum, îmi iau revista în birou… ba nu, în salon.

În salon, fotoliile erau mai confortabile. Din pură întâmplare, avea ferestre care dădeau atât spre drumul din faţă, cât şi spre grajduri, dar nu dori să accepte că acesta era motivul pentru schimbarea lui de plan. Un bărbat avea dreptul să citească *Revista de Edinburgh,* aşezat pe propriul lui fotoliu.

Nici nu citi, nici nu rămase aşezat. Încercă, de mai multe ori, dar de fiecare dată când se aşeza să citească, era asaltat de griji. Dacă trăsura lui Adelaide dăduse de

necaz? Dacă Sir Robert nu plecase la Edinburgh aşa cum credeau ei? Dacă doi lachei nu erau de ajuns? Şi de fiecare dată, se ridica din nou şi se plimba neliniştit de colo până colo. După trei ore, când trăsura se zări, în cele din urmă, pe drum, Connor mai că se urca pe pereţi de nervi.

— La naiba, era şi timpul!

Ieşi din casă, coborî treptele de la intrare şi aşteptă, cu mâinile la spate, ca trăsura să se oprească şi Adelaide să apară. Nu avea să urle. Nu avea să se pună într-o situaţie în care să îşi ceară iertare pentru că se pierduse cu firea.

— Unde naiba ai fost? Urma să îşi ceară iertare mai târziu.

Adelaide îi aruncă în treacăt o privire, în vreme ce îşi retrase mâna din cea a lacheului care o ajutase să coboare.

— La ferma domnului Crawley.

Pentru o clipă, mânia fu înlocuită de uimire.

— De ce Dumnezeu te-ai dus acolo?

— Pentru că acolo mi-a sugerat grăjdarul-şef să mă duc ca să găsesc un cal potrivit.

— Un cal…?

— Are o iapă numai bună care are patru ani. Domnişoara Căpăţână. Un nume stupid pentru un cal minunat.

Se îndreptă spre casă şi ar fi trecut pe lângă el fără să îi adreseze măcar un cuvânt, dacă el nu se întorcea şi îşi potrivea paşii după ai ei. Răceala lui Adelaide îl derută şi îl descurajă.

Cu mare grijă, îi aruncă o privire piezişă.

— Ai cumpărat-o?

— Nu.

Privea în continuare înainte atunci când intră în casă.

— De ce nu?

— Domnul Cawley n-a vrut să mi-o vândă.

— De ce?

— Pentru că nu era sigur că soţul meu ar fi de acord. Îşi aruncă săculeţul pe o măsuţă laterală, mai tare decât era necesar. A spus că n-o să-mi vândă iapa fără

consimţământul tău.

— Înţeleg. Connor se simţi dintr-odată inexplicabil de vinovat. De parcă s-ar fi văzut nevoit să îşi ceară iertare în numele întregului său gen. Voi vorbi cu el.

Ea dădu ochii peste cap şi îl atinse uşor când trecu pe lângă el, dar Connor o prinse de braţ şi o întoarse cu faţa spre el. Era roşie în obraji şi ochii îi scăpărau.

— Eşti supărată pe mine?

Ce motiv avea să fie supărată? El fusese cel care se plimbase ca un nebun trei ore prin salon.

— *Bineînţeles* că sunt supărată pe tine, îi răspunse tăios. A fost o experienţă jignitoare şi cu totul inutilă. O experienţă prin care nu aş fi trecut, dacă i-ai fi trimis scrisoarea lordului Gideon şi dacă m-ai fi dus la Murdoch House, aşa cum ai promis.

— Scrisoarea? În clipa aceea, mintea i se opri în loc… Cai. Scrisori. Peripeţia lui George cu prăjitura. O, la naiba!

— Ai uitat complet, nu? Ţi-a zburat complet din minte. Nu ştiu de ce mă… Strânse tare din buze, clătină din cap şi începu să urce scările.

Connor o privi până ce trupul ei subţire se făcu nevăzut. Nu îi era greu să termine fraza ei… „De ce mă deranjez… De ce m-am aşteptat la ceva mai bun”. Nu avea nevoie de cuvintele exacte ca să înţeleagă sentimentul.

Povara cruntă a vinovăţiei şi ceva care semăna periculos de tare cu frica îi cuprinse inima asemenea unui bloc de gheaţă. Stânjenit în toate felurile posibile de senzaţiile acelea, Connor se uită încruntat la scări şi hotărî că nu avea nevoie de nenorocitul acela de sentiment.

Deci făcuse o greşeală. Era doar o greşeală minoră, nu o declaraţie despre felul lui de-a fi… care era, desigur, puţin cam necioplit, dar, pentru numele Domnului, era şi el doar un om! Trebuia să fie iertat pentru o greşeală din când în când.

Şi trebuia să se creadă că avea să îşi răscumpere greşeala. Nu răscumpărase el totul, chiar şi lucrurile care nu fuseseră greşeli?

Nu îi oferise o casă frumoasă şi o avere de cheltuit, un picnic în Anglia şi un frate scăpat de datorii şi de influenţa lui Sir Robert?

Bineînţeles că da.

Şi totuşi, nu ştia de ce se deranja? Nu ştia de ce se aşteptase la ceva mai bun? Ei bine, dacă avea nevoie să i se amintească motivul, Connor va fi fericit să i-l prezinte.

Înfuriat – şi complet împăcat cu senzaţia –, se avântă prin foaier, înspre scări. Le urcă câte două odată şi se opri brusc la jumătatea scării.

Acela… nu era un plan înţelept de acţiune.

La naiba, ce avea de gând? Să o oblige să îşi ceară iertare? Să îi ceară să aibă încredere în el? O făcuse deja. În mod evident, o dezamăgise. Nu avea să schimbe cu nimic situaţia dacă se apuca să înşire lucrurile pe care le făcuse pentru ea şi familia ei. Ba mai mult, nu făcuse nimic din vină sau ca să îi câştige încrederea. Le făcuse pentru că… ei bine… pentru că le făcuse, asta era. Voise să le facă. Nu avea rost să despartă firul în patru.

Îşi răsuci umeri, trase adânc aer în piept, răsuflă uşor şi îşi reluă drumul spre dormitorul lor. Neînţelegerea aceea era cu totul exagerată.

Ea dăduse prea multă importanţă unei scrisori pe care el uitase, provizoriu, să o trimită, iar el dăduse prea multă importanţă unei fraze pe jumătate neterminată.

Din câte îşi dăduse seama, Adelaide voise să îşi exprime părerea de rău pentru că nu reuşise să îl zdrobească pe domnul Cawley sub copitele domnişoarei Căpăţână. Era o ceartă minoră, din acelea pe care soţii şi soţiile le aveau de obicei. Nu era un expert în astfel de discordii, dar era ferm convins că toate se încheiau la fel. Soţul dădea dovadă de suficientă căinţă pentru *o* greşeală, iar soţia îl ierta. Pentru că avea încredere în el. Era simplu ca bună ziua.

Liniştit şi încrezător, intră în apartamentele lor şi închise uşor uşa. Adelaide stătea în picioare şi se uita pe fereastră. Îi băgă în seama prezenţa printr-o simplă mişcare

a ochilor.

Connor îşi prinse mâinile la spate.

— Adelaide, îmi cer iertare.

Ea încuviinţă din cap fără să se întoarcă şi nu îl iertă.

Connor îşi spuse că era de aşteptat să opună puţină rezistenţă. Făcu un pas înspre ea.

— Lasă-mă să-mi iau revanşa.

— Poţi să vorbeşti cu domnul Cawley, dacă vrei.

O, chiar plănuia să discute cu domnul Cawley. O discuţie pe care omul nu avea să o uite prea curând.

— Pot să fac mai mult de atât. Ce-ai zice de două săptămâni la Edinburgh?

În cele din urmă, Adelaide se uită la el.

— Edinburgh?

Connor îşi spuse că era o idee absolut minunată. Putea, în acelaşi timp, să stea cu ochii pe Sir Robert şi să îşi îmbuneze soţia. Chiar mai bine de atât, o va avea numai pentru el.

— Mergem la cumpărături, la teatru. Puteau să petreacă săptămâna în pat fără să se teamă că aveau să fie întrerupţi de familia ei sau de oamenii lui. Orice vrei.

Adelaide părea să ezite între speranţă şi îndoială.

— Vorbeşti serios?

— N-aş sugera altfel asta.

— Şi când vom avea noi aceste două săptămâni?

— Săptămâna viitoare.

Ea îşi prinse buza între dinţi.

— Am putea să plecăm mai înainte?

— Trebuie să rezolv ceva mai întâi. Capcana pentru Sir Robert fusese întinsă, dar Connor voia să fie sigur, absolut sigur că toate detaliile erau puse la punct înainte ca el să pice în ea.

— Ce fel de treabă?

— Câte puţin din toate. Trebuie să revăd planurile finale pentru grădină şi pregătesc o surpriză pentru Sir Robert pe care cred c-ai să o… Connor se opri când ea ridică mâna.

— Nu contează, murmură ea. Plecăm doar noi doi în călătoria asta?

— Absolut, îi răspunse el şi vorbi foarte serios. Gregory şi Michael aveau să fie în oraş în cea mai mare parte din cele două săptămâni, dar urma să le dea clar de înţeles că el şi soţia lui nu trebuiau să fie deranjaţi. Dacă aveau nevoie de el, puteau să îi trimită un bilet. Ce părere ai?

Îi zâmbi şovăitor.

— Cred că mi-ar plăcea tare mult călătoria la Edinburgh.

El se apropie de Adelaide şi îşi trecu cu degetele pe sub bărbia ei. Era fascinat de pielea de acolo… fină, delicată şi învăluită de parfumul ei. Nu putu să nu se aplece ca să deguste puţin.

— Mă ierţi?

Adelaide fu cuprinsă de un fior.

— Cred… cred c-a fost doar o greşeală.

*

Adelaide crezu în cuvintele pe care le rosti, în sinceritatea scuzelor lui Connor şi în promisiunea că avea să se ţină de promisiune. Şi totuşi, o nemulţumire supărătoare îi apăsă umerii pentru restul după-amiezii şi al nopţii. Dimineaţa, devenise la fel de groasă şi de grea precum ceaţa înăbuşitoare de afară.

Sperând că scape de starea aceea, se scuză de la micul dejun şi plecă la o plimbare în aerul rece şi umed. Hoinări fără ţintă pe cărările care fuseseră croite prin grădina plină cu buruieni şi încercă să îşi pună un fel de ordine în gândurile şi sentimentele ei incoerente.

Nu era greu să pună degetul pe ce anume nu îi dădea pace. Îl iertase pe Connor. Din nou. Se întrebă dacă avea să devină un obicei – Connor o fermeca într-o zi, o dezamăgea într-alta şi ea îl ierta de fiecare dată? Unde se afla linia dintre înţelegerea rezonabilă şi lipsa de coloană vertebrală?

Şi de ce naiba ea era singura dintre ei doi care se poticnea între cele două atitudini?

Pentru că ea era singura care iubea, se gândi cu un oftat. Era nepermis de nedrept.

Dacă măcar ar fi ştiut mai bine ce simţea Connor. Îi spusese că ea era importantă, şi îl crezuse. Dar să fii importantă avea o definiţie vagă şi variată. Răzbunarea era importantă. La fel era şi obiceiul de a te spăla în fiecare zi. Ea se situa undeva între cele două?

Nu voia să se afle undeva între cele două. Voia să fie prima. Voia să fie cea mai importantă. Voia să ştie ce paşi trebuia să facă tocmai ca să se întâmple ce îşi dorea.

— Ce faţă tristă.

Speriată, Adelaide se întoarse când auzi glasul lui Gregory. Era aşezat pe o băncuţă, la nici doi metri de ea, şi cioplea o bucată de stejar. Pierdută în gânduri şi în ceaţa groasă, Adelaide aproape că trecu pe lângă el.

— Domnule O'Malley. Chicoti uşor în sinea ei. Credeam că eşti în birou cu soţul meu.

Gregory scutură din cap şi tăie o aşchie lungă.

— În dimineaţa asta, se ocupă de afaceri în bibliotecă. Rapoarte şi declaraţii şi tot felul de documente care pe mine nu mă interesează. Lovi uşor cu mânerul cuţitului în locul de lângă el. Ia un loc, fetiţo. Spune-mi ce nu-ţi dă pace.

— Nimic, murmură ea, chiar dacă se aşează.

— Ba da, e ceva. Te-ai certat cu soţul tău.

Buzele lui Adelaide se arcuiră într-un amestec de amuzament şi amărăciune.

— N-ar trebui să ascultaţi bârfele slujitorilor.

— Cearta a început pe alee, îi reaminti el. N-aţi ajuns la o înţelegere?

— Ba da. Şi-a cerut iertare.

— Păi, asta e bine. Aşa trebuie. L-ai iertat?

Ea curăţă absent nişte talaş de pe băncuţă.

— Da.

— Acum îţi pare rău că l-ai iertat?

— Nu. A fost sincer. Se uită la el cum lucra şi i se păru că trecerea sigură şi regulată a cuţitului peste lemn avea ceva liniştitor. Şi-a cerut foarte repede iertare.

Gregory scoase un sunet neutru, iar Adelaide ar fi plătit scump ca să îi fie tradus în ceva folositor. Era ridicol, poate chiar puţin trist că trebuia să caute să-l înţeleagă pe Connor de la unul dintre oamenii lui. Dar, la naiba cu toate, nu avea pe cine să întrebe. Nu mai era cineva care să îl ştie pe Connor atât de bine sau de atâta vreme.

— E foarte fermecător, nu ţi se pare? comentă ea într-o doară. Când vrea să fie.

Gregory îi aruncă o privire şi ridică din sprâncenele lui stufoase şi albe.

— Te-a cam prins în mreje, nu?

— Nu…

— Ba da, şi este. Tu vrei să îi faci un tablou, iar el nu stă locului.

— N-am nevoie de niciun tablou, răspunse ea defensiv. Avea un tablou. Nu voia decât să dezlege părţile care erau încâlcite, doar atât. Ştiu cine este Connor.

Gregory o studie pentru un moment, apoi îşi întoarse atenţia la lemnul lui.

— Poate că aşa e.

— Doar că mă întreb… îşi muşcă buza, prinsă între mândrie şi dorinţa de a înţelege. Şi-a cerut iertare atât de repede şi ar trebui să apreciez, dar nu pot să nu cred că pur şi simplu n-a avut chef să îşi bată capul cu povestea asta.

— Nu ştiu dacă băiatul e în stare să îşi bată capul cu treburile astea.

Adelaide rămase cu gura căscată.

— Vrei să spui că soţul meu e un nătărău?

— Spun că e un bărbat. Şi că este egoist. Băiatul a fost mereu egoist…

— Nu e adevărat, protestă ea, chiar dacă ştia destul de bine că aşa era.

Era îndrăgostită de Connor, nu oarbă la defectele lui. Însă o deranja să le audă menţionate de altcineva.

— Crescut ca un prinţ răsfăţat, apoi lăsat ca un cerşetor? Oricare din astea două e de ajuns ca să facă pe cineva să se gândească la ce e mai bun pentru el.

— Se gândeşte la dumneata, sublinie ea.

— Sigur, şi chiar aşa e. Îl iubeşti pe băiat, nu? Cu vârful cuţitului, Gregory ciopli o canelură în lemn. Un om poate să fie bun într-o zi şi rău a doua zi.

Tăcută, Adelaide cugetă o clipă, apoi întrebă din pură curiozitate:

— Şi îl iubeşti în zilele în care e rău?

— Da, dar mie mi se potriveşte felul lui egoist, căci, din moment ce şi eu sunt la fel, pot să înţeleg.

Adelaide se gândi la cum se jucase Gregory cu George şi la povestea întâlnirii lui cu Connor.

— Nici dumneata nu cred că eşti egoist.

— A, acum vrei să îmi faci mie un tablou. Întinse băţul spre ea. Eşti de neclintit.

— Ba nu sunt, insistă ea. Sigur nu aşa cum e Connor.

— O, da. Connor al nostru e hotărât, dar n-aş spune că e de neclintit. Pierde prea mult timp când analizează lucrurile ca să găsească toate dedesubturile şi soluţiile. La urma urmei, un om trebuie să fie flexibil dacă vrea să fie şi bun, şi rău.

Iar ea se gândi că şi o femeie îndrăgostită de un asemenea bărbat trebuia să înveţe să fie flexibilă.

— Dumneata eşti flexibil?

— Nu, fetiţo. Eu sunt bătrân şi m-am resemnat cu greşelile mele.

Adelaide auzi nota de umor din glasul lui şi se întrebă dacă nu cumva discuţia lor nu era decât o distracţie pentru el.

— Nu te cred.

Gregory chicoti.

— Tu nu vezi pădurea din cauza copacilor. Connor nu vede copacii de pădure. Mă gândesc că ori sunteţi perechea perfectă, ori o să ajungeţi să vă omorâţi în somn.

Înţelese foarte bine a doua parte din spusele lui, dar

prima o derută.

— Nu-mi plac ghicitorile.

Şi nu îi plăcea să se bage singură în încurcături cu un om care se putea, sau nu, să râdă de ea. Nu îi plăcea să se bage singură în încurcături, punct. Ba mai mult, nu era drept faţă de Connor. Îşi ceruse sincer iertare şi ea îl iertase. Era greşit să bombăne şi să se îndoiască de motivele lui acum. Ori ierţi, ori nu. Nu se poate să fii între cele două.

Trase adânc aer în piept şi îşi trecu mâinile peste coapse.

— Ştii, cred că vremea asta m-a întristat.

Gregory dădu din cap, aparent bucuros că Adelaide schimbă subiectul.

— Da. E destul de mohorât afară.

— Cred că am fost cam răsfăţaţi în ultimele săptămâni, dar sper să răsară soarele şi pentru noi măcar o vreme. Connor mă duce la Edinburgh săptămâna viitoare. Se simţi cuprinsă de un val de plăcere şi de încântare la gândul călătoriei lor. Un alt argument, îşi zise, ca să nu mai pună sub semnul întrebării motivele lui Connor. Era un alt semn că îşi dădea silinţa. Abia aştept.

— Da. Un zâmbet larg înflori pe chipul lui ridat. Abia aştept şi eu.

Plăcerea se risipi atât de repede, de parcă cineva pătrunse înăuntrul ei şi o lăsase să se risipească.

Cunoştea zâmbetul acela. Îl văzuse la Connor şi la oamenii lui de multe ori. Era acelaşi zâmbet pe care îl afişau de fiecare dată când ieşeau din birou, după o lungă întrevedere. Gregory nu putea să zâmbească aşa în clipa aceea decât pentru un motiv.

— Şi Sir Robert este în Edinburgh, nu? întrebă ea.

— Desigur, răspunse Gregory. În tăcerea ce urmă, el ridică privirea de la lucrul lui, se uită la ea şi oftă. Nu ştiai.

— Nu.

— A, ei bine... Mută cuţitul în mâna în care ţinea lemnul şi o atinse uşor cu cealaltă. Bine şi rău, fetiţo. Bine

şi rău.

Capitolul 27

Gregory insistă să o conducă înapoi în casă şi continuă să pălăvrăgească tot drumul. Adelaide reţinu foarte puţin din ce îi spuse şi abia dacă observă când o lăsă în foaier. Se îndreptă spre bibliotecă cu un fel de uluire hotărâtă şi îl găsi pe Connor aşezat la masa de lucru, ticsită de hârtii şi cărţi. Îi zâmbi distrat.

— Bună dimineaţa, Adelaide. Credeam că te…

— Cu ce scop ai plănuit o călătorie la Edinburgh? se auzi întrebând.

— Poftim? El se încruntă când Adelaide refuză să îşi repete întrebarea, iar ochii i se aprinseră cu o licărire precaută. Ştii care e scopul.

— Ştiu ce mi-ai spus şi ştiu ce mi-a spus Gregory. Vine cu noi. Şi Michael la fel, bănuiesc.

— A.

Puse tocul în suport şi se ridică pentru a ocoli masa de lucru. Adelaide nu mai întrezări nicio urmă de prudenţă la el, nicio fărâmă de ruşine că fusese prins cu minciuna. Părea, cel mult, uşurat.

— Despre asta e vorba? O prinse de umeri. Scumpo, Gregory şi Michael nu ni se alătură. Vor fi în oraş, da, dar…

— De ce?

— Sir Robert e acolo. I-am pregătit o surpriză.

Îi oferi fără şovăială explicaţia, şi Adelaide se gândi că ar fi putut să le ceară oamenilor lui să tacă dacă voia să păstreze secrete adevăratele motive pentru care pleca la Edinburgh. Nu părea să aibă remuşcări şi nici să fie ruşinat pentru că nu încercase să îşi ascundă minciuna. Cel mai probabil, nici nu se gândise să facă aşa ceva.

În mod ciudat, ideea o făcu să se simtă şi mai rău. Smulsese scutul comod de mânie îndreptăţită care

începuse să acopere golul dinăuntrul ei şi nu lăsă în urmă decât durere. Bineînţeles că Adelaide nu îşi dorea minciuni. Dar era aşa de greu să se fi gândit măcar la sentimentele ei? La cum i s-ar fi părut ei o invitaţie ce părea să fie un gând ce îi trecuse cu întârziere prin minte lui Connor?

— Credeam că era o călătorie pentru noi. Am crezut că ai plănuit-o pentru noi şi că era despre noi şi că…

Strânse din buze ca să oprească iureşul cuvintelor. Avea în glas un tremur care o stânjeni şi o sperie. Nu îl confrunta cu intenţia ca să îşi pună inima pe tavă. Şi totuşi, părea să nu fie în stare să plece. Voia ceva de la el. Un semn, un motiv pentru care să spere… Orice.

O încruntătură apăru între sprâncenele lui.

— Este pentru noi…

— Ba nu, şopti ea. Nimic nu a fost niciodată despre noi. Totul a fost mereu despre răzbunarea ta.

Peţitul, căsnicia, vieţile lor de zi cu zi – totul se bazase pe sau se aranjase în jurul lui Sir Robert.

— Răzbunare? Îi mângâie umerii. Adelaide, e doar o parte. Are sens. Dacă tot suntem acolo…

— Atunci, poţi la fel de bine s-o împaci pe nevasta ta şi s-o iei cu tine? pufni şi se prinse cu dinţii de mânia pe care o provocară cuvintele lui. Eficacitate, numele tău este Connor Brice.

— Ba nu…

Connor se opri şi înjură când auzi un ciocănit uşor în uşă.

Un lacheu intră, aducând pe o tavă de argint o scrisoare.

— O scrisoare a venit pentru dumneavoastră, domnule.

Mâinile lui Connor alunecară de pe umerii ei. Luă scrisoarea şi îi făcu semn lacheului să se retragă. Şi cât citi misiva, buzele i se arcuiră într-un rânjet îngrozitor şi sumbru. Când îl văzu, Adelaide fu cuprinsă de o senzaţie profundă de înfrângere.

— N-am să vin cu tine la Edinburgh.

Connor ridică surprins privirea.

— De ce?

Ea făcu mânioasă un gest spre scrisoarea din mâna lui.

— Pentru că n-am niciun chef să împărtăşesc experienţa cu Sir Robert.

— Ce… din cauza scrisorii? Expresia lui era una de reală nedumerire împovărată de frustrare. Nu este decât un bilet. Un bilet. I – l întinse. Poţi să-l citeşti, dacă vrei. Putem să…

— Nu vreau să-l citesc, îi răspunse ea tăios. Nu-mi pasă ce spune.

— Nu… Uluit, Connor coborî mâna. Cum poate să nu-ţi pese?

— Asta e lupta ta, Connor, nu a mea. Sir Robert n-a fost niciodată obsesia mea.

O privi de parcă era o străină.

— Nu vrei să-l vezi că plăteşte? Asta vrei să spui?

— Nu…

Iureşul mâniei îi coloră pielea gâtului, şi se apropie vijelios de ea.

— Vrei să-l iert? Să-l las să scape?

— Bineînţeles că nu.

— Atunci, ce naiba vrei?

— Vreau să nu-ţi mai pese atât de mult. De ce trebuie ca viaţa ta să se concentreze pe Sir Robert?

— Pentru că e un ticălos care trebuie să plătească…

— Atunci aruncă-l pe un vas care pleacă în Australia şi termină cu el! Adelaide îşi puse mâinile în cap. Pentru numele lui Dumnezeu, cât o să te mai concentrezi pe el? Cât timp o să ignori totul în viaţa ta şi…

— Pe tine… Asta vrei să spui, nu? Cât am de gând să te mai ignor *pe tine?* Expresia îi deveni aspră, iar vocea, tăioasă. Şi merit asta, nu-i aşa? Am fost un soţ rău, Adelaide? Te-am neglijat? Am fost crud cu tine?

— Nu, bineînţeles că nu. Nu m-am… îşi închise brusc gura, înainte să îşi continue gândul. Nu se îndrăgostise de

un bărbat crud.

— Atunci ce *naiba* ai de obiectat? mârâi el.

Ochii lui verzi scăpărau de mânie. Şi de ce să nu fi fost aşa? se gândi Adelaide.

Ea insista, îl îmboldea şi făcea aluzii, dar nu punea niciodată degetul pe rană. De fapt, încerca să îi dezvelească lui inima, în vreme ce o păzea pe-a ei. Nu era drept pentru niciunul din ei. Trase adânc aer în piept, îl privi fix în ochi şi spuse încet:

— Am de obiectat pentru că mă doare să văd cum îţi negi fericirea în căutarea răzbunării. Am de obiectat pentru că doare să fac parte din viaţa pe care o respingi. Vreau să am o căsnicie adevărată cu tine. Vreau... „Vreau iubirea ta”, se gândi ea. Încercă să o şi spună, dar cuvintele se împiedicară de teamă. Vreau o căsnicie care să nu aibă nimic de-a face cu Sir Robert şi cu răzbunarea.

Ochii lui Connor deveniră categorici şi, pentru câteva momente, nu spuse nimic, nu trădă niciunul din gândurile care îi treceau prin minte. Când vorbi în cele din urmă, vocea îi era rece şi uşor ironică:

— Am făcut o înţelegere, doamnă Brice. Eu îmi primesc răzbunarea, tu cele cincisprezece mii de lire. Eşti tentată să renegociezi?

Nu privise povestea în lumina subliniată de el şi, chiar dacă ideea de a renunţa la averea ei o speria, era o teamă pe care era dispusă să o înfrunte. Connor o merita.

— Da. Da, sunt.

Chipul lui fu străbătut de o scăpărare de uimire şi de frică. Scutură încet din cap.

— E prea târziu, ai luat deja banii.

— Îi poţi avea înapoi. Mi-ar plăcea să îi iei înapoi. Mi-aş dori să avem o căsnicie ca oricare alta. Mi-aş dori să... priveşti înainte, nu înapoi.

Connor strânse biletul în mână şi îl aruncă în şemineu cu un gest furios din încheietură.

— Mă pui la încercare, Adelaide?

Ea scutură din cap. În mod ciudat, cu cât devenea el

mai agitat, cu atât se simţea ea mai sigură. Nu ar fi fost în starea aceea dacă măcar o parte din el nu era tentată de ceea ce îi oferea Adelaide.

— Nu, spuse ea. Este o ofertă.

— Banii, în locul lui Sir Robert?

— Nu. Răzbună-te. N-am nimic împotrivă ca Sir Robert să îşi primească pedeapsa binemeritată. Te încurajez. Încet, se întinse şi îşi puse palma pe pieptul lui, simţind bătăile nebuneşti ale inimii lui. Dar nu se poate să te mai defineşti pe tine şi să-ţi defineşti viaţa în jurul ei. Nu poate să mai fie pe primul loc în viaţa ta. Mânia şi răzbunarea ta nu pot să mai…

— Eu sunt pe primul loc în viaţa ta? o întrebă el sec.

„Fii nesăbuită”, îşi spuse în gând. „Ai încredere. Aşteaptă-te la mai multe”.

— Da. Glasul îi răsună incredibil de puternic şi clar. Te iubesc. Aş face orice pentru tine.

Connor se cutremură la auzul cuvintelor ei. Adelaide îi simţi tremurul sub degete. Dar el nu spuse nimic, se uită pur şi simplu lung la ea, parcă pentru o eternitate. În cele din urmă, se întinse şi o luă de mână.

— Atunci lasă-mă să fac asta, îi spuse şi îi dădu drumul.

*

Multă vreme după plecarea lui Adelaide, Connor rămase în bibliotecă şi disecă fiecare cuvânt din cearta lor. Sau cel puţin, încercă să disece fiecare cuvânt.

„Te iubesc… aş face orice pentru tine”.

Mărturisirea ei fusese asemenea unei lovituri în piept. Nu mai cunoscuse niciodată o fericire atât de bruscă, iraţională şi dureroasă. Rămăsese fără suflare, îşi pierduse echilibrul. La naiba, îşi pierduse şi minţile. Mai că fusese de acord cu termenii ei. În primele clipe de după cele rostite, fusese dornic să accepte orice, absolut orice, doar ca să audă că le mai spune o dată. Din fericire, momentul acela

în care se pierduse cu firea îi băgase un pic minţile în cap.

La naiba… să îl lase pe Sir Robert să scape? Era nebună? Aşteptase cincisprezece ani lungi – nu, nu aşteptase, *se luptase – se* luptase cincisprezece ani lungi ca să îl vadă pe nemernic plătind. Iar Adelaide se aştepta ca el să arunce totul pe apa sâmbetei pentru două cuvinte?

Bine, nu să arunce pe apa sâmbetei, încuviinţă el. Nu îi ceruse să renunţe cu totul. *Să termine odată.* Aceasta fusese sugestia ei. De parcă el şi Sir Robert erau prinşi într-un joc minor. Nu înţelegea proporţiile colosale a ceea ce se făcuse, importanţa lucrurilor ce trebuiau făcute? Cum naiba putea să susţină că îl iubea şi să nu înţeleagă nimic?

Dorind să se afle în preajma cuiva care înţelegea, Connor părăsi biblioteca în căutarea oamenilor lui. Gregory şi Michael ştiau ce însemna să cauţi răzbunarea. Nu şi-o doriseră pentru atât de multă vreme ca el, dar înţeleseseră întotdeauna.

Îi găsi la locurile lor obişnuite din birou şi, după ce îşi turnă un pahar mare de băutură, se aşeză pe scaunul lui şi le explică situaţia… în parte, oricum. Ocolise oarecum anumite detalii din cearta lor şi declaraţia de iubire a lui Adelaide, dar păstrase ideea de bază.

Se simţi mai bine după ce se descărcă. Oamenii lui aveau să îl susţină, după câteva sfaturi bine intenţionate, chiar inutile, şi îşi vor dovedi astfel loialitatea pentru el şi pentru răzbunarea pe care se luptaseră din greu să o obţină. Tovărăşii îl linişteau întotdeauna. Spera ca naiba că aveau să liniştească şi fărâma neplăcută de supărare care îl rodea pe dinăuntru.

Fără să îşi dea seama, îşi frecă pieptul şi mai luă o gură mare de băutură, înainte de a termina povestea.

— Bineînţeles că i-am spus nu. Am să mă revanşez…

— Ce naiba e cu tine? îl întrebă Michael.

Connor clipi nedumerit la ieşirea lui şi lăsă uşor paharul deoparte.

— Nu e nimic cu…

Gregory se uită la el de parcă îi mai crescuse un cap

între timp.

— Să îţi ignori nevasta?

— N-am ignorat-o.

— Da, dar i-ai ignorat oferta. Michael îşi scutură dezgustat din cap. Un bărbat se gândeşte mai întâi la familia lui.

Gregory încuviinţă şi îşi ridică paharul în semn că era de acord.

— Copiii, dacă are. Apoi nevasta, apoi restul.

— Priorităţi, băiete.

— Ştiu care-mi sunt priorităţile. La naiba, nu pentru asta venise în birou. Sir Robert…

— Nu se duce nicăieri, îi spuse Michael, înainte să se lase pe spate în scaunul lui, cu o expresie de provocare care se ivi pe faţa lui rotundă. E mai mult decât putem să spunem despre nevasta ta.

— E sus, mormăi Connor. N-a dispărut.

— Pentru moment.

— Pentru totdeauna, spuse el tăios. Senzaţia care îl rodea pe dinăuntru îl prinse în colţi de fier. Nu pleacă nicăieri.

Michael cugetă un pic la spusele lui, apoi îl întrebă:

— Şi dacă pleacă? Dacă dispare?

Colţii scrâşniră şi se înfipseră şi mai tare.

— Nu dispare.

— Dar dacă se întâmplă, insistă Michael. Dacă decide că nu vrea un soţ care o lasă la urmă. Ce faci? Te-ai duce s-o cauţi?

— N-o las la urmă. Se întinse după pahar, descoperi că era gol şi înjură. Şi, la naiba, bineînţeles că m-aş duce s-o caut. Ce întrebare mai e şi asta?

Gregory şi Michael schimbară iute o privire.

— Da, dar ai căuta-o pe ea dacă ar dispărea şi fratele tău?

— Dacă ar răpi-o? Întrebarea aceea era mai ridicolă decât prima. Nu ar fi permis niciodată să se întâmple aşa ceva. Ce…?

— Nu răpită, îl întrerupse Michael şi dădu ochii peste cap. Dacă ar dispărea în acelaşi timp. Adelaide te părăseşte. Sir Robert se duce să se ascundă în puf şi cu o târfă drăguţă.

Connor îşi prinse baza nasului şi se rugă să aibă răbdare.

— Dacă vrei să demonstrezi ceva cu întrebările astea, fă-o acum.

— După cine te duci? pufni Gregory nerăbdător. După nevasta ta sau după Sir Robert?

— După amândoi. Ar găsi-o pe Adelaide, ar închide-o în camera ei, apoi s-ar duce să îl vâneze pe baron.

Michael înjură şi ridică mâinile în semn de înfrângere.

— Băiatul nu mai are scăpare.

Gregory mormăi ceva despre păduri şi copaci.

— Ia ascultă la mine, băiete; ştii care e întrebarea. Ce vrei mai mult, pe soţia ta sau răzbunarea? Gregory aţinti un deget spre el într-un acces neobişnuit de furie. Şi să nu-mi spui că pe ambele. Răspunzi la întrebarea pe care ţi-o pun sau îşi croiesc câteva pe spinare. Nu eşti tu aşa mare cât să nu te pun puţin la respect.

Connor se zbătu între mândria lui ameninţată şi respectul pe care îl cerea Gregory. Îşi dori nebuneşte să îl sfideze pe Gregory – *ia încearcă, bătrâne* – şi ştiu că mai degrabă îşi tăia limba decât să îi spună aşa ceva.

Se împinse de la masa de lucru şi se duse spre dulap ca să îşi mai toarne băutură.

Nu el era cel nerezonabil. Ei îi cereau un răspuns simplu la o întrebare complicată. Nu aşa era făcută lumea. Nimic nu era doar alb şi negru. Nu existau valori absolute, nu exista pur şi simplu doar bine şi rău. Dar dacă voiau un răspuns sec şi inutil, aveau să îl primească.

Adelaide era mai importantă pentru el decât răzbunarea lui sau nu?

Se forţă să se gândească la ideea că şi-ar fi ratat răzbunarea. Sir Robert merita să sufere. Merita să sufere pentru fiecare bănuţ furat, fiecare secundă de foame,

fiecare moment de frică, frig şi suferinţă. Iar Connor îşi dorea cu ardoare să fie cel care provoca toată suferinţa aceea, nu doar pentru el, dar şi pentru Adelaide şi oamenii lui.

Toate detaliile acelea contau, nu? La naiba, aşa şi trebuia să fie. Cum se putea să o vrea pe Adelaide şi să nu vrea să îl distrugă pe bărbatul care îi făcuse rău?

— La naiba cu albul şi cu negrul!

— Ce zici, băiete?

— Mă gândesc, îi răspunse tăios peste umăr.

Chiar dacă îl agasă, lăsă deoparte problema lucrurilor pe care le datora lui Adelaide şi oamenilor lui şi îşi închipui cum ar fi reacţionat dacă Sir Robert dispărea peste noapte, fără să mai fie văzut sau se mai audă vreodată ceva de el. Ar fi fost furios. Fără îndoială, ar scrâşni din dinţi de furie multă vreme pentru ratarea răzbunării lui. Dar în cele din urmă… în cele din urmă, s-ar fi consolat cu ideea. Nu ar fi fericit cu situaţia, dar ar învăţa să fie fericit fără răzbunarea lui, sau măcar împăcat fără ea. Ar supravieţui.

Mulţumit de concluzie, sorbi din coniac şi reveni cu gândurile la Adelaide.

Dacă i s-ar fi întâmplat ceva lui Adelaide…

Colţii din pieptul lui îl sfâşiară cu sălbăticie.

Dacă ea dispărea…

I se strânse stomacul.

Dacă nu mai era văzută şi nu se mai auzea niciodată de ea…

Coniacul se transformă în acid pe gâtul lui.

Îşi puse băutură jos, cu o mână tremurătoare. La naiba, nici măcar nu putea să conceapă întrebarea. Nu fu în stare să îşi închipuie cum ar fi arătat lumea lui fără Adelaide. Îşi smulgea părul din cap când ea pleca pentru o jumătate de zi. Cum măcar să se gândească la o viaţă fără ea? Cum să îşi închipuie ce ar fi fost viaţa lui, de zi cu zi, fără să îi vadă zâmbetul, să îi audă glasul, să o simtă caldă şi ferită de toate în braţele lui?

Avea nevoie de ea. Era atât de simplu. Voia să se

răzbune. Tânjea după răzbunare. Dar de Adelaide avea nevoie. Era o realizare înfricoşătoare şi plină de umilinţă.

Înţelegea setea de răzbunare. Implica o cauză şi un efect. Avea un început clar, o desfăşurare şi un sfârşit. Răzbunarea se datora faptului că Sir Robert îi distrusese o parte din viaţă. Setea avea să fie potolită când „favoarea" urma să fie înapoiată. Era simplu, cuantificabil şi, mai important de atât, uşor de gestionat. Natura răzbunării, paşii dintre început şi sfârşit, timpul de care era nevoie pentru atingerea scopului, toate ţineau de el. Într-o anumită măsură, îi era cu putinţă să modifice şi nivelul până la care îşi dorea să se răzbune.

Dar nevoia de Adelaide nu putea să fie stăpânită. Pentru că spre deosebire de dorinţa lui de răzbunare, ceea ce simţea pentru Adelaide nu putea să fie cuantificat, gestionat sau definit. Spre deosebire de răzbunare, iubirea era ceva ce el nu putea controla.

Connor închise ochii şi îşi înăbuşi un oftat.

Drăcia dracului, o iubea pe soţia lui!

Fiecare temere din fiinţa lui respingea ideea. Se dispreţuia că nu deţinea controlul situaţiei. Nu avea experienţă cu iubirea. În niciun caz cu felul acela de iubire. Nu era străin de celelalte tipuri de iubire. Îşi iubise mama şi tatăl şi, chiar dacă nici cu cleştele nu i s-ar fi smuls cuvintele de pe limbă, îi iubea pe Gregory şi pe Michael. Prima fusese iubirea dintre părinţi şi copii. Fusese firească, existase doar pentru că existaseră şi ei. Gregory şi Michael – ei bine, cu ei era aproape la fel de uşor. Erau la fel ca el. Voiau aceleaşi lucruri, aveau aceleaşi aşteptări.

Dar sentimentul acela, ceea ce simţea pentru Adelaide… era un cu totul alt fel de iubire. Era enorm, copleşitor, periculos. Avea puterea să-l dezbrace de mândrie şi îi cerea să îi ofere o parte din el, poate chiar întreaga fiinţă.

— La dracu'!

— Ai ajuns la o concluzie, nu? râse Michael voios.

Connor se sili să se întoarcă şi să îşi înfrunte oamenii.

— Da, spuse el. O vreau pe Adelaide mai mult. Ea este mai importantă.

Ea însemna totul.

Michael încuviinţă din cap, apoi ridică din umeri.

— Atunci, arată-i-o.

În ciuda fricii, Connor chicoti. „Arată-i-o”. Ce sfat minunat de la un om al cărui singur gest romantic fusese, înainte de a părăsi Bostonul, că îi lăsase o coroană chelneriţei lui preferate. De câteva ori mai mult decât tariful ei obişnuit.

— Nu-i aşa de simplu, mormăi el. Îi dăduse lui Adelaide cincisprezece mii de lire. Se îndoia sincer că avea să fie impresionată de lucruri mărunte.

Până şi reducerea timpului dedicat planificării răzbunării s-ar fi dovedit complet nepotrivită în clipa aceea. Se închipui oferindu-şi inima, deschizându-şi sufletul în faţa lui Adelaide şi privind-o *cum îl refuza.*

„Atunci lasă-mă să fac asta”.

Fu copleşit de vină, urmată îndeaproape de un val fierbinte de panică.

„O, la dracu’. O, la dracu’”.

— Trebuie să mă gândesc.

Avea să îşi ceară iertare. Urma să îşi retragă cuvintele. Să se revanşeze faţă de ea.

Vag, fu conştient că se întoarse la scaunul lui. Era cu precădere concentrat pe cât de inutil şi banal ar fi fost să îi mai ceară încă o dată iertare. O rănea mai mult decât spera să se revanşeze faţă de ea. De ce Dumnezeu i-ar mai fi acceptat scuzele şi de data aceea? De ce să-l fi crezut măcar? Adelaide îi oferise totul, mai mult decât sperase vreodată Connor, şi, din egoism şi frică, el îi dăduse cu piciorul de parcă nu ar fi însemnat nimic.

Ochii i se opriră pe teancul de hârtii de pe birou şi, deodată, panica începu să se retragă în lumina unei noi hotărâri.

Adelaide îi oferise mai mult decât îi ceruse el. Putea să facă şi el acelaşi lucru.

Se clătină pe scaunul lui.

— Bun. Oprim planul. S-a terminat.

— Poftim? Michael aruncă o privire speriată spre Gregory. Planul… tot… vrei să spui?

— Băiete, spuse Gregory cu răbdare. Nu ştiu dacă trebuie să mergi atât de departe.

— Ne gândeam că ai putea să-ţi mai dai drumul la limbă, explică Michael. Să mai ciupeşti o oră în plus, pe ici, pe colo…

— S-a terminat. Prinse la întâmplare un mic teanc din hârtii. Distrugeţi-le pe restul. Pe toate. M-aţi înţeles?

Bărbaţii schimbară priviri între ei.

— Da.

Capitolul 28

Adelaide se ghemui în faţa şemineului din dormitorul principal. Nu ştia sigur cât timp rămăsese acolo, pe fotoliu. O oră… două? Abia dacă îşi mai amintea că plecase din bibliotecă sau că îi ceruse uneia dintre servitoare să aprindă focul. Se întunecase, şi timpul parcă încetinise. Cu atât mai bine, bănuia ea, ca să se scurgă fiecare secundă lungă din suferinţa ei.

Inima o durea de parcă avea o rană deschisă acolo şi, deja de două ori, se strecurase în pat, sperând să adoarmă. Dar de fiecare dată când închisese ochii, îl văzuse pe Connor zâmbind la biletul acela nenorocit şi simţise cum renunţă la ea, iar inima ei se frânse iar în bucăţi.

Încercă să îşi alunge raţional durerea, încercă să o înfrângă cu o viziune practică. Mânia şi dezamăgirea ei erau nechibzuite. Ea şi Connor se căsătoriseră din interes. El nu încuviinţase niciodată să o pună pe primul loc. Nu îi promisese niciodată să o iubească.

Era o prostie din partea ei să spere sau să aştepte mai mult decât i se datora – numele lui şi cele cincisprezece

mii de lire.

Nodul din gât i se frânse cu un suspin.

Prostie sau nu, nu îşi dorise niciodată nimic în viaţa ei, nu sperase niciodată la ceva cu mai multă disperare decât să fie iubită de Connor. Şi niciodată nu fusese mai rănită de ceva decât de respingerea lui distantă.

„Atunci lasă-mă să fac asta”.

O, Doamne, era mai mult decât durere… era umilinţa de a şti că ea nu era ceea ce Connor voia şi teama că, poate, nu avea să obţină niciodată ceea ce îi trebuia ca să fie fericit. Dacă răzbunarea nu îi aducea decât o victorie lipsită de conţinut? Dacă Sir Robert îi scăpa cu totul?

Îşi trecu mâneca peste obrajii umezi şi se întrebă cum avea ea să facă faţă situaţiei – să îl vadă pe Connor suferind, ştiind că nu putea să facă nimic ca să îl ajute, că nu putea să îi dea nimic care să îi ofere o oarecare plăcere.

Ochii i se umplură iar cu lacrimi, dar Adelaide suspină şi le înăbuşi când uşa din spatele ei se deschise. Gândindu-se că era o slujitoare care venise să vadă de foc, ridică o mână ca să o oprească.

— Scuză-mă, dar aş vrea să fiu singură, te rog.

— Ştiu. Glasul lui Connor o învălui uşor. Îmi pare rău… vrei să te uiţi la mine, Adelaide?

Ea clătină din cap. Tremura, iar ochii îi erau umflaţi şi roşii. Avea nevoie de timp ca să îşi revină.

— Aş dori să pleci.

— Ştiu, răspunse el cu blândeţe.

Auzi sunetul uşor al paşilor lui pe covor.

— Connor, te rog…

— Ţi-am adus ceva.

Se afla deja în spatele ei, destul de aproape ca să se întindă şi să îl atingă, şi totuşi Adelaide nu se simţise niciodată mai departe de el.

— Nu vreau nimic. N-am nevoie de cadouri.

— Asta e pentru amândoi.

Îşi apropie braţul de fotoliu. În mână ţinea un teanc gros de hârtii. Prima era o hartă foarte pătată, schiţată de

mână în cerneală albastră.

Confuză, ea îl privi lung.

— Nu înţeleg… ai nevoie de ajutorul meu?

Connor ocoli încet fotoliul şi scoase un sunet răguşit când îi văzu chipul. Cu o grijă care o fermecă, se ghemui în faţa ei şi şterse uşor cu degetele de pe obrajii ei urmele uscate ale lacrimilor. O scrută cu ochii lui verzi, de parcă voia să înveţe pe de rost fiecare detaliul de pe chipul ei.

— Nu te merit.

O încruntătură se desenă pe fruntea lui Adelaide.

— Nu e adevărat. Niciodată n-am… Adelaide se opri deodată când Connor se ridică în picioare, cu hârtiile în mână şi păşi hotărât spre şemineu. Era limpede ca lumina zilei ce voia să facă. Stai! Ce faci?

Îi aruncă o privire neîncrezătoare peste umăr.

— Nu e evident?

Ea se ridică din fotoliu şi picioarele îi tremurau.

— Nu poţi. Înseamnă totul pentru tine.

— Nu. Nu înseamnă.

Ridică mâna în care ţinea hârtiile.

— Opreşte-te! Nu. Ea îşi scutură capul. Nu vreau asta. O s-o regreţi. Ai să ajungi să…

— Singurul lucru pe care îl regret, îi spuse el calm, este că am aşteptat atât de mult.

— Stai!

Îşi lăsă din nou mâna în jos, cu un oftat parcă exasperat.

— Nu uşurezi deloc situaţia, scumpo.

— Ştiu. Îmi pare rău. Dar, dacă faci asta… Nu avea să îşi ducă până la capăt răzbunarea, se gândi ea, nici măcar puţinul pe care credea că îl obţinuse. Adelaide îşi umezi buzele uscate. Nu îşi imaginase niciodată că avea să se ajungă acolo. Ar fi trebuit să îţi spun, dar mi-a fost că n-ai… Mâinile i se încleştară în faldurile fustei. Nu te-ai răzbunat în niciun fel pe Sir Robert când te-ai însurat pe mine. Nu m-a vrut niciodată. N-a fost niciodată îndrăgostit de mine. Motivele pentru care mi-a făcut curte n-au fost prea diferite

de ale tale.

O privi direct în ochi, pentru un lung răstimp, cu o expresie imposibil de descifrat.

— Da. Nu erau, *spuse* el *în* cele din urmă şi aruncă hârtiile în foc.

Adelaide le privi uluită, iar în vreme *ce* marginile lor se înnegreau şi se ondulau, inima îi fu cuprinsă de speranţă.

— Ştiai?

Connor reveni de la şemineu.

— Da.

— Şi totuşi, m-ai…

— Te-am vrut, spuse el încet. Asta n-a fost niciodată o minciună.

Speranţa spori şi i se alătură o flacără strălucitoare de plăcere care îi şterse tremurul.

— Ai renunţat la răzbunarea ta? Vocea îi era o şoaptă uşoară. Aşa, pur şi simplu?

O parte din Connor voia să spună „Da… aşa, pur şi simplu”. Ar fi făcut-o pe Adelaide să zâmbească. Ar fi răspuns speranţei care se aprinse în ochii ei. De asemenea, ar fi fost şi o minciună.

— Nu e totul, îi spuse el fără tragere de inimă. Sir Robert a investit o sumă frumoasă de bani într-o afacere riscantă care e menită să eşueze. Dacă n-a aflat până acum de asta, are să afle în curând.

— Plănuită de tine?

— Da. Nu pot să retrag asta, Adelaide. N-aş face-o nici dacă aş putea. N-am să-i las resursele ca să rămână o ameninţare.

Ea răsuflă tremurat şi, spre profunda lui surprindere, îi zâmbi cu o uşurare evidentă.

— O, slavă cerului!

— Eşti de acord?

— Da, bineînţeles. Nu mi-am dorit niciodată ca Sir Robert să scape nepedepsit. N-am vrut decât…

— Ca eu să termin odată, completă Connor în locul ei.

— Da.

— Am terminat cu asta. Îi fu extraordinar de uşor să rostească promisiunea. Se întoarse şi se uită lung la flăcările din şemineu, privind cum ani de muncă se transformau în cenuşă. Se aşteptă să aibă un sentiment de regret care însă nu îşi făcu apariţia. Două dintre ele erau documente pentru plantaţii de zahăr care nu există. Altele erau scrisori falsificate. Scrisori de la Sir Robert către un domn imaginar, pe nume Parks. Detaliau dezgustul baronului faţă de un număr important de membri importanţi din înalta societate şi prezentau planurile lui pentru câteva dintre nevestele şi fiicele lor. Gregory şi Michael urmau să aibă grijă ca ele să ajungă astă-seară în mâinile elitei din Edinburgh. Şi mai erau alte hârtii, alte… Glasul i se stinse uşor şi îşi scutură capul. I-am plănuit distrugerea. Completa distrugere financiară şi socială.

— Dar nu o mai vrei, spuse încet Adelaide.

El se întoarse şi îi zâmbi trist.

— O, ba da, o vreau.

În mod evident, Adelaide nu sesiză nota de umor.

— N-am vrut să îţi dau un ultimatum. N-am vrut niciodată să…

— Ştiu.

— Nu vreau ca tu să…

— Ştiu.

Se îndreptă spre ea, dorind să o liniştească, având nevoie să îi fie aproape. Îşi trecu degetele pe obrazul ei şi urmări cu degetul mare conturul delicat al urechii ei în timp ce ea îl privi cu frumoşii ei ochi căprui. Doamne, era frumoasă!

Cuvintele pe care voia să i le spună i se blocară în gât. Nu le mai spusese nimănui niciodată. Nici părinţilor lui, care fuseseră adepţii măsurii în toate, inclusiv în chestiunile sentimentale şi nici oamenilor lui, care ar fi fost la fel de chinuiţi să le audă pe cât ar fi fost el de chinuit să le rostească.

— Eu… îşi încleştă mâna dându-şi silinţa să i le spună:

Eu… nu mi-o doresc atât de mult pe cât mi-am imaginat… nu am nevoie de asta… Am nevoie de tine.

Nu era ce voise să spună. Era mai puţin decât merita Adelaide, aşa că o luă în braţe şi se aplecă să o sărute. Era mai uşor să îi arate aşa ce simţea decât să vorbească. De la bun început, fusese mai uşor. Cât de uşor fusese să lase ca un sărut, o călătorie în Anglia, o bucată de pământ lucrat să vorbească în locul lui.

Ce simplu era să împărtăşească tot ce se ascundea în inima lui, acum că făceau dragoste. Fiecare dezmierdare a buzelor şi mângâiere tandră era menită să o satisfacă pe Adelaide. Nu îi ascundea nimic. N-ar fi fost lucru pe care ea să i-l ceară şi el să nu i-l ofere. Tot ce îşi dorea, tot ce îi cerea, el putea să îi ofere fără rezerve. Fără teama de eşec.

Putea să vadă cum dorinţa i se aţâţă în privirea ei când el o dezbrăcă în tihnă şi se opri să guste fiecare bucăţică de piele dezgolită. Auzi sunetul ei de mulţumire când se opri în locurile în care ştia că îi plăcea cel mai mult. Putu să simtă înflăcărarea nevoii după ce el îi tachinase pe amândoi dincolo de îndurare şi, în cele din urmă, o pătrunse.

Şi când ea atinse culmile plăcerii în braţele lui, Connor ştiu că o făcuse fericită.

Se rugă ca, pentru moment, să fie de ajuns.

Capitolul 29

Ziua următoare aduse cu ea un vânt deosebit de puternic care risipi ceaţa de afară. Pentru Adelaide, grădina nu mai era un labirint sumbru, ci o sălbăticie nebună pe care ajunsese să o iubească, în timp ce se plimba pe una dintre cărări, se întrebă dacă ar fi putut să îl convingă pe Connor să lase o parte din ea aşa cum era acum.

Poate ar fi trebuit să se gândească să îşi rostească rugămintea în după-amiaza ce trecuse… sau în noaptea ce

trecuse... sau în dimineaţa aceea. În ultimele douăzeci şi patru de ore promisiunile curseseră unele după altele. Jurăminte şoptite în licăririle focului, mărturii făcute în lumina diafană a zorilor.

Connor o tachinase, o încântase şi o fermecase până ce Adelaide îi acceptase toate rugăminţile. Nu avea să îl părăsească niciodată. Avea să îl iubească pentru totdeauna. Şi, în schimb, Connor îi promisese că va avea mereu grijă de ea, că o va asculta întotdeauna, că va fi mereu disponibil.

Nu îi promisese dragoste, dar părea o aşteptare firească. Una la care Adelaide hotărâse să spere, dar pe care nu avea să insiste ca el să o îndeplinească. Connor îi acceptase iubirea şi îi oferise, în schimb un... „am nevoie de tine”. Era de ajuns pentru moment.

Zâmbi şi o luă pe o alee care ducea spre casă. Connor era pe punctul să îşi termine corespondenţa, se gândi ea. Iar dacă nu, avea ea să îl convingă să o lase deoparte. Graham îi dusese pe Isobel şi pe George în Banfries. Iar Gregory şi Michael plecaseră cu o zi înainte pentru – după cum spuseseră ei – o rundă de chefuri şi nu reveniseră încă. Adelaide voia să profite de relativa intimitate cât mai avea ocazia.

Dar trebuia să mai aştepte o clipă, îşi dădu seama când zări într-o poieniţă cabana grădinarului. Cineva lăsase uşa deschisă. Renovarea căsuţei din piatră abia se încheiase. Geamurile sparte fuseseră înlocuite şi mortarul fărâmiţat fusese reparat.

Interiorul fusese curăţat bine şi proaspăt văruit. Grădinarul-şef era încântat până peste cap de ideea că putea să se mute din aripa servitorilor în cabana aceea îngrijită.

Nu avea să îi mai pară îngrijită multă vreme dacă oamenii lăsau uşa larg deschisă în zilele furtunoase.

Îşi schimbă iar direcţia de mers şi se grăbi spre cabană, coti pe o cărare care ocolea gardul viu şi se lovi de Connor.

Râsul lui gutural pluti agale în bătaia vântului atunci când o prinse în braţe ca să o stabilizeze.

— Uşor, scumpo.

Adelaide zâmbi larg şi se întinse să îl sărute pe obraz. Atingerea uşoară a bărbii lui îi gâdilă buzele.

— Mă gândeam să vin la tine într-un minut.

— Acum e mai bine. Mâinile îi alunecară de-a lungul braţelor ei şi o luă de mână, împletindu-şi degetele cu ale ei. Mergi cu mine!

„Oriunde”, se gândi ea.

— Connor?

Degetul lui desena cercuri delicate pe pielea ei în timp ce înaintau pe cărare.

— Hm?

— Mă întrebam, chiar trebuie să reamenajăm toată grădina?

El se încruntă gânditor.

— Grădinile nu sunt amenajate prin definiţie?

— Presupun, recunoscu ea. Dar n-ar fi drăguţ să lăsăm o parte din ea exact cum este acum? Cum am găsit-o?

— Dacă vrei, o lăsăm pe toată aşa.

— Nu, Ashbury ar trebui să aibă… O, ia uite! Îşi trase mâna dintr-a lui şi se grăbi spre un pâlc de clopoţei care creşteau într-o încâlceală de buruieni lângă cabana grădinarului. De asta ar trebui să lăsăm o parte din grădină aşa cum este acum, îi spuse ea peste umăr. Sunt comori aici.

Încântată, se aplecă şi aruncă o privire mai atentă. Nu erau înfloriţi, dar în primăvara ce urma să vină…

O urmă de mişcare în cabană îi atrase atenţia şi se îndreptă din spate, aşteptându-se să vadă vreo servitoare care ieşea cu ustensile de curăţenie. Însă cel care ieşi pe uşă fu Sir Robert, cu un zâmbet plăcut pe faţă şi cu un pistol în mână.

— Bună ziua, doamnă Brice.

Mai târziu, Adelaide avea să fie incapabilă să îşi

amintească limpede prima ei reacţie, dar ce îşi amintea era îmbujorarea ei stânjenită. Scoase un ţipăt scurt de teamă, apoi rămase complet nemişcată, gheara îngheţată şi grea a fricii făcând-o să încremenească neajutorată.

O armă. Avea o armă.

— Adelaide, vino înapoi! Vocea calmă şi fermă a lui Connor sparse gheaţa.

Riscă să arunce o privire peste umăr şi îşi dădu seama cu durere în suflet că el se afla la vreo zece metri în spatele ei.

Sir Robert scutură din cap.

— Ea rămâne acolo unde e. Sau şi mai bine… Zâmbetul lui se transformă într-un rânjet înfiorător. Îşi mută ţinta de la Connor la Adelaide. Vino aici.

Vocea lui Connor se auzi ca un bici:

— *Nu.*

Adelaide fu pe deplin de acord. Nu era cu putinţă să ştie ce ar fi făcut Sir Robert de îndată ce punea mâna pe ea, dar răpirea părea o posibilitate foarte reală. Ea clătină din cap spre Sir Robert. Mai bine era împuşcată în propria grădină decât să fie târâtă altundeva şi împuşcată acolo.

Cu un zâmbet şovăitor, Sir Robert îndreptă din nou arma spre Connor.

— *Vino* aici sau îi zbor creierii.

O, Doamne! O, Doamne! Vorbea serios. Adelaide făcu şovăitor un pas. Mai bine era târâră altundeva decât să îl vadă pe Connor împuşcat în grădină.

Connor înaintă.

— Adelaide, nu!

— Ah, ah, ah. Sir Robert flutură arma în aer. Dacă te mişti, ea moare. Dacă ea nu se mişcă, tu mori. Ne-am înţeles?

Adelaide o luă înainte, cu ochii aţintiţi spre armă. Sir Robert o apucă de braţ şi o trase înspre el pe ultimii câţiva metri. Pentru o fracţiune de secundă, Adelaide se gândi că s-ar fi găsit într-o poziţie din care să ajungă la arma lui, dar ocazia se risipi aproape înainte ca ea să o simtă. Sir Robert

o răsuci pe loc, îşi fixă degetele pe mijlocul ei şi îşi frecă degetul mare înainte şi înapoi într-o simulare revoltătoare de mângâiere.

— Ţi-am zis c-o s-o am, în cele din urmă.

Batjocura îi era adresată lui Connor. Cumva, spusele lui o înfuriară mai tare decât mârşăvia atingerii. Nu avea să mai rateze următoarea încercare cu arma, se gândi ea cu o hotărâre sumbră. Nu va rata şansa de a-l împuşca.

Din partea lui Connor nu veni nicio reacţie evidentă. Vocea îi era gravă şi ciudat de calmă:

— Dă-i drumul, Robert. Asta e între noi doi. Ea n-are nimic de-a face.

— Nici arma asta n-are a face. Şi cu toate astea, cred că am să le păstrez pe amândouă pentru moment.

— Ce vrei?

— O, tot felul de lucruri, răspunse vesel Sir Robert.

— Duşmănia dintre noi s-a terminat. Lasă…

— O, chiar aşa? Vocea lui Sir Robert deveni ironică. Pentru că spui tu? Pentru că te-ai amuzat distrugând ce era al meu şi acum vrei s-o termini înainte…

— Nu te-am distrus. Dar o s-o fac. Atinge-i numai un fir de păr şi o să…

— Ce? îl întrerupse tăios Sir Robert. Ce-o să faci? Mi-ai distrus numele. Mi-ai furat viaţa. Ridică vocea când Connor clătină din cap. Nu nega. Să nu îndrăzneşti să negi. Ştiu că tu ai stat în spatele investiţiilor fictive. Şi că tu ai trimis scrisorile alea.

— Ce scrisori?

— Ce… *ce scrisori?* Zeci de scrisori! Sute de nenorocite de scrisori! Pieptul lui Sir Robert se ridică şi cobora în spatele ei ca două foaie solicitate peste măsură. S-a strâns o adunătură de oameni la uşa mea. A trebuit să ies pe o fereastră. Pe o fereastră, nenorocitule! Am scăpat ca prin urechile acului din Edinburgh. N-o să pot să mă mai ies niciodată în societate. Fiecare soţ, tată şi frate din Anglia vrea o bucată din pielea mea. Nu pot să mă întorc acasă şi acum n-am bani să plec altundeva. Deci, te rog să

îmi spui, ce-ai putea să-mi faci mai rău de atât?

Lui Adelaide îi stătu mintea în loc. Aflase despre investiţiile fictive. Dar soţi şi taţi? Scrisorile false despre care îi spusese Connor? Nu se putea să fie adevărat. Arsese totul. Adelaide văzuse cu ochii ei. Cu o spaimă îngrozitoare, îşi dădu seama că nu conta ce văzuse, ce ştia. Cineva trimisese scrisori, iar Sir Robert n-ar fi acceptat niciodată o negare a vinovăţiei lui Connor.

În mod evident, Connor ajunsese la aceeaşi concluzie.

— O să-ţi dau eu banii să…

Braţul lui Sir Robert se strânse în jurul taliei ei.

— O, o să-mi dai mai mult de atât.

— Am două sute de lire în buzunar. Dă-i drumul lui Adelaide şi sunt ai tăi. Am grijă să ieşi în siguranţă din ţară. Oriunde vrei.

Sir Robert amuţi, şi Adelaide îşi ţinu respiraţia. Poate avea să accepte propunerea. Poate că se gândea la înţelepciunea retragerii. Poate…

— Cine *dracu'* ţine două sute de lire în buzunar? Vocea lui Sir Robert era o combinaţie ciudată de uluire, amuzament şi dispreţ. Bastard idiot!

— Ia banii, insistă Connor.

Sir Robert pufni:

— Să trăiesc de pe urma dărniciei tale? Fiecare mişcare de-a mea să fie supusă voinţei tale? Şi dacă aş fi suficient de prost să te cred pe cuvânt, n-am să mă înjosesc cu bruma ta de generozitate. Mai bine să mor spânzurat ca un ucigaş. Măcar voi avea plăcerea să privesc durerea din ochii tăi când mă legăn.

— N-o să fii spânzurat, spuse Connor. Titlul tău te va apăra de asta. Îţi vei petrece restul vieţii în închisoare sau într-o casă de nebuni.

Arma se îndreptă spre Connor.

— Atunci terminăm povestea acum.

Adelaide se zvârcoli în braţele celui care o ţinea captivă.

— Ia-mă cu tine!

— Adelaide, nu fi nebună, îi spuse răspicat Connor.

Ea nu îl băgă în seamă. Nu avea nicio intenţie să fie nebună. Nu avea de gând să plece cu Sir Robert, dacă putea să nu o facă. Dar trebuia să mai câştige timp.

— Va face tot ce îi ceri, se grăbi ea să adauge. Îţi va da tot ce vrei dacă mă ai pe mine. Va fi întru totul la mâna ta. Nu trebuie să fii închis şi nu trebuie să îi accepţi generozitatea lui. Va plăti oricât îi ceri.

— O să mă urmărească până în pânzele albe.

Pe chipul lui Connor apăru o expresie ucigătoare.

— Am să te *căsăpesc,* ne…

— Atunci e mai deştept ca tine? îl provocă Adelaide. Mai iute, mai puternic…?

Pistolul i se lipi de tâmplă.

— Taci!

Adelaide îşi strânse ochii tare.

— Gândeşte-te! Ce-ar fi mai rău pentru el, o moarte rapidă sau o viaţă întreagă de rătăcire?

Se rugă în gând ca Sir Robert să muşte momeala. Şi dacă nu, ca moartea ei să fie rapidă şi lipsită de durere şi, mai important de atât, să îi dea lui Connor şansa să se năpustească asupra lui Sir Robert sau să arunce cu o piatră, sau să se adăpostească undeva. Ceva, orice care să îl salveze.

— E sfoară în cabană, spuse deodată Sir Robert.

Adelaide deschise ochii şi auzi uşurarea aspră a propriei răsuflări. Reuşise. Câştigase mai mult timp.

Sir Robert făcu un semn din cap spre Connor şi începu să se dea cu ea din uşă.

— Ia-o. Dar menţine distanţa.

Încet, cu grijă, Sir Robert se mişcă într-un cerc larg până ce poziţia lui şi poziţia lui Connor fură inversate. Connor dispăru în cabană şi reapăru după un minut cu un ghem de sfoară în mână.

— Arunc-o aici şi dă-te înapoi, îl instrui Sir Robert.

Connor o aruncă viclean în sus. Ghemul căzu la pământ cu un zgomot surd, se rostogoli şi se opri la câţiva

metri în faţa ei. După aceea, el făcu doi paşi înapoi, dar era puţin mai aproape acum, la aproape cinci metri în loc de zece. Nu era mult, dar era ceva. Adelaide se rugă să fie de ajuns.

Braţul lui Sir Robert alunecă de pe mijlocul ei. Trase arma de la tâmpla ei şi o folosi ca să facă un semn spre sfoară.

— Ridic-o.

Era şansa pe care o aşteptase. Fără să şovăie, se lăsă pe vine, împinse într-o parte braţul care ţinea pistolul şi îşi înfipse umărul cât de tare putu în coastele lui Sir Robert. Îi auzi geamătul, îl simţi prăbuşindu-se mai departe de ea. Arma se descărcă, iar sunetul ei fu asurzitor, ca o lovitură fizică. Adelaide se clătină pe spate, în vreme ce Connor se grăbi spre ea ca prin ceaţă. Se izbi de Sir Robert cu viteză maximă şi se prăbuşiră amândoi la pământ.

Sir Robert se zbătu să iasă de sub Connor. Ridică pistolul, dar Connor îi prinse încheietura şi o răsuci cu putere. Gura lui Sir Robert se deschise cu un urlet, apoi Connor îi smulse pistolul din mână şi îl izbi iute în ţeasta fratelui său.

În vreme ce Connor se mişcă repede ca să îl lege cu sfoara pe baronul leşinat, Adelaide rămase unde era, tremurând din cap până în picioare. Avea un vâjâit asurzitor în urechi, iar mirosul acru de praf de puşcă plutea în aer. Abia dacă mai observa altceva. Atenţia îi era aţintită spre Connor. Era în viaţă. Era în siguranţă. Şi urla ceva înspre ea.

— Eşti rănită? Adelaide, eşti rănită?

Ea clătină din cap.

— Nu, nu sunt rănită.

Dar dintr-un motiv oarecare, îşi strecură mâna într-o parte, chiar deasupra şoldului. Simţi ceva gros şi cald pe degete. Ameţită, coborî privirea şi văzu o floare roşie ce înflorea printr-o gaură în mătasea violacee a rochiei. I se puse o ceaţă peste ochi, genunchii ei cedară şi, deodată, se trezi aşezată pe jos.

— N-o simt, se auzi rostind. N-ar trebui să o simt?

Connor strânse tare ultimul nod şi se grăbi spre ea. Adelaide observă oarecum detaşată că era palid când o prinse de umeri şi o întinse cu blândeţe. Mâna îi tremură când îşi apăsă palma pe rana ei. Tare.

Ceaţa dispăru, sfâşiată de sunetul propriului ei ţipăt.

Acum o simţea.

Nu mai simţise niciodată aşa ceva, amestecul hidos de sfâşiere şi de arsură, de parcă ar fi tăiat-o cineva cu un vătrai înroşit. Şi pentru o clipă, se pierdu cu firea. Nu mai simţea decât nevoia de a scăpa de durere. Se zbătu să se ridice, îşi înfipse călcâiele în pământ şi îl împinse cu mâna dreaptă pe Connor. Încercă să îl împingă într-o parte cu ambele, dar când *ridică* mâna stângă, valuri noi de agonie îi alergară într-o parte a trupului şi teama îi goni prin vene.

Connor continuă să apese. Se aplecă deasupra ei, îi prinse mâna care se zbătea şi o ţintui la pământ.

— Nu, scumpo… îmi pare rău. Draga mea, nu… respiră printre dinţi.

Ultimul ordin fu atât de scandalos, de absurd că reuşi să tulbure uşor panica.

— Să respir… printre… *dinţii mei?*

— Încearcă… Răsuflă întretăiat şi se aplecă protector deasupra ei. Corpul lui fu cuprins de un fior când îşi apăsă cu putere buzele pe fruntea ei. Te rog. Pentru mine.

Adelaide încercă, pentru el. Cu ochii într-ai lui, trase aer pe nas şi răsuflă printre dinţi.

— Încet, spuse Connor. Răsuflarea lui era fierbinte şi liniştitoare pe pielea ei. Aşa… aşa, dragoste… E mai bine?

Îi răspunse cu o mişcare convulsivă din cap. O durea ca naiba într-o parte, dar era mai bine şi, cu fiecare expiraţie uşoară, durerea pălea un pic.

— Îmi pare rău, spuse ea înăbuşit.

— Nu. Dumnezeule! Îşi apăsă buzele pe ale ei. E totul bine. Acum e totul bine. Continuă să respiri… aşa… continuă…

Îi dădu drumul şi îşi îndreptă spatele ca să examineze

rana. Simţi cum mâna lui se ridică şi auzi cum materialul rochiei se rupse. Ca să îşi distragă atenţia, studie părul de pe capul lui plecat, detaliile fiecărei şuviţe şi unduiri aurii. Durerea continuă să se retragă până ce se transformă dintr-o arsură accentuată într-o pulsaţie dureroasă.

— E o rană superficială, şopti el aspru. E doar o rană superficială.

Adelaide se simţi imediat ofensată de cuvintele lui.

— Dar e trupul *meu,* spuse ea tăios. Nu există „doar” în cazul ăsta.

Connor îi răspunse cu un zâmbet şovăielnic.

— N-ai încredere că o să mă ocup de ea?

Voia să îi zâmbească şi ea, dar nu avu nici curajul, nici puterea. Se hazardă să arunce o privire la rană şi zări o bucăţică de carne de un roşu aprins înainte să fie acoperită de un bandaj improvizat făcut din batista lui Connor şi o bucată din cămaşa lui.

— Nu e… fatală?

— Nu, scumpo. El se aplecă deasupra ei pentru a-i da rapid o sărutare uşoară, în vreme ce se dezbrăcă de haină şi o puse peste ea. A ratat organele vitale. Ai pierdut ceva sânge, dar se opreşte.

Voia să îl întrebe ce erau organele vitale, mai exact, şi cum de putea să fie atât de sigur că scăpaseră nevătămate, dar fu întreruptă de sosirea bruscă a mai multor lachei înarmaţi.

— Aici sunt! urlă unul dintre ei. Coliba grădinarului!

În numai câteva clipe, intendenta, majordomul şi mai mulţi lachei înarmaţi li se alăturară.

— Doamne sfinte, ce s-a întâmplat?

— Ăsta e Sir Robert?

— Ţi-am zis că s-a auzit o împuşcătură.

— O, doamna…

Connor îi reduse la tăcere prin câteva ordine scurte:

— Jennings, cheamă medicul. Montgomery, judecătorul. Vreau doi paznici pentru baron. Doamnă McKarnin, să aduceţi în dormitorul principal bandaje, apă

fierbinte şi miere. Şi coniac. O sticlă.

Îşi strecură un braţ pe sub genunchii ei, pe celălalt îl înfăşură în jurul umerilor şi, cu grijă, o ridică în braţe. Cu grijă sau nu, mişcarea o zgâlţâi, şi Adelaide îşi muşcă interiorul obrazului ca să nu urle de durere. Connor se mişcă iute şi eficient, dar chipul îi era brăzdat de linii adânci de încordare. Detesta să le vadă.

— Connor…

— Şşt. Se îndreptă spre casă fără să mai arunce măcar o privire peste umăr înspre baron. Închide ochii. Odihneşte-te.

Să se odihnească? Inima încă îi mai bătea de să îi sară din piept, mintea îi era o încrengătură de întrebări şi groaza mai zăbovea încă. Şi avea o gaură în trup. Aveau să treacă luni bune până să fie în stare să îşi închidă ochii şi să se odihnească. Dar ca să îi facă pe plac şi să îi liniştească pe amândoi, îşi înfăşură braţul în jurul gâtului său, îşi aşeză obrazul pe umărul lui şi se uită la vibraţia regulată a pulsului său.

— Connor? Scrisorile lui Sir Robert…

— Odihneşte-te.

— Nu vreau, spuse ea uşor. Vreau să-ţi aud vocea.

O strânse mai tare în braţe.

— Suferi. Trebuie să…

— Nu atât de tare, spuse ea, şi se gândi că nu era decât o minciună minoră. O durea groaznic, dar tot era o îmbunătăţire faţă de groaza primelor momente. Scrisorile despre care a vorbit Sir Robert… am crezut că le-ai ars.

El şovăi înainte să răspundă.

— Le-am ars. Pe unele dintre ele. Eu… Cuvintele i se stinseră şi scoase ceva ce semăna cu un mârâit.

— Ce-i?

— N-am ars totul. La naiba, n-am ars nici jumătate! Am crezut că aveam nevoie de câteva ca să… Connor îşi întinse gâtul. Le-am ars ca…

— Ca?

— Gest. Culoarea se răspândi un pic mai mult. Am

vrut să fac un gest. A fost simbolic… Gregory şi Michael trebuiau să se ocupe de restul.

— O. Înţeleg. Evident, Gregory şi Michael duseseră mai departe planurile lor. Chiar au fost sute?

— Nu, spuse el chiar când intrară printr-o uşă laterală a casei. Câteva zeci. Nu contează. Până şi una a fost de ajuns.

Capitolul 30

Discuţia se încheie când Connor o purtă pe Adelaide prin casă, pe scări, în dormitorul principal, unde o aşeză cu blândeţe pe pat. Servitoarele şi lacheii se repeziră în cameră, purtând bandaje, foarfece, apă, pături în plus şi lemn. Connor înlocui batista îmbibată de sânge cu o pânză curată. O slujnică aprinse focul în şemineu, în vreme ce doamna McKarnin şi bucătăreasa dezbătură dacă mierea trebuia aplicată pe bandaje înainte sau după ce doctorul examina rana.

Forfota i se păru lui Adelaide ciudat de liniştitoare până când cineva menţionă cuvântul „septicemie”.

— Afară! urlă Connor, alb ca varul. Toată lumea afară!

Membrii personalului se grăbiră să se supună, lăsară din braţe poverile lor şi fugiră pe uşă. Peste învălmăşeala de picioare, Adelaide auzi cum uşa de la intrare se trânti şi bocănit de cizme pe scări.

— Connor!

— Băiete!

Ea scoase un geamăt. Michael şi Gregory erau acasă şi nu se putea ca potrivirea să fie mai proastă.

— Ce-i asta? urlă Michael. Deci, unde-i băiatul? O să vrea să audă…

— Îhî, de la mine, îl auzi ea pe Gregory spunând. *Eu* îi spun.

— Pe dracu’ ai să-i spui. De la mine o să audă sau…

Connor se duse la uşă.

— Am auzit!

Chiar dacă cea mai bună parte dinspre coridor era blocată de Connor, Adelaide zări conturul trupului plinuţ al lui Michael şi silueta osoasă a lui Gregory când se opriră brusc.

— Ce-i agitaţia asta aici? Soţia e în pat? De ce…

— A fost împuşcată, neispră…

— Împuşcată? spuseră amândoi în acelaşi timp.

— Am să fiu bine, strigă Adelaide, mai ales pentru Connor. Nu e decât o rană superficială.

— O rană superficială, ai? Auzi două izbucniri de uşurare, ceva despre coloana ei vertebrală, apoi: Cine te-a împuşcat, fetiţo?

— Sir Robert, răspunse tăios Connor.

Urmă un moment scurt de tăcere.

— Ah.

— La dracu’.

— Aţi dus totul până la capăt, mârâi Connor. Aţi livrat nenorocitele alea de scrisori.

— Bineînţeles că le-am livrat, recunoscu Gregory.

Vocea lui Michael căpătă o notă defensivă.

— Secătura ne-a băgat în închisoare. Ce te aşteptai?

— Mă aşteptam să îmi ascultaţi afurisitele de ordine! urlă Connor. V-am spus să distrugeţi scrisorile. V-am spus că Adelaide voia să termin cu ele. Mi-aţi spus c-aţi înţeles.

— Şi am înţeles, răspunse Gregory.

— Un bărbat trebuie să îşi pună soţia pe primul loc, consimţi Michael.

— Atunci de ce naiba…?

— Păi, nu e soţia *noastră,* nu?

Gregory aruncă o privire peste umărul lui Connor.

— Ai vrea să ai mai mult de-un soţ?

— Mulţumesc, dar nu.

— Iată, băiete. Mâna ridată a lui Gregory atinse uşor umărul lui Connor. E cu totul a ta.

— Cu cerinţe şi tot tacâmul.

— Nu a cerut... Connor îşi trecu o mână peste faţă. Plecaţi! Doar plecaţi. Vorbesc cu voi mai târziu.

— Dar ce s-a întâmplat cu...

Connor trânti uşa, apoi înjură fioros când o bătaie uşoară răsună în uşă, după vreo cinci secunde.

— La naiba, v-am spus să...!

Deschise din nou uşa şi în prag apăru o servitoare tânără şi mirată care ţinea în mână o sticlă de coniac şi două pahare.

— Îmi cer iertare, domnule, spuse ea nervoasă. Doamna McKarnin a spus să o aduc cât mai repede. Dar dacă nu vreţi...

— Nu. Vreau.

El luă sticla, ignoră paharele şi mormăi ceva ce Adelaide îşi dori din inimă să fie nişte scuze. Iute ca gândul, servitoarea făcu o reverenţă şi se făcu nevăzută.

Adelaide studie atent chipul lui Connor când se întoarse. Îşi recăpătase culoarea, dar nu aducea cu o nuanţă sănătoasă. Era prea întunecată şi continua să se întunece şi mai tare. El trânti sticla pe masa de scris şi începu să se plimbe de colo-colo la capul patului. În speranţa că exerciţiul avea să îl liniştească, Adelaide hotărî să tacă pentru câteva momente. Se răzgândi când el începu să îi arunce priviri sumbre la fiecare cinci paşi sau aşa ceva.

Ea ridică o mână şi făcu semn spre coniac.

— Ce facem cu el?

— Îl beau.

— Direct din sticlă? Ai fi o infirmieră minunată, îl tachină ea şi speră să primească un zâmbet. Măcar ai de gând să-l împărţi?

— Nu. Îi răspunsese aproape răstit. Tu bei laudanum.

Uşor revoltată, Adelaide se încruntă la el.

— Eşti furios pe mine?

— Nu... Da... Rosti un cuvânt pe care Adelaide nu îl mai auzise până atunci şi pe care, de aceea, îl consideră teribil de păgân, apoi ocoli patul şi se ghemui lângă ea, cu

mâinile prinse strâns de pernă, de-o parte şi de alta a capului ei. *Ia-mă cu tine?*

— O. Asta. Schiţă un zâmbet spre el. N-am vorbit serios.

El făcu ochii mici.

— Şi chiar ai *vrut* să te pui în faţa unui glonţ?

— Sigur că nu. Voise să se pună în faţa armei. Îşi amintea clar că nu îşi dorise să apară şi gloanţele.

Aparent, Connor nu sesiză diferenţa. Chipul îi fu cuprins de o expresie chinuită.

— Eu trebuia să mă lupt cu el. Eu trebuia să te apăr…

— Erai prea departe. Nu puteai să faci nimic. Şi…

— Ba puteam. Aveam nevoie de mai mult timp, doar atât. Eu…

— Nu asta ţi-am dat?

Urmă un moment îndelungat de tăcere în care un muşchi din maxilarul lui Connor zvâcni din ce în ce mai tare.

— Ba da, răspunse el în cele din urmă. Şi era într-adevăr uimitor cât de multă reticenţă încăpea în două cuvinte. Dar m-aş fi descurcat singur. Nu era treaba ta să…

Se opri, cu corpul încordat la maximum, şi lupta dinăuntrul lui se stinse în cele din urmă. Mânia i se şterse de pe chip şi un oftat greu îi scăpă pe buze.

— O, Doamne. Un geamăt adânc îi vui în piept şi coborî capul, odihnindu-şi fruntea pe degetele ei. Am crezut că te pierd, spuse el răguşit şi închise ochii. Am crezut…

— Şi eu am crezut acelaşi lucru. Îşi ridică mâna ca să atingă muşchii încordaţi ai gâtului lui. Şi iată-ne aici.

Şi părea minunat că se regăseau aşa, splendid că putea să îi simtă răsuflarea, puternică şi sigură pe pielea ei. Închise ochii şi se lăsă învăluită de minunăţia amândurora. Connor era în viaţă. Era întreg, sănătos şi în siguranţă. Nu putea să ceară mai mult.

*

Ar fi putut să fie ucisă.

Connor se luptă cu emoţiile contradictorii din sufletul lui. Simţea furie, uşurare şi remuşcare. Dar în primul rând şi cel mai important, simţea frică. De mii de ori, o revăzu pe Adelaide prăbuşită la pământ şi pata strălucitoare de sânge colorându-i rochia.

Nu mai cunoscuse niciodată o asemenea frică, nici în cele mai întunecate clipe, după moartea părinţilor lui, nu simţise o asemenea groază. Nu putea să scape de ea, nu putea să o ignore sau să o înăbuşe cu mânie. Încă mai simţea cum îl cutremura.

— Vreau să…

Voia să o acopere în puf şi să o ţină închisă undeva. Ba mai mult, voia să îi şteargă amintirile, să o scutească de fiecare secundă de frică, de fiecare tresărire de durere.

— Îmi pare rău. Vocea îi era tremurătoare. Adelaide…

— Şşt. Nu e vina ta.

— Dacă aş fi oprit totul mai devreme. Dacă le-aş fi spus-o răspicat lui Gregory şi…

Ea pufni înfuriată.

— Dacă Sir Robert nu te-ar fi lovit în cap cu un pistol de duel şi nu te-ar fi înrolat cu forţa pe o corabie. Dacă tatăl tău nu şi-ar fi neglijat soţia şi copilul. Dacă…

El scutură din cap.

— N-ar fi trebuit de la început să încep toate astea. A fost vina mea că Sir Robert te-a remarcat. N-ar fi trebuit niciodată să te implic şi pe tine.

— Mă bucur că ai făcut-o. Mă bucur atât de mult că te-am cunoscut. Îşi trecu mâna prin părul lui. Te iubesc.

Connor fu cuprins de un fior de plăcere, urmat de o hotărâre de nezdruncinat. Ce se întâmplase se întâmplase. Nu putea să schimbe trecutul, nu putea să recupereze ce-i fusese furat, să şteargă cine fusese sau să ignore ce făcuse. Dar putea să înveţe din greşelile lui. Putea să preţuiască tot ce avea acum. Atent să nu o rănească, îşi sprijini greutate în saltea, apoi îi luă chipul în mâini.

— M-ai întrebat de ce te-am compromis, de ce m-am

însurat cu tine şi de ce am ars hârtiile alea. Şi ţi-am oferit numai…

Îi oferise numai răspunsuri vagi şi jumătăţi de adevăr. O voia. Ea era importantă. Avea nevoie de ea.

— Te iubesc, îi şopti. Te iubesc cu… Connor şovăi. Te iubesc mai mult decât… Se poticni din nou. La naiba!

Nu fu în stare să găsească cuvintele potrivite. Crezuse că avea să îi fie mai uşor după ce i-ar fi spus ce era mai greu, dar acum totul părea banal şi nepotrivit. Şi nimic, nici măcar cele mai puternice cuvinte, nu părea să exprime sentimentele nemăsurate din inima lui.

Îi luă mâna şi o apăsă pe piept, vrând ca ea să înţeleagă.

— Te iubesc mult. Buzele îi dezmierdară tandru obrazul, fruntea, pleoapele. Te iubesc. Îşi apăsă înfometat gura pe gura ei şi revărsă fiecare părticică din el în sărutul acela. Te iubesc, îi şopti. Nu am alte cuvinte.

Cu ochii sclipind de lacrimi, Adelaide îi cuprinse chipul în mâini.

— Sunt singurele de care am nevoie. Sunt tot ce am sperat vreodată.

Sfârşit